

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SANDRA BROWN

SİS PERDESİ

GİRİŞ

TANRI'YA ŞÜKÜR, HÂLÂ UYUYORDU.

Uyanıp kendini Jay Burgess'le aynı yatakta bulmak, onun gözlerine bakmak zorunda kalmadan bile yeterince utanç vericiydi. En azından, kendini toparlayacak zamanı bulana kadar.

Dikkatli bir şekilde, yatağın kenarına doğru ilerledi ve onun üzerini uyanmamaya gayret ederek yatak örtüsünün altından sıyrıldı. Yatağın kenarına oturup omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. Klima sayesinde oda buz gibiydi, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ama Jay çıplaktı. Heline kadar örtülü olmasına rağmen, içerideki serin hava onu uyandırmamıştı. Ağırlığını yavaş yavaş yataktan ayaklarına verip ayağa kalktı.

O da yan yattı. Düşmemek için tutunma içgüdüleriyle kollarını uzattı. Sessiz evde ancak büyük bir gürültünün neden olabileceği bir yankı çıkaran bir şaplak sesiyle duvara yapıştı. Artık onu uyandırmamayı çok da umursamıyordu, dün gece nasıl bu kadar sarhoş olduğunu düşünürken, duvara yaslanmış, dengesini sağlamaya çalışarak tek bir noktaya odaklanmıştı.

Sakarlığı, mucizevi bir şekilde Jay'i uyandırmamıştı. Külodunu bulmak için emekleyerek yatağın ayakucuna doğru ilerledi ve onu bulduktan sonra odada parmak uçlarında ilerleyerek etrafa saçılmış giysilerini topladı.

ahmarverde/vero

Sandra Brown

Giysileri utangaç bir şekilde göğsüne bastırışı, içinde bulunduğu şartları düşününce gerçekten çok saçmaydı.

Utang yürüyüşü. Bu, üniversite deyimi duruma çok uygundu. Geceyi bir erkekle birlikte geçirdikten sonra onun yurt odasından sessizce sıvışan kız öğrenci için kullanılırdı. Üniversite çağını çoktan geçmişti, o da Jay de bekardı ve isterlerse birlikte uyumakta özgürdüler.

İsterlerse.

Bu laf, korkunç bir sesle kopan bir lastik bant gibi ona çarptı.

Jay'in yatağında uyanmış olmanın şoku, aniden yerini, oraya nasıl geldiğini hatırlamadığının endişe verici farkındalığına bıraktı. Onunla yatmak için bilinçli bir karar verdiğini hatırlamıyordu. Olumlu veya olumsuz noktaları tarttığını ve lehine olduğuna karar verdiğini hatırlamıyordu. Şehvetten adeta gözleri kararana kadar kendisine kur yapıldığını da hatırlamıyordu. İçinden omuz silkerek, *ne olacak ki? İkimiz de yetişkiniz*, dediğini de hatırlamıyordu.

Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Yatak odasının düzenine ve mobilyalarına dikkatle göz gezdirdi. Hoş bir odaydı; yalnız yaşayan bir adam olmasına rağmen zevkli bir şekilde döşenmişti. Ama odadaki hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu. Hiçbir şey. Burayı ilk defa görüyor gibiydi.

Burasının Jay'in evi olduğu açıktı; etrafta onun fotoğrafları vardı, çoğu her iki cinsten birçok arkadaşla çekilmiş tatil fotoğraflarıydı. Ama o, ne bu odada, ne de bu evde daha önce hiç bulunmamıştı. Buraya, şeyden... bir yerden yürüdüğünü hayal meyal hatırlasa da sokağın isminden bile emin değildi.

Evet, Wheelhouse. O ve Jay bir içki içmek için orada buluşmuşlardı. Jay o gelene kadar birkaç tane içmişti, ama bu alışılmadık bir şey değildi. Jay içkiyi severdi ve yüksek miktarda alkole karşı şaşılacak bir dayanıklılığı vardı. Kendisi bir kadeh beyaz şarap ısmarlamıştı. İçkileri eşliğinde oturup sohbet etmişler, birbirlerinin hayatında neler olup bittiği hakkında konuşmuşlardı.

Sis Perdesi

Sonra Jay demişti ki...

Ona söylediği şeyi hatırlayınca, ürperdi, ama soğuktan değil. Alçak multisini bastırmak için ağzını kapattı ve Jay'in uyuduğu yere baktı. Dün gece Jay, ona kötü haberi verirken söylediği ilk kelimeleri tekrar ederek, üzüntüyle, "Oh, Jay," diye fısıldadı.

Bu konuşmaya benim evimde devam edebilir miyiz, diye sormuştu. Seninle son görüşmemizden sonra taşındım. Büyük teyzem öldü ve tüm mal varlığını bana bıraktı. Bir sürü porselen, antika mobilyalar, bunun gibi şeyler. Hepsini bir antikacıya sattım ve elde ettiğim gelirle şehirde bir ev aldım. Yürüme mesafesinde.

Jay çok konuşurdu, sanki yaklaşan fırtına sezonundan daha endişe verici bir şeyden bahsetmiyorlarmış gibi davranıyordu, ama verdiği tam bir bomba haberdirdi. Korkunçtu. İnanılması imkânsızdı. Bu haberle sersemlemişti. Merhameti, sevgiye mi dönüşmüştü? Bunu izleyen sevişmenin nedeni bu olabilir miydi?

Tanrım, *neden hatırlayamıyordu?*

Giysilerinin geri kalanlarıyla birlikte cevapları da aramak için oturma odasına gitti. Elbisesi ve hırkası bir sandalyenin üzerinde yığın halinde duruyordu, sandaletleri yerdeydi. Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde açık bir viski şişesi ve iki bardak duruyordu. Şişenin içinde sadece bir parmak viski kalmıştı. Kanepenin minderleri, sanki üzerinlerinde birisi yuvarlanmış gibi buruşmuş ve çökmüştü.

Görünen o ki, yuvarlananlar o ve Jay idi.

Acceyle yatak odasına girdi ve banyoyu buldu. Ses çıkarmadan kapıyı kapatmayı başardı, bu tedbir bir saniye sonra gürültülü bir şekilde tuvalete kusarken bozulmuş oldu. Litrelerce viskiye benzeyen şeyi kusarken, midesine acı veren spazmlar giriyordu. Viskiye zaten çok düşkün birisi değildi, ama şimdi, bir daha asla bir damlasına bile dokunmayacağından kesinlikle emindi.

Sandra Brown

Lavabonun üzerindeki camlı dolapta diş macunu buldu. Ağzındaki tabakayı ve kötü tadı temizlemek için işaret parmağını kullandı. Bu ona bir hayli yardımcı oldu, ama kendini hâlâ pis hissediyordu ve duş almaya karar verdi. Jay'le yüz yüze geldiğinde temiz olursa, dün gecenin ölçüsüzlüğü karşısında kendini daha güvenli ve daha az utanmış hissedecekti.

Duş küvetinin zemini fayansla döşenmişti, tavana yerleştirilmiş, büt-
yük, yuvarlak bir duş başlığı vardı. Yapay yağmur akışının tam altında du-
rup birçok kez sabunlanıp durulandı. Bacaklarının arasını özenle ve iyice
yıkadı. Saçını şampuanladı.

Duştan çıktıktan sonra oyalanmadı. Çıkardığı bunca ses Jay'i çoktan
uyandırmış olmalıydı. Giyindi, ıslak saçlarını taramak için Jay'in fırçası-
nı kullandı, sonra derin bir nefes aldı, cesaretini topladı ve banyonun ka-
pısını açtı.

Jay hâlâ uyuyordu. Bu nasıl olabilirdi? Jay dayanıklı bir içiciydi,
ama görünüşe bakılırsa, dün gece onun için bile aşırı olmuştu. Onlar iç-
meye başlamadan önce şişede ne kadar viski vardı? Birlikte, neredeyse
bütün bir şişeyi bitirmişlerdi.

Bitirmiş olmalıydılar. Giysilerini çıkarıp, Jay Burgess'le seviştiğini
hatırlayamamasının başka ne sebebi olabilirdi ki? Seneler önce, gerçek bir
ilişkiye dönmüşmeden biten bir birliktelik yaşamışlardı. İkisinin de kalbi kı-
rılmamıştı. Olay çıkmamış ve resmi bir ayrılık sahnesi yaşanmamıştı. Sa-
dece buluşmayı kesmiş ve arkadaş kalmışlardı.

Ama Jay, çekici ve ele avuca sığmayan Jay, ne zaman yolları kesiş-
se, onu tekrar yatağa atmak için ayartmaya çalışmaya son vermemişti. En
çekici gülümsemesiyle, *yatmak ve arkadaş kalmak, aynı anda olmayacak
şeyler değil*, derdi.

Jay ne zaman eski günlerin hatırına onu yatıya kalmaya ikna etmeye
çalışsa, ona bunun kendi tarzı olmadığını söylemişti.

Dün akşam, onu ikna etmiş olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sis Perdesi

Zaferinin tadını çıkarmak için Jay'in bu sabah erken kalkmasını, onu bır opücük ve muzip bir yatakta kahvaltı davetiyle uyandırmasını beklerdi. Neredeyse onun, *burada olduğuna göre, rahatlayıp eksiksiz Burgess muamelesinin zevkini çıkarabilirsin*, dediğini duyabiliyordu.

Ya da dušta neden ona katılmamıştı? Bu, tam Jay'in yapacağı bir hareketti. Onun yanına girip *sırtında bir noktayı unutmuşsun. Hay Allah, önünde de bir yer kalmış*, gibi şeyler söylerdi. Ama duş onu uyandırmamıştı. Sürekli çekilen sifon bile.

Bütün bunlar olurken nasıl uyuyabilirdi? O...

Kıpırdamamıştı bile.

Midesi, kabaran bir okyanus gibi kalktı. Ekşi viski boğazını doldurdu ve tekrar kusmaktan korktu. Güçlölkle yutkundu. Yavaşça, "Jay?" dedi. Sonra daha yüksek sesle. "Jay?"

Hiçbir şey olmadı. Ne bir iç geçirme, ne de burundan nefes alma. Pozisyonu birazcık olsun bile değışmedi.

Şimdi, yere çakılıp kalmış bir halde duruyor, kalbi küt küt atıyordu. Kendini hareket etmeye zorlayarak sendeleyerek yatağa doğru gitti. Elini uzatıp Jay'in omzuna dokundu ve sertçe sarstı. "Jay!"

1. BÖLÜM

RALEY, MENTEŞELERİ GICIRDAYAN paslı tel kapıyı çekip açtı.

"Hey! İçeride misin?"

"Genellikle değil miyim?"

Raley tek odalı kulübeye girince, ahşap çerçeve arkasından çarparak kapandı ve bir parça rengi atmış kırmızı boya pul pul döküldü. İçerisi kırmızı domuz eti ve köşedeki karyolanın üzerindeki fare yenikli asker battanması kokuyordu.

Gözlerinin karanlığa alışması ve yaşlı adamı bulması biraz zaman aldı. Adam, zor kazanılmış bir kemiğe bekçilik eden köpek gibi bir fincan kühnenin karşısında kamburunu çıkarmış bir halde üç bacaklı masada oturmuş, siyah beyaz bir televizyonun karlı ekranına bakıyordu. Hayal meyal görünen görüntüler gidip geliyordu. Sabit bir tıslama dışında ses yoktu.

"Günaydın."

Yaşlı adam, onu burun kıllarının arasından soluyarak karşıladı. "Buyur." Başıyla, ocağın üzerindeki emaye çaydanlığı işaret etti. "Kremayı tavsiye etmem. Gece süt kesmiş."

Raley yerde hareketsiz yatan üç tazının üzerinden atlayıp, kiler görevi gören antika dolapla, tıklım tıklım kulübede alanı daha da daraltmak için ve toz toplamaktan başka bir işe yaramayan çizim masasının arasına sıkıştırılmış buzdolabına doğru gitti.

Sandra Brown

Buzdolabının kapısının kolu, büyük ihtimalle onlarca yıl önce kırılmıştı, ama parmaklarınızı yarıktaki yumuşak lastikten dolgu maddesinin tam içine bastırırsanız, kapı açılabilirdi. "Sana biraz kedibalığı getirdim." Raley gazete paketini paslı raflardan birine koydu, sonra bozulmuş krema ve bozuk madde kokularının karışımı karşısında buzdolabının kapısını hemen kapattı.

"Çok teşekkürler."

"Bir şey değil." Kahve büyük ihtimalle birçok kez kaynatılmıştı ve pekmez kıvamına ulaşmış olmalıydı. Raley krema olmadığı için içmeme-ye karar verdi.

Sessiz televizyona baktı. "Portatif anteni ayarlamam gerekiyor."

"Antenle ilgisi yok. Sesini kısım."

"Neden?"

Yaşlı adam, cevap verme zahmetine giremeyeceği anlamına gelen alışıldık geniz temizlemelerinden biriyle karşılık verdi. Hangi savaş olduğu hiç belirtilmemiş olsa da *savaş*'tan beri bir münzevi gibi gönüllü bir sürgünde yaşıyordu. Diğer *homo sapien*lerle mümkün olduğu kadar az iletişim kuruyordu.

Raley semte taşındıktan kısa bir süre sonra ikisi koruda karşılaşmışlardı. Yaşlı adam, "Aklından bile geçirme," diyerek sık çalılıkların arasından çıktığında, Raley yerde yatan ölü bir keseli sıçanın boncuk gibi gözlerine bakıyordu.

"Neyi?"

"Sıçanımı almayı."

Pembe, tüysüz kuyruklu ve iğrenç kokulu, şişmiş, sineklenmiş, gevşek bedene dokunmak, Raley'nin yapmayı düşündüğü en son şeydi. Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ve kirli iş tulumlu, çıplak ayaklı yaşlı adamın küçük kapanın metal mengenesinden avını alabilmesi için kenara çekildi.

"Buralarda böyle dolaşıyorsan, bu kapana sıçan yerine senin yakalanmaman mucize," diye homurdandı.

Sis Perdesi

Raley yeni satın aldığı kulübenin yakınlarında birinin yaşadığını biliyordu. Bir komşusu olmamasını tercih ederdi, özellikle de, geliş gidişlerini takip eden birini.

Yaşlı adam ayağa kalkarken, dizleri onun yüzünü eksitmesine ve bir dizi küfür sıralamasına neden olan çatırtılar çıkararak itiraz etti. Elinde sallanan cesetle, Raley'i beyzbol şapkası ve sakallı yüzünden, yürüyüş ayakkabılarının burnuna kadar tepeden tırnağa inceledi. İncelemesi bitince, gördüğü şey hakkındaki düşüncesini ifade etmek için toprağa tütün suyunu tükürdü. "Herkesin ormanda yürümeye hakkı vardır," dedi. "Benim kapılarıma bulaşma yeter."

"Nerede olduklarını bilmek işime yarardı."

Yaşlı adamın çatlak dudakları geniş bir gülümsemeyle gerildi ve bir zamanlar diş olan tütün lekeli diş kökleri ortaya çıktı. "Yarardı, öyle değil mi?" Gülümseme devam ederek arkasını döndü. "Eminim, onları bulursun." Yaşlı adam sık ağaçlığın içinde kaybolduktan çok sonra bile Raley, onun kahkahalarını duyabiliyordu.

Bunu takip eden aylarda, ormanda birkaç kez tesadüfen karşılaşmışlardı. En azından, Raley'e göre bunlar tesadüfi karşılaşmalardı. Raley, yaşlı adamın kendisini istediği zaman görünür kıldığı, komşusuna yarım yamalak bir selam bile vermek istemediğinde ise görünmez kıldığı sonucuna vardı.

Sıcak bir öğleden sonra, en yakın kasabadaki marketin kapısında karşılaştılar. Raley içeri giriyor, yaşlı adam ise dışarı çıkıyordu. Birbirlerini başlarıyla selamladılar. Sonra, Raley alışveriş torbalarıyla marketten çıktığında, yaşlı adamın marketin gölgeli verandasında bir sandalyeye oturmuş, tıvrı şapkasıyla kendini yelpazelediğini gördü. Raley içinden gelen bir hareketle, naylon ambalajdan bir kutu soğuk bira çıkarıp yaşlı adama fırlattı. Mükemmel refleksleri olduğu anlaşılan adam kutuyu tek elle yakaladı.

Raley alışveriş torbalarını kamyonetinin bagajına yerleştirdi ve şoför tarafına geçti. Kamyoneti geri vitese takıp geri geri giderken, yaşlı adam onu belirgin bir şüpheyle süzüyordu, ama Raley, onun biranın kapağını açmış olduğunu gördü.

Sandra Brown

Ertesi sabah, Raley'nin kapısı sertçe vuruldu. Bu ilk defa olduğu için kapıya temkinli bir şekilde yaklaştı. Yaşlı adam, elinde Raley'nin hangi hayvana ait olduğunu çıkaramadığı bir çiğ et yığınıyla dolu çatlak bir seramik kâseyle kapıda duruyordu. Raley bunun üç tazının bile yemeyi reddettiği kokmuş bir et olduğundan korktu.

"Biranın karşılığı olarak. Kimseye borçlu kalmayı sevmem."

Raley hamle yaparak kâseyi aldı. "Teşekkürler." Ziyaretçisi arkasını dönüp, merdivenlerden inmeye başladı. Raley arkasından seslendi. "İsmin ne?"

"Kim öğrenmek istiyor?"

"Raley Gannon."

Yaşlı adam duraksadıktan sonra, "Delno Pickens," diye mırıldandı.

O sabahtan sonra yalnızlık ve başka insanlarla etkileşim konusunda ortak isteksizlikleri üzerine kurulu bir sözde arkadaşlık geliştirdiler.

Delno'nun servetinin toplam değeri yüz doları geçmezdi. Her zaman, nereden bulduğunu Tanrı bilir bir şeyi, hiçbir işine yaramayacak eşyaları eve taşırdı. Kulübesi, Combahee Nehri taşıdığında sel basmasını engellemek için ayakların üzerine oturtulmuştu. Döküntüler, sanki daha sağlam bir temel oluşturmak için yapının altındaki alana doldurulmuştu. Kulübenin etrafındaki arazi de Raley'nin görebildiği kadıyla hiçbir işe yaramayan döküntülerle doluydu. Görünüşe bakılırsa, Delno için nesnelerin kendilerinden çok, onları toplamak önemliydi.

Raley'nin Frankenstein dediği bir kamyonet kullanıyordu, çünkü kamyonet Delno'nun kendisinin toplayıp batya teli ve bez tamir bantıyla birleştirdiği parçalardan yapılmıştı. Raley'e göre, yaşlı adamın aleti çalıştırabilmesi bile bir mucizeydi, ama Delno, "Güzel değil, ama beni her istediğim yere götürüyor," diyordu.

Delno her şeyi yiyebilirdi. Her şeyi. Bir ağaçtan düşürebildiği, bir kapandan ya da nehirden çıkarabildiği her şeyi. Ama arkadaş olduklarından beri, bulduğu her şeyi paylaşmaya hazırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona bakan birinin bir parça bile bilgisi olduğunu tahmin edemeyeceği konularda çok fazla bilgili ve fikir sahibiydi. Raley,

Sis Perdesi

ının tıyralı şivesi ve kelime hazinesinin sahte olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. İçinde yaşadığı sefalet gibi, bunlar da eski hayatına bir protestoydu.

Ama bu eski hayatın neler içerdiği Delno'nun sırrı olarak kaldı. Çocukluğu yerden, çocukluğundan, ailesinden, mesleğinden, çocuklarından ya da bir eşten hiç bahsetmedi. Tazıları dışında, Raley'den başka kimseyi konuşmuyordu. Cinsel ilişkileri, karyolasının altında yerde sakladığı, ayları yıpranmış, eski erotik dergilerle sınırlıydı.

Raley de ahbablıklarının ilk iki yılı Delno'yla kişisel hiçbir şey paylaşmıyordu. Sonra, bir akşamüstü Delno elinde kendisinin mayaladığı bulanık bir sıvıyla dolu iki Mason kavanozuyla Raley'nin kulübesine geldi.

"Seni bir haftadan uzun bir zamandır görmüyorum. Nerelerdeydin?"

"Burada."

Raley misafir istemiyordu, ama Delno yine de kendine yol açıp içeri girdi. "Bir iki tek atmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Raley'e tepeden bakan, inceleyici bakışlarından birini atıp, "Gördüğüm kadınlarla yüzlerimde haklıymışım. Kötü görünüyorsun. Kokunu merdivenleri çıkarken aldım."

"Tam da birinin görünüşünü ve kişisel temizliğini eleştirecek birisin ya."

"Kimi aradın?"

"Ne?"

"Markette kasada duran geveze var ya? Hani şu saçlarını tepesinde kıpırlayan, uzun, sallantılı küpeler takan kız? Bana geçen hafta oraya gidip, bu avuç dolusu bozukluk aldığını ve hepsini dışarıdaki ankesörlü telefona atışığını söyledi. Birkaç dakika konuşup sonra da birisini öldürmeye hazır bir ifadeyle telefonu kapattığını söyledi. Kamyonetine binip aldıklarının parasını bile ödmeden oradan ayrılmışsın."

Kavanozlardan birinin kapağını açıp Raley'e uzattı. Raley içindekini toklayıp başını iki yana salladı ve kavanozu geri verdi. Delno kavanozdan büyük bir yudum alıp, "Bu yüzden soruyorum," diye devam etti. "Kimi aradın?"

Raley konuşmayı bitirdiğinde şafak söküyordu. O zamana kadar Delno iki kavanozu da boşaltmıştı. Raley ise tamamen tükenmişti -duygu-

Sandra Brown

sal olarak, zihnen ve bedenen.- Bu, acı veren, ama tedavi edici bir boşalımdır. Bir düzine yarayı deşmişti.

Raley söyleyecek bir şeyi ve konuşacak nefesi kalmadığında, saatlerdir tek bir yorum yapmadan onu dinleyen yaşlı adama baktı. Kırıksık kösele gibi yüzdeki ifade derin bir üzüntüydü. Gözleri, Raley, onu tanıdığından beri ilk defa savunmasız ve korumasızdı. Raley tarif edilemez bir ıstırap yaşamış bir adamın tam ruhunun içine baktığını anladı. Delno Pic kens dünyadaki bütün acıları ve haksızlıkları toplayıp tek bir umutsuz bakışın içine yerleştirmiş gibiydi.

Sonra içini çekti ve fiziksel temasta bulundukları ender anlardan birinde, onları ayıran boşluktan uzanıp, Raley'nin dizine hafifçe vurdu. "Kokun, şu güzel içkiyi kusmama neden olmadan önce gidip şu koltukaltlarını yıka. Ben de sana kahvaltı hazırlayayım."

O gece Raley'nin ona anlattıklarından bir daha hiç bahsetmediler. Sanki o uzun gece hiç yaşanmamıştı. Ama Raley o sabah Delno'nun ona bakışlarındaki umutsuzluğu asla unutmadı. Ve bu sabah kahve fincanından gözlerini kaldırıp, Raley'e baktığında gözlerinde aynı çaresiz ifade vardı.

"Ne oldu?" Aklına otomatik olarak *felaketler* gelen Raley'nin kalbi tekledi. Bir dağ eteğine çarpan, yolcu dolu bir A 747. Başkan'a suikast. 9/11 çapında bir terör saldırısı.

Delno, "Gidip, aptalca bir şey yapma, tamam mı?" dedi.

"Ne oldu?"

Delno bundan iyi bir şey çıkmayacağına dair uğursuz yorumlar homurdanarak çenesiyle televizyonu işaret etti.

Raley eski cihazın yanına gidip ses düğmesini açtı, sonra daha iyi bir görüntü elde etme umuduyla antenle oynadı.

Görüntü hâlâ kayıyordu ve ses cızırtılıydı, ama Raley saniyeler içinde neler olduğunu ve Delno'nun ona, Jay Burgess'in öldüğünü söylemekten neden çekindiğini anladı.

2. BÖLÜM

"BANA İNANMIYORLAR, ÖYLE DEĞİL Mİ?"

Britt bu soruyu avukatı olarak tuttuğu yabancıya sormuştu. Jay'in onun yanında yatarken öldüğünü öğrenmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmişti, ama o hâlâ bunun birazdan uyanacağı korkunç bir rüya olduğunu umut etmeye devam ediyordu.

Ama her şey fazlasıyla gerçektir.

Kendini kaybetmiş bir halde 911'i aradıktan kısa bir süre sonra sağlık görevlileri ve iki polis memuru Jay'in evine gelmişlerdi. Onların arkasından, sorgu yargıcı ve kendilerini Clark ve Javier olarak tanıtan iki dedektif gelmişti. Jay'in cesedi yatak odasında incelenip, morga götürülmek üzere hazırlanırken, onlar da Jay'in salonunda kadını sorgulamışlardı. Resmi ifadesini vermek için dedektiflerle birlikte polis merkezine gitmişti. Olanları en ince ayrıntısına kadar anlattıktan sonra her şeyin sona ereceğini, sadece yas tutacağını düşünmüştü.

Ama bu sabah Clark, onu evden aramıştı. Vereceği zahmet için özür dileyip Javier'le birlikte açığa kavuşturmak istedikleri birkaç ayrıntı olduğunu söylemiş ve polis merkezine tekrar gelmesini rica etmişti.

Bu istek, samimi, sıradan bir tavırla dile getirilmişti, ama merkezde onunla buluşacak bir avukat tutmasının yerinde olacağını hissetmesine yetecek kadar rahatsız olmasına neden olmuştu. Avukatlarla ilişkisi, vergi

konuları, gayrimenkul alım satım işlemleri ve anne babasının mülkleriyle sınırlıydı. Bu konulara bakan avukatların polis merkeziyle ilgileri olmadığını biliyordu.

Bir referansa ihtiyacı olduğu için televizyon kanalının genel müdürünü aramıştı.

Tabii ki, dün akşam bütün televizyon kanallarındaki ilk haber, Jay Burgess'in şok edici ölümü olmuştu. Haberci arkadaşları onun olayla bağlantısı konusunda ketum davranmışlardı, ama nasıl vermiş olurlarsa olsunlar, bu büyük bir haberdir: piyasanın yüksek reyting alan habercisi, Britt Shelley şimdi kendisi haber oluyordu.

Bir televizyon gazetecisinin objektif bakış açısıyla, sansasyonel bir haber olduğu kadar ağız sulandıran bir kinaye olduğunu da itiraf etmek zorundaydı.

Genel müdür onun durumuna acımişti. "Senin için ne kadar korkunç bir ıstırap Britt."

"Evet. Öyleydi. Aslında, hâlâ da, öyle. Bu yüzden seni evden rahatsız ettim."

Adam, "Neye ihtiyacın varsa. Senin için ne yapabilirsem," demişti. Britt, kendisine bir avukat tavsiye etmesini istemişti.

"Ceza avukatı mı?"

Britt, adamı sadece tedbirli davrandığına, görüşmenin -bundan bir sorgulamaymış gibi bahsetmedi- aslında rutin bir formalite olduğuna ikna etmek için hızlı davranmıştı. "Yine de, yanımda bir avukat olsa iyi olur." Adam seve seve kabul etmiş ve onun adına birkaç telefon görüşmesi yapacağına söz vermişti.

Bill Alexander, nefes nefese polis merkezine vardığında, on dakika geciktiği için özür dilemişti. "Trafikte takıldım."

Britt iriyarı, otoriter ve karizmatik birini bekliyordu, bu yüzden iki dedektifin onlara katılmasından sadece saniyeler önce zayıf, mütevazı ve bitkin Alexander kartını ona uzatıp kendisini tanıtırken hayal kırıklığını gizlemekte zorlanmıştı.

Sis Perdesi

Clark ve Javier onun tersine, oyuncu ajanslarının sert dedektif tiplerini listesi için biçilmiş kaftandılar.

İkili, dün Jay'in şehirdeki evine gelip, Kanal Yedi Haberleri'nden Brit'nin Shelley'nin ta kendisi ile konuştuklarını fark ettiklerinde, televizyon yıldızlarını dışarda, sıradan insanların arasında gören insanlara olduğu gibi dönüp kalmış ve afallamışlardı.

Dedektifler, onu alıkoydukları ve bu kadar travmatik bir tecrübenin ardından birtakım bürokratik işlemlere maruz bıraktıkları için özür dilemişlerdi, ama maalesef, bütün olan biteni öğrenmek onların işiydi. Britt avukatını elinden geldiğince cevaplamıştı ve onlar da açıklamalarından memnun kalmış gibiydiler.

Ama bu sabah, sorgulamalarının gidişatı, hafiften, ama fark edilir şekilde değişmişti. Artık, yıldız çarpmasına tutulmuş gibi değillerdi. Sorularına, dün orada olmayan bir keskinlik kazanmıştı.

Yetkililerle işbirliği yapmak istememenin genellikle suçu -en azından bir anlamda- işaret ettiğini bilen Britt işbirliği yapıyordu. Onun tek amacı, uykusunda ölen bir adamla yatmaktır. Bu, Jay ve onun seks hünerleri hakkında basit şakalar yapmak için bir yemdi.

Zevk içinde öldü. Göz kırpması.

Buhse varım, yüziünde bir tebessümle ölmüştür. Göz kırpması.

Aynı anda geldi ve gitti. Göz kırpması.

İşler bu dedektifler seksle ilgili ayrıntıların peşindeyseler, hiç şansları yoktu. Britt'in tek hatırladığı, uyanıp, Jay'i yatağında onun yanında ölü bir halde yatarken bulmaktır. O yatakta olan başka hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bir saat süren yoğun görüşmenin ardından bile dedektiflerin bu maameliğini sanmıyordu.

Dakikalar önce, mola vermeyi teklif etmişler ve onu yeni tutulan avukatıyla yalnız bırakmışlardı. Bu da Britt'e avukatını daha iyi tanıma ve daha da önemlisi olup bitenler hakkındaki görüşünü alma fırsatı tanıdı.

Avukatı ilk geldiğinde vereceği cevapta bocaladığı için, "Bana inanmıyorlar, öyle değil mi?" diye tekrar sordu.

Bu sefer, adam ifadesiz bir şekilde gülümsedi. "Neden böyle düşünüdüğünüzü anlamıyorum, Bayan Shelley." Sesinin tonu, ürkek bir kediye okşuyormuş izlenimi veriyordu. "Hiçbir noktayı atlamamaya çalışıyorlar zaten birisi normal şartlar altında ölmediğinde böyle yapmaları gerekir."

"Jay Burgess'in kanseri son safhasındaydı."

"Evet, ama..."

"Çok fazla içmişti. Büyük ihtimalle, alkol, aldığı güçlü ilaçlarla karışmadı."

"Şüphesiz."

"İnsanlar çok sık reçeteli ilaçları alkolle karıştırıyor ve bu onları öldürüyor. Jay kalp fonksiyonlarının durması, solunum yetmezliği yüzünden öldü. Bunun gibi bir şey."

"Haklı olduğunuza eminim."

"O zaman, bana neden bu kadar geniş çaplı sorgulandığımı açıklayın."

Avukat, "Bu, kısmen kendilerinden birinin ani ölümüne verdikleri içgüdüsel bir tepki," dedi. "Jay Burgess madalyalı bir polis memuru, kendi şubesindeki ve diğer birimlerdeki adamlar için bir kahramandı. Doğal olarak meslektaşları ölmeden önceki saatlerde neler olduğunu bilmek istiyorlar."

Britt şehit polislerin haberlerini sunmuştu ve içlerinden biri öldüğünde birbirlerine destek olan polislerin dayanışması onu her zaman etkilemişti.

Alnını ovuştururken bitkin bir şekilde iç çekerek, bu fikri kabullendi. "Sanırım, haklısın. Ama sadece bu kadar. Bilmiyorum! Onlara hatırlatmadığımı söyledim. Buna inandıklarını sanmıyorum, ama yemin ederim, doğru söylüyorum."

Avukat, sanki Britt'in sesindeki öfkeyi onaylıyormuş gibi, "Bunu sürdür," dedi. "Ya da, daha iyisi, hiçbir şey söyleme."

Britt, ona küçümseyen bir bakış fırlatıp, küçük sorgulama odasını arşınlamaya başladı. "Herkes, özellikle de avukatlar, hiçbir şey söylememeni"

Sis Perdesi

...daha iyi olduğunu söyler. Ama bir gazeteci olarak, konuşmayı reddeden insanların saklayacak bir şeyleri varmış gibi göründüklerini düşünüyorum.”

“(O zaman hikâyenden sapma.”

Jay'in ölümüyle ilgili beyanına *hikâye* demesine itiraz etmek üzereyken, dedektifler geri geldi.

Clark, “Tuvalet molasına ihtiyacınız var mı, Bayan Shelley?” diye sordu.

“Ben iyiyim.”

“Size içecek bir şey getireyim mi?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Dökülmeye başlamış kızıl saçları olan Clark, uzun boylu ve çok sıssıydı. Javier kısa boylu ve esmerdi, siyah saçları bir halı kadar sıkı. Fiziksel açıdan daha farklı olamazlardı, ama Britt ikisinden de eşit derecede çekiniyordu. Clark'ın kibarlığına inanmıyordu, bunun bastırılmış dar katıllı güneyli eğilimlerini saklamak için takındığı bir maske olduğunu düşünüyordu. Ve Javier'in çiçekbozuğu yanakları ölümle biten bıçak kavgalarını düşünmesine neden oluyordu. Clark'ın gözleri maviydi, Javier'inki ise o kadar koyuydu ki, gözbebekleri görünmüyordu, ama her iki göz de keskin ve dikkatliydi.

Kibarlığı bir kenara bırakan Javier sorgulamaya kaldığı yerden devam etti. “Ara verdiğimizde, Wheelhouse'da içtiğiniz bir kadeh şaraptan sonra hafızanızın bulanıklaştığını söylüyordunuz.”

“Doğru.” O, Chardonnay kadehini içtikten sonra olan her şey belirsiz, bölük pörçük bir anıydı. Bir noktaya kadar. Sonra, olanlarla ilgili hafızası tamamen silinmişti. Zararsız bir kadeh şarap nasıl olur da hafızasını tamamen silebilirdi? Silemezdi. Ancak... Ancak...

“Tecavüzlerde kullanılan o haplar?”

Karşısındaki insanların yüzlerine bakınca söylediği iki kelimenin ne anlamı geldiğini o zaman anladı. Kendini geri çekip, biraz önce söylediği şeyin üzerinde düşündü ve haklı olma olasılığı -hayır, neredeyse kesinliği- karşısında sarsıldı.

Sandra Brown

"Tecavüz hapları olarak bilinen o haplardan bana bir tane verilmiş olmalı." İki dedektif ve avukat orada öylece durmuş, sanki aynı dili konuşuyorlarmış gibi ona bakıyorlardı. Biraz sabırsız bir ses tonuyla, "Bunlar geçici hafıza kaybına neden olurlar," dedi. "Bu konuda bir başmakale yazdım. Clemson'daki bir olay, bu hapların partilerde ve genç insanların takıldığı barlarda artan kullanımıyla ilgili endişeleri körüklemişti. Kısa süreli hafıza kaybına neden oluyorlar. Bazen hafıza asla geri gelmiyor. Ama fark etmiyor, çünkü etkileri geçene kadar yeterince zarar vermiş oluyorlar."

Yaşadığı geçici hafıza kaybı için yaptığı bu güvenilir açıklamanın heyecanını paylaştıklarını görmeyi umut ederek, sırayla üç adama da baktı. Ama onlar tepkisiz bir şekilde ona bakmaya devam ettiler. Sertçe, "Beni duyabiliyorsanız, gözlerinizi kırpın," dedi.

Clark, "Sizi duyuyoruz Bayan Shelley," dedi.

"O zaman? Anlamıyor musunuz? İçkime bu haplardan bir tane atılmıştı. Bu haplar hemen etkisini göstermeye başlar. Bu, Jay'in dairesine gittikten sonra olanları hatırlamayışımı açıklıyor."

Javier, "Boş viski şişesine ne diyeceksiniz?" diye sordu.

"Ben viski sevmem. Asla viski içmem. Jay, bana ikram etmişse, zaten kendimi iyi hissetmediğim için geri çevirmişimdir."

Javier, "Bardaklardan birinde parmak izleriniz vardı. Bardağın kenarında da rujunuzun izi," dedi.

"Bardakları incelediniz mi? Neden?"

Dedektifler birbirlerine baktı. Clark, "Hadi, her şeye baştan başlayıp tekrar üzerlerinden geçelim. Bize olup biten her şeyi anlatın."

"O olup biten her şeyi hatırlamıyorum. Size sadece hatırladıklarımı anlatabilirim."

"Pekâlâ, o zaman, hatırladıklarınızı anlatın. Bu sefer, videoya almanız sizin için bir sakıncası olmaz, öyle değil mi?"

Clark'ın kibirli ses tonundan hemen şüphelenen Britt, "Neden videoya çekeceksiniz?" diye sordu.

Sis Perdesi

"Bu elimizde olursa, ihtiyaç olduğunda banda başvurup ayrıntıları bizi olarak öğrenebiliriz."

Nahite satış temsilcisi gülüşüne olduğu kadar bu açıklamasına da inanmayan Britt, "Bu standart bir prosedür, Bayan Shelley. İstemediğiniz soru-ya cevap vermek zorunda değilsiniz," diyen Alexander'a baktı.

"Sorulara cevap vermek istiyorum. Cevapları ben de istiyorum. Belki de onlardan daha çok."

911'i aradığından beri, beklenmedik bir ölümün can sıkıcı teknik ayrıntıları sorgu yargıcının Jay'in gerçekten öldüğünü ilan etmesi, polis tarafından sorguya çekilmek, kâğıt işleri içinde sürüklenip durmuştu. Bu olayın kişisel etkilerini yaşamaya vakti olmamıştı. Henüz arkadaşı için yas tutamamıştı bile.

Hunu şimdi de yapamıyordu. Bu nahoşluğu atlatmadan yapamayacaktı. "Jay'e ne olduğunu bilmek istiyorum," diyerek amacını yeniden belirtti.

"O zaman, bir sorunumuz yok." Javier küçük masaya oturup kameranın karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Tabii ki, kameralardan utanmanızı beklemiyorum."

Sırtışı, Britt'in yeniden yumuşak dokuyu delen keskin bıçakları hatırlamasına neden oldu. Bakışlarını ondan çekip sandalyeye oturdu. Clark banyosunun odağını ayarladı, tarihi, saati ve ortamda kimlerin olduğunu belirtti, sonra da masanın kenarına oturup sıksa bacağını öne arkaya sallamaya başladı. "Kim kimi aradı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Buluşmayı kim teklif etti?"

"Jay. Size bunu söylemiştim."

"Telefon kayıtlarını kontrol edebiliriz." Bu, sadece bir beyan değil, kapalı bir tehditti.

Britt, onun gözlerinin içine bakarak, "Jay o gün beni erken saatlerde arayıp, Wheelhouse'da onunla bir içki içer miyim, diye sordu. Benimle buluşmak istediğini söyledi."

Sandra Brown

“Onu en son ne zaman gördünüz, tabii bu buluşmadan önce?”

“Tarihi tam olarak hatırlamıyorum. Birkaç ay önce. Kuzey Charleston'daki anaokulunda çocuklara cinsel tacizden suçlanan adam tutuklandı. Jay basın toplantısındaydı ve polis soruşturmasıyla ilgili sorulara cevap verdi. Televizyon kanalı için oradaydım. Birbirimize el salladık ama onunla konuşmadım. Görüşmeyi tutuklama memurlarından biriyi yaptım, Jay ile değil.”

“Ama siz ve Burgess arkadaşınız.”

“Evet.”

“Arkadaşıktan fazlası var mıydı?”

“Hayır.”

İki dedektif bir kez daha imalı bir şekilde baktı. Alexander, Britt'in dikkatli olması için uyarmak ister gibi sandalyesinde öne çıktı.

Clark, “Hiçbir zaman mı?” diye sordu.

Britt sakince, “Yıllar önce,” diye cevapladı. Jay'le kısa süren ilişkisi bir sır değildi. “Yedinci Kanal'da işe başlamak için Charleston'a taşındım. Jay tanıştığım ilk insanlardan biriydi. Birkaç kez dışarı çıktık, ama arkadaşlığımız hemen hemen platonikti.”

“Hemen hemen?” Javier'in kaşları *daha fazlasını* ima ediyordu.

“Son birkaç yıldır aramızda arkadaşlıktan fazlası yoktu.”

“Tekrar sevgili olduğunuz iki gece öncesine kadar.”

“Ben...” diyerek, duraksadı. Alexander cevap vermesine engel olmak ister gibi işaret parmağını kaldırdı. Britt bakışlarını yere indirdi. “O geceye yaklaşmıştım ama yaklaşmadığımı bilmiyorum. Emin değilim. Hatırlıyorum.”

Clark bunu inanılması imkânsız buluyormuş gibi içini çekip, “Whispering Willows'da buluştunuz.”

“Oraya kararlaştırdığımız gibi yedide gittim. Jay benden önce gelmişti. Birkaç içki içmiştik.”

“Nereden biliyorsunuz?”

Sis Perdesi

"Musadaki boş bardaklardan. Garson kızı sorguladınız mı?"

Clark bunu duymazdan gelerek, "Bir kadeh beyaz şarap sipariş etti-
mi dedin."

"Evet. Çok güzel değildi." Kameranin objektifine doğru konuşarak,
"İçim bir şey konulduğundan eminim," diye ekledi.

"Jay tarafından mı?"

Bu noktada, Britt de Javier'in gözle görülür şüphelerini paylaşıyor-
du. "Bunu ben fark etmeden nasıl yapabileceğini bilmiyorum. Benim şa-
rıp kadehime dokunduğuna sanmıyorum. Beni neden uyuşturmak istemiş
olabilir ki?"

Clark alt dudağını çekti. Javier kımıldamadı. Her ikisi de ona
bakmaya devam ediyordu. Britt kameranın her göz kırpmasını, her nefesini
beyarttığının farkındaydı. Daha sonra kaydı izleyenlere suçlu görünecek
mıydı? Araştırmacıların yalanı ele veren işaretler aradıklarını biliyordu.
Boğukkanlılığını korumaya ve yüz ifadesini sakın tutmaya çalıştı.

Javier, "Nelerden bahsettiniz?" diye sordu.

Bitkin bir tavırla, "Size anlattım," dedi. "Havadan sudan. İşin nasıl?
İyi. Senininki nasıl? Tatil için planların var mı?" Bu gibi şeyler."

"Özel bir şeyden bahsetmediniz mi?"

"Bana biriyle görüşüp görüşmediğimi sordu. Ona özel biri olmadığı-
mı söyledim. O da, 'İyi. Bu dünyayı seni hak etmeyen, şanslı bir herife bi-
rakarak terk etmek istemem,' dedi. Sınıyordu, bu da Jay'in meşhur mu-
şık flört şeklidir. Güldüm. Ve sonra ne söylediğinin farkına vardım ve bu
dunyadan ayrılmakla ne demek istediğini sordum. O da, 'Ben ölüyorum
Britt,' dedi."

O anı ve Jay'in üzgün ifadesini hatırlayınca, sesi boğuklaştı. "Sonra
beni kanserden bahsetti."

*Pankreas kanseri. Bir hayli ilerlemiş. Bunu yenmemin imkânı yok,
bu yüzden kemoterapi ve bu gibi şeylere bulaşmayacağım. En azından, be-
ni komitliklerinde saçlarım olacak.*

Sandra Brown

Kısa bir sessizlikten sonra Javier, "Jay'in onkoloğuna göre, sadece bir kaç haftası varmış. En fazla bir iki ayı. Bu haberi verdiğinde, şubedeki herkes çok olmuştu. Bazıları günlerce ağladı. Jay rozetini teslim etmeyi teklif etti, ama şef onun şeye kadar... sonuna kadar çalışabileceğini söyledi."

Britt başını sallayarak Jay'in bunu ona anlattığını belirtti. "O hayat dolu biriydi. Kendi enerji alanını yaratırdı. Bana söylediğinde, inanmadım."

Clark boğazını temizledi. "Sizce ölmeden önce son bir kez birlikte olmak istediği kadınlara vakit ayırmaya mı çalışıyordu?"

Britt sertçe, "Hayır," dedi. "Beni ona katılmam için davet ettiğinde benimle konuşması gerektiğini söylemişti. Ciddi bir şey olduğu izlenimi edinmiştim."

Javier, "İleri derecede kanserden daha önemli bir şey mi?" diye homurdandı.

Britt öfkelen-di. "Benim işimin en önemli kısmı, insanları değerlendirmek, dedektif. Birinin haberin bir parçası olmamak için hikâyenin kitli noktasını sakladığını ya da haberde olduklarından daha önemli görünmek için rollerini abarttıklarını hissedebilirim."

"Jay, benim geçmiş olsun dileklerimi savuşturup konuşmak istediği daha önemli bir şey olduğunu söyledi. Bana kariyerimi zirveye taşıyacak özel bir haber vereceğini söyledi. Ve bu bir kur ya da seks tuzağı değildi. Öyle olsaydı anlardım. Jay çok ciddiydi. Bana söyleyeceği şey onun için çok önemliydi."

Sonra sustu. Clark sabırsızlıkla öne doğru eğildi. "Evet? Peki neydi?"

"Bilmiyorum. Tam bu sırada, Jay baş başa konuşabilmemiz için oradan ayrılmanızı teklif etti." Onlara Jay'in o sırada aynı zamanda endişeli de görüldüğünü söylemek istemedi. Zaten söylediklerinin doğruluğu sorgulanıyordu. Jay Burgess'in endişeli görüldüğüne kim inanırdı?

Dedektifler onun bir şey sakladığını hissetmişlerdi. Clark yeniden ona doğru eğildi. "Wheelhouse'da zaten baş başaydınız Bayan Shelley. Siz ve Jay'in barda samimi, küçük bir köşeniz varmış. Sizi görmüşler. Ta-

Sis Perdesi

"Bu ikimizin sanki dünyada başka hiç kimse yokmuş gibi kafakafaya konmuş olduğunuzu söylediler."

funklar? Bu kelime, rahatsız edici bir suç ifadesi ima ediyordu. "Bu benim bu çarpıtma," dedi. "İçerisi çok gürültülü olduğundan konuştuklarımızı duyabilmek için daha yakın oturuyorduk."

Ya da romantik sözler fısıldamak için."

Britt, Javier'e baktı. "Bunu bir yorumla şereflelendirmeyeceğim."

"Peki, peki. Bu yersizdi."

Konuşmayı devam ettirmesi için Clark'a bıraktı. "Jay evine gitmeyi tercih etti."

"Konuşmamıza devam etmek için, evet."

"Ve siz de isteyerek gittiniz?"

"İsteyerek mi? Tabii ki. Bana büyük bir haber vereceğini sanıyordum."

"Size özel bir haber vereceğini söyleyen her adamın evine gider miydiniz?"

Alexander, "Bay Javier!" diye bağırdı. "Müvekkilimin bu tür aşağılıklara maruz kalmasına izin veremem!"

"Hu, bayanın kendi sözleri üzerine sorulmuş bir soruydu."

Britt, avukata, "Önemli değil," dedi. Aslında, avukat dakikalardır bir şey söylemediği için onun hâlâ uyanık olduğunu bilmek onu mutlu etmişti. Javier'in iğnelemesi çok alçakçaydı, ama Britt hikâyesinin can alıcı noktasına ulaşmıştı ve devam etmeye niyetliydi. "Wheelhouse'dan çıktığınızdu, başımın döndüğünü hissettim."

"Jay'le buluşmadan önce içki içmiş miydiniz?"

"Size bunu söylemiştim. Hayır."

"Herhangi bir... ilaç almış mıydınız? Soğuk algınlığı ilacı, antihistaminik?"

"Hayır."

"Bir kadeh şarap çakır keyif olmanıza neden oldu?"

"Görünüşe bakılırsa, öyle Bay Clark. Bu da size tuhaf gelmiyor mu?"

Sandra Brown

“Pek değil. Viski içmeyen bir bayan için çok tuhaf değil. Bir kadın şarap sizi sarhoş edebilir.”

“Daha önce bende böyle bir etkisi olmadı.”

“Her şeyin bir ilki vardır.” Javier katlanır plastik iskemlesinde daha rahat bir pozisyon aldı.

Britt, onu duymazdan gelip kameraya, “Wheelhouse’un dışına çıkmaya kadar kendimi pek iyi hissetmiyordum.”

“Ne gibi?”

“Şey, sarhoş gibi. Midem bulanıyordu. Dünyayla bağlantım kesilmeye gibiydi.”

“Barla, Jay’in evi arasında sıradışı bir şey oldu mu?”

“Yürüyüşle ilgili anılarım bulanık, ama sanmıyorum.”

“Yolda herhangi biriyle karşılaştınız mı?”

“Hayır.”

“Jay geceyi onunla birlikte geçirmenizi istedi mi?”

Britt, Javier’in gözlerinin içine baktı. “Hatırladığım kadıyla hayır.”

“Jay kendinizi iyi hissetmediğinizi biliyor muydu?”

Bu iyi bir soruydu ve Britt cevabını biliyor olmayı dilerdi. “Emin değilim. Bundan ona bahsettiğimi sanmıyorum. Bahsetmiş olabilirim. Barla iyi olup olmadığımı sormuş olabilir. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir şey hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Onun evine doğru yürüdük ve sonra da eve girdik.”

“Sonra ne oldu? İçeri girdiğinizde ilk yaptığınız şey neydi?”

“İçinde bulunduğum durum yüzünden utandığımı hatırlıyorum.”

“Sarhoş olduğunuz için mi?”

Britt vurgulayarak, “Ya da uyuşturulmuş,” dedi. “Kanepeye doğru ilerlediğimi hatırlıyorum.”

“Yani kanepenin nerede olduğunu biliyordunuz?”

“Hayır. O eve daha önce hiç gitmemiştim. Kanepeyi gördüm ve oturmam gerektiğini hissettim.”

Sis Perdesi

"İlk önce ayakkabılarınızı mı çıkardınız?"

"Hayır."

"İbisenizi mi?"

"Hayır."

"Jay viskileri doldurmaya başlamadan önce mi, yoksa sonra mı soyundunuz?"

"Ben soyunmadım."

"Demek sizi Jay soydu."

"Hayır!"

"Clark bunun üzerine atladı. "Hatırlayamıyorsanız bunu nereden biliyorsunuz?"

Britt cevap veremeden Javier, "Eğer kendi kendinize soyunmadıysa-
nı ve sizi Jay de soymadıysa, o zaman nasıl oldu da onunla aynı yatakta
uyandınız, ki kendi itirafınıza göre böyle olmuş? Dün sabah Jay'in
kendi morgia götürülürken bize verdiğiniz ifadenin o kısmını size okuma-
nın teler misiniz?" dedi.

"Hayır, hayır! İfademde ne söylediğimi hatırlıyorum, çünkü doğruy-
du. Hatırlamadığım, nasıl soyunduğumuz ve o yatağa nasıl girdiğimiz."

"Vankiyle sarhoş olduğunuzu hatırlamıyorsunuz."

"Hayır."

"Ya da giysilerinizi çıkardığınızı?"

"Hayır."

"Ya da seviştiğinizi?"

"Ne yaptığımızı bilmiyorum."

Javier spor ceketinin cebine elini sokup küçük, plastik bir sandviç
paketini çıkardı. Plastik torbanın içinde bir prezervatif paketi vardı. Boştu.
Bunu kanopenin minderleri arasında bulduk."

Britt hafızasını yoklayarak pakete baktı ve hiçbir şey hatırlamadı.

"Genellikle çantanızda prezervatif taşır mısınız Bayan Shelley?"

Sandra Brown

Britt, onun imalı gözlerine bakıp soğukkanlılıkla, "Jay'in olmalı. O herhangi bir zaman kullanmış olabilir," dedi.

Clark neredeyse kederli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "O sabah temizlikçisi gelmişti. Her yeri iyice temizlediğini, hatta altlarını süpürme için minderleri bile kaldırdığını söyledi. O sırada bunun orada olmadığını yemin etti."

Britt, "Prezervatifin kendisini buldunuz mu?" diye sordu.

"Hayır. Jay'in tuvalete attığını düşünüyoruz."

"O gün daha erken saatlerde kullanmış olabilir. Hizmetçi temizliği bitirdikten sonra, benimle buluşmadan önce."

Clark başını iki yana salladı. "Jay bütün gün burada merkezdeydi. Öğle yemeğine bile çıkmadı. Buradan saat altıda ayrıldı. Eve dönüp başka bir kadınla sevişmek ve sonra da Wheelhouse'a gidip, siz ona katılmadan önce birkaç tane içki içmek için yeterli vakti yoktu." Sırtı ve melektaşının ne söyleyeceğini tahmin eden Javier kıkırdadı. "Jay bile o kadar hızlı değildi."

3. BÖLÜM

GEORGE MCGOWAN, YATAK ODASINA GİRDİĞİNDE, dört
duvarı Miranda'yı havlu cinsi bir sabahlığa sarınmış etrafta dolaşır-
ken gördü. Odladaki genç adam portatif masaj masasının etrafındaki örtü-
den banyonunu çekiyordu.

Kızasının beklenmedik gelişiyile tedirgin olmayan Miranda, "Oh,
ahım, merhaba. Evde olduğunu bilmiyordum. Drake'in kalmasını ister
mi? İleninle işi bitti." Gözkapakları uykulu bir şekilde kapandı. "Bu-
nca emelzeler yarattı."

George yüzünün yandığını hissetti. Bloody Mary bardağını kavrayan
kızaklarını sıkı. "Hayır, teşekkürler."

Drake, pazu bükme hareketiyle masasını kaldırdı. "Çarşamba Bayan
McGowan?"

Her zamanki gibi altmış dakika yerine doksan yapalım."

Genç adam imalı bir şekilde gülümsedi. "İstediğiniz kadar uzatabilirim."

Drake'in imalı sözü George'un gözünden kaçmamıştı. Odaya sin-
ir, güçlü seks kokusu ve büyük boy yatağın üzerindeki buruşmuş saten
yolları da. Drake işini masaj masasının üzerinde yapmamıştı ve dışarı
kımak için George'un yanından geçerken sinsice ona bakışı oldukça çok
anlatıyordu.

ahmarverde/vero

Sandra Brown

Sahtekâr gerizekâhının arkasından gidip dizlerini kırmalı, ellerinde kemikleri paramparça etmeli, yüzünü dağıtmalı ve onun işini bitirmeliydi. Yağlı, Akdeniz görünümlü penisi güçlüydü, ama George, onun kıkıltıyı kamçılatabilirdi. Belki başlarda çok yumuşak davranmıştı ama hâlâ tırnaklarının herifin, atalarının Sicilya ya da her nereliyseler oradan gelmemiş olmalarını dilemesini sağlayabilirdi.

Bunun yerine, yatak odasının kapısını gürültüyle kapattı ve başını çevirip karısına baktı. Sessiz azar boşa gitmişti, çünkü karısı görmemişti. Mirandanda tuvalet masasının önüne geçmiş, hayranlıkla aynadaki yansımasını izlerken, bakarak, koyu kestane rengi saçlarını tanıyordu. Miranda, kocasının yatak odalarında masörüyle sevişmesinin hesabını sormasına seve seve katlanırdı. Kocasını, ona aynı zevki yaşatabilseydi. Ayrıca, daha önemli bir konu vardı.

“Bunu görmelisin.” Uzun gardırobun kapılarını açıp, içinde duran televizyonu açtı. “Britt Shelley kendisi ve Jay hakkında bir basın toplantısı yapacak.”

“Bu çok ilginç olacak.”

“Öyle. Kendisine o haplardan verildiğini iddia ediyor.”

Miranda McGowan’ın yukarı kaldırmış olduğu kolu olduğu yerden kaldı. Miranda, onu yavaş yavaş aşağı indirdi. “Jay tarafından mı?”

George omzunu silktiler ve yerel muhabir, Britt’e müteveffa Jay Bess’in ölümünün gess’le arasındaki ilişkiyi sorarken televizyonun sesini açtı. “O ve ben evliydik.”

Miranda tuvalet masasından, bozulmuş yatağa doğru yürüyüp yatağın üzerine otururken, “Eminim öyledir,” dedi.

“Şişşt!”

“Bana şişt deme.”

“Çenenin kapayıp, dinler misin?”

George elinde kumandayla hâlâ ayakta duruyordu. Tüm dikkatini plajın ortasına, ekrana ve Jay’in ölümünden hemen önceki olayları hatırlamadığını iddia eden Britt Shelley’nin yakın çekimine vermişti. “Onunla birlikte evine girmenizi, bizi belli belirsiz hatırlıyorum. Başka hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Sis Perdesi

Bir muhabir, "Jay Burgess'in size, o geceyi hatırlamamanız için o hapstan verildiğini mi iddia ediyorsunuz?"

Hayır. Bunu başka birinin yaptığına inanıyorum. Yaşadıklarım, uyuşturucuyla başka kadınların başına gelenlerle örtüşüyor." George dönüp, kameranı baktı. Miranda gözlerini televizyondan ayırıp, kocasının gözlerine baktı ama ikisi de konuşmadı.

George gözlerini tekrar televizyona çevirdiğinde, Britt Shelley'nin soruları bu soruya cevap vermek üzereydi. Adam yumruğunu ağzına götürüp kağızını temizledi. Eski bir polis olan George bunun tedirginliği ele alarak bilinçsiz bir hareket olduğunu biliyordu. Adam ya emin olmadığı bir şey hakkında kaçamak yanıtlar verecekti ya da resmen yalan söyleyecekti.

Bayan Shelley bu maddelerin vücudunda olup olmadığının test edilmesini için idrar örneği verdi. Ancak, bu maddeler vücuttan oldukça çabuk atılıyor. Bayan Shelley'e verilen hapa göre, bunun belirlenebilmesi için çok fazla zaman geçmiş olabilir."

O sırada oturan bir muhabir, "Yani, ona o haplarından verildiğini kanıtlayamazsınız," dedi.

"İdrar tahlilinin sonucunu öğrenmeden bu konuda yorum yapamam."

Britt, "Maalesef, her şeyi yanlış yaptım," diyerek araya girince, şaşırtıcı avukatı kaşlarını çatarak ona baktı.

Avukat, Britt'in daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden lafa atarak "Bayan Shelley aldatıldığını ilk başta anlayamadı. Anlamış olsaydı, duş alırdı, test edilmesi için idrar örneği vermeden önce tuvalete gitmezdi."

Miranda, "Bir başka deyişle," dedi. "Ortaya kanıtlayamayacağı iddia ediyor."

George arkasını dönmeden, elini sallayıp ona sessiz olmasını işaret etti.

Britt Shelley bir başka muhabirin sorusuna cevap olarak, "Hayır, Jay Burgess'in ölümüne neyin neden olduğunu bilmiyorum," diyordu. "Kendime, bana son aşamasında olduğunu söylediği, pankreas kanseri teşhisi

ahmarverde/vero

Sandra Brown

konulmuştu. Ölümünün kanserle bağlantısı olduğu düşünülüyor, ama ne leşmesi için otopsi yapılacak...”

“Ne zaman yapılacağını biliyor musunuz?”

“Bu, adli tabibe sormanız gereken bir soru. En kısa zamanda yapılacağını umut ediyorum. Ben de herkes gibi Jay’in ölümüyle ilgili bir açıklama duymak istiyorum.”

“Polis cinayetten şüpheleniyor mu?”

Britt cevap veremeden, avukatı kulağına bir şey fısıldadı ve Britt ona başını salladı. “Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar.”

“Polis...”

“Siz ve Burgess...”

“Wheelhouse’da ne içtiniz?”

Avukat ve Britt kürsüden uzaklaşırken, muhabirler Britt’e sorular yöneltmeye devam ettiler.

“Kapat şunu.”

George, Miranda’nın dediğini yaptı. Odaya hâkim olan sessizlik George, Bloody Mary’den bir yudum alırken buz küplerinin tıkırtıları duyuldu. Miranda, “Bugün bu kaçınıcı içkin?” diye sordu.

“Umrunda mı?”

Miranda sertçe, “Evet, umrumda!” diye karşılık verdi. “Umrumdaki çünkü haberi aldığımızdan beri sarhoşsun.”

“Jay, benim arkadaşımды. İçmek, benim yas sürecimin bir parçası.”

“Hoş görünmüyor.”

“Kime?”

Miranda her bir kelimeyi vurgulayarak, “İlgilenen ve olayı takip eden birileri varsa onlara,” dedi.

“Herkes ilgileniyor ve olayı takip ediyor. Jay’in ölümü önemli bir haber. O bir kahramandı.”

“Sen de öyleydin.”

Sis Perdesi

George birkaç saniye bardağının içine baktı, sonra içkinin kalanını içti. "Evet. Büyük bir kahraman. Benimle bu yüzden evlendin."

Miranda hafifçe güldü. "Bu doğru, canım. Ben bir kahraman istiyordum. İstiyerek sabahlığının kuşağını açıp, aşağı indirdi. "Ve sen de bunu."

Her zamanlar, dizlerinin üstüne çöküp emekleyerek ona doğru gider, her zaman onun kucagina yaslardı. Çeşitli seks oyunlarıyla Miranda'yı tahrik eder ve ondan çok zevkten çıldırtırdı.

Ama artık o mutlu günler sona erdi.

Miranda gülerek sabahlığını tekrar giydi. "Zavallı George. Jay'in ölümleri o kadar üzüldü ki, karısıyla sevişemiyor bile."

Üzerinde hâlâ Drake'in kokusu varken hayır."

"Oh, lütfen. İkiyüzlü davranma. Şehir kulübünde içki aşırın yeniyetmelerle ilaresi güç, gülünç bir ilişkisi olan sensin."

"Yirmi altı yaşında. Sadece on sekiz *görünüyor*."

Miranda'nın canını acıtabilecek bir şey varsa -ve şu anda onun canını acıtmak için güçlü bir istek duyuyordu- o da ona yaşlandığının hatırlatmasıydı. Otuzlu yaşlar gelip geçmişti. Kırkına merdiven dayamıştı. Hâlâ gençti, ama bu onun dehşete kapılmasına neden oluyordu.

Miranda gençliğinde, Charleston İlçesi Güzeli, Güney Carolina Güzeli Bu Güzeli olmuştu. Temizlikçinin parlatması gereken bir ayna ve ödülü vardı. Şimdi bu unvanları başka kızlar kazanıyordu. Daha otuzlu kılkalı ve daha sert memeli kızlar. Pedikür kadar sık botoks yaptırıyorlardı.

George kederle şimdiki Charleston İlçesi Güzeli'nin sırf göbeğinin güzelliğini korumak için kürtaj yaptırıp yaptırmayacağını düşündü.

Miranda'nın güçlü kahkahası bu kasvetli düşüncüyü böldü. "Bu gün-Vingra kullanmanın nedeni kalitesiz küçük ilişkin mi?" George, ona bakış fırlattı. "Oh, evet. Onu ilaç dolabında buldum."

"Dolapta o kadar ilacın arasında ona bir yer bulabilmene şaşırdım."

George bardağını portatif barın üzerine bıraktı ve kendine votka koymayı

Sandra Brown

düşündü, ama sonra vazgeçti. Son otuz altı saattir kafasının içinde bir v
lama vardı. Miranda haklıydı; hoş görünmüyordu.

“Yeni kız arkadaşını tatmin edebilmek için bir hapa ihtiyacın va
düşündüğümünden daha zavallısın demektir.”

Miranda, onu sinirlendirmek, kavgaya başlamak ya da daha doğ
devam ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Genellikle, George onu
kavga etmeye başlar ve Miranda kazanana kadar devam ederlerdi. Mir
da her zaman kazanırdı.

Ama bugün bu oyunu oynamak istemiyordu. Aklında başka şeyler v
dı, kimin daha acı veren yarayı açabileceğini görmeye dayalı devam eden
rışmalarından daha önemli ölüm kalım meseleleri.

“İkimiz de zavallıyız Miranda.”

Pencerenin yanına gidip kuşkusuz Drake ve Miranda için daha
mantik bir ortam yaratmak amacıyla kapatılmış perdeyi açtı. George ık
ci kattaki bu pencereden her şeyi görebiliyordu; evin arka bahçesinde e
biçen, otları temizleyen, çimleri kesen adamları da. Taş duvarla çiçek b
çesinden ayrılmış çim arazi yeşil bir apron gibi uzanıyordu. Yarış atları
otladığı çayır beyaz bir çitle çevrilmişti.

Kayınpederinin klasik araba koleksiyonunu, cilalanmış, parlattı
ve deposu doldurulmuş bir halde onun canı istediğinde hareket etmeye
zır bekleyen kendi otomobil filosunu içinde barındıran büyük garajın
tısını görebiliyordu.

George McGowan işçi sınıfından geliyordu. Para, daha doğrusu
rasızlık, ailesi için her zaman sorun olmuştu. Babası, yedi kişilik aile
bakabilmek için Conway İnşaat Şirketi'nde fazla mesai yapıyordu. Me
yaptığı bir ağustos öğleden sonrasında işbaşında ölmüştü. Doktor, on
hiçbir şey hissetmediğini söylemişti.

Büyük oğlu George'un, şirketin sahibinin tek çocuğu; hem güzel, h
de çok zengin olduğu için civarın en cazip kızı olan Miranda Conway
evleneceği kimin aklına gelirdi? O sosyetik bir genç kız, bir güzellik k

Sis Perdesi

"... ve bir vâristi. İsteddiği her erkeği elde edebilirdi. Ama o, George McFlawan'ı istemişti.

Sufkan atların otlayışını seyrederken, alçak sesle, "Geri dönüp, bunu baştıremem," dedi. Ayrıcalıklı hayatlarını ödemeleri gereken bir bedel ödemek görüyordu. Tıpkı, Miranda gibi. "Yapabilecek olsam bile, yapmam. Bana bana yardım et, tüm bunlardan vazgeçemezdim." Perdeyi bırakırdı. Miranda'ya döndü. "Senden vazgeçemezdim."

Miranda saçlarını geriye atıp, öfkeyle ona baktı. "Mızımız çocuklar gittiklerini kes George. Tanrı aşkına. Jay Burgess yatağında çıplak bir kadınla birlikte yatarken öldü. Sence de kanser yerine bu şekilde ölmeyi tercih etmez miydi?"

"Jay'i tanıdığım kadarıyla evet, büyük ihtimalle böylesini tercih ederdi."

Miranda bir erkeğin ona sahip olmak için ruhunu satmasına neden olabilecek o meşhur gülüşüyle gülümsedi. "İşte benim erkeğim. İşte benim kahramanım. İşte benim güçlü, yakışıklı George'um." Ayağa kalktı ve kollarını yavaşça çözülüp, sabahlığını çıkarırken bir kedi gibi ona doğru yürümeye başladı.

George'un yanına varınca, seksi vücudunu onunkine bastırıp, cüretle bir şekilde pantolonunun üzerinden onu okşamaya başladı. "Üzgün mü, bebeğim? Canın mı sıkın? Daha iyi hissetmeni nasıl sağlayacağımı biliyorum. Benimle birlikteyken asla Viagra'ya ihtiyaç duymadın, değil mi?"

Yalnızca pratikle, çok fazla pratikle elde edilebilecek bir beceriyle okşadı. George dişlerini sıkıp Miranda'nın okşayan eline doğru hızla kanı geri çevirmeye çalıştı ama Miranda'ya karşı koymak yersiz bir şeydi. George, ona küfredti, ama Miranda buna sadece güldü ve onun pantolonunun fermuarını açtı.

"Georgie Porgie puding kaynatı. Kızları öptü ve onları ağlattı..." Hınkucunda yükseldi ve uzun bacağına ona dolayıp George'un kulak arasını ısırtıp, "Ağlat beni," dedi.

Sandra Brown

George ruhunu çoktan kaybetmişti, artık ruhu kurtarılamayacaktı. Her neyse, George artık uzaklardaydı. Bu yüzden, ne fark ederdi ki?

Hoyratça kadının içine girdi.

“Bay Fordyce birazdan tekrar gösterecekler.”

“Teşekkür ederim.”

Başsavcı Cobb Fordyce’in özel asistanı dışarı çıkıp onu ofisinde yalnız bıraktı. Başsavcı, asistanından Britt Shelley’nin basın toplantısı yüzünden yayınlanırsa ona haber vermesini istemişti.

Sandalyesini, masasının arkasındaki ceviz ağacından dolabı görür görünmez şekilde döndürdü ve öğle yemeği saatinde canlı yayınlanan ve kumanda odasının bir toplantı yüzünden kaçırıldığı şeyi izleyebilmek için kumanda odasını kullanarak televizyonu açtı.

Cobb, Britt Shelley’yi şahsen değil, ama iş hayatıyla tanıyordu. Britt’in onun bu ofiste olmasını sağlayan seçim sırasında acemi bir muhabirdi. O zamandan beri kendisiyle birlikte o da yükselmişti. Charleston kanalı ve eyalet kongre binasından sık sık haber yapardı ve Cobb orada yaptığı canlı yayınları görmüştü.

Britt zorlu, ama adaletli bir muhabirdi, kanalın diğer muhabirlerinden çok daha üstün, kanalın haber servisinden bile daha iyiydi. Cobb sık sık onun neden daha büyük bir televizyon kanalı tarafından kapılmadığını merak ediyordu.

Ayrıca, Britt’in çekiciliğini haberin önüne geçmemesi ve kendi gençliği için bir engel teşkil etmemesi için bilerek mi olduğundan az görünmesini istiyordu, göstermediğini de merak ediyordu. Geçen yıl bir kasırga Charleston’ı tehdit ettiğinde, bu haberi, başlığının ipi çenesinin altında sıkıca bağlanmış bir ceket ve şiddetli yağmur tarafından makyajı silinmiş bir yüzle canlı sunmuştu. Çekici olmaktan çok uzaktı.

Britt kaprisli biri de değildi, kolay kandırılan biri de. Meslektaşlarından oluşan dinleyicilere bakarak, Jay Burgess’in evine girdiğinden baş

Sis Perdesi

Britt hatırlamadığını ifade ederken kesinlikle böyle görünmüyordu. Sonradan mahkeme hâkimine hap verildiğini ileri sürüyordu.

Britt kolay anlaşılır, samimi ve inanılırdı. Ama eğer idrar tahlili negatif sonuç verseydi, avukatının ona tam hafıza kaybına neden olacak bir ilaç verildiğini iddia etmesi çok zor olacaktı.

Avukat bunun farkında gibiydi. Müvekkilinin iddiası karşısında tetikte ve şüpheli görünüyordu. Gergindi. Savcıların kazanmasına yardımcı olacak avukatlardan biri gibi görünüyordu.

Diğer taraftan, Britt kendine güvenin canlı bir örneğiydi. Tabii ki, kayıplarını oynamakta ustaydı. Cobb da bu konuda tecrübeliydi. Britt seyirci Brittlere bir türlü çıkarına hizmet edecek duyguları nasıl uyandıracağını biliyordu. Cobb bunu da anlayabiliyordu.

Basın toplantısı, Britt'in Jay Burgess'in ölüm nedenini öğrenmek işiyle sonuçlanıyordu. Mylemesiyle sona erdi. Bunu o kadar inandırıcı söyledi ki, Cobb bile şüpheli şüpheli tabiatına rağmen ona inandı.

Tam televizyonu kapatmak üzereyken yerel haber kanalı konuyla ilgili önemli bir haberle canlı yayına geçti. Charleston Polis Merkezi basın ve halkla ilişkiler memuruna Britt Shelley'nin tutuklu olup olmadığı sorulduğunda "Kesinlikle hayır," diye cevapladı. "Şu ana kadar, herhangi bir suç şüphesiyle ilgili bir kanıt bulunamadı."

Cobb, standart-basın açıklaması, diye düşündü.

Jay Burgess uykusunda öldü. Şu anda tek bildiğimiz bu."

Cobb bundan şüpheliydi. Bildikleri sadece bu kadar değildi. Ellerinde bir şey vardı. Belki bu sadece bir tahmindir. Ama bir şey Britt Shelley'yi tutuklamıştı yoksa -masumiyetini ilan etmek için- Jay Burgess'le arkadaşlarını açıklamak ve onun zamansız ölümüyle derinden sarsıldığını belirtmek için basın toplantısı düzenleyerek muhtemel saldırılara karşı önlemleri alıyordu.

Charleston Polis Merkezi, onun kendilerinden önce davranmasına şaşırmakla aptallık etmişti. Onu gözlerden uzak tutmaları ya da med-

Sandra Brown

ayla konuşmama emri çıkarmaları gerekirdi. Olay henüz bir ceza davası na bile dönüşmemişken onun kendi savunmasını yapmak için medy avantajını kullanmasına fırsat vermekle büyük bir hata yapmışlardı.

Televizyonu yine tam kapatmak üzereyken ekranda eyalet kongre b nasının önünde duran bir muhabir belirdi. Cobb ofis penceresinden dışa baksa, büyük ihtimalle meydan boyunca park edilmiş haber minibüsleri görebilirdi.

Bu, tam olarak korktuğu ve uzak durmayı umut ettiği şeydi.

“Bu öğleden sonra Jay Burgess’in beklenmedik ölümü hakkında bi demeç için Başsavcı Cobb Fordyce ile bağlantıya geçmeye çalıştık, am Bay Fordyce yorum yapmak için müsait değildi. Birçoğunuzun hatırlayabi leceği gibi Fordyce ve Burgess beş yıl önce Charleston Polis Merkezi’nde çıkan yangında kendi hayatlarını büyük riske atarak kahramanca birço hayat kurtaran dört kişiden ikisiydi.”

Kontrolden çıkmış bir şekilde yanan cehenneme su fışkırtan be kamyon tarafından çevrelenmiş binanın arşiv görüntülerine geçiş. Daha sonra, ekranda is lekeli yüzlerine geçirilmiş oksijen maskeleri, kavrulmu giysileri, hafifçe yanmış saçları, öne eğilmiş başları ve acınacak bir bitkin likle düşmüş omuzlarıyla kendisinin, Jay Burgess’in, Patrick Wickham’ın ve George McGowan’ın fotoğrafları belirdi.

Bu fotoğraf, *The New York Times* ve güneydeki tüm gazetelerin baş sayfasına çıkmıştı. Ulusal dergiler bu fotoğrafı, onların cesaretlerini över hikâyelerle birlikte basmışlardı. Fotoğrafçı, Pulitzer’e aday gösterilmişti.

Muhabir kamera yeniden ona döndüğünde, “Başsavcı Fordyce o zamanlar Charleston İli Bölge Başsavcılığı’nda çalışıyordu,” diye açıkladı. “Diğer üç adam polis memuruydu. Jay Burgess o günün ikinci kahramanıydı. Patrick Wickham yangının üzerinden bir yıl geçmeden trajik şekilde bir görev sırasında öldürüldü.

“Dün, şimdi Charleston’da bir işadamı olan George McGowan’la konuştum. Ondan kahraman meslektaşının ölümü hakkında yorum yap-

Sis Perdesi

...istemdim. Ekranı çıkmayı reddetti, ama bana Jay Burgess'in bir insanın sahip olmayı umut edebileceği en iyi arkadaş olduğunu ve onu tanıyan herkesin onu çok özleyeceğini söyledi."

Muhabir sözü stüdyoda bulunan haber spikerlerine bıraktığında, onlarla hikâyenin dokunaklı ve dramatik öğeleri hakkında yorum yaptılar. Haber, efsanevi fotoğrafla son buldu. Stüdyodaki kamera Jay Burgess'in yüzüne yakın çekim yaptı, gözlerinde alevlerin yansıması ve yanaklarının üzerindeki lekelerde gözyaşı izleri vardı.

Cobb kumandaya bastı ve görüntü kayboldu. Lanet fotoğraftan nefes alıyordu. Kariyerine yaptığı katkı yüzünden herkes onun bu fotoğrafın eşsiz bir kopyasını göze çarpacak şekilde ofisinde sergilemesini bekliyordu. İşte bu yüzden onda bir kopya yoktu.

Sandalyesinden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Tahmin ettiği gibi kabloların kenarına yeni minibüsler sıralanmıştı. Eyaletin birçok kanalından muhabirler arka planda kongre binasının görüntüsü eşliğinde haberlerini sunuyorlardı.

Polis merkezi yangını. Yenilenen bir kâbus gibiydi. Sık sık gündeme geliyordu. Bu kez, Jay Burgess'in ölümü bu olaya olan ilgiyi canlandırmıştı. Cobb bu konudan bir daha bahsedilmemesini her şeyden çok istiyordu. Bu konunun, arşiv görüntülerini tekrar tekrar ekrana getirmekten, hikâyeyi tekrar tekrar anlatmaktan ve ölümsüzleşen lanet fotoğrafı göstermekten zevk alır görünen medyada kullanılmamasını istiyordu. Seçmenlere bu yangın olmasaydı bu ofiste olamayacağının hatırlatılmasını istemiyordu.

Her şeyden çok, bunun kendisine hatırlatılmasını istemiyordu.

4. BÖLÜM

BASIN TOPLANTISINDAN SONRA BRITT günün geri kalanını evde geçirdi.

Gelen telefonlara cevap verdi. Bazıları tanıdıklardan, bazıları da muhabirlerdendi. Hepsi Jay Burgess'le geçirdiği gecenin içyüzünü, gerçeği öğrenmek istiyorlardı. Tanıdıklar saygısız muhabirlerden sadece biraz daha kibar davranıyorlardı. İçinde bulunduğu duruma çok üzüldüklerini ve kendisini savunmak zorunda bırakılmasına öfkелendiklerini ifade ettiler. Ama Britt bu tesellilerin ardında "gerçekten" neler olduğunu öğrenmek adına çılgın bir merak hissetti.

Sadece, idrar tahlilinde ona verilmiş olan hapların en etkililerinde biri olan ve bazen kişinin vücudunda yetmiş iki saate kadar kalabilen Rohypnol kalıntılarını bulunduğunu haber vermek için Bill Alexander'ın aramasını istiyordu.

Beklenen telefon geldiğinde, Bill'in ona verdiği haber bu değildi. Doğrudan konuya girerek, "Üzgünüm," dedi. "İdrar tahlilin temiz çıktı."

Kanepenin kenarına kıvrılmış, tek eliyle telefonu tutan Britt uzun bir nefes verdi. "Aksinin olmasını beklemiyordum zaten. Çok hızlı etki gösterir, güçlü bir etki yapar ve kısa sürede yok olurlar. Bir kadının içkisini bunlardan birini koyan için de güzel tarafı budur."

"Evet, şey..."

Sis Perdesi

Bill konuşmaya devam ederek, basın toplantısı düzenledikleri için hem bölge başsavcılığından, hem de polis şefinden sert bir azar işittiğini söyledi. "Bunu önce onlarla netleştirebileceğimi söylediler. Onlara senin bir şüpheli olmadığını, aslında henüz herhangi bir suç işlendiğinin bile tespit edilmediğini, senin sadece anayasanın ilk ek maddesinde yer alan ifade özgürlüğü hakkını kullandığını hatırlattım."

"Oh, bunun onları çok korkuttuğuna eminim."

Bill, onun dalga geçtiğini tabii ki anlamıştı. Aksi bir şekilde, "Konu şu ki," diye devam etti. "Charleston polisi, özellikle de Dedektif Clark ve Javier tarafından pek de sevilen biri değilsin. Bana çok sert bir dille, soruşturmalarını kasten engellediğini bildirdiler."

Basın toplantısı düzenlemek öngörülmuş bir riskti. Britt bunun polis teşkilatında hoş karşılanmayacağını farkındaydı. Ama ona bir hap yutturulmuş olmasının, Jay'in öldüğü geceyle ilgili hafıza kaybının en akla yakın açıklaması olduğunun kayda -halkın kaydına- geçmesini istemişti. Şimdi, idrar tahlili negatif çıktığı için şüphelerini halka açıklamış olması ona daha da çok memnun oluyordu.

"Eğer mecbur kalırsam, beynimde geçici hafıza kaybına uğramama neden olan bir tümör ya da başka bir sorun olmadığını kanıtlamak için MRI bile çektirim."

Şimdi dalga geçme sırası avukattaydı. "Viskiyi unutuyorsunuz."

Britt, ona kimin tarafında olduğunu sormak üzereyken zaten az kalmış enerjisini harcamamaya karar verdi. "Jay, benim arkadaşımdı ve onun ölümüne çok üzülüyorum. Kanseri son aşamadaydı ve uykusunda öldü. Hiççok kişi bunu Tanrı'nın bir lütfu olarak görebilir. Ama ben bir televizyon insanı, o bir kahraman ve görünüşte birlikte olduk diye ölümü bir medya olayına dönüştü. Onun adına bunun için üzülüyorum. Bu onun ölümüne leke sürüyor."

"Ama polis teşkilatının görevinin onun başına gelenleri öğrenmek olduğunu anlıyor olmalısın."

ahmarverde/vero

Sandra Brown

"Tabii ki. Anlayamadığım, bu görevin neden 'bana' ne olduğunu belirlemeyi kapsamadığı."

"Aradaki fark çok açık değil mi? Sen yaşıyorsun."

Bu konuşmanın sonunda sinirlenmiş ve morali bozulmuştu. Ege kendi avukatı onu bir kurban olarak görmüyorsa, polisi buna nasıl inandırabilirdi ki? Belki de, bugün ona telefon eden arkadaşlarının amaçlarını yargılamakta bu kadar aceleci davranmamalıydı. Belki de ilgileri samimiydi. Belki de, bu aramaların müstehcen ayrıntılar öğrenmek için kötü maskelenmiş ağız arama taktikleri olduğunu kendisi hayal etmişti.

Hafıza kaybı iddiasını ya da daha da önemlisi dürüstlüğünü sorgulamayacak sadık dostlara fazlasıyla ihtiyacı vardı. Onun, anne baba, kardeşler ya da bir eş gibi standart bir destek grubu yoktu. Ona tavsiye ya da cesaret verecek bir papaz da yoktu.

Ama ona bir iyilik borcu olan bir liste dolusu seçkin insan vardı. Sağlam haberlere ek olarak, sık sık ünlü kişilerle ilgili biyografiler yapıyor ya da insanların merak ettiği konuları işlerdi. Bu haberlerin konuları, ona göre, iyi yaptıkları işler için takdiri hak eden insanlardı. Nadiren, bu borçların karşılığını alırdı. Ama şimdi zamanı gelmişti.

Listesindeki ilk ismi aradı.

"Yargıç Mellors'ın ofisi."

"Merhaba. Yargıç müsait mi?"

"Kim anyordu?"

Kendini tanıttı ve beklemeye alındı. Asistanın sesi yeniden duyulduğunda, son derece mahçuptu. Yargıcın günün geri kalanı için son derece yüklü bir programı vardı. "Başkanlık ataması yüzünden çok yoğun günler geçiriyor."

Britt reddedildiğini hissederek, "Eminim," dedi. Başkan, bölge mahkemesi için Yargıç Mellors'ı aday gösterdiğinde, Britt bu haberi uzun bir röportajla birlikte vermişti. Haberi, "Senato'nun Yargıç Mellors'ın adaylığına vereceği oy, şüphesiz protokol icabı olacak," diye bağlamıştı.

Sis Perdesi

Görünüşe bakılırsa, yargıç bunun sadece protokol gereği olarak kalmasını istemiş ve skandal bir haberin içindeki biriyle en ufak bir ilgisi olmamasını istememişti.

Britt bundan sonra tanınmış sigorta şirketlerinin kasti hatalarını ve iflaslarını ortaya çıkaran bir özel sigorta şirketinin sahibiyle konuşmaya çalıştı. Adamın iddiaları davalar ve pahalı karşı davalarla sonuçlanmıştı. Sonunda kazandığında, Britt bu haberi onu Goliath'a^(*) karşı gelen Hz. Davut gibi yücelterek vermişti. Adam, "Eğer senin için yapabileceğim bir şey olursa..." demişti.

Ama Britt, onu aradığında tıpkı yargıç gibi onunla konuşamayacak kadar meşguldü. Ya da ona böyle söylenmişti.

Hayatının yarısını yoksul hastalara adayan bir cerrah. Çocuklarının ölümünden sonra şeker hastası çocuklar için bir vakıf kuran bir çift. Bozuk bir uçağı güvenli bir şekilde indiren ve uçaktaki yolcuların hayatlarını kurtaran bir pilot.

Britt, listesindekileri tek tek arayarak şansını denedi. Boş yere. Ya o nereden sonra Charleston'daki herkes son derece meşguldü ya da O yanında ölü Jay Burgess'le birlikte uyandığı anda bir yıldızdan, cüzzamlı birine dönüşmüştü.

Sonunda, o sabahki yardım ricasına o kadar çabuk karşılık verdiği için teşekkür etmek üzere televizyon kanalının genel müdürünü aradı. "Hay Alexander'ı Tanrı gönderdi." Bu büyük bir abartıydı, ama elinden geldiği kadar samimi söylemeye çalıştı.

"Bu karmaşık bir iş Britt."

"Evet, öyle. Ben de bundan hiç zevk almıyorum."

"Basın toplantısını bizim kanalın düzenlemesine izin verdim. Şimdi, bu kararımı sorguluyorum."

Bu Britt'i şaşırttı. "Oh? Neden?"

(*) Filistinli güçlü savaşı. Calut.

Sandra Brown

"İnsanlar bizi taraflı haber yapmakla suçlayabilirlerdi."

"Muhabirlerimizin soruları herhangi bir muhabirinki kadar doğrudan ve keskindi."

"Bazıları böyle olduğunu düşünmüyor."

"Mesela kimler?"

"Polis teşkilatındakiler. Yerel yönetimdekiler. Ve halk, Jay Burges gibi bir kahramanın bir kadını yatağa atmak için içkisine ilaç atmakla suçlanmasını hoş karşılamıyorlar."

"Jay'i suçlamadığımı belirttim."

"Sen böyle söyledin, ama insanlar aptal değil. Satır aralarını okuyabilirler."

"Ben asla..."

"Her neyse, aradığına memnun oldum. Ben de bu akşam seni arayacağım."

"Benim için endişelenmeni takdir ediyorum."

Kısa, ama belirgin bir sessizlik oldu. "Aslına bakarsan Britt, seni arayıp, yanıma işe gelmemeni söyleyecektim."

Ayaklarının altından halının çekilmesiyle ilgili söylenenler, bu duruma çok uygundu. Bir an için sadece endişeliydi. Sonrasında, dibe vurmak üzere olduğunu ve buna hızla yaklaştığını bilerek düşünüyordu.

Konuşamayacak, nefes alamayacak ya da düşünemeyecek kadar şok olmuştu. Adamın ona söyleyebileceği bir sürü şey arasından bu en beklenmedik olanıydı. Mutlaka, söylediklerini yanlış duymuştu. Gerçekten ondan işe gelmemesini mi istiyordu... hayır, *emrediyordu*?

Tekrar konuşmaya başlayarak, "Düşünceliliğiniz karşısında duygulandım, ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Çalışmak istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Ve bu doğrudu. Eğer işini yapmaya devam etmezse, insanlar onun saklandığını, gizleyecek bir şeyi olduğunu düşünebilirlerdi. Saklayacağı bir şeyi yoktu ve bu şekilde görünmesini istemiyordu. Ayrıca, bir şey olmasını bekleyerek evin içinde bir gün daha geçirirse, çıldırabilirdi.

Sis Perdesi

"Biraz tatil yap Britt," dedi. "İzin al. Biz seni çağırana kadar."

Soruyu sorabilecek duruma gelene kadar ağzı birçok kez açılıp kapandı. "Beni kovuyor musunuz?"

"Hayır! Tabii ki, hayır. Ben böyle bir şey söyledim mi?"

Ben aptal değilim. Satır aralarını okuyabiliyorum. "Bu izin ne kadar sürecek?"

"Bu olayın açığa kavuşması ne kadar sürerse o kadar. Önümüzdeki birkaç gün içinde neler olacağını bekleyip görelim. Sonra tekrar bir araya geliriz."

Genel müdürün kendine bıraktığı kaçış bölgesi Büyük Kanyon'dan bile büyüktü. Sonra, babacan ve içten bir tavır takınarak, bir şeye ihtiyacı olursa kendisinin ve kanalın her şekilde ona yardım edeceklerini söyledi. "İzin sırasında, maaşının tamamı ödenecek," diyerek ona garanti verdi. Hayat kal demeden önce, iyi beslenmesini ve bol bol dinlenmesini söyledi. Yanında olsaydı, hızla geri çekilmesine fırsat bırakmadan himayeci bir tavırla başını okşayabilirdi.

Britt, onun iyiyüzlülüğü karşısında öfkeden deliye dönerek telefonu kapattı. Britt Shelley artık bir şüpheliydi. Bu büyük bir haberd. Kanalı, olayı içeriden takip ederek, hem haber merkezlerine rakiplerine karşı belirgin bir avantaj kazandıracak, hem de reytinglerini arttıracaktı.

Genel müdür, bir yandan Britt'in yarattığı sansasyon yüzünden yalanırken bir yandan da kendisini bu durumdan uzaklaştırıyordu. Eğer gerçekten kötü bir şey olursa, bu haberi ekranda ilk önce kendi çalışma arkadaşlarını duyuracaktı, ama Britt'in kötü şöhretinin gölgesinin kanalının üzerine düşmesine izin vermeyecekti.

Britt öfkesine ek olarak, kendisini yüzüstü bırakılmış hissediyordu. İyi olmadan, tam anlamıyla boşluktaydı ve her türlü destekten yoksundu. Akşam haberlerinde düzenlediği basın konferansının özetini izledi ve Jay'in ani ölümü karşısındaki üzüntüsünde ve içkisine ilaç atıldığı için bir şey hatırlayamadığı iddiasında samimi görüldüğü sonucuna vardı.

Sandra Brown

Ama Britt saf değildi. İnsanlar en iyiye inanmak yerine en kötü şüphelenmeye meyilliydi.

Karanlık çökünce morali daha da bozuldu. Acıkması gereğini düşünerek kendine hazır yemek ısıttı, ama yarısını bile bitiremedi. Uzun bir banyo yaptı, ama rahatlayamadı. Sürekli o geceyi düşünüyordu. Şimdiye kadar binlerce kez Wheelhouse'a girdiği andan ertesi sabah uyanmasına kadar geçen zamanı en ince ayrıntısına dek düşünmüştü.

Ama hafızasında bir şeylerin olmuş olabileceği kayıp saatler vardı. Jay'le seviştiğini hatırlamıyordu, ama viski içtiğini de hatırlamıyordu. İçtiği çok açıktı.

Ona ilacı Jay vermediyse, kim vermişti? Ve neden? Olasılıklar, tılsimleriyle tüyelerinin ürpermesine neden oldu. Hatırlamak istiyor muydu? Yoksa, çirliçiplak ve kendini savunamayacak bir haldeyken ona yapılanı hatırlayamaması Tanrı'nın bir lütfu muydu?

Jinekoloğa gidip kendisini muayene etmesini istemişti. Doktor onun isteğini yerine getirip, dudaklarından, vajinasından ve anüsünden salgı örnekleri almıştı ve doktor, Britt'e tecavüze uğradığını kanıtlamak için bunların yeterli olmadığını söyledi.

En azından zorla bir cinsel birliktelik yaşanmadığını öğrenmek onu rahatlatmıştı. Görünürde fiziksel bir zarara uğramamıştı.

Cinsel istismara uğramamış olsa da, duygusal ve psikolojik açıdan tecavüze uğramıştı. Yaşadıklarını hatırlayamadığı ve bununla başa çıkamadığı için tecavüz devam ediyordu. Göğsüne doğru çektiği dizlerine basını dayamış bir halde banyo küvetinde oturuyordu, o kadar şiddetli ağlıyordu ki, hıçkırıkları yankılanıyordu. Gözpınarlarında gözyaşı kalmayacak kadar ağladı.

Sonunda küvetten çıkıp geceliğini giydi ve ışıkları kapatmak için evi dolaştı. İşgüzar bir muhabirin nerede oturduğunu öğrenip öğrenmediğinde emin olmak için ön pencereden dışarıyı kontrol etti. Evinin yerini öğrenmeleri biraz zordu, çünkü Britt Shelley, onun gerçek ismi değil, meslek

Sis Perdesi

Bütün vergi kayıtları, tapuları, borçları ve bunun gibi şeyler eline göre düzenlenmişti.

Telefon numarası her iki ismine de kayıtlı değildi ve mektupları bir kutuya kütüsüne geliyordu. Sadece en güvendiği arkadaşları nerede oturduğunu biliyordu. Son kez sorgulandıktan sonra polis merkezinden çıkarken polislerden kurtulmayı başarmıştı, bu yüzden takip edildiğini sanmıyordu. Yine de, emin olmak için kontrol etti.

Makak sessiz ve karanlıktı.

Daha sonra, elektrik bağlantısı kesilirken öten alarmı duymayacak kadar derin bir uykuya dalmasına, hatta uyuyabilmesine, onun yatağın kenarında bir hayalet gibi belirmesine ve elini ağzına götürene kadar içeri girmesini hiçbir şekilde hissetmemesine hayret edecekti.

Kulağının yakınında biri, "Sustur şunu," diye homurdandı. *Sustur!*

Adam, alarmın kumandasını eline tutuşturdu. Dehşete kapılmış bir adam, denetim şirketine alarmı devre dışı bırakmaya zorlandığını haber vererek şifreyi hatırlamaya çalışarak plastik rakamları bulmaya çalıştı. Ama standart şifreden başka bir şey hatırlayamıyordu.

Ne kadar zamandır bipliyordu? Gerçek alarm ne zaman devreye girecekti? "Lütfen Tanrım. Şimdi! Şimdi!"

"Şifre." Adamın sıcak nefesini ensesinde hissediyordu. "Gir şunu."

Adamın eldivenli elinin arkasındaki ışıklı numaraları görebiliyordu. Doğru şifreyi girdi ve bipleme durdu. Adam biraz rahattı, ama Britt'in ağzını tuttuğu eli gevşemedi.

Boşta kalan eliyle, yatak örtüsünü açtı ve Britt'i yataktan kaldırdı. Britt sendeledi, çok sert ve acı verici bir şekilde düştü ama adamın elinden kurtuldu. Adamın eli artık ağzını kapatmıyordu ve o da çığlık attı. Yerde da yerde sürünmeye başladı.

Adam saçlarını tuttu ve bu da onun yeniden çığlık atmasına neden oldu. Adam, onu saçlarından çekerek, ayağa kaldırıp, eliyle tekrar ağzını kapatırken, "Kes sesini!" dedi.

Sandra Brown

Britt dirseğini elinden geldiği kadar sertçe geriye doğru savurdu. Adamın acıyla inlediğini duyunca birazcık memnun oldu.

Bu dünyası kararmadan önce Britt'in duyduğu son şeydi.

Kendine geldiğinde, yan yatıyordu.

Her tarafı ağrıyor ve başı zonkluyordu. Ayrıca, her bir saç kökü iğne batıyormuş gibi acıyordu. Ayakları bağlıydı ve elleri arkadan sıkıca bağlanmıştı. Bir bez, belki de bir mendil ses çıkarmasını engellemek için burnu kapalıydı. Küçük bir ip haline getirilip at gemi gibi ağzına yerleştirilmişti. Denediği kadarıyla onu itebiliyor, ama ağzını hareket ettiremiyordu.

Kafasına cellat kukuletası gibi bir şey geçirilmişti. Belki de bu, idam edilmek üzere olanlara takılan bir kukuletaydı. Bu düşünce içini korkutmuştu.

İçgüdüleri ona bir arabanın arka koltuğunda olduğunu söylüyordu ama araba hareket halinde değildi. Araba durduğunda mı kendine gelmişti?

Öyle olmalıydı, çünkü kendine geldikten saniyeler sonra başının yanındaki araba kapısı açıldı. Bez kukuletadan içeri giren havayı hissederek minnettarlıkla burun deliklerinden içeri çekti.

Baygın numarası yaparak hareketsiz kaldı. Ayrıca, mücadele etmeye çalışmak faydasız olacaktı. Kol ve bacaklarını hareket ettiremiyordu.

Birileri onu kollarının altından kavrayıp arabadan çıkardı, sonra yere yatırdı. Britt çıplak bacaklarının altındaki çamuru, çakıl taşlarını, kuru dikenimsi otları hissedebiliyordu. Ayak sesleri, anahtar şingirtisi ve açılan başka bir araba kapısının sesini duydu. Sonra adam geri döndü. Kollarını Britt'in omuzlarının ve dizlerinin altından geçirip onu havaya kaldırdı. Kısa bir süre taşıdı. Araç ilkinden daha yüksek ve daha büyüktü; bunu anlayabildi, çünkü adam onun ölü ağırlığını kaldırıp, ön koltuğa yerleştirmek için bayağı çaba sarf etti. Britt sol tarafına doğru kendini bıraktı.

"Numara yapmayı kes," dedi. "Kendinde olduğunu biliyorum."

Ama Britt bu gibi durumlarda kadınlara yapmaları tavsiye edilen şeyi yapmaya çalıştı ve hareketsiz kalarak sesleri dinledi.

Sis Perdesi

Seni kaçıran kişiyle arabaya binme. Çoktan binmişti.

Ondan anahtarı almaya çalış ve bunu bir silah olarak kullan. Bu imkandır.

İzleri takip etmek için içgüdülerini kullan. Elleri bağlıyken, koltuğun arkasından başka bir şeye dokunamıyordu. Deriydi. Bunu kokudan da anlayabiliyordu. Sadece ağzını kapatan şeyin tadını alabiliyordu, ama bu kumaşın temiz olduğundan başka bir ipucu vermedi. Biraz deterjan tadı almıştı.

Ama sesleri duyabiliyordu, bu yüzden sesleri hafızasına kaydetmek için yoğunlaştı.

Bir araba kapısı kapandı. Tekrar ayak sesleri. Solundaki şoför kapısı açıldı, adam içeri girip direksiyonun başına oturdu ve Britt'in ayaklarının altına bir şey koydu. Şoför kapısını kapattı.

Aniden adamın ağırlığını üzerinde hissetti ve işte, bu kadar, diye düşünüldü.

Ama adam sadece emniyet kemerine uzanmak için onun üzerine doğru eğilmişti. Diğer elini Britt'in bedeninin altından geçirip emniyet kemerinin takıldığı kopçayı aradı. "Dik oturarak, bu işi kolaylaştırabilirdin."

Britt şu anki tek savunmasının tamamen pasif kalmak olduğunu düşünüyordu, itilip kakılmayı göze alarak, kıpırdamadı ve onu duyduğunu belli edecek herhangi bir tepki vermedi.

"Keyfin bilir." Adam biraz daha arandı. Sonunda, emniyet kemerinin diğer ucunu Britt'in sol göğsünün altında buldu, kemeri taktı ve Britt'den uzaklaştı. Britt, onun kendi kemerini bağladığını ve sonra da arabayı çalıştırdığını duydu.

"Yolumuz uzun."

Yol bozuktu. Araç çukur ve tümseklerde sarsılıyordu. Britt eğer emniyet kemeri takılı olmasaydı birçok kez koltuktan düşebilirdi. Adam, onu öldürmeyi -en azından hemen- planlamış olmasaydı, tedbirli davranıp emniyet kemerini bağlamazdı. Öyle değil mi?

Sandra Brown

Kimdi o? Neden onu seçmişti? Rasgele mi seçilmişti?

Britt ünlü biriydi. Adam önce onu sonra da dramatik bir sonla kendini öldürmeden önce ünlü olmaya çalışan kaçıgın teki miydi? Yoksa bu rasgele gerçekleşen bir kaçırma olayı mıydı?

Aklına birkaçını kendisinin sunduğu korkunç haberler geldi. Bazı sapıklar rehin aldıkları kişileri en vahşi şekilde katletmeden önce onları nazik, hatta sevecen davranıyorlardı.

Mücadele etmeden ölürse kendini affetmezdi.

Ama nasıl mücadele edecekti ki? Maalesef, adam araç değiştirmesi için durmadan önce ne kadar baygın kaldığını bilmiyordu. Dakikalarca ya da saatlerce olabilirdi. Bu değişimin nerede gerçekleştiğine dair hiçbir şey algılayamamıştı, tek bildiği oraya giden yolun asfalt olmadığıydı.

Tehhis edilebilir sesler yer hakkında bir bilgi vermiyordu. Ona ipuçları verebilecek, yakındaki bir otobanda hızla ilerleyen araba sesleri, sahile vuran su sesleri, kalkan ya da inen uçak sesleri ya da bunun gibi şeyler yoktu. Şu anda hangi yönde ilerlediklerini de kestiremiyordu.

Ama artık kendinde olduğu için ne kadar süre seyahat ettiklerinin hesabını tutabilirdi. On beş dakikalık aralıklarla saymaya başladı.

On beş dakikaya ulaşmadan araç engebeli yoldan nispeten daha düz bir yola saptı.

Hesabı tutmak zordu. Adam radyoyu reklam arası vermeden sürekli country müzik çalan bir kanalla ayarlamıştı. Ama Britt saymaya odaklanırdı ve şarkıların ritimlerini duymazdan gelmeye çalıştı.

İlk on beş dakika geçti. Sonra bir on beş dakika daha.

Üçüncü bölümde, saymayı şaşırdı. Hareketsiz kalmak için gösterdiği çabadan dolayı kaslarına kramp girmeye başlamıştı. Emniyet kemeri kopçası onu rahatsız ediyordu. Kafası acıyordu. Elleri ve ayakları kan donu laşımı eksikliği yüzünden uyuşmuştu.

Bu rahatsızlıklara daha fazla dayanamayacağını ve kımıldayarak kendine geldiğini adamın anlamasına izin vermeyi düşünürken araba kes-

Sis Perdesi

Bir viraja girdi ve bu da emniyet kemerinin iyice sıkılmasına neden oldu. Tekrar engembeli bir yola girmişlerdi. Ama çok fazla yol almadan yavaşlayıp durdular.

Sol tarafı, o kadar uzun süre aynı pozisyonda yatmaktan omuzlarından ayak bileklerine kadar uyuşmuştu, ama yine de adam emniyet kemerini çözmek için elini onun bedeninin altına soktuğunda kıpırdamadı.

Adam dışarı çıktı. Britt, adamın ayak seslerinin yanı sıra böcek ve hem suda, hem de karada yaşayan türlü hayvan sesleri duydu. Adam yolu kapısını açtı. "Artık düz oturmak ister misin?"

Britt tepki vermedi.

Adam içini çekti ve onu sağ kol kasından tutup çekerek oturur pozisyona getirdi. Başı sanki omuzlarından kopmak üzereymiş gibi sallandı. Yolları uçları acıyordu. İnlememek için ağzındaki bezi ısırıldı.

Adam, onu araçtan kaldırıp birkaç basamak taşıdı. Bir kapıyı açmaya çalışırken biraz sendeledi sonra Britt hâlâ kollarındayken gelinini taşıyan bir damat gibi kapıdan içeri yan girdi.

İçerideki hava sıcak ve boğucuydu. Adamın ayağının altındaki yerden sanki altı boşmuş gibi bir ses çıkıyordu. Bir şeyin gürültüyle yere düştüğünü duydu. Sonra aceleyle sert bir sandalyenin üzerine bırakıldı.

"Düz oturabilir ya da ölü rolü yapıp yere düşebilirsiniz. Kıyamet gününe kadar da orada kalırsın, çünkü seni bir daha taşımayacağım."

Pozisyonunu değiştirmede, adamın onunla alay eder gibi burnundan nefes verdiğini ve ışığı açmak için elektrik düğmesine bastığını duydu. Kafasındaki kukuleta birden çekildi. Işık gözlerini deldi. Refleks olarak gözlerini kısıtı, sonra yavaşça açıp, onu kaçırان kişiye baktı.

Sert ve ciddi bir ifadeyle tam karşısında duruyordu. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Bayan Shelley."

5. BÖLÜM

ÖNCE ADAMIN SAKALI AKLINI KARIŞTIRDI. Sonra, yüzü s
kalsız düşününce tanıdı. Bu yüze isim bulmak biraz zaman aldı ama se
nunda hafızasının derinliklerinden bir tane çıktı. Gannon. Raley Gannon.

Kim olduğunu anlamak korkusunu azaltmadı. Adam elini ona doğru
uzatınca, geri çekildi ve bu da adamın kaşlarını çatmasına neden oldu.
Sanki onun ne kadar ürküttüğünü görmeyi bekliyormuş gibi duraksadı, son
ra Britt'in başının arkasına uzandı ve ağzına tıktırdığı bezi çıkardı.

Britt dudaklarını ıslattı. Ya da bunu yapmayı denedi. Dili ve ağzı ku
rumuştu. Konuşmaya çalışınca sesi boğuk çıktı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Adam, ona cevap vermeden arkasını döndü. Spor ayakkabısıyla kü
çük, siyah, spor bir çantayı kenara itti. Britt bu çantanın adam onu içeriy
taşıdıktan sonra yere düşen şey olduğunu tahmin etti. Adam, tavan perva
nesinin altına gidip sallanan ipi çekti. Motor çalıştı, pervanenin kanatları
dönmeye başladı ve sıcak hava biraz olsun serinledi.

Mutfakla salonun birleştirilmiş olduğu kulübe gibi bir yerdeydiler.
Britt içerideki kapı aralığından yatak odasına geçildiğini tahmin etti, ama
kapının arkası karanlıktı. Mobilyalar eski ve birbiriyle uyumsuzdu, ama
etraf temiz ve düzenliydi. Bütün pencereler açıktı. Böcekler perdelerden
geçip, ışığa doğru uçmaya çalışıyorlardı. Perdelerin arkasında hava zifiri
karanlıktı ve Britt'in bir şey görmesini sağlayacak ay ışığı ya da insan ya
pımı ışıklar yoktu.

Sis Perdesi

Üzerinde hâlâ yatarken giydiği kısa geceliği ve kısa şort vardı, ama zamanda ona ait olan naylon yağmurluğu da üzerindeydi. Onu en son duşunda dolabında asılıydı. Yağmurluğu ona bayginken adam giydirmeli olmalıydı.

Adam eski buzdolabından bir şişe su aldı, kapağını açtı ve kana kapıp tüm şişeyi bitirdi, sonra da boş şişeyi lavabonun altındaki çöp tepsiye fırlattı.

Adam, ona baktı, sonra buzdolabından bir şişe su daha aldı ve odanın önüne yürürken kapağını açtı. Tavan pervanesi saçlarını uçuşturuyordu, bu hareketin onun görüntüsündeki bir başka belirgin değişikliği fark etmesine neden oldu. Eskiden saçlarını neredeyse asker tıraşı kadar kısa kestirirdi. Şimdi, yakasından birkaç santim aşağıdaydı ve kulaklarının üzerinden sakallara karışıyordu. Britt dalgah, siyah saçların arasında birkaç gri tel fark etti.

Şişeyi Britt'in ağzına doğru uzattı.

"Ellerimi çözmek zorundasın."

"İmkânsız."

"Bu şekilde içemem."

"Susadın mı, susamadın mı?" Plastik şişenin ucunu Britt'in dudaklarına bastırdı. Britt ağzının içi suyla dolana kadar yutkunarak içti. Daha fazla içmeyeceğini belirtmek için kafasını geriye attı.

Adam suyu bir süre daha dökmeye devam etti. Sular Britt'in çenesinden aşağıya aktı. Bir kısmı şişenin ağzından çıplak baldırına damladı. Britt başını eğip damlaların tenine boncuk gibi dizildiği noktaya baktı. Kafasını kaldırdığında, adamın da aynı noktaya baktığını gördü. Sonra göz göze geldiler.

O kadar hızlı hareket etti ki, Britt yerinden sıçradı. "Sakin olacak mısın?" dedi. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Çoktan verdin."

Adam elini yeniden onun başının arkasına götürdü, parmaklarını saçlarının arasından geçirip, saç derisi üzerinde gezdirdi. Britt duyduğu acıyı başını geri çekti. "Şişmiş."

"Ne bekliyordun?"

Sandra Brown

"Kafanın şişmesini bekliyordum. Çünkü sana söylediğim şeyi madın. Eğer sessiz olup, işbirliği yapsaydın, sana vurmak zorunda mazdım."

Britt gelecek sefer biri onu gece yarısı yatağından kaçırdığında aklında tutacağını söylemek için ağzını açtı, ama dilini tuttu.

Yanında ölü yatan Jay Burgess'le birlikte uyandıktan iki gün Raley Gannon'ın onu kaçırması bir tesadüf olamazdı. İki olayın birle nasıl bir bağlantı olduğunu bilmiyordu, ama aralarında bir bağlantı olduğundan emindi ve tüm olasılıklar korkutucuydu.

Raley karanlık kapı aralığında kayboldu. Bitişik odada bir ışık vardı. Britt, onun bir şey arandığını, kapıları açıp kapattığını duydu ve bir süre sonra elinde bir ilaç şişesiyle geri döndü. Şişenin içinden ılık let çıkarıp ona uzattı. "Şunları al."

"Nedir onlar?"

"Ağrı kesici." Etiket okuyabilmesi için şişeyi çevirdi. "Marka"

"Almayacağım."

"Neden? İçine şu bahsettiğin haplardan koymuş olmamdan mı korkun"

Britt başını kaldırıp onun yüzüne baktı ve onu son gördüğünde ri ne kadar yaşlanmış olduğunu fark etti. Birkaç tel beyaz saçtan daha la kanıt vardı. Teni güneşe maruz kalmaktan koyulaşmıştı. Sakalı ve bğı bir korsaninkiler kadar siyahtı ve Britt'in sınıksı durduğunu, zor lümsediğini düşündüğü dudaklarını gizliyorlardı.

Ama asıl yaşanan gözleriydi. Sadece gözlerinin kenarlarında be gin çizgiler oluşmamış, irisleri de yazın yeşil ve sakın olan, ama şim donmuş bir göl gibi soğuk ve sert bir hal almışlardı.

Belki de her zaman böyleydiler. Ne de olsa, onu gazetecilerden k maya çalışırken, sadece birkaç kez uzaktan görmüştü. Onu kameradan k çan bulanık bir figür, bir sıcak haber konusu olarak tanıyordu.

Eğer bir intikam peşindeyse, Britt bunu yakında öğrenecekti. "Be buraya neden getirdin?"

"Tahmin et."

Sis Perdesi

"Burgess."

"Elin sana."

"Ve bu her ne ise- Jay Burgess'in ölümü neden olmuştu. Jay'in Raley Gannon'ı karanlıktan çıkarmıştı. Raley, Charleston'dan beş yıl önce ölmüş ve bir daha ondan haber alınamamıştı. En azından Britt bunu biliyordu."

"Çünkü ihtimalle o ve Jay sürekli iletişim halindeydiler sanırım. Jay onu bulup bulamamıştı ve Britt'in aklına Raley Gannon'ı sormak hiç gelmemişti. Raley haber olmaktan çıktığı anda Britt, onu unutmuştu."

"Raley elindeki hapları zıplattı. "Senin için uzun ve rahatsız bir gece geçirdim. Hapları al."

"Britt biraz duraksadıktan sonra ağzını açtı."

"Hem ısırmama izin veremem. Dilini dışarı çıkar."

"Britt söyleneni yaptı. Raley hapları Britt'in dilinin üzerine koydu ve o hapları tekrar onun dudaklarına bastırdı. Bu sefer suyu daha yavaş döktü. Britt de daha kolay yutarak su şişesinde kalan bütün suyu bitirdi. Rahatlığını dönüp su şişesini atmak için mutfığa doğru yürüdü."

"Sen..." Dili sürçtü ve söze yeniden başladı. "İki gece önce Jay ve ben olanlarla bir ilgin var mı?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Var mı?"

"Mutfaktan geri dönerken, küçük yemek masasından bir sandalye alıp onun oturduğu sandalyenin yakınına çekti. Sandalyeye ata biner gibi oturup, kollarını sandalyenin sırt kısmının üzerinde kavuşturdu. "Sen barmen değilsin."

Kamera karşısında Soğukkanlı, Sakin ve Kendine Hâkim Bayan olarak tanınan Britt Shelley kendisini kaçıran kişi karşısında da son derece sakin ve sakin. Oh, şüphesiz korkuyordu. Ama bunu iyi gizliyordu. Raley, onu tanıdığı anda histeri krizine girmediği için kadını takdir etmeliydi. Görünüşü deşifre edilmiş olmasına rağmen Britt, onu hemen tanımıştı."

ahmarverde/vero

Sandra Brown

"Adımı hatırlıyor musun?"

Britt başını salladı.

"Hatırlamalısın."

Raley'nin tabutuna son çiviye çakan Britt olmuştu. Kim bilir o mandan beri kaç ismi yok etmişti. Bunca isim arasından kendisini hatırladığı için gururu okşanmalı mıydı? Büyük ihtimalle, hayır. Belki de, yok ettiği insanların yüzlerini ve isimlerini asla unutmuyordu.

"Sizi hatırlıyorum. Bay Gannon."

"Beş yıl önceydi. Ama hafızan iki gece öncesini hatırlayamıyor. da sen öyle diyorsun."

"Gerçek bu."

"Kulağa duruma çok uygun bir hafıza kaybı gibi geliyor."

Raley, Britt'in onunla baş edebilmek için elinden geleni yaptığını hissedebiliyordu. Neredeyse, Britt bir taktik düşünüp, sonra daha iyi olancağını düşündüğü bir diğerine karar verirken onun düşünce sürecini takip edebiliyordu.

Britt, "Eğer ellerimi ve ayaklarımı çözersen sana bilmek istediğin her şeyi anlattırırım," dedi.

Demek, pazarlık etmeyi denemeye karar vermişti. "Anlaşma yok. gece Jay'in evinde neler olduğunu anlat."

"Eğer beni çözer..."

"Bana o gece Jay'in evinde neler olduğunu anlat."

"Sence bunu anlatabilmeyi ben de istemez miyim?"

Britt'in pazarlık planı buraya kadardı. Yerini bağırışa ve öfkeye bırakmıştı. Belki de korkuya. Raley, Britt'in gözpınarında bir damlanın belirdiğini görünce soğukkanlılığını bozmadı. Zaten bunu görmeyi bekliyordu.

"Bu dramatik kaçırma olayı için zahmete girmenize değmezdi, Bay Gannon. Ve Charleston'a gidip gelirken harcadığınız benzine ve bunun için çekeceğiniz hapis cezasına. Çünkü hiçbir şey elde edemeyeceksiniz. Jay'le birlikte onun evine girdikten sonra olanları hatırlıyorum."

Sis Perdesi

onu başını savunmasız görünecek şekilde yan yatırıp yalvaran göz-
baktarı bakarken, gözlerini kırıştırdı ve gözündeki yaş alt dudağından
pırlağı aktı. "Ellerimi ve ayaklarımı çöz. Lütfen."

Almış saniyeden kısa bir süre içinde pazarlıktan, öfkeye, sonra da
pırlağı yakarışlara geçiş yapmıştı. Bu bayanda gerçekten yetenek vardı.
Hıııı

onu hatırlayabildiğim her şeyi anlatacağım," dedi. "Söz veriy-
pırlağı Ama çok rahatsızım. Lütfen."

Hayır."

Hayıyla açık kapıyı gösterdi. "Nereye gidebilirim? Nerede olduğumu
pırlağı bilmiyorum."

Jay'in evinde neler olduğunu anlat."

Britt'in başı önüne düştü ve açık renk saçları omuzlarından aşağı dö-
pırlağı. Birkaç saniye bu şekilde kaldı, sonra başını kaldırıp üzerine basa
pırlağı. "Hatırlayamıyorum," dedi.

Şimdi de meydan okuyordu. Nasıl davranılacağı hakkında bir kitap
pırlağı konuşmuş olmalıydı. "Bana hatırladıklarını anlat."

Bir dakika boyunca onları ayıran kısa mesafeden birbirlerine baktı-
pırlağı. Britt yakından, makyajsız yüzü ve açık bırakılmış saçlarıyla televiz-
pırlağı. O halinden daha genç görünüyordu. Ve daha ufak tefek. Gözleri ma-
pırlağı. Bakışları ciddi ve samimiydi. Raley bunu kamera önünde olduğu kadar
pırlağı. Arkasında da avantajına olacak şekilde kullandığına emindi.

Ama bakışlarındaki samimiyet onun üzerinde işe yaramadı. O kolay
pırlağı. İkilenmeyen biriydi. Britt bunu anlamış olmalıydı, çünkü ilk pes eden o
pırlağı. Gözlerini ondan ayırmadı, ama hafifçe içini çekti. "Oraya gittim...
Hayır, baştan alayım. Jay'in daveti üzerine Wheelhouse'a gittim."

O gün Jay'in erken saatlerde onu arayıp onunla bir konu hakkında
pırlağı. Konuşmak istediğini söyleyerek bir içki içmeye davet ettiğini anlattı. "Ne
pırlağı. Hakkında olduğunu söylemedi. Sadece önemli olduğunu söyledi."

Duygusuz bir tonla, adeta ezberden konuşuyordu. Raley aynı şeyle-
pırlağı. Bir polisle birçok kez konuşmuş olduğunu düşündü.

Sandra Brown

"Benden bir randevu istiyor gibi değildi," dedi. "Onu aylardır, müyordum. Telefonda bile konuşmamıştık. Uzun zamandan sonra ifa görüştük. Ona, 'Tabii, bu çok iyi olur,' dedim. Yedide buluşalım Tam vaktinde oradaydım." Nefes almak için ara verdi ve sonra, "W house'a hiç gittin mi?" diye sordu.

"Bu akşam gittim."

"Bu akşam mı? Evime zorla girip beni kaçırmadan önce durup ki mi için? Sanırım, suç işlemek insanı susatıyor."

Raley sözlerini duymazdan gelip, "Wheelhouse ben Charleston ayrıldıktan sonra açıldı, bu yüzden oraya hiç gitmemiştim. Nasıl bir olduğunu görmek istedim."

"Neden?"

"Hangi masada oturdunuz?"

"Arka köşedekinde."

"İçeri girince sağ tarafa kalan mı? Pencere kenarındaki mi?"

Başını iki yana salladı. "Sol taraftaki."

"Peki."

Raley görüntüyü kafasında kurnaya çalışırken Britt, "Nerede olduğunu nasıl öğrendin?"

"Seni takip ettim."

"Bugün mü?"

"Beş yıl önce."

Bunun Britt'i huzursuz ettiğini görebiliyordu. Sandalyesinde yavaş hareket etti ama bir yorumda bulunmadı.

"Bir alarm sistemin olduğunu biliyordum," diye devam etti. "Aynı mutfaka açılan arka kapıyı daha sık kullandığından da haberim var ve on da alarm geciktirme özelliği olduğunu tahmin ettim. Kilidi maymuncuk açtım."

"Maymuncuk kullanmayı biliyor musun?"

"Alarm biplemeye başladı. Gerçek alarm devreye girmeden önce azından bir buçuk dakikam olacağını tahmin ettim. Birçok insan geciktir

Sis Perdesi

"Mucali daha uzun tutar, ama sana şifreyi tuşlatmak için en azından
beni uyumem olduğunu düşündüm. Yalnız yaşayan, bekâr bir kadının
kumandayı yatağının yakınında tutacağını da tahmin ettim."

"İtekâr olduğumu ve yalnız yaşadığımı nereden biliyordun?"

"Jay evli kadınlarla asla çıkmazdı."

"Hüna yorum yapmayıp devam etti. "Yatak odamı bulmak ve beni
devre dışı bırakmaya zorlamak için doksan saniyen vardı. Bu uzun
değil. Sana boyun eğeceğime son derece emindin."

"Korkacağımı düşündüm."

"Korktum. Ödüm koptu."

"Demek içgüdülerimde haklıymışım."

"Ya korkmasaydım?" diye sordu. "Ya yatağımın yanında uzaktan ku-
ruşma yerine bir silah olsaydı? Seni öldürebilirdim."

Raley kulübeye şöyle bir göz gezdirdikten sonra bakışlarını yeniden
çevirip, "Kaybedecek bir şeyim yok," dedi.

"Bu da Britt'i huzursuz etti. Gözlerini kaçırdı, sonra tekrar ona baktı.
"Ayaklarımı çözemez misin? Sadece ayakları mı?"

Raley başını iki yana salladı.

"Uyuştular."

"Gazetede yazılanlara göre," dedi. "Wheelhouse o gece çok kalaba-
lıktı."

Raley'i rahatsız etmeyen isyankâr bir sessizlikten sonra Britt ona bi-
lirlik iş sonrası bar manzarasını tarif etti. "İçerisi kalabalıktı ama içeri gi-
mi gimez Jay'i gördüm. Ben..."

"Dur. Barda birileri var mıydı? Bugün oradaydım. Yirmiden fazla ta-
lur var."

"İnsanlar taburelerin arkasında dip dibe duruyorlardı."

"Kaç tane barmen vardı?"

"Saymadım."

"Kaç tane garson kız vardı?"

"Birkaç tane. Dört, beş, altı. Bilmiyorum."

"Ama hepsi meşguldü, öyle değil mi?"

"Hem de çok. Yüksek sesli konuşmalar, gürültülü müzik, insanı"

"Jay'in gelip gelmediğini restorandaki görevliye sordun mu?"

"Yerinde yoktu. Sana, Jay'i içeri girer gimez gördüğümü söyle"

"Yani geldiğini herhangi bir şekilde ilan etmedin."

"Hayır."

"Yanına kimse geldi mi?"

"Hayır."

"Kimsenin dikkatini çektin mi?"

"Hayır."

Raley, onun gözlerinin içine baktı, sonra bakışlarını kasten o göğsüne ve daha aşağıya, çıplak baldırlarına indirdi. Gözlerini belirgin süre oradan ayırmadı, sonra yeniden onun yüzüne çevirdiği bakışları kimsenin dikkatini çekmemesini inanılır bulmadığını ima etti.

Britt bakışlarından huzursuz oldu. "Bak, bunları polise de anlat. Olağandışı bir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı."

"Her gün televizyona çıkıyorsun. Seni kimse tanımadı mı? Jay du da kimseyle göz göze gelmedin mi?"

Britt görüntüyü zihninde yeniden canlandırıyormuş gibi gözleri kapattı ve bir şeyler hatırlamaya çalıştı. "Sanırım... belki..." Gözleri açıp, sıkıldığını gösteren bir ses çıkardı. "Bardaki bir adamla göz gö gelmiş olabilirim, ama böyle bir şey olduğunu hatırlıyor muyum, yok hayal mı ediyorum bilmiyorum."

"Belki de kendini zorlamadığın bir anda aklına gelecektir." Onu birkaç saniye inceledikten sonra yumuşak bir sesle, "Tabii, bu hafıza kay bir oyun değilse ve aslında her şeyi hatırlamıyorsan."

Raley ayakları bağlı olmasaydı, Britt'in sandalyeden fırlayıp üzerine atlayabileceğini düşündü. Yüzü öfkeden o kadar çok kızarmıştı ki, ayakları bağlı olmasına rağmen ona saldırmayı deneyebilirdi. "Neden böyle bir şey uydurayım Bay Gannon?"

Sis Perdesi

"Ölürken bu adamın yanında uyandın ve kendi kılıcını kurtarmaya çalıştın."

"Evet, ölümüne sebep olacak bir şey yapmadım."

"Ölümüne sebep olan ki, seks fazla sert ve ateşliydi."

"Evet, ölmeyelim."

"Bunu baktın ki, sevgilin hareket etmiyor. Belki de, sonu kötü biten bir şey."

"Evet, böylece yaşadınız."

"Hayır."

"Belki, Jay'in kalbi durdu, bu senin ödünü kopardı ve ona yardım etmedin."

"Her şey mümkün. Her ikiniz de sarhoş olmuştunuz -bu da garip."

"Evet, sarhoş oluyordun - belki de viski sana göre bir içki değildir. Seni vahşi, ka-

"Her şeyi yapabiliyorsun. Sen..."

"Hunların hiçbirisi olmadı!"

"Hunları bulamıyorsan olmadığını nereden biliyorsun?"

"İster bir adamı kazara ya da başka bir şekilde öldürmüş olsaydım"

"Bunu hatırlardım."

"Emin misin?"

"Bu alaycılık onu daha da çok kızdırdı. "Buna daha fazla katlanı-

"Emin. Sana da. Beni çöz!" diye bağırdı."

"İstediğin kadar bağırabilirsin, seni kimse duyamaz. Sadece sesin kı-

"Bu Hunun olmasını istemezsin."

"Mavi gözler öfkeyle ona baktı. "Bunun için hapse girdiğini görece-

"Senin davayı haber yapmak için sabırsızlanıyorum. Seni içeri attık-

"Bu gün elimde bir mikrofon ve kamerayla orada olacağım."

"Jay'in nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Hayır!"

"Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır!"

"Onunla seviştin mi?"

6. BÖLÜM

BU BAYAĞILIK BRITT'İN ÖFKESİNİ DİNDİRMİŞTİ.

"Ne?"

"Hecelememi ister misin?"

Britt gözlerini kaçırıp yere baktı. "Tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Özellikle kaba davranıyordum ve amacına ulaşmıştı. Öfke bazen beni çılığa dönüştürdü. Eğer Britt sırf inattan onunla konuşmayı reddetseydi, Raley hiçbir şey yapamazdı.

Britt artık itaat altına alındığına göre o da daha nazik olabilirdi. Biraz daha biraz. Önünde çömeldi ve çakısıyla bileklerine dolanmış olan kabanını kesip çıkardı.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkmaya çalıştı ama sandalyeye düştü. "Ayaklarım uyuşmuş."

Raley, Britt'i dirseğinden tuttu ve ayağa kalkıp, adım atmaya çalışırken onu sabit tutmaya çalıştı. "Ah."

"Ayak parmaklarını kıpırdat."

Tüm ağırlığını ayaklarına verebilmesi uzun sürdü. Banyonun bulunduğu yatak odasına doğru yürürlerken, Raley, onu dirseğinden tutmaya devam etti.

"Charleston'dan ayrıldığından beri burada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

Sis Perdesi

"Evet banyoya mı?"

"Hıh, ay bir rakunla takıldım."

"Evlendin mi?"

"Hayır."

Yatak odasında idiler. Raley banyonun açık duran kapısından uzanıp
faktı. Bu akşamüstü evden ayrılmadan önce dezenfektanla tuvaleti
temiz, havluluğa temiz bir havlu asmıştı. Tuvalet kâğıdı askılığında
tuvalet duruyordu. Mutfaktan getirdiği çanağın içine yeni bir sabun
almıştı.

Temizlik yaptığı süre boyunca neden bu kadar zahmete girdiğini so-
rmuştu kendine. Sonuçta Britt misafir değildi. Ama şimdi bunu yap-
mıştı memnun olmuştu. Bu, odayı ve dolayısıyla kendisini daha derli top-
la gösteriyordu.

Britt, "Siz nişanlı değil miydiniz?" diye sordu.

"Evet." Kenara çekilip onu banyoya doğru yönlendirdi. Britt'in göz-
binkteki soruyu okuyabiliyordu, ama bozulan nişanından bahsetmeye-
cekti. Henüz değil. "Acele et. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Ellerimi çözmedin."

"Kılcak edersin."

"Ellerim arkadan bağlıyken tuvaletimi yapamam."

"Çok sıkıştıysan eminim bu şekilde de yapabilirsin."

Banyo kapısından geçer geçmez, tekmeleyerek kapıyı kapattı. Raley
banyoya çevirip, kapıyı açtı. "Kapı açık kalacak."

"Buna gerek yok."

"Tuvaleti kullanmak istiyorsan gerek var."

"Beni cezalandırıyorsun, öyle değil mi? Geçmiş yüzünden. Bana
olduğun kin yüzünden beni aşağılıyorsun, ben sadece işimi yapıyordum."

"Eğer işemeyeceksen, sandalyeye geri dönüyorsun."

Britt biraz düşündükten sonra, "En azından kapıyı aralık bırakamaz
mısın?"

Sandra Brown

Raley, bu kadarına izin verdi. Britt işini yaparken o da huzursuzlukta kildede odada dolaştı. Pencerenin yanına gidip siyah ve sakın geceye Perdenin kemeriyle oynadı, sonra ona öfkeyle vurdu ve gidip yatağa

Ona karşı kin duyuyordu ve onu aşağılamak hoşuna gidiyordu. "Eğer kendini çare kontrolden çıkmış hissediyorsa, bu çok iyiydi. Çünkü beş yıl önce litleyicilerini onun yaşadığı kişisel gerilimle eğlendirirken o da böyle his mişti. Britt, kendini beğenmiş bir ifade ve bir karnaval çıkırtkanının tan çıkarcılığıyla onun kepezeliğini yayınlamıştı.

Bunu hatırlayınca, yumruklarını sıkı. Ona vurmuyacaktı, ama tana gelenlerin adaletsizliğine ve Britt Shelley'nin buna yaptığı kalduyduğu öfkeyle duvarı yumruklayabilirdi.

Bu kadar sinirliyken, Britt Hallie'den bahsetmemeliydi. "Siz mi değil miydiniz?" Bu konuyu tekrar gündeme getirmek hiç de akıllı bir reket değildi.

Britt banyo kapısını ayağıyla açmaya çalışırken, o da yatağın kenarında oturuyordu. "Sen..." Kelimeler dudaklarında dondu. Raley'nin yüz ifadesi içindeki acıyı yansıtır olmalıydı. Bunu saklamaya da çalışmıyordu.

Britt eşikte duruyor, güvende olmak için her an banyoya geri kaçmış gibi görünüyordu. Raley, onun duyduğu korkusundan zevk alarak yavaşça ayağa kalktı. "Arkana dön." dedi.

"Neden?"

Üzerine basa basa, "Arkana dön," dedi.

Britt'in yüzü endişeli bir hal aldı. "Bay Gannon, lütfen. Büyük ihtimalle, yaptığım haber yorumuyla... içine düştüğünüz durumu belki de...

"Kendi çıkarmın için kullandığını mı düşünüyorum?"

"Genç, acemi ve son derece hırslıydım. Kendime bir izleyici kitlesi oluşturmaya çalışıyordum."

"Benim üzerimden." Raley, ona doğru yürümeye başlayınca, Britt geri adım attı.

Sis Perdesi

"Çok uzun zaman önceydi."

"Benim hatıramda hâlâ çok taze."

"Beni daha fazla belaya sokacak bir şey yapmak istemezsin." Raley onun omuzlarına koyup arkasını döndürdü. "Oh, Tanrım," diye inledi. "Beni canımı yakmayın."

Raley dudaklarını onun kulağına götürerek, "Sakin olun, Bayan

Britt. Karşıl ellerinizi kontrol etmek ve yanınızda bir şey getirip getir-

ti, gözetmek istiyorum," diye fısıldadı. Ve onu aniden bıraktı.

Britt dönüp, birkaç derin nefes aldı ve yutkundu. Raley korkusunun

göstergesini izledi. "Beni bilerek korkuttunuz, şeyi düşünmemi istiyorduk için..."

"Neyi? Senin beni gösterdiğin kadar gaddar olduğumu mu?"

"Nanyodan ne getireceğimi düşündün? Jilet mi?"

Raley cevap vermedi. Onu buraya tartışmak için getirmemişti. "Zaten... kaybediyoruz. Git ve otur."

"Ona daha ne kadar devam edeceğiz?"

"İhtiyacım olan her şeyi alana kadar."

"Ne için ihtiyacınız olan? Bu nereye varacak? Kaçırma, gestapo tarzı uygulama. Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Seni oturtmayı planlıyorum." Çenesiyle salonu gösterdi. "Kendi ismiyle oturmazsan, seni sandalyeye bağlamayı planlıyorum."

Britt sandalyeye doğru yürüdü. Oturunca Raley, onun önüne çömeldi ve altı çantadan bir koli bantı çıkardı. Britt ayaklarını sandalyenin altına sok-

tu. "Lütfen, siz bana söyleyene kadar sandalyeden kalkmayacağım. Lütfen."

Kısa bir süre bakıştıktan sonra, Raley insafa geldi ve gidip diğer sandalyeye oturdu. "Soruma cevap vermedin. Jay'le yattın mı?"

Britt, onun gömleğindeki düğmeyi inceledi. En azından bakışları Raley'nin göğsünün civarına kaymış ve orada da kalmıştı. "Yemin ederim hatırlamıyorum. Jinekologum beni muayene etti, ama sadece dokuda herhangi bir berelenme olmadığını teşhis edebildi."

Sandra Brown

Raley bir yandan onun söylediklerine inanıp inanmadığını düşünürken, bir yandan da Jay'le yatıp yatmadıklarını neden bu kadar merak etmesini merak ediyordu.

"Barın köşesindeki masada oturan Jay'in yanına gittin. Nasılsa oturuyordu?"

Britt hafifçe güldü, ama bu gülüşün ardında biraz hüznün vardı gibi. Yakışıklı ve şık. Çekici. Flörtçü."

"İşte bizim Jay'imiz."

Britt soran gözlerle ona baktı. "Her zaman böyle miydi? Çocuğ bile?"

"Her zaman. Ne içtiniz?"

Britt ona çocukluktaki arkadaşlıkları hakkında daha fazla soru sormayı düşündü ama bunun yerine onun sorusuna cevap verdi. "O votka içiyordu, belki de cin. Açık renkli bir şeydi, buzluysa. İki ya da üç tane içmişti. Ben şarap ısmarlarken, bir tane daha söylledi."

"Garson kızlardan birine mi?"

"Kız masaya geldi."

"İçkilerinizi de aynı kız mı, yoksa bir başkası mı getirdi?"

"Aynı kızdı sanırım. Şarabım geldiğinde ona teşekkür ettiğimi hatırlıyorum, ama Jay'le sohbete çok dalmıştım bu yüzden fazla dikkat etmemiştim."

"İçkileriniz geldikten sonra ne oldu?"

"Kadehlerimizi tokuşturduk."

"Jay'in içkine bir şey attığını düşünüyor musun?"

"Neden atsın ki?"

"Sence attı mı?"

"Hayır."

"Atmak için fırsatı oldu mu?"

"Hayır. Biz..."

Aniden durdu, bakışları kendine döndü.

"Ne oldu?"

Sis Perdesi

"Ona bakıp dudaklarını ıslattı. "Bir şey hatırladım. Yanıma gitmişim. Her zaman alırım, klimalar yüzünden."

"Bana kalabalık ve sıcaktı, bu yüzden hırkaya ihtiyacım olmadı. Arkamı hırkayı sandalyenin arkasına astığımı hatırlıyorum." Başıyla oturduğu sandalyeyi göstererek, "Sandalyenin bununki gibi kalabalık bir sırtı vardı," dedi. "Hırkam yere düştü. Almak için eğildim."

Jay'e şarap bardağına bir şey atması için fırsat vermiş oldun?"

"İhtiyacım yok. Sanırım. Ama bunun için son derece hızlı ve becerikli olmalıyım." Başını iki yana salladı. "Bunu yaptığına inanmıyorum. Aynı şekilde yaparsın ki?"

"Doğru. Onunla yatman için içkine ilaç katması gerekmediğini bilmiyorum."

Britt, ona nefretle baktı, ama hakaretine karşılık vermedi. Raley özür istemedi, konuşmaya devam etti. "Ben de Jay'in içkine bir şey attığını düşünmüyorum. Buna başvurmak egosunu zedelerdi. Kadınları yatağa atma konusunda son derece gurur duyardı." Bir anlık bir sessizlikten sonra, "Jay Jay yapmadıysa, kim yaptı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Belki de birisi çirkin bir oyun oynuyordu. Ama ben Wheelhouse'da olduğuna eminim. Oradan ayrılırken kendimi hissediyordum. Jay'in evine vardığımızda son derece kötüydüm."

"Kendini iyi hissetmediğini Jay'e söyledin mi?"

"Sanmıyorum. Bana ne söyleyeceğini çok merak ediyordum. Bu konuyu başka bir zaman konuşabileceğimizi söyleyip, geceyi kısa kesmesini istemedim."

"Doğru. Büyük bir haber almana hiçbir şeyin engel olmasını istemiyordum."

Britt öfkeyle, "Evet, haklısın, istemem!" diye karşılık verdi.

Raley, onun bir haber yakalamak için ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi bildiğini söyleyecekti ama vazgeçti. "Jay seni ayartıp..."

Sandra Brown

"Jay beni 'ayartmadı' benimle konuşmak istediğini söyledi. İlk kanser olduğundan bahsedince, buluşma nedenimizin bu olduğunu söyledim." Sustu, tekrar konuşmaya başladığında sesi değişmiş, yumuşak. "Onun hasta olduğunu biliyor muydun?"

Raley'nin içi burkuldu, ama duygularını belli etmemeye çalıştı. "Seninle birlikte yatakta yatarken öldüğünü öğrenene kadar bilmiyordum."

"Sen, Charleston'dan ayrıldıktan sonra hiç görüşmediniz mi?"

"Hayır."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun."

"O, senin en iyi arkadaşındı."

"Arkadaşımdı."

"Beş yıl boyunca onunla hiç görüşmedin ya da konuşmadın mı?"

"Hayır."

"Görüşmemenizin sebebi neydi? Buradan gitmen mi? Ya da giyim neden olan olaylar mı?"

Henüz bu konuda konuşmaya hazır değildi. Nasıl yaşadığından bahsetmeden önce Jay'in nasıl öldüğünü öğrenmesi gerekiyordu. "Jay, senin öleceğini söyledi." Britt "evel" anlamında başını salladı. "Sence onun yatman için kendini acındırmaya mı çalışıyordu?"

Britt, ona yerin dibine geçmesini sağlayacak bir bakış fırlattı. "Çok aptalca bir soru. Kesinlikle 'erkekler özgü' bir çıkarım. Diğer iki de dektiif de bana aynı soruyu sorunca aynı şeyi düşündüm."

"Onlara ne söyledin?"

"Onlara hayır dedim. Jay'in içkime ilaç katmasına ihtiyacı olmadı gibi kendini acındırmaya da ihtiyacı yoktu."

"Bu da kadınlara özgü bir çıkarım."

"İhtiyacı yoktu."

"Tecrübe konuşuyor diyorsun."

Britt bir şeyler söyleyecekti, ama vazgeçti, bunun yerine öfkeyle ama sessizce ona baktı.

Sis Perdesi

"Beni seni oraya sadece birkaç haftalık ömrü kaldığını söylemek için göndermişti."

"Hayır." Britt ne kadar üzüldüğünü söylediğinde Jay'in konuyu ka-
rıştırdığından bahsetti. "Bana kanser ve cenazelerden bahsedecek
olmadığını, onun yerine söylemesi gereken çok daha önemli bir
haber olduğunu ve anlattığı takdirde büyük bir haber olacağını söyledi."

Raley'nin kalp atışları hızlanmıştı Britt'in Jay'den öğrendiklerini duy-
duğunda sabırsızlanıyordu. Birkaç saniye geçtikten sonra, "Peki, bu büyük
haber neydi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Pulavra!" Sandalyesinden o kadar hızlı kalktı ki, Britt yerinden sıç-
ırdı. "Ben rakip bir gazeteci değilim. Kanalımı arayıp, haberi senden ön-
görmek de değilim. Değerli hikâyen sende kalabilir. Ben sadece Jay'in
ona ne anlattığını öğrenmek istiyorum."

Doğrudan yüzüne bakabilmek için sandalyesinden kalktı. "Hiçbir
şey anlatmadı! O..."

"Ne?"

"O heyecanlandı. Endişeliydi."

Raley bir kahkaha patlattı. "Jay mi?"

"Jay."

"Çelik gibi sinirleri olan, her zaman kendine hâkim, asla heyecanlan-
mayan Jay mi? O, Jay Burgess'den mi bahsediyoruz?"

"Evet. Kulağa inanılmaz geldiğinin farkındayım ama..."

"Hayır, kulağa saçma geliyor."

"Ciddiyim, o gerildi ve terlemeye başladı."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve yanan yüzüne götürmeden
birkaç saniye öyle kaldı. Sonra ellerini kalçasına koyup, ona baktı. "Gerçek-
ten müthiş birisin, öyle değil mi? Fırsatı gördüğün anda ona yapıyorsun.
İnanları etkin altına alıyor ve bundan zevk alıyorsun. Polisi. Beni. Herke-
ni. Bu olayı kendi çıkarın için sonuna kadar kullanıyor ve hafızanı kaybetti-

Sandra Brown

ğine dair gösterişli bir hikâyeye uyduruyorsun. Aslında, Jay ve sen sarhoş
dunuz ve canını çıkarana kadar onunla seviştin.”

Britt, “Hakkımda ne düşündüğün umrumda bile değil,” diyerek,
ke dolu kelimeleri art arda sıralamaya başladı. “Bu sefil barakada yaşa-
biri olarak ‘senin’ kimseye ihtiraslardan ya da birinin hayatına ne ya-
ğından bahsetmeye hakkın yok. Sen benimle ne yapmak istediğini düşü-

“Teşekkür ederim, düşünürüm. Düşünüyorum.”

“Her şey olabilirim ama yalancı değilim. Eğer beni buraya konuşt-
mak için getirdiysen o zaman boş yere suç işledin. Aynı gerçekleri gaz-
teden de öğrenebilirdin. Hoşuna gider ya da gitmez, kabul eder ya da e-
mezsin, inanır ya da inanmazsın. Gerçekten, umrumda bile değil.”

Britt bir adım daha attı. Şimdi neredeyse burun buruna gelmişler-
“Jay, onun için hayatı önem taşıyan bir şeyi açıklamak üzereydi. Ama ha-
yecanlandı ve dikkati dağıldı. Etraftaki masalarda oturan insanlara bakm-
ya başladı. Birkaç kez bara baktı. Benimle konuşurken bile, omzum-
üzerinden başka yerlere...”

Sustu ve birkaç saniye Raley’nin yüzüne bakmaya devam etti, ama
Raley onun artık kendisini görmediğini düşündü. Britt geri geri gitti ve
boşluğa bakan gözlerle sandalyeye oturdu.

Raley gözlerini ondan ayırmadan sandalyesine geri dönüp oturdu
ama hiçbir şey söylemedi, hatırlamaya başladığı şeye engel olmak istem-
yordu. Onu tahrik edip kışkırtarak bir şeyler hatırlamasını sağlayabilece-
ğini düşünmüştü. Görünüşe bakılırsa, bu taktik işe yaramıştı. Bekledi.

Britt sonunda konuşmaya başladı. “Bir keresinde ismi gizli kalma-
şartıyla grev hakkında benimle konuşmayı kabul eden bir adamla röportaj
yapmıştım. Ses teknisyenimle birlikte sesini değiştirmiştik ve röportaj bo-
yunca bir kukuleta takmıştı. Ve onunla röportaj yaparken bana hiç bakmı-
mıştı. Kukuletadaki deliklerden omzumun üzerinden başka yerlere baktı-
ğını, endişeli bir şekilde gözlerini bir oraya bir buraya çevirdiğini hatırlı-
yorum. Hatta başımı çevirip nereye baktığına baktım. Ben hiçbir şey gö-
remedim. Ama o görüyordu.”

Sis Perdesi

İhtiyaşları tekrar Raley'e döndü. "Jay de aynen böyleydi. Kendisini hissetmediği, kalabalık barda sıcaktan bunaldığı ya da umursamıyor gibi görünse de kanserden bahsetmek moralini bozduğu için huzursuz olduğunu zannettim. Ama şimdi, onun korktuğunu düşünüyorum."

"Bardaki birinden mi?"

"Başka ne olabilir?"

"Arkayı dönüp baktın mı?"

"Aslında bakacaktım. Belki de Jay bunu hissetti, çünkü uzanıp, elimi tuttu ve sohbete devam etmek için onun evine gitmeyi teklif etti. Parafin masanın üzerine bıraktı ve çıkışa doğru ilerledik."

"Bardan çıkarken ikinizden biri herhangi biriyle konuştu mu?"

"Hayır. Sadece kalabalığın arasında ilerlerken insanlardan izin istedik."

"Birileriyle tartıştınız mı? Herhangi bir tatsızlık yaşandı mı?"

"Kötü bir bakışma bile olmadı."

"Şüpheli görünen birini gördün mü?"

"Şüpheli mi?"

"Kötü bir şeylerin peşindeymiş gibi görünen biri."

"Sadece bulanık görüntüler hatırlıyorum." Birkaç saniye sonra başını salladı. "Hayır, net olarak kimseyi hatırlamıyorum."

"Bardan çıkarken sizi takip eden oldu mu?"

"Hayır." Sonra tereddüt içinde, "Sanmıyorum," dedi.

"Ama emin değilsin."

"Bir şey hatırlar gibi oldum ama..."

Raley, onun herhangi bir şey hatırlayıp buradan devamını getirmeye çalıştığını görebiliyordu ama bunu başaramıyordu. "Takip edildiğimizi sanmıyorum, ama emin de değilim." Raley'nin gözlerine baktı. "Bunları polise de anlattım. Masadan çıkışa doğru ilerlerken sıradışı 'hiçbir şey' olmadı."

"Peki ya Jay'in evine doğru yürürken? Yolda birileriyle karşılaştınız mı?"

"Yürüyüş sırasında olanları çok net hatırlayamasam da sanmıyorum. Hiçbir sarhoş olmadım. Jay'in evine girip, oturma 'ihtiyacıyla' hemen ka-

Sandra Brown

nepeye doğru ilerlediğimi hayal meyal hatırlıyorum. Doğru dır
mediğim bir kadeh şarapla nasıl böyle sarhoş olduğumu düşündü

"Kanepeye doğru gittin ve..."

"Ve hepsi bu kadar. Başka bir şey hatırlamıyorum."

"Jay gelip yanına oturdu mu?"

"Emin değilim."

"Oynaşmaya mı başladınız?"

"Yanıma oturup oturmadığını hatırlamadığımı söyledim."

"Viski içtiğinizi hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ama içmiş olmalıyım, çünkü ertesi sabah kustum."

"Jay, kadınları istemedikleri şeyleri yapmaya ikna etmekte çok
nliydi. Çok fazla içki içmek ve kıyafetlerini çıkarmak gibi. Bir kadın
silerini çıkarttırmakta uzmandı. Tekniğiyle övünürdü." Raley nasıl
lık vereceğini görmek için onu yakından inceledi.

"Eğer tekniğini benim üzerimde denediyse, bunu hatırlamıyor
Nasıl soyunduğumu ya da yatağa nasıl girdiğimizi ya da orada ne yapı
mızı hatırlamıyorum." Sesi aniden kısıldı. Mavi gözleri doldu. "Bunun
nim için ne kadar korkunç bir durum olduğunu tahmin edebiliyor mu
Benim hakkımda iyi şeyler düşünmediğini biliyorum, ama kimse ke
sinden bu şekilde faydantılmasını hak etmez. O gece bana neler yapı
nı bilmiyorum, ama haberim ya da rızam olmadan bana yapılmış ola
cekler midemi bulandırıyor ve beni korkutuyor."

Raley birkaç saniye hiçbir şey söylemedi sonra ona, "Sence Jay
den faydalandı mı?" diye sordu.

Britt derin bir nefes alıp bıraktıktan sonra başını kaldırdı. Gözya
rı durmuştu, ama burnu akıyordu. Boğuk bir sesle, "Bunu yapabileceğ
düşünemiyorum, ama bilmiyorum," dedi.

Raley ayağa kalkıp, banyoya gitti ve rulodan bir parça tuvalet kâğı
kopenip, geri döndü. Kâğıdı katlayıp Britt'in burnuna bastırdı. "Sümkü
Britt gözlerini açarak, başını iki yana salladı. "Aptallık etme. Sümkür."

Sis Perdesi

Embellili Raley onun burnunu sildikten sonra kâğıdı atmak için mut-
laka bana su isteyip, istemediğini sordu. Britt istemediğini söyledi.
Britt banyo alanına geri döndü. "Bana uyandığında neler olduğunu

Britt uyandığında Jay'in arkası ona dönük bir şekilde, yan yattığını
gördü. Kendisi sersem gibiydi ve kafası bulanıktı. Giysilerini toplamış,
banyo da salonda bulmuştu, sonra banyoya girmiş ve kusmuştu.

O anda bana bir şeyler verilmiş olduğunu anlamalıydım, ama ya-
rattı. Lav Burgess idi. O bir polisti. Tanıdığım ve güvendiğim bir adam-
dı. Otağı şifresini gördüm ve kontrolümü kaybedip aptalca bir şey yap-
tım. İn kendimi suçladım."

Bunu ve keskin gözlerle Raley'e baktı. "Bu benim tarzım değildir.
Kontrolümü kaybedene kadar içme ve yatağına nasıl girdiğimi hatırlamadı-
ğımı bu adamın yanında uyanma alışkanlığım yoktur. Aslında, daha önce
bana böyle bir şey hiç gelmedi. Kontrolün bende olmasını severim."

Buna inanırım." Bunu Britt'in gururunu okşayacak bir şekilde söy-
ledi. Britt'in nüansı yakaladığını fark etti, çünkü kaşları çatılmıştı.

Her neyse," diye devam etti. "Eğer içkinize ilaç katıldığından şüp-
heleniyorsanız, yapılmaması gereken iki şeyi yaptım ve tuvaleti kullanıp,
gıdıldım. Bu yüzden de bana ilaç verildiğini kanıtlayamadım."

"Bekâretini ne zaman kaybettin?"

Soru onun afallamasına neden olmuştu. "Ne?"

"Kaç yıldır seks yapıyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Merak ettiğim için değil. Sadece orada ifadesiz bir yüzle oturup Jay'le
uyup sevişmediğini hatırlamadığımı söylemeni inanılır bulmuyorum."

"Kanepenin üzerinde boş bir prezervatif paketi bulundu."

"Ah. Yani seviştiniz."

"Öyle görünüyor, ama bilmiyorum. Doktorum..."

"Neden klinik bir kanıta ihtiyacın olsun ki? Bunu anlamaz mısın?"

Saatler sonra bile bunu hissetmez misin?"

ahmarverde/vero

Sandra Brown

“‘Sen’ hisseder misin?”

“Ben kadın değilim! Benim vücuduma bir şey girmiyor.”

Britt bir şeyler söylemek istedi ama sonra vazgeçti. Gözlerini bayağı tarafa çevirip, dudaklarını büzdü ve kendini toparlamaya çalıştı. Bakışlarını yeniden Raley’e çevirip, “Bana yakınlığımız gibi gelmedi. Ama ben sana yemin edemem. Ayrıca, ne fark eder, bütün bu olanların yanında öne siz bir ayrıntı değil mi?”

“Sanırım evet. Sonuçta, Jay öldü.”

Raley ayağa kalktı ve pantolonunun cebinden bıçağını çıkardı, sonra Britt’in oturduğu sandalyenin arkasına doğru ilerledi. Britt’in elleri bağlayan bantı keserken Britt içten bir şekilde, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Fazla heyecanlanma. Henüz işimiz bülmedi.” Tek eliyle, Britt’i kollarından tutup, yatak odasına doğru sürükledi.

“Ne yapıyorsun? Dur! Canımı yakmayacağını söylemiştin.”

“Bana karşı gelmezsen, canını yakmam.”

Britt’i hafifçe itti ve o da yatağı doğru savruldu. Ama yatağı düşmedi, üzerinden sekerek, kapıya doğru bir hamle yaptı. Raley’nin yanına kaçmaya çalışırken, Raley, onu belinden yakalayıp havaya kaldırdı ve yatağı kadar taşıyıp kaba bir şekilde üzerine fırlattı.

Belinden kaldırılınca soluğı kesilmişti. Yeniden nefes almaya başlaması birkaç saniye sürdü. Ve sonra yeniden mücadele etmeye başladı. Tüm gücüyle Raley’i tekmeleyerek kafasına isabet ettirebilmek için ellerini savurmaya başladı.

Ama bu gerçek bir mücadele değildi. Raley bacaklarını etkisiz hale getirebilmek için ata biner gibi kalçalarının üzerine oturdu, sonra gömüğünün cebinde duran koli bandını çıkardı. Tokatlayan ve tırmalayan elleriyle den kurtulmak için başını eğerek, dişleriyle banttan bir parça kopardı ve Britt’in sol elini yakalayıp, karyolanın direğine doğru götürdü. Birkaç saniye içinde, Britt’in bileğini yatak seviyesinden direğe sıkıca bantlamıştı.

Sis Perdesi

Britt'in üzerinden kalktı ve elinin tersiyle yanağına dokundu. Kani gıcırda. "Beni bir daha tırmalarsan, elini karyola başının tepesine bantla-
m Şimdiki kadar rahat olmazsın."

"C'henneme git."

Kulübenin ışıklarını söndürmek için içeri gittiği süre içerisinde Britt'in t-
neline bir zarar vermeyeceğinden ya da kaçamayacağından emindi. Ya-
nık odasına geri döndüğünde, Britt yatağın kenarında ayakta durmuş, sağ
elini tırmaklarıyla bantı koparmaya çalışarak, çılgın gibi sol elini çekisti-
niyordu, ama yatağı duvardan birkaç santim uzağa çekmekten başka bir
şey başaramıyordu.

"Yatağı Charleston'a kadar çekmeyi mi planlıyorsun?"

"Tanrı'nın cezası! Bırak gideyim!"

Raley pantolonunun düğmelerini açıp, aşağı indirdi. Bu Britt'in sus-
masına neden oldu. Dehşet içinde ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Kıyafetlerimi çıkarıyorum. Ne yaptığımı sanıyorsun?" Ayakkabıla-
rını, pantolonunu ve çoraplarını çıkardı. Gömleğinin ilk iki düğmesini
açıp kafasının üzerinden geçirdi ve yakındaki sandalyenin üzerine fırlattı,
sonra eğilip, koli bandını aldı.

"Yatağa otur."

Britt başını iki yana sallayıp kısık sesle, "Hayır," dedi.

Nasıl bir savunma yapacağına karar veremedi Britt, Raley'nin üye-
rüne çullandı. Birkaç saniye içinde Britt tekrar sırtüstü yatağın üzerindey-
di. Raley ata biner gibi tekrar üzerine oturdu ve sol bileğiyle Britt'in sağ
bileğini birleştirip bantladı. Bandı yine dişleriyle kopardı.

"Sol bileğindeki banttan kemirerek kurtulabilirsin," dedi. "Ama ben-
den kurtulamazsın."

Britt nefes nefese, "Belki kurtulamam, ama senin için hayatı zorlaş-
tırmabilirim," dedi.

Raley, onun şeytani gülümsemesini bir uyarı olarak görmeliydi. Britt
dışesğini onun kasığına doğru kaldırdığında neredeyse tepki vermekte geç

Sandra Brown

kalıyordu. Raley çekeceği acıyı tahmin edip nefesini tutmuştu ama eseri Britt hayalarını birkaç santimle ıskalamıştı.

Britt başarısızlığa uğradığı için sinirlenip, "Kalk üzerimden!" bağırdı.

Raley bunun yerine onun üzerine iyice yattı ve bacaklarını Raley bacaklarına bastırıp, üstün duruma geçti. Britt engellenmiş ama pes etmemişti. Binicisini sırtından atmaya çalışan bir at gibi debelenmeye devam etti. Raley yüzünü birbirlerinin nefeslerini hissedecek kadar yakın, birbirlerini iyi görebilecek kadar uzakta tutarak, "Kes şunu!" diye bağırdı.

Tabii ki, Britt, onu dinlemedi.

"Seni buraya neden getirdiğimi biliyor musun?"

Mücadele etmekten nefes nefese kalmış bir halde, "Sanırım biliyorum," diye karşılık verdi.

"Bir bok bilmiyorsun. Sana bir ipucu vereceğim. Ama önce benim mücadele etmeye bir son vermelisin."

Britt aniden durdu, ama eğer bakışlar birini öldürebilseydi...

"Seni buraya getirdim, çünkü sana inanıyorum." Britt'in mavi gözleri açıldı. "Büyük ihtimalle, bu ülkede sana inanan tek kişi benim."

Britt nefes nefese, "Ne?" dedi.

"Evet. Hafızanın özellikle silindiğine inanıyorum." Raley, Britt'i dikkatle dinlediğinden emin olmak için ağırlığını iyice onun üzerine verdi. "Çünkü aynı şey bana da oldu."

7. BÖLÜM

BRITT, YÜZÜNE VURAN GÜNEŞ IŞIĞIYLA UYANDI. Yüzü
perdeye dönük bir şekilde yan yatıyordu. Perdeden, sık yeşil ormanı, es-
mekle çamaşır direğinde sallanan mor salkım yapraklarını ve bulutsuz
gökyüzünde spiraller çizerek uçan yırtıcı kuşu görebiliyordu.

Nerede olduğunu hatırlayıp sırtüstü uzandı ve dirseklerinin üzerinde
yattığını gördü. Gün ışığı odanın görünüşünü güzelleştirmemişti. Küçük bir oday-
dı. İçeride sadece bir yatak, bir sandalye ve komodin görevi gören bir tele-
vizyon sehпасı ve onun üzerinde de bükümlü boru şeklinde bir okuma lam-
pası vardı. Köşede altı tane derin çekmecesini olan bir şifoniyer duruyordu.

Odada üstünü örten yorgan dışında ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Bir-
birine uyumlu kumaş parçalarından elde dikilmiş gibiydi.

Dekoratif tek eşya, şifoniyerin üstünde duran su dolu kavanozun içi-
ne yerleştirilmiş tatlı patates asmasıydı. Kökleri kavanozun içinde sık bir
araya oluşturmuş, asma filizleri duvara çakılmış ip ağına sarılmış ve yaprak-
lı asma odanın köşesini tavana kadar sarmıştı.

Oda gösterişsiz ama derli topluydu. Raley'nin giysileri artık dün ak-
şam onun yanına yatmadan önce bıraktığı yerde ya da sandalyenin üzerin-
de değildi.

Britt'in elleri serbestti, ama bileklerinde hâlâ bantlar vardı. Yorganı üye-
ninden çekip, yataktan kalktı. Salona açılan kapı kapalıydı ama içeriden gelen
taze kahve kokusunu alabiliyordu. Koku ağzının sulanmasına neden oldu.

Sandra Brown

Banyoyu kullandıktan sonra tereddütle yatak odasının kapısını açtı. Raley omzunu ön kapının pervazına dayanmış bir halde ayakta durmuş, büyük bir fincandan kahvesini yudumlayarak sineklikten dışarıyı izliyordu.

Aynı şey bana da oldu.

Bu şaşırtıcı sözden sonra birkaç saniye daha ona bakmaya devam etmiş, sonra onun üzerinden kalkıp, bükümlü boru şeklindeki lambayı söndürmüş ve yanında sırtüstü uzanmıştı. Bantlı elleri dışında hiçbir yerinde birbirine değmemişti.

Raley hiç kıpırdamamıştı. Britt ise kıpırdamaya cesaret edememişti. Raley birkaç dakika içinde düzenli nefes alıp vermeye başlamış ve uykuya dalmıştı. Şimdi, ona ne kadar imkânsız görünse de, o da kısa bir süre sonra uyumuştur.

Raley, onun varlığını hissedince arkasını döndü. Birbirlerine bakarlarken, Britt, bu sabah olanları bir kez daha düşündü. Ondansonsuza kadar nefret edecekti. Bundan emindi. Ama eğer ona bedensel zarar veremeyen intikam almak istiyorsa ellerini çözmezdi. Yüzü ifadesizdi. En azından böyle görünüyordu. Sakalın gizlediklerini anlamak zordu.

Britt havayı yoklamak için, "Tatlı patates hoş ve insanı evinde huzur ettiriyor," dedi.

Raley, ona birkaç saniye daha baktı ve sonra başıyla mutfak tarafını gösterdi. "Kahve fincanları sağdaki dolapta."

Yerin çoğunu kaplayan sabır ağacı lifinden yapılmış halı, mutfak tarafında yerini vinile bırakıyordu. Ayağının altındaki yer soğuktu. Lektör formika tezgâhın üzerindeki dolaptan bir fincan alıp, içine kahve koydu. Kahvenin tadı görüntüsü kadar sert, ama güzeldi.

"Bir yerlerde şeker olacaktı."

Başını iki yana salladı. "Varsa, süt alırım."

"Buzdolabında."

Kahvesine süt ekledikten sonra küçük, tahta yemek masasının etrafındaki sandalyelerden birine oturdu ve bileklerindeki gümüş renkli yapıt kan bandı soymaya başladı.

Sis Perdesi

Raley, onu izlerken, "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bantlarıma de bant yapışmıştı. Çıkarırken çok canım yandı."

Britt, ona bitkin bir şekilde gülümsedi. "Kendimi daha iyi hissettirdi. Bantları bitirince, bantı iki top haline getirdi. Raley elini uzatınca, topları avucunun içine bıraktı. Raley onları çöp tenekesine attı.

"Nasıl?"

"Hâlâ şiş. Ve saç köklerim acıyor."

"İşbirliği yapmayan bir kurban olmanın sonuçları." Britt, ona ters baktı. Raley hiçbir pişmanlık duymadan, "Ciddi olduğumu anlamam çok zorundaydım," diye ekledi.

Hu tam bir özür sayılmazdı, ama Britt ondan ancak bu kadarını bekleyeceğini anladı. Başıyla Raley'nin sakalının üzerindeki, yanağında-
muk izini işaret ederek, "En azından, ödeştik," dedi.

"Eğer dizini hayalarımına isabet ettirebilseydin, ödeşmiş olurduk." Ar-
nı dönüp, buzdolabını açtı. "Sanırım, açsındır."

"İkin gece beni kaçıran adamdın, bu sabah nazik ev sahibi mi oldun?"

Raley gazocağının altını yaktı ve üzerine bir kızartma tavası koyup,
satomu parçalarını tavanın içine dizmeye başladı.

Hâlâ bir cevap vermediği için, Britt, "Bay Gannon? Raley?" diye
söylendi. Raley omzunun üzerinden ona baktı. "Neden bandı çıkardın?
Beni ben serbest bıraktın?"

"Dün gece sana ne söylediğimi duydun mu?"

"Aynı şey sana da olduğu için bana inandığını mı?"

"Bu yüzden bant artık gerekli değil."

"Bunu bana telefonda ya da daha medeni bir şekilde söyleyebilirdin.
İkin gece neden beni o kadar korkuttun ve canımı yaktın?"

"Alçaklık ve intikam duyguları."

"Bunu itiraf ediyor musun?"

"Evet, kısmen bu yüzdendi. Ama korku ve acı aynı zamanda iyi birer
motivasyon aracıdır. Hafızanı kaybettiğinden emin olmam gerekiyordu."

Sandra Brown

"Oldun mu?"

"Eğer olmasaydım, ellerin ve ayakların hâlâ bantlı olurdu."

Pastirmalar tavada kızardarken ve Raley bir yandan bir çanağın de yumurtaları çırparken, Britt, onun söylediklerini düşünüyordu. "dün gece bana inandıysan, neden gitmene izin vermedin?"

"Eğer gitmene izin verseydim, kanala gidip hikâyeni anlatmak kadar acele ederdin ki, nerede olduğunu ya da nereye gideceğini bilmem karanlıkta buradan ayrılırdın. Paldır küldür ormana dalardın."

"Kendine bir zarar vermeni, kaybolup, bir daha senden haber almamasını önlemek için arkandan gitmek zorunda kalırdım. Uzun bir olmuştu, yorgundum ve uyumak istiyordum. Bu konuda seninle tartışılabilir halim bile yoktu. Gitmemen için seni bağlamak daha kolay geldi."

Eğer serbest kalsaydı tam olarak bunları yapacağını düşündü. "Şimdi di bunu yapmamı engelleyen şey nedir peki?"

"Yapmazsın." Pastirmaları tavadan çıkardı ve içine çırptığı yumurtaları döktü, sonra paslı ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek yerleştirdi. Hareketleri yavaştı, bunları her gün yapıyor gibiydi.

"Biliyorsun ki, bir sürü suç işlemiş oldun."

Raley yüzünü dönmeden, omuzlarını silktili.

"Bundan nasıl bir haber çıkacağını düşün." Sineklikten, kulübenin duvarına birkaç metre uzağında duran kamyonete baktı. "Raley Gannon zor evime girip, beni kaçırdı. Bunu akşam haberlerine yetiştirebilirim. Anay, buradan çok uzak değil."

"Yedi buçuk kilometre ileride. Ama gitmeyeceksin."

Elinde getirdiği tabakları gürültüyle masanın üzerine bıraktı. Biriyle uyumsuz sofrayı takımlarını bir rulo tuvalet kâğıdı izledi. Yemeği iki tabağa paylaştırdı ve bir tanesini Britt'in önüne doğru itti. Oturup, yumurtasının üzerine acı biber sosu döktü ve sonra çatalına takıp, yemeye başladı.

Kahvaltı çok güzel kokuyordu, ama Britt yemeye başlamadı. Raley'nin gitmekte özgür olduğu halde kalacağından neden bu kadar emni-

Sis Perdesi

...nı anlıyordu. "Gitmeyeceğim çünkü hikâyenin sadece bir bölümünü biliyorum."

Raley yemeğe ara verdi ve rulodan kâğıt havlu koparıp ağzını sildi. Rulodan bir gülümseme gördü. "Merakın benim koli bana daha bağlayıcı."

Bunun Jay'in bana söyleyecekleriyle bir ilgisi var, öyle değil mi? Ve önce olanlarla. Öyle değil mi?" Britt, Raley'nin yemek yemeye devam etmesini şaşkınlıkla izledi. "Geri kalanını bana ne zaman anlatacaksın?" Yemeğin soğuyor."

Ona bütün hikâyeyi anlatacaktı. Britt bundan emindi. Bunun için kur-
...rtmesi ya da onu kandırması da gerekmeyecekti. Raley, ona anlat-
...lıyordu. Tıpkı Jay'in istediği gibi. Haber her ne ise çok büyüktü.
...nı iltimalle, Jay'in vaat ettiği gibi kariyerinde büyük bir çıkış yapma-
...layacak türden bir haberdir.

Ama kahvaltı sonrasını bekleyebilirdi.

Aç kurtlar gibi yedi. Yemeğini bitirince Raley masayı topladı. Britt,
...nı yıkadığı bulaşıkları kuruladı. Meraktan ölüyordu, ama Raley tek ke-
...rtmedi. Bu yüzden o da konuşmadı.

Bulaşık işini hallettikten sonra masaya geri döndüler ve karşılıklı
...lalyelere oturdular. Raley masanın ortasındaki kürdan kutusuyla oyn-
...ya başladı.

Aralarındaki sessizlik, Britt bozuncaya kadar devam etti. Görünüşe
...kılırsa, Raley söze onun başlamasını bekliyordu. "Aynı şeyin senin ba-
...na da geldiğini dün akşam bana daha erken anlatsaydın ve bunu sindire-
...lme için bana birkaç dakika verseydin, tıpkı bu sabahki gibi mantıklı
...layabilirdim."

"Belki."

"Buradan aceleyle ayrılmaz ve paldır küldür ormana dalmazdım. En
...ından, tüm hikâyeyi öğrenene kadar."

"Belki de."

Sandra Brown

Raley kendisiyle ters düşüyordu. Britt kafası karışmış bir halde nı iki yana salladı. "Yani, ellerimizi birbirine bantlaman ve beni yata laman gerekli değildi, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Demek ki, bunu sırf kötülük olsun diye yaptın."

"Tam olarak değil."

"O zaman neden? Neden beni..." Sorusunu bitirmeden sustu aniden nedenini anlamıştı.

Raley uzun bir süre önüne baktı. Sonunda başını kaldırıp ona bğında, Britt sanki onun masanın üzerinden uzanıp, midesinin altına bir yumruk indirdiğini hissetti.

Tam o sırada ön kapıya çıkan merdivenlerde gürültülü ayak duyuldu.

"Raley! Uyan oğlum!"

Raley hızla sandalyesinden fırladı. "Oh, kahretsin," diye mırılda

Britt'in gördüğü en tuhaf görünümlü adam, telaşından tel kapıya lı toslayınca, kapı neredeyse menteşelerinden sökülüyordu. İçeri onunla lı likte dalan ve kabuk tutmuş çıplak ayaklarına salyalarını akıtan üç tazy ayağı takıldı. Tökezlemesine neden oldukları için onlara bol bol küfred

Raley. "Şu lanet köpekleri çıkar buradan!" diye bağırdı. "Pireleri v Tabii senin de var."

Adam sanki onu duymamış gibiydi. Kapıdan içeri girer girmez, u duğu yerde kaldı ve ağzı açık bir halde, etrafını saran ve zarar vermek çok meraktan çıplak ayaklarını koklayan tazılardan kendini korumak ayağa kalkan Britt'e bakakaldı.

Raley'e bir ıslık çaldı. "Dışarı!" Üç tazi inleyerek kuyruklarını tı cıklarının arasına kısırdı ve isteksizce geri çekildi. Raley sineklği açı tuttu. Tazılar kapıdan verandaya çıkıp yere çöktüler ve sık nefesler alm ya başladılar.

Sis Perdesi

Raley musaya geri dönüp sanki bu olay hiç yaşanmamış gibi yerine
Yaşlı adam hâlâ yere çakılmış gibi duruyor ve Britt'e bakıyordu.
"Burada ne arıyorsunuz?"

Britt, adamın sesindeki aşağılamayı kaçırmadı. "Benim kim olduğum
sizi ilgilendirir mi?"

Ben kör değilim. Tabii ki, kim olduğumu biliyorum." Raley'e keskin
bakış fırlattı. "Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Britt, Raley'nin onun hakkında anlattıklarının hiç de hoş olmadığını
ifade ediyordu.

Beni kaçırdı."

Seni kaçırdı mı?"

Britt'e girdi, ellerimi, ayaklarımı ve ağzımı bağlayıp, beni buraya
getirdi."

"İsteğin dışında mı?"

"Kaçırma'nın anlamı bu değil mi?"

"Buna ukalalık taslama, genç bayan. Arkadaşa ihtiyacın olacak."

Bu sözü Raley'nin tepki vermesine neden oldu. Keskin gözlerle yaşlı
adama baktı. "Ne? Ne oldu?"

"Bu sabah televizyonda ilk bu haberi verdiler." Gözucuyla Britt'e bakıp,
Britt'in Raley'le konuştu. "Müteveffa arkadaşın Jay'e otopsi yapmışlar."

Bir polis, doğal sebepler ya da yaşlılık dışında bir nedenle öldüğünü
bilmiyordu.

Patrick Wickham bunu babası öldürüldüğünde öğrenmişti. Bağırsakları
vurulmuş ve pis, fare dolu bir ara sokağa atılmış, orada kan kaybin-
ce ölmüştü. Gazeteler onun kanun tanımaz bir saldırgan tarafından işlen-
miş, öğretilen bir cinayet olduğunu yazmışlardı. Polis teşkilatı kedere boğul-
muş ve öfkelenmişti. Polis merkezinde yangın çıktığı gün gösterdiği üstün
yetenekten dolayı uzun bir süre unutulmayacak ve saygı duyulacak bir kah-
ramanı kaybetmişlerdi.

Sandra Brown

Baba Pat öldürüldüğünde yangının üzerinden neredeyse bir yıl girmişti. Yangın tam unutulmak üzereyken onun cinayeti bu olayı yenik canlandırmıştı.

Oğul Pat eğitimli bir polis olduğu için o gece babasının prosedür uygulamadığını biliyordu. Sağduyusunu bile kullanmamıştı. Ama ona pahalıya mal olan yanlış kararı, ölümünden sonra olağanüstü cesaretine yitirilen övgülerle gizlenmişti.

Yangının diğer üç kahramanından babasını övmeleri istenmiyordu. Cobb Fordyce'in tabutun yanında başı önünde çekilmiş fotoğrafları bu savcılık yarışında öne geçmesini sağlamıştı. George McGowan defin sırasında gizlemeksizin ağlamıştı. Jay Burgess, Oğul Patrick ve annesine keşif disinin ve Charleston Polis Teşkilatı'nın onlara her konuda yardıma hazır olduklarını söylemişti. Jay, annesinin elini sıkıp yanağından öperken "Her konuda," demişti.

Baba Pat'in cenazesini izleyen haftalarda Jay onları sık sık telefon aramış, hatta ne durumda olduklarını görmek için elinde çiçekler ve ufak hediyelerle ziyaretlerine gelmişti. Ama sonra telefonlar ve ziyaretler soğumuş, rekleşmiş en sonunda tamamen kesilmişti.

Ara sıra Jay'le polis merkezinde karşılaşırlardı. Her zaman dost selamlaşırlardı, ama Pat, Jay'in onunla sohbet etmek istemediğini anlar ve bunu hiç önemsemezdi.

Şimdi bu yakışıklı, temiz yüz, on iki inçlik televizyonunun ekranı dolduruyordu.

Spiker büyük bir ciddiyetle, "Beş yıl önce polis merkezi yangını sırasında kendini gösteren memurlardan biri daha cinayete kurban gitti," dedi.

"Baba?"

"Şişti!"

"Sült istiyorum."

Oğul Pat her sabah iki çocuğuna kahvaltı hazırlardı. Bu, onun çok da keyif aldığı bir şey değildi. Aslında, bu iş her sabah canını sıkardı... su

Sis Perdesi

malara, talepler, sürekli dökülen bir şeyler. Ama, kahvaltı hazırlamak, çocuğu ve çocukları için yapabildiği tek şeydi. Tek şey.

Mekanik bir şekilde, biberona süt doldurup kapağını kapattı ve sonra masadaki oğluna verdi. Gelen kokudan altını ıslattığı anlaşılan iki yaşındaki kızı yüksek mama sandalyesinde oturmuş, önündeki tepside şeker ve bisküvi lapası yapıyordu.

"Jay Burgess iki gün önce haber spikeri Britt Shelley'nin yanında yatarken ölü bulunmuştu. 911'i arayan Bayan Shelley, Burgess'le popüler bir kulübünde buluştuklarını, ama geceyi birlikte geçirdiklerini hatırladığını iddia etmişti."

Ekranda Wheelhouse'ın dışından görünüşü belirdi. Pat Jr. mekânı buluyordu ama oraya hiç gitmemişti.

"Baba?"

Sabırsızlıkla, "Bir dakika," diye karşılık verdi.

"Bayan Shelley'yi ayrıntılı bir şekilde sorgulayan polis, kendisinin herhangi bir suç işlediğini açıklamamış, ama Burgess'e en kısa zamanda bir raporu yapılmasını istemişti. Gary adli tabibin ofisinden gelecek bu raporun ışığında, sence otoriteler Bayan Shelley'yi yeniden sorgulayacak mı?"

Ekranda, artık bir suç mahali olan Jay Burgess'in evinin önünde habercinin saha muhabiri belirdi. "Bundan hiç şüphe yok, Stan. Bayan Shelley'nin düzenlediği basın toplantısında Burgess'in ölüm sebebini öğrenmek istediğini söylemişti. Kendi ifadesine göre, Jay Burgess'i canlı gören son kişi benliydim. Otopsi sonuçlarına göre polisin ona zor soruları olacak."

"Pat?" Pat arkasını dönüp, yataktan yeni kalkmış olan karısına baktı. Gözleri hâlâ uykudan şişmiş bir halde televizyona bakıyordu. "Haberleri, Burgess hakkında mı? Ne söylüyorlar?"

"Uykusunda ölmediğini." Bu kelimeleri söylemeye dili varmıyordu. Ses gıbyıydı. Kelimeler Pat Jr.'in deforme olmuş dudaklarının içinde hapşırık gibi yığıldılar, ama sonunda onları telaffuz etmeyi başarmıştı.

Karısı şaşkınlık içinde, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu.

ahmarverde/vero

Sandra Brown

Pat başını iki yana sallarken, tüm benliğiyle şaka yapıyor olmalıydı.

"Peki ona ne olmuş?"

Ama Pat Jr. bunun cevabını bilmiyordu.

George McGowan, kayınpederi gelip, gürültüyle kornaya basarak ön kapıyı açmıştı bile. Yine de, Les Gonway'in en son gözdesi, yarı üstü açık kırmızı Corvette'in koltuğuna oturduğunda, Les sanki uzaktan bekliyormuş gibi ona sitemkâr bir bakış fırlattı.

George bu bakışı görmekten geldi. Vaktinde gelmekle kalın programın ilerisinde olduğu için özür dilemeden önce dilini tuttu.

En fazla bir kilometre ileride, onlarınkine benzer bir mülkte yaşıyan Les George'u yediyi çeyrek geçe almayı, böylece yedi buçukta şehre lübünde olmayı ve yedi kırk beşte golf oynamaya başlamayı önceden planlamıştı. Corvette'in vites kolunu acımasızca iterken, "Planları getirmiyemi?" diye sordu.

"Burada." George, bu geri zekâlinın yanında getirdiği evrak çantasının içinde belediyenin yeni spor kompleksinin çizimlerinden başka ne bulabileceğini zannettiğini merak etti. Bugün kompleksin yapım işi hakkında teklif vermek için şehir planlamacılarıyla buluşacaklardı. Eğer anladıkları Conway İnşaat'la yapılırsa, Les'in cüzdanı epeyce kabaracaktı.

Bu, kayınpederinin kazançlı bir kontrat imzalamasına yardımcı olması için George'un ününü ve belediyedeki dostlarını ilk kullanışı değildi. George ve Miranda'nın dört yıllık evlilikleri boyunca bunun gibi bir anlaşma imzalamıştı. Ama Les ya da Miranda şirketin büyümesinde o kadar büyük payı olduğunu bir kez olsun söylememişlerdi. George artık senden de minnettarlık ya da takdir belirten bir mimik bile beklemiyor.

Les, "Kazanmalarına izin ver," dedi.

George başını salladı. Les'in iş pazarlıkları bir tur golfle başladı. O da, rakiplerinin kazanmasına göz yummak onun standart yöntemiymiş. Oysa diğer zamanlar acımasızca oynardı.

Sis Perdesi

George lise ve üniversitede sporcuymuştu, neredeyse tüm sporları yapmıştı. Onunlu yaşlara gelene dek golfle ilgilenmemişti, ama vuruş sayısı namuslu sekizine üzerine çıkardı. Güç, dikkat ve ustalıklı vuruş yapmak için doğal bir yetenekti. Hile yapığında bile George'un onu yenmesi Les'i şaşırtmıştı.

"Nasılca bilerek yenildiğini belli etme." George'a şöyle bir baktıktan sonra aynadaki görüntüsüne baktı. Tıpkı kızı gibiydi. Aynadaki görüntülerinden hoşlanmadıkları hiç olmazdı.

"İstediğimi değil." George kendisini okula bırakılırken günün kurallarıyla ilgili bir çocuk gibi hissetti.

"Bu sabah kızım nasıldı?"

"Hen çıkarken hâlâ uyuyordu."

Les güldü. "Güzellik uykusunu seviyor."

"Kesinlikle."

"Duydun mu?"

George bakışlarını başka tarafa çevirerek, "Neyi duydum mu?" diye sordu. Kendi tarafındaki manzaraya bakarken, arada bir Ashley Nehri'ni görüyordu. Bu sabah havada tuzlu su kokusu vardı.

"Muteveffa arkadaşın Jay'in otopsi sonuçlarını almış."

George başını ona doğru çevirdi.

Kayınpederi sırtı ve sonra da yüksek sesle gülmeye başladı. "Bunun dikkatini çekeceğini biliyordum."

"İçer? Raporda ne yazıyormuş?" George, ona soru sormaktan nefret ediyordu, ama bu geri zekâlıya yalvarması gerekse de bu sorunun cevabı öğrenmeliydi.

Les hiç acele etmedi. Güneş gözlüklerini düzeltti ve cevap vermeden aynaya bir kez daha baktı. "Sonuçlara göre, Jay doğal sebeplerden ya da hastaneye bağlı bir sebepten ölmemiş."

Corvette virajı dönüp, şehir kulübünün otoparkına iki tekerlek üzerine girdi ve Les'in aylık kirasını ödediği park yerinde durdu. Les anah-

Sandra Brown

ları kantağın üzerinden alır almaz. George'a döndü. Artık bu durumu keyif alıyor gibi değildi. Yüzündeki sırıtış kaybolmuştu. "Burada iş berbat edersek, bunun sonuçlarının felaket olacağını sana söylemem rekmiyor sanmıyorum, George."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yeteri kadar iyi oynayacağım ama kazanmalarına izin vereceğim."

Les gözlüklerini çıkarıp, sert bir ifadeyle ona baktı. "Ben golf bahsetmiyordum."

Bu korkutucu bakışın üzerine, kayınpederi dışarı çıkıp ve arabayı sallanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kapıyı çarptı. George arabadan inip, arkasından şehir kulübüne doğru yürüdü. Les, ona kapıyı tuttu ve George içeri girerken, "Bu adamların bizim onlara iyilik yaptığını zı düşünmeleri gerek, tersini değil. Bu yüzden, ortamı hazırlamak için oyuna bir iki dakika geç gel."

George bu plandan hoşnut olarak başını salladı. Soyunma odasına geçireceği bir iki dakikaya ihtiyacı olacaktı. Dolabında sakladığı matardan birkaç yudum almak zorundaydı, yoksa golf sopasını tutamazdı. Ellerini çok fazla titriyordu.

8. BÖLÜM

BRITT ADETA DELNO'NUN ÜZERİNE ATLADI. "Otopsinin sonuçlarıyla ne çıkmış?"

Raley kendini kötü habere hazırlayarak bekledi. Delno'yla kavga etmek için hazır bekleyen Britt'in yardımı ihtiyacı olacağını düşünerek, yavaşça gitti.

"Dediler ki..."

"Kim? Kim dedi?"

"Televizyondaki adamlar." Delno, Britt'in arkasında duran Raley'e bakarak, "Onu kaçırmak da ne demek oluyor, çıldırdın mı sen?"

"Muhabirler mi?"

"Ha?" Delno bakışlarını yeniden Britt'e çevirdi. "Evet, muhabirler. Onları ve konuştukları polis." Sonra Raley'e dönüp, "Onu kaçırmak ne demekti umuyordun..."

"O ne dedi? Polis yani."

Britt'in sürekli araya girmesi Delno'nun sabrını taşımak üzereydi. "Evet ki, otopsiye göre, Jay Burgess boğularak ölmüş."

Britt geriye doğru sendeledi. "Boğularak mı?"

"Yastıkla yüzüne bastırılmış."

Britt duyduklarına inanamayan bir ifadeyle Delno'ya baktı. "Bu imkânsız..."

Sandra Brown

"Ben yalan söylemiyorum bayan. Adam böyle söyledi."

Birkaç saniye kimse kıpırdamadı, sonra Britt sanki elektrikli bir la dönülmüş gibi yerinden sıçradı. "Telefon nerede?" Raley'nin c vermesini beklemeden, kulübenin içinde telefonu aramaya ve dokundu her şeyi döküp sa  maya başladı. Masanın   zerindeki kitap yığınları virdi, iskambil k  ğıdının destesini etrafa sa  tı.

Raley, "Telefonum yok," dedi.

"Cep telefonu da olur. Cep telefonun mutlaka vardır."

"Hayır. Ve seninkini de bilerek evinde bıraktım."

"Televizyon. Radyo."

"Hiçbiri yok. Britt sakın ol."

Britt kollarını iki yanında dümdüz tutarak,   şke sa  an gözlerle on etrafında dönmeye başladı. "Neden bir telefonun yok?"

Raley bağırarak, "Yok işte," diye karşılık verdi.

Britt, ona sanki başka bir gezegenden gelen biriymiş gibi baktuktan sonra kapıya doğru ilerledi. "Kamyonetini alıyorum. Anahtarlar üzerinde mi?"

Sineklikli kapıdan çıkıp, tazıların üzerinden atladı ve dik merdivenlerden inmeye başladı. Raley arkasından gidip, onu ya  murlu  undan y kaladı. Bu onun hızını kesti ama durdurmadı. Kollarını   kti ve Raley'n elinde sentetik kumaştan başka bir şey kalmadı.

Kamyonetin arkasından dolanırken Raley onu dirse  ğinden yakalayı durdurdu. "Bir dakika bekler misin?"

"Bırak beni!"

"Henüz değil. Bana ne yapmayı planladığını söyleyene kadar olma."

"Ne yapacağımı sanıyorsun? Geri döneceğim ve söylediklerini ink edeceğim. Onlara Jay'in ölümüyle bir ilgim olmadığını söyleyeceğim. gece neler olduğunu hatırlamadığımı, ama onu   ld  rm  ş olsaydım bu kesinlikle hatırlayaca  ımı söyleyeceğim. Onu bir yastıkla boğmak mı Tanrım!" Kolunu Raley'nin parmaklarının arasından kurtarıp ellerini b şının iki yanına koydu ve saçlarını   kti.

Sis Perdesi

"Onlara zaten hafızamı kaybettiğini söyledin. Sana inanmadılar."

"HATA da inanmıyorlar." Bunu söyleyen arkalarından gelen ve aralardan arçenleri eğlenerek izleyen Delno'ydu. Britt'e hitap ederek, "Seni arıyorlar," dedi. "Arama emri çıkarıldığını söylediler. Evine gitmişler. Onları tutuklanmamak için kaçırmışsın gibi görüldüğünü söylediler." Dişlerini göstererek Raley'e sırttı. "Onun kaçırılmış olabileceğini hesaba katmamışlar."

Hana inanmalarını sağlayacağım." Britt arkasını dönüp, kamyona doğru kısmına doğru ilerledi.

Raley uzanıp, kolunu tekrar yakaladı ve onu kendine doğru çevirdi. "Nasıl? Nasıl Britt? O gece orada Jay'le birlikteydin."

"İsvet, ama ellerinde bana karşı kullanabilecekleri sağlam bir delil yok."

Delno, "Yastık var," dedi.

Delno'nun bu sözleri Raley'nin elinden kurtulmaya çalışan Britt'i şokladı. Önce Delno'ya sonra Raley'e baktı. "Bir adamı boğup, sonra suçlulukla onun yanında nasıl uyuyabilirim?"

"Bunu yapabileceğine inanmıyorum."

"O zaman..."

"Ama onlar inanıyor. *İnanıyorlar*. Jay onlardan biriydi. Bir günah arıyorlar ve birisi -Jay'in katili- bir tane bulmalarını sağladı."

"Jay'in katili mi?" Gözlerinin içine baktı. "Başından beri onun öldüğünü biliyordun, değil mi?"

"Şüpheleniyordum. Ben de senin gibi otopsi sonucunu merak ediyordum."

Britt, "Benden şüphelendin mi?" diye sorarken tok sesi aniden incelendi.

Raley biraz durduktan sonra, "Pek değil, hayır," dedi.

"Bunun kimin yaptığını..."

"Henüz bilmiyorum."

Raley'nin onun gözlerinde bir anlığına gördüğü zayıf umut ışığı sönmü ve sonra yeniden parladı. "Geri dönüp, kendimi aklamalıyım."

ahmarverde/vero

Sandra Brown

Raley, ona doğru bir adım atarak, "Beni dinle," dedi. "Oraya h lanmadan geri dönemezsin. Seni lime lime ederler. İçeri gel. Delno haberlerde dinlediklerini öğren." Sesini alçaltarak, "Sana anlatacaklar dinle. Sonra seni ben götürürüm. Söz veriyorum."

Britt, önce ona sonra Delno'ya baktı. Tazılardan birini kucaklamış, sallanan başını okşuyordu. Bakışlarını yeniden Raley'e çevirdi. " bir saat veriyorum."

Delno tazıyı verandaya bıraktı ve peş peşe içeri girerlerken sine li kapıyı tuttu. Kendine kahvenin kalanını doldurdu. Raley yeni ka yapmayı önerdi, ama Britt başını sallayarak reddetti. Yemek masasını eski yerine oturdu. Raley de biraz önce oturduğu sandalyeye oturdu. D no ise üçüncü sandalyeye oturdu.

Britt'in tüm enerjisi tükenmiş gibiydi. Omuzları düşmüş bir hak masanın üzerindeki çentiklere bakıyordu. Başparmağının tırnağıyla bir nesinin üzerinden geçti. Başını kaldırdığında ikisini de kendisini izler yakaladı.

Sanki varlığını yeni fark ediyormuş gibi Delno'ya döndü. "Sen kim? Delno, "Delno Pickens," dedi.

Raley, "Benim komşum. Evi buradan birkaç kilometre ileride," de

Raley, onu ilk görüşünü hatırladı, yaşlı yaratığın görüntüsü çok k kunçtu. Britt de şu anda aynı şaşkınlık ve tiksinti karışımını yaşıyo Delno yılın en soğuk günleri hariç tulumunun içine gömlek giymezdi. B da kollarının ve göğsünün üst kısmının neredeyse bütün yıl boyunca d koşullarına maruz kalmasına neden olurdu. Derisi kırı ş kırı ştı, güneşte c kaldığı için köseleye dönmüştü ve yer yer beyaz tüylerle kaplıydı.

Sürekli giydiği şapkasının altındaki saçının doğal rengini tahmin et zordu. Sırtından aşağı uzanan seyrek bir atkuyruğu vardı. Bitleri uzak tut için onu yağlı tutardı. En azından Raley böyle olduğunu düşünüyordu.

Delno'nun bu kadar yakınında oturmaya devam etmesi Britt'in k barlığının bir göstergesiydi, çünkü saçını yıkamadığı gibi banyo da ya

Sis Perdesi

Belki de bunun kibarlıkla bir ilgisi yoktu. Belki de, Britt, onun
okusundan uzaklaşmaya çalışamayacak kadar şok olmuştu.

Delno, "Raley kendine televizyon almaz," dedi. "O lanet şeyden nef-
retini söylüyor. Bu yüzden eğer haberlerde önemli bir şey varsa bu-
nun alınmasını sağlamak benim görevim."

Britt hâlâ ince çıkan sesiyle, "Jay'in yastığını mı almışlar?" diye sordu.

Delno başını salladı. "Olayın olduğu sabah yastığı delil olarak almış-
lar. Yatağın yanında yerde olduğunu söylediler. Sert, süngerimsi bir şey-
ti. Adamın yüzünün şeklini almış. Hemen onu senin boğduğundan şüp-
helenmişler, ama sorgu yargıcı bunu kanıtlayana kadar bu bilgiyi gizli tut-
muşlar."

"Yastıkla boğulmuş olabilir, ama bunu ben yapmadım. Bay... ah..."

"Pickens. Ve senin yapıp yapmaman umrunda bile değil."

Britt sandalyesini geri itip, ayağa kalktı, buzdolabının yanına gidip,
bir su aldı ve uzun uzun içti. Raley, Delno'nun merakla kendisini iz-
lediğini ve yaşlılıktan sulanmış gözlerinde binlerce sorulmamış soru oldu-
ğunu hissetti. Farkında değilmiş gibi davrandı.

Britt, "Beni tutuklamak için evime gitmişler. Onlara kaçmışım gibi
gizliliğünü söylerken tam olarak ne demek istediniz?"

"Şey..."

Raley, "Buna ben cevap verebilirim," dedi. "Dün akşamüstü saatle-
rinde kamyonetimi bırakıp, şehire otostopla gittim. Wheelhouse'a uğra-
dım sonra senin evine yürüdüm."

"Bu..."

"Birkaç kilometre. Seni bayılttıktan sonra..."

"Onu bayılttın mı?"

Raley, Delno'nun araya girmesini önemsemedi. "Arabanın anahtar-
larını aradım ve arka kapının yanındaki askılıkta buldum. Alarmı çalıştır-
tım ve evden senin yaptığın gibi o kapıdan çıktım."

"Alarmı çalıştırmayı nereden biliyorsun?"

Sandra Brown

"Alarını durdurmak için numaraları girerken seni izledim ve öğrendim."

"Oh."

"Yatağını topladım ve çantayı aldım. Bu arada, hâlâ kamyon içinde duruyor."

"Ama telefonum."

"Hayır."

Britt, onun anlattıklarını sindirmeye çalıştı. "İçeride bir müddet yaşadığına dair hiçbir iz bırakmadın." Raley başıyla onayladı. "Keremlerini kapatın, ama beni adaletten kaçan biri gibi gösterdin."

"Evet. Plan buydu."

"Harika. Muhteşem." İçini çekti. "Beni evden nasıl çıkardın?"

"Seni taşıdım. Ben insanları taşımak için eğitildim, unuttun mu? Bir cevap beklemeden, "Arabanla kamyonetimi bıraktığım yere git" diye devam etti.

"Beni arabadan başka bir yere taşıdığını hatırlıyorum."

"Bu sırada kendinde olduğunu biliyordum."

"Arabam nerede?"

"Terk edilmiş bir uçak pistinde. Kimsenin bilmediği bir yer. Yol da biter. Oraya kimse gitmez."

"Sen orayı nereden biliyorsun?"

"Jay'in amcasının oranın yakınlarında bir geyik avlama arazisi vardı. Orada atış talimi yapardık."

Jay'in adı geçince Britt'in yüzü üzgün bir ifade aldı. "Hâlâ öldüğüne inanamıyorum ve o şekilde öldüğüne. Mücadele etmiş olmalı." Başını öne eğerek, şakaklarını ovdu. "Hatırlamak istiyorum. Gerçekten. Anı yapamıyorum."

Delno, "Polis mücadele edemeyecek kadar çok viski içmiş olduğunu söyledi," dedi. "Tabii, bir de kanser yüzünden. Bu onu daha da güçsüzleştirmiş."

Sis Perdesi

Raley, "Bir kadın tarafından öldürülebilecek kadar güçsüzmüş," dedi. Delno koltukaltını kaşırken, "Polis böyle söyledi," dedi. "Sanırım terk idi."

Onu korgulayan dedektiflerden biri."

Raley, "Onu tanıyorum," dedi. "İyi bir polistir. Kendini işine adanmış. Klaleğin seven, arkadaşlarına sadık biridir, özellikle de Jay'e. Eğer Delno onu senin öldürdüğünü gösteriyorsa, Clark senin yargılanıp, mahkûm olduğuna görmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Onu arkasını dönüp, mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden dışarı baktı. Raley, Delno'ya baktı, ama bütün lekeli dudaklarında bir soru işareti olduğunu görünce başını iki yana salladı ve Delno sessiz kaldı.

Sonunda Britt onlara döndü. "Bana, sana neler olduğunu anlat, Raley."

"Evet." Başıyla karşısındaki iskemleyi işaret etti. Britt, onun dediğini dinledi.

Delno ayağa kalktı. "Ben zaten biliyorum, bu benim ikinci kez dinlenmeyeceğim bir hikâye değil. Köpeklerle birlikte dışarıda olacağım."

Sineklikli kapı arkasından kapandı. Tazılar onu inleyerek karşıladı. Onun ayağa kalkıp, gerindiler ve Delno'nun bacaklarının etrafında döne döne başladılar. Küfür ederek tazıların arkasından yürüdü ve gözden kayboldu.

Britt, "Tuhaf biri," dedi.

"Yarısını bile bilmiyorsun. İnsanlara karşı saplantılı bir nefret duyuyor. Bana karşı hoşgörülü. Ara sıra, ama o zaman bile tam değil."

"Şoku atlattıktan sonra bana oldukça samimi davrandı."

Raley, onu baştan aşağı süzdükten sonra gözlerini başka tarafa çevirip, "Sen başkasın," diye mırıldandı.

Raley aniden masadan kalktı ve gidip buzdolabından bir şişe su aldı. Oturur yerine oturunca, "Jay ve benim birlikte büyüdüğümüzü nereden biliyordun?"

"Bana anlatmıştı. En iyi arkadaşının sen olduğunu söylemişti."

Sandra Brown

"Anaokulundan üniversiteye ve sonrasına kadar. Ailelerimizin beyni paylaştığımızı düşünüyordu. Her şeyi paylaşırdık. Bisikletler, macaklar, yiyecekler, kıyafetler."

"Ya kızları?"

Raley, "Bazen. Çılgın günlerimizde," dedi. Britt, onun sesinde hiç utangaçlık hissetmedi.

Britt, onların her dönemini hayal edebiliyordu, ama özellikle de üniversite yıllarını. İkisi de çekiciydi. Jay: Sarışın, nazik ve büyüleyici. Raley: Esmer ve.... ve ne? Zarif ve büyüleyici değildi. Belki de, hayatı almış olmadan önce oldukça büyüleyici biriydi. Belki de, karşısında oturmuş kalı ve asık yüzlü adam bir zamanlar Jay'den çok daha çekiciydi.

"Jay'in polis, benim de itfaiyeci olacağımıza inanarak büyüdü."

"Bunlar sizin çocukluk hayalleriniz miydi?"

"Her zaman. Üniversiteye ne okuyacağımızı bilerek kaydolduk."

"Senin bölümün neydi?"

"Ben iki bölümde okudum. Yangın bilimi. Çevre sağlığı ve güvenliği. Sonra Jay'le birlikte polis akademisine gittik."

Britt şaşkınlıkla ona baktı. "Sen polis akademisine mi gittin?"

"Kundakçılık araştırmacısı olmak için önce polis olmak gerekirdi. Aksi takdirde, bir yangın müfettişi, olayın kundakçılık olduğunu tespit ettiğinde davayı polise devretmek zorundadır."

"Anladım. Bu yüzden önce polis akademisinden mezun oldun."

"Sonra itfaiyecilik eğitimi aldım ve ondan sonra da kundakçılık araştırmacılığı sertifikamı aldım."

Britt aldığı bütün bu eğitimler karşısında etkilenmişti.

Raley devam etti. "Jay ve ben kendi alanlarımızda yükselmeye başladık. Ben Charleston İtfaiye Örgütü'nün basamaklarını hızla tırmanıyordum. Jay kendisine koyduğu süreden önce dedektif olmuştu. Birbirimiz en iyi arkadaşı olmaya devam ettik." Bir yudum su içmek için ara vermişti.

"Sonra ne oldu?"

"Sonra polis merkezinde yangın çıktı. Ve bu her şeyi değiştirdi."

Sis Perdesi

Haber sosu şişesini itip, daha önce oynadığı kürdan kutusuna

Britt ona anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyordu ama hiçbir şey söylemedi ve ona düşüncelerini toparlaması için zaman tanıdı. Bir cinayet şüpheli yakalanmamak için kaçtığına inanan ve tutuklama emriyle Charleston sokaklarında onu arayan polis memurlarını düşünmemeye çalıştı.

Haber konusu başka biri olsaydı neler yapabileceğini düşündü. Benzer olaylarla yaptıklarını yapardı. Sunduğu son dakika haberlerinin kolayca unutan insanlar da onun gibi başlarına neler geleceğinden korkmuşlardı. Bu kez olsun kendini, suçlanan kişilerin yerine koymamıştı. Onları suçsuzluğunu bir kez olsun durup düşünmemişti. Tek düşündüğü, işlemleri suçları, kaçışlarını ve yakalanışlarını bildirmek için kamera önünde ne kadar zamanı olduğuydu.

Raley, "O gün izinliydim," diyerek daldığı düşüncelerden sıyrıldı. "Merkezim evim şehir merkezine yakın olduğu için siren seslerini duydum. Tehlilem çaldığı sırada itfaiye binasına doğru yola çıkmıştım bile." Britt'e baktı. "O günlerde cep telefonu taşıyordum." Britt, ona hafifçe gülümsemedi. Raley, "Büyük bir yangın olduğu için başka birimlerden de yardım isteniyordu. En kısa zamanda orada olmalıydı," diye devam etti.

Britt o günü düşünürken Raley'nin yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. "Asla unutmayacağım. Sıcaklığı tahmin edemezsin."

"Aslında edebilirim. Koltuk fabrikasında çıkan yangın haberini ben duymuştum."

Bu, dokuz itfaiyecinin öldüğü bir başka korkunç yangındı.

"O yangında ölen adamlar arasında tanıdığın var mıydı?" diye sordu.

Raley üzgün bir ifadeyle, "Üçünü çok yakından tanıyordum," diye cevap verdi. "Diğerlerini sadece sima olarak ve isimleriyle tanıyordum."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemediler, sonra Raley, Charleston'daki diğer büyük yangından bahsetmeye devam etti. "Polis merkezindeki yangının sıcaklığı korkunçtu. Cehennem gibi sıcaktı. Çok güçlüydü ve kurtulması imkânsızdı."

Sandra Brown

"Binanın içine girmiş miydin?"

"Hayır. Oraya vardığımda -sanırım altı dakika içinde oradaydım- talak cehenneme dönmüştü. Çatı çoktan çökmüştü ve katlar birbirine değene girmişti. Kurtarılabilecek herkes kurtarılmıştı. Koruyucu giysiler giydim, ama şefimiz başka kimsenin içeri girmesine izin vermedi. İçeride kalanlar için yapılabilecek bir şey yoktu.

"O andan sonra yapabileceğimiz tek şey, alevleri kontrol altında tutmaktır. İlk alarm saat altıyı iki geçte gelmişti. On iki saat sonra hâlâ yanıcı yerleri söndürmeye çalışıyorduk." Britt'e baktı. "O sıralar Charleston'da mı yaşıyordun?"

"Bir ay sonra geldim. Bina kül olmuş, bir harabeye dönmüştü. Yangının çıkış nedeni hâlâ araştırılıyordu."

"Evet. Benim araştırmam."

"Yangını sen mi araştırıyordun?"

"Bunu bilmiyordun, öyle değil mi?" Yüz ifadesi sertleşti. Öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu.

Britt, "Hayır, bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Benim hakkımda bir sürü haber yaptın, ama bundan hiç bahsetmedin."

"Bunu bilmiyordum."

"Ama bilmen gerekirdi, öyle değil mi? Benim haberimi yapıyor, bütün gerçekleri toplaman gerekirdi. Bunun yerine, pislikleri toplamayı meşguldün."

"Üzgünüm."

Küçümseyen bakışlarını mütevazı kulübenin içinde gezdirdi. "Özür dilemek için biraz geç kaldın."

Britt boğuk bir sesle, "Üzgünüm," diye tekrar etti.

Raley düşmanca sessizliğini birkaç dakika sürdürdü sonra, "Hayır, ver," diye mırıldandı ve normal bir ses tonuyla hikâyesine devam etti. "İsimler Wickham, George McGowan ve Cobb Fordyce. Bu isimler sana bir şey ifade ediyor mu?"

Sis Perdesi

"Tabii ki."

"Bana bildiklerini anlat."

"Bu üçü ve Jay o gün birçok hayat kurtardılar. İnsanları binadan çıkar-
lar. İlk itfaiye araçları bile gelmeden insanları dışarı çıkarmak için hayat-
ları tehlikeye atıldılar. Yangının büyüklüğüne rağmen sadece yedi kişi öldü.
Eğer bu adamlar olmasaydı çok daha fazla kişi ölürdü."

Raley kaşlarını çatarak, "Evet, dördü insanları dışarı çıkardı. Ger-
çekten de hayat kurtardılar," dedi.

"Yani buna itiraz etmiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Oraya vardığımda, manzara korkunçtu. İnsanlar,
yakları dumana maruz kaldığı için acı çekiyorlardı, ama kurtulduklarının
dolayı rahatlamışlardı. Bir taraftan itfaiyeciler alevlerle savaşıyor bir
taraftan da polisler organize olmaya çalışıyorlardı. Sağlık görevlileri oksi-
jen maskeleri dağıtıyor ve yaralıları durumlarının aciliyetine göre sıralan-
dıyor, yaraları çok ciddi olanları hastaneye gönderiyorlardı. Bu dördü
görevsizlikten bayılmak üzere oldukları halde gitmeyi reddetti. Hafif ya-
ralıları vardı. Fotoğrafları gördün. Kameralar yalan söylemez."

Takındığı sert ifadelerden dolayı Britt birkaç dakika ona bakamadı.
Düşünce alçak sesle, "En yakın arkadaşın kahraman ilan edildi," dedi.

"Bir gecede."

Britt ayak parmağını suya sokmuştu, artık atlayabilirdi. "İnsanları
yangından kurtardığı için."

Raley sandalyesinden kalktı. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Ne düşünüyorum."

"Benim yapmam gereken şeyi yaptığı için Jay'i kışkırdığımı. Be-
nim uzmanlık alanımda kahraman olduğu için içerlediğimi."

"Kışkırdın mı? İçerledin mi?"

"Hayır!"

"Sen insan değil misin?"

9. BÖLÜM

BRITT NEFESİNİ TUTUP, RALEY'NİN bu hassas soruya nasıl tepki vereceğini bekledi.

Raley nefes alıp, kendini savunur bir şekilde omuzlarını silkti. "Pa kâla, belki biraz kızmıştım. Jay bu konuda benimle dalga geçti. 'Ben polis, sen de itfaiyeciydin, unuttun mu?' Bunu kendine has tarzıyla, gülmeyerek söylemişti. Onun şaka yaptığını biliyordum, ama evet, ben bu iş eğitimi almış, okuluna gitmişim ve sonra o tipik Jay Burgess tarzıyla gelip, övgüleri toplamıştı. *Bir sürü* övgüyü."

"Herkes buna içerlerdi Raley."

"Diğer yandan, onunla gurur duyuyordum ve bütün o insanların hayatlarını kurtardığı için çok mutluydum. Ayrıca, hayatta kalmasına minnettardım."

"Partinin amacı buydu, değil mi? Hayatta kalışını kutlamak?"

"O böyle demişti. Küllerin arasından çıkışını kutlamak istemi. Ona iş yüzünden partiye katılamayacağımı söyledim, ama Jay parti günü beni aradı. Dedi ki..."

"Beni yüzüstü bırakma Raley. Orada olmak zorundasın. Sensiz ne parti verebilirim?"

Raley telefona doğru nefes verdi. Jay ikinci sınıfta onu öğretmenlerinin masasının çekmecesinin içine bir çekirge koymaya ikna ettiğini

Sis Perdesi

"A, Raley'e yapmak istemediği şeyleri yaptırmak için dil dökerdi. Jay ak-
nca bir şey koydu mu, onu hiçbir şey durduramazdı ve bu partide Ra-
y'nın de bulunmasını istiyordu.

"Gece gündüz çalıştım Jay."

"Ben de. Bu bizi daha önce parti yapmaktan hiç alıkoymadı."

"Bu başka. Bu araştırma..."

"Bekleyebilir. Birkaç saatliğine. Bir bira içecek kadar kalırsın. Buz-
margarita yapma makinesi kiraladım, ama içki içmeyenler için de fiçı
nın var."

Raley güldü. "Jay bira alkollü bir içkidir."

"Şaka yapıyorsun. Gerçekten mi?"

İki arkadaş gülüşüler, sonra Jay, "Sensiz parti olmaz, dostum," dedi.

Raley hâlâ kaytarmaya çalışıyordu. Günler uzundu. Geceleri ise gün
ünde topladığı bilgileri tekrar gözden geçiriyordu. Sonuç olarak, bütün
nın çalışıyordu.

İtfaiye örgütünün kundakçılık araştırmacısı olan orta yaşlı, sert Teddy
Brunner'ın yardımcısı olarak atanmıştı. Brunner kıdemli bir itfaiyeciydi ve
meçnlar hakkında herkesten daha çok şey biliyordu. Ama seminer ve kon-
ferans haberlerini şefin önüne koyan Raley idi. Raley itfaiye örgütünün
büçesi bu konferanslara katılmasına elvermediğinde, kendi katılım ücreti-
ni öder ve cebinden çıkan bu parayı geleceğine bir yatırım olarak görürdü.

Brunner daha kıdemli olmasına rağmen, Raley'nin iki üniversite de-
ğesi ve itfaiyecilik konusunda daha ileri ve bilimsel bilgisi vardı. Yete-
eklerini bir araya getirip iyi bir takım oluşturuyorlardı. Raley akademik
itimiyle böbürlenmiyordu, çünkü ondan yaşça büyük itfaiyecinin onlar-
a yıllık tecrübesine saygı duyuyordu.

Brunner ara sıra ona aksi ve ters davranırdı. Raley, onun kendisini ve
am teknolojiyi ondan daha iyi kavrayışını bir tehdit olarak gördüğünü his-
liyordu, ama aynı zamanda Brunner'ın saygısını kazandığının da farkın-
daydı. Raley iş ilişkilerini dengede tutmak için elinden geleni yapıyordu.

ahmarverde/vero

Sandra Brown

Ama böyle önemli bir araştırmada Brunner'ın çırağı olarak görevlendirilmek, o emekli olmaya karar verdiğinde onun yerine geçmesi için yetendirildiğinin bir göstergesiydi. Bu çok büyük bir fırsattı. Yıllarca süren eğitimi ve yoğun çalışmanın neticesinde kazandığı kişisel başarıyı işaret eden önemli bir görev olacaktı. Kariyerinde bu kadar önemli bir basamak söz konusuysen, konsantrasyonunu riske atacak bir şey yapmak istemiyordu.

Jay bir keşişin konsantrasyonunu bile bozabilirdi. Ve asla hayır cevabını kabul etmezdi. "Hadi, Raley. Orada olacağından emin olabilir miyim?"

Raley, Halley'nin şehir dışında olduğunu söyleyerek onu susturmuştu. "Bir iş gezisinde ve yarın geri dönecek."

"Seni bir erkek toplantısına bile göndermiyor mu? Dizginleri iyiden incelemiş."

Jay, Raley'nin yaklaşan evliliği konusunda onunla sık sık dalga geçti. Ona romantik açıdan kimseye bağlanmamanın faydalarını hatırlatırdı. Onun bu sataşmaları Raley'nin canını hiç sıkıyordu. Evlenmek, tek başına yaşam sürmek ve hayatının geri kalanını Halley'le geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Ayrıca, en yakın arkadaşının, kendisinin asla bir benzerini yaşamadığı, Hallie'yle olan ilişkisini gizliden gizliye kıskandığını ve bu sataşmaların kıskançlıktan kaynaklandığını düşünüyordu.

Jay ara sıra hülyalı gözlerle Hallie'ye bakıp, "Hallie gibi birini bulsaydım, ben de evliliği düşünebilirdim. Dünyada kalan son iyi kadını da sen kaptın Raley, seni şanslı herif," derdi. Hallie ve Raley, onun bu boy boğazlıklarına gülüp geçerlerdi. Her ikisi de Jay'ın bekârlığı, sadakat beklenen bir ilişkiye değişmeyeceğini bilirlerdi.

Raley, "Hallie bana güveniyor," dedi. "Sadece onsuz partinin tadı olmaz, o kadar."

"Candy'yi getir. Damın o olabilir."

Raley bir kahkaha attı. Candy Orrin onların çocukluk arkadaşıydı. Onlardan birkaç yaş küçüktü, ama bir yaz beyzbol takımlarında *top toplayıcı* olmak için koçlarını ikna ettiğinden beri onların can yoldaşı olmuştu.

Sis Perdesi

Onlardan daha iyi koşan, daha iyi topa vuran, daha iyi atış yapan, daha çok küfreden erkek gibi bir kızdı ve şimdi onları içki yarşında da geçi-
rili. Çok eğlenceli biriydi ve çok da iyi bir arkadaşı, ama Raley için Hal-
lie'nin yerini alması mümkün değildi ve Raley, Jay'e bunu söyledi.

Jay kıkırdadı. "Seni anlıyorum, adamım. Candy, Hallie kadar zarif,
güzel ve güzel değil. Bu arada, senin kadınına gizliden gizliye âşık oldu-
ğunu sana söylemiş miydim?"

"Yüzlerce kez."

"Soyledim mi? Demek biliyorsun. Ben neredeydim?"

"Candy'nin..."

"Doğru. Candy, Hallie'den çok farklı, tıpkı senle ben gibi."

"Ha-ha."

"Ama Candy'nin çok eğlenceli biri olduğunu kabul etmelisin, şu an-
lık erkek arkadaşı yok ve eğer partime yanında getirebileceği bir kaval-
bulamazsa, gelmeyeceğini söylüyor. Şimdi, söyle bana, mucizevi kur-
banıyı en iyi iki arkadaşım olmadan nasıl kutlarım?"

Raley'nin bahanesi kalmamıştı. Gitmek istememesinin gerçek nede-
ni birkaç gündür yangında ölenlerin otopsi raporlarını inceliyor olma-
ydı. Raley için geriye kalanlar sadece yanmış deri ve kemik parçaları de-
ğildi. Tanınmayacak hale gelmiş bütün o cesetler bir zamanlar insandı ve
bükünç bir şekilde ölmüşlerdi. Yaşamlarının son dakikalarının ne kadar
bükünç olabileceğini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bunun düşüncesi
cileri onu uyutmuyor ve uyuyabildiğinde kâbuslarında onların çılgılla-
rını duyuyordu. Parti havasında değildi.

Ama bunu Jay'e anlatmak, tüm cesaretine rağmen bu yedi kişiyi kurtar-
mırlığını ona hatırlatmak olacaktı. Bu ruhların kendisi gibi Jay'i de ziyaret
müklerini biliyordu, ama Jay'in bununla başa çıkma şekli parti vermektir.

Belki de, arkadaşının umutsuzlukla başetme yöntemi çok daha iyiydi.
Jay büyük ihtimalle ona pişmanlık ve kederin bu yedi kişiyi geri getireme-
yeceğini söylendi. Hayat devam ediyordu. Ve bunu biraz düşününce, hak-
lıydı da.

Sandra Brown

Jay, "O gün ölebilirdim, biliyorsun," dedi. "Ben de o günü tekrar tekrar yaşıyorum, Raley. Yangını, o binanın içinde olduğum anları. Hiçbir şey göremiyordum, duman yüzünden nefes alamıyordum, ayağımın altında yerin çökmesinden korkuyordum. *Her şey buraya kadar. Sonum gelmişti. Öleceğim,* diye düşündüğüm anlar oldu. Şansım varmış ki, tarih olmadı. Parti yerine ölümü bekleme ziyafetine geliyor olabilirdin."

Raley, "Oh, Tanrı aşkına, duygu sömürsünü kes," diye homurdandı. "Beni oraya getirmek için her yolu denersin, öyle değil mi?"

"Hiç utanmam yok."

"Bundan eminim."

Jay, Candy'yi arayıp, onu götürmeyi teklif etmesini söyledi, ardından "Bekle ve gör. Huysuzluğuna rağmen çok iyi vakit geçireceksin," dedi.

Raley, "Son bir şey daha," diyerek telefonu kapatmasına izin vermedi. "Cleveland Jones. Hâlâ onunla ilgili raporlar elime geçmedi."

"Oh, kahretsin. Yine unuttum, değil mi?"

"Nasıl unatabildiğini anlamıyorum. Bu, tutuklama raporunu sende üçüncü isteyişim."

"Biliyorum, biliyorum ve gerçekten çok üzgünüm. Pazartesi sabah ilk iş raporu sana getireceğim."

"Bunu umut ediyorum," diyerek telefonu kapattı. Bu durumda rapor ru hafta sonu inceleyemeyecekti, hayal kırıklığına uğramıştı. Bu konuda Jay'ı sıkıştırıp durduğu için de kendini kötü hissediyordu, ama bu rapor araştırması için son derece önemliydi.

Özel işleri ve röportaj yapmak için peşinden koşturan medya yüzünden Jay'in dikkati dağılmıştı. Göz önünde olmaktan bir şikâyeti yoktu ama ünlü biri olmak zaman alan bir şeydi.

Bu son konuşma hariç, Raley ne zaman Jay'i arasa çok meşgul oluyordu ve konuşmayı kısa kesmeye çalışıyor gibiydi. Başka zaman olsa, Raley onun kendisini başından savmaya çalıştığını düşünebilirdi, ama Jay'in dikkat dağınıklığı anlaşılır bir şeydi. Charleston Polis Merkezi'ndeki herkes gibi

Sis Perdesi

... bir yangından sonra fazla mesai yapıyordu. Tüm bölümler bir karma-
... nıyordu ve güçlükle kontrol edilen bir kaosu içinde çalışıyorlardı.

Raley tüm polis merkezi bu kargaşanın içindeyken, Cleveland Jo-
... un raporunu görme isteğini Jay'in hemen yerine getirememesini anla-
... ıyordu, ama araştırmasını bitirmek için sabırsızlanmaya başlamıştı.
... ner, onu bu işle görevlendirmişti ve Raley, yaşlı adamı sırf memnun
... ek için değil, aynı zamanda etkilemek için de kendisinden beklenileni
... an önce yapmak istiyordu.

En çok da, kâbuslarının sona ermesini istiyordu.

Hallie, onun ne kadar yoğun olduğunu herkesten daha iyi görebili-
... ı ve Raley bunun onu ne kadar endişelendirdiğinin de farkındaydı.
... ın onu partiye katılmaya ikna ettiğini söylemek için Hallie'yi aradı-
... ında, nişanlısının sesindeki rahatlamayı duydu. "Çok iyi," dedi.

"Pek değil, erken ayrılmama izin vermeyecektir."

"Neden gitmek istemiyorsun?"

"Çünkü sen benimle gelemeyeceksin."

"Gururum okşandı ama tek neden bu mu?"

Raley, gerçeği ondan daha fazla saklayamazdı. "Bir akşamı boşa har-
... mak istemiyorum. Bu araştırma benim için gerçekten çok önemli ve za-
... ı kaybetmek istemiyorum."

Hallie daha yumuşak bir sesle, "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Seni özlüyorum."

"Bunun dışında?"

"İyiyim."

"Sesin çok yorgun geliyor."

"Yorgunum. Ama iyiyim."

Hallie onunla tartışmadı, ama Raley'nin endişeli olduğunu tahmin
... ıyordu. Hallie bir şeyler düşünürken genellikle dudaklarını sevimli
... ı şekilde büzüştürürdü. İki yıl önce ortak bir arkadaşlarının verdiği bir
... ışı partisinde onu ilk gördüğünde de yüzünde bu ifade vardı. Yemek

Sandra Brown

büfesinin önünde durmuş, bir buz yığının üzerinde duran çiğ ıstırıldı ve bakıyordu. Raley, onun yanına gidip, "Isırdıklarını sanmıyorum," demişti. Hallie de gülererek, "Ben de sanmıyorum," demişti.

Dudaklarının düşünceli bir ifadeyle bu şekilde büzülüştü. Raley onları sonsuza dek öpme isteği uyandırıyor. Raley, özellikle de gözlüklerini taktığında bu şekilde büzülen dudaklarını öpmeye bayılırdı. Raley onun gözlük takmasını, lens takmasına tercih ettiğini söylediğinde inanmazdı. Ama bu doğrudu.

Raley konuyu değiştirerek, "Toplantıların nasıl gidiyor?" diye sordu.

Hallie, bankada kredi memuruydu. Tanışıkları yılbaşı partisine sadece birkaç hafta önce aldığı bir terfiyle Charleston'a taşınmıştı. İki içinde başkan yardımcısı olmuştu. Bütün bir haftayı bankanın genel meclisinin bulduğu Boston'da geçirmişti.

"Uzun ama aydınlatıcı."

"Yani, yaptığın yolculuğa değdi."

"Hı-hı." Sonra, "Oh, bugün annemle konuştum. Ayın on ikisinde cuma martesi günü kilise uygunmuş," dedi.

"Harika." Bu, düşünlerini yapmayı düşündükleri tarihti. Nisanda çekler açardı. Hava ne çok sıcak ne de çok nemli olurdu. "Annemi arayacağım, söyleyim."

"Annem onu çoktan aramış."

"Bu çok daha iyi."

Gülüştüler çünkü Raley düğünü planlama işini üç kadına devretmişti ve Hallie'den yüzükle birlikte ne zaman orada bulunması gerektiğini haber vermesini istemişti. Tek bilmesi gerekenin bu olduğunu düşünüyorlardı.

Hallie, "Güldüğünü duymak çok güzel," dedi. "Ve bence Jay'in partisine gitmek çok iyi bir fikir. Araştırmada biraz molaya ihtiyacın var."

"Son günlerde çok kötü bir sevgiliydim, öyle değil mi?"

"İşini çok önemsiyorsun."

"Biliyorum. Üzgünüm."

Sis Perdesi

"İşine bu kadar bağlı olduğun için özür dileme Raley. Yangın büyük bir felçti. Eğer bu araştırmayı ciddiye almasaydın, seni sevmeydim."

Yumuşak ses tonu ve bunun ardındaki anlayış, Raley'de ona sarılma ihtiyacı uyandırdı. Boston başka bir galaksi kadar uzaktı. "Keşke burada olsaydın ve seninle sevişebilseydim."

Hallie, "Yarın," dedi. "Yarın akşam için program yapma. Victoria's Secret'tan yeni bir gecelik aldım. Seni işten ve her şeyden uzaklaştırmayı planlıyorum."

Raley'nin hayal gücü hızla çalışmaya başladı. "Ateşli bir telefon seksine ne dersin?"

Hallie, "İsterdim," dedi. "Ama beş dakika içinde toplantıya girmem gerekiyor."

"Benim beş dakikamı bile almaz."

Hallie, "Benim yöntemimle alır," diye karşılık verdi ve onun inlediğini duyunca kahkaha attı. "Ayrıca, Jay'in partisine geç kalmamı istemiyorum."

"Çılgın bir içki âlemi olacağını söylüyor."

"Başka bir şey olmasını beklemeydim zaten. Endişelenmem gerekiyor mu? Yoksa, beni telefon seksine ikna etmek için mi böyle konuşuyorsun?"

"Hayır, endişelenmene gerek yok. Ve evet, seni telefon seksine ikna etmeye çalışıyorum. Eğer şimdi boşalmamı sağlarsan, yaramazlık yapmayacak kadar rahatlamış olurum."

"Bu kadar romantik bir teklifi nasıl reddedebilirim?"

Raley güldü. "Pazarlık yok mu?"

"Üzgünüm."

Raley, "Pekâlâ," diye içini çekti. "Ama bu sert penisi Candy'ye nasıl açıklayacağım?"

"Candy mi? Bir şey mi kaçırdım?"

"Jay, bu gece onun kavalyesi olmam için ısrar etti."

"Şoför kim olacak?"

"Ben. Bir tane bira içeceğim. Candy dönüşte başının çaresine bakacak. Alır ya da Jay'in evinde kalabilir. Ben eve erken dönüp, bu gecenin geri

Sandra Brown

kalanını ve yarını sen eve döndüğünde yapacağım tüm ayıp şeyleri planlamakla geçireceğim.”

“Sabırsızlanıyorum.” Hallie, ona uçuş numarasını ve vanş saatini söyledi.

“Bagaj teslim yerinde buluşuruz. Ve bu arada, seni seviyorum.”

Candy kapı aralığında durup, Jay’in salonuna göz gezdirdi. “Olağanüstü şüpheliler.”

Raley, onun omzunun üzerinden gürültülü manzaraya baktı. “Buradaki insanların yarısını tanımıyorum.”

Candy, “Ben de bunu kastettim,” diye karşılık verdi. “Jay’in tüm arkadaşları herkese açık partilerinden biri.”

Jay’in dairesi insan doluydu, hepsi gürültülü müziği bastırmaya çalışarak konuşuyor, kahkaha, gevezelik ve Bon Jovi’den oluşan bir kakafoni oluşturuyorlardı. Raley söz verdiği gibi Candy’yi getirmişti. Partide kalması konusunda fikrini değiştirmişti, oradan hemen ayrılmak istiyordu. Ama artık çok geçti, Jay onları görmüştü. Margarita bardağını yüksekte tutup, kalabalığın arasından onlara doğru ilerledi. Candy’yi yanağından öptü.

“Muhteşem görünüyorsun!”

“Teşekkürler. Bu yeni.” Boyundan bağlamalı elbisesinin eteğini yavaşça aşağı doğru kaldırıp, reverans yaptı. “Kendimi şımarttım. Bu ayın kirasını ödeyemeyebilirim, ama boş ver. Bu etek kıcımı büyük mü göstermiş?”

Raley ve Jay bir ağızdan itaatkâr bir şekilde, “Hayır.” dediler.

“Yalancılar. Yine de teşekkürler.”

Candy baro sınavından geçer geçmez, başsavcılık asistanlığı pozisyonu boşalmıştı. Bu pozisyon için başvurmuş ve işe alınana kadar bir buçuk ay dokuz ay azmiyle beklemişti. İlk başta ayak işlerini yapan birinden fazlası değildi, ama kendini göstermesi fazla uzun sürmedi. Hırslı, kendine güvenen, biriydi ve erkek meslektaşlarına kendini ezdirmiyordu. Adli sistemde kadınların ilerlemesini engelleyen cinsiyet ayrımını onaylamıyor, bu laneti şeyi yok etmeyi planlıyordu.

Sis Perdesi

Çok güzel bir kadın değildi, ama bu gece olduğu gibi kendine biraz on gösterdiğinde son derece çekici bir kadın olabiliyordu.

"Hey, dostum, burada olduğun için çok mutluyum." Jay, Candy'nin omuzlarına uzanıp, Raley'nin elini sıktı, sonra kolunu omzuna atıp ona sarılabildi ve sırtına vurdu. Jay'den birkaç santim uzun olan Raley acemice ona teşekkür etti.

Raley, Jay'in sevgi gösterisi karşısında etkilendi ve partinin verilış şeklini hatırlayıp, "Asıl ben *senin* burada olmana çok sevindim," dedi.

Birbirlerinden ayrıldılar ama birbirlerine bakmaya ve sevgiyle gülmeye devam ettiler.

Candy, onlara şüpheyle baktı. "Siz ikiniz öpüşmeye başlamayacaksınız, değil mi?"

Hep birlikte güldüler. Jay, "Bunun için dünyanın sonunun gelmesi lazım," deyip başıyla onları yönlendirdi. "Bar bu tarafta."

Salonda ilerlemeleri on dakikalarını aldı. Jay, Raley'e plastik bardakla bira verdikten ve Candy'nin margaritasını aldığını gördükten sonra gelen konukları karşılamak ve beraberinde getirdikleriyle tanışmak için yanlarından ayrıldı.

Candy odanın diğer tarafında ofisten bir avukat gördü. Sırtını duvara yaslamıştı ve bir idam mangası izliyormuş gibi görünüyordu. Raley'e, "Evli," dedi. "Sanırım ayrılmışlar. Karısını göremiyorum ya sen?" Belki de bu cevabı beklenen bir soru değildi, çünkü Candy, "Sevimli biri, biraz inek tipli ama şirin, sence de öyle değil mi?" diye devam etti.

"Oh, evet." Raley'e göre, şirinden çok inek tiptiydi, ama akıllılık edip, bu fikrini kendine sakladı. "Eminim, sen ondan daha akıllısındır."

Candy, onun sesindeki alaycılığı duymadı ya da duymazdan gelerek, "Oh, buna hiç şüphe yok," dedi. Raley'e dönüp, dişlerini gösterdi. "Dişlemlikle bir şey var mı?"

Raley dişlerini inceleyip başını iki yana salladı. "Gidebilirsin."

"Görüştürüz."

Sandra Brown

Candy kaybolmuş gibi görünen avukatın bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Raley içinden gülererek, *zavallı hergele* diye düşündü. Bu gece yemi olmuştu.

Kendi haline bırakıldığını hisseden Raley, gürültünün daha az duyulduğu verandaya çıktı. Beton blok üç tarafından dar çim araziyle çevrilmiş ve bir çitle kapatılmıştı. Bu akşam bahçe kapısı açıktı. Jay'in misafiri apartmanın ortak kullanım alanına yayılmakta serbestiler. Diğer apartman sakinleri partinin şamatasından rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Raley Jay'in olabilecek şikâyetlere karşı hızlı davranıp, herkese davetiye gönderdiğinden emindi.

Ayrıca komşular şikâyet etmek için kimi arayacaklardı? Polisi mi? Bu gece görevde olmayan bütün polisler şu anda burada bira ve margarita içiyor, salsa soslu cips, küp şeklinde peynir ve soğan sosu yiyorlardı.

Raley bahçe kapısına bakarak, kaçmayı düşündü. Candy'ye ondan önce ayrılacağını söylemişti ve o da dönüşte başının çaresine bakabileceğini söylemişti. Eğer bahçe kapısından çıkarsa, dairenin içine girmek kalmaması için onu ikna etmeye çalışan Jay'le bir tartışma yaşamak zorun kalmadan, köşeyi dönüp arabasını park ettiği yere gidebilirdi.

Birasını bitirdi ve boş kutuyu çöp tenekesine fırlatıp kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Merhaba."

Bu selamın kendisine verilip verilmediğini anlamak için arkasına döndü. Ona verilmişti. Ama ona gülümseyen genç kadını daha önce görmemişti. "Adın Raley mi?"

"Evet."

Genç kadının dudakları daha geniş bir gülümsemeyle gerildi. "Rae Gannon. Sordum." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ederek, labalıktan birine onun ismini sorduğunu ima etti.

"Oh."

Bu çok akıllıca bir karşılık değildi, ama aklına söyleyecek başka şey gelmemişti. Genç kadın dalgalı sarı saçlarından kırmızı ojele aya-

Sis Perdesi

maklarına kadar tam bir afetti. Bunların yanı sıra, bir çift topuklu sandalet, beyaz bir mini etek, üzerinde yapay elmaslarla FCUK yazan kırmızı askılı bir bluz vardı. Her iki elinde de buzlu margarita vardı.

"Susamışa benziyorsun." İçkilerden birini Raley'e uzattı. Raley bardağı aldı ama genç kadın onun göğüslerinin üzerinde parlayan harflere baktığını fark etti. Bir kahkaha attı. "French Connection UK anlamına geliyor. Markanın adı."

"Oh, doğru."

"Ama göz kamaştıncı, öyle değil mi?"

"Evet."

"İnsanın iki kere bakmasına neden oluyor. En azından, senin bakmana neden oldu." Titrer gibi bir hareket yaptı ve göğüsleri hızla sallanırken, dört harf pırıltılar saçtı.

Raley baktığı için kendini suçlu hissedip gözlerini margarita bardağına indirdi. "Ben gitmek üzereydim."

Kadının hayal kırılgılığı gururunu okşamıştı. "Öyle mi? Neden?"

"Ah, benim işim var."

"Cumartesi akşamı mı?"

"Evet, ben..."

"Ben itfaiye sirenleri duymuyorum."

Raley başını geriye attı. "Benim itfaiyeci olduğumu nereden biliyorsun?"

Genç kız utangaç bir şekilde başını önüne eğip, kirpikleri arasından bakıyordu. "Bunu da sordum. Buzları eritecek bir şey öğrenmek istedim. Bunu, seninle konuşacak bir şey olsun diye. İtfaiyeci olduğunu öğrenince hiç şaşımadım. Senin, bu tarz, yani erkeksi bir iş yaptığını düşünmüş-
" Yani, vücut şekline bakarak. Ama bir itfaiyeci. Vay canına."

Raley margaritasından bir yudum aldı. Soğuk ve çok lezzetliydi, tatlı acının mükemmel bir karışımıydı. "Her zaman itfaiyeci olmak istedim."

"Erkek çocuklarının çoğu itfaiyeci olmak ister. Ama sen hayalini gerçekleştirmişsin." Bardağının kenarındaki tuzu yalayıp, ona gülümsedi.

Sandra Brown

Raley de ona gülümsedi.

"İtfaiye aracında olmak eğlenceli mi?"

"Şey, eğer bir yangın ya da acil bir durum varsa..."

"Oh, ne kadar tehlikeli olduğunu falan biliyorum. Ama, yine de heyecanlı olmalı."

Raley bilinçli bir şekilde sırttı. "Evet, heyecanlı olabiliyor."

Birisi arkadan genç kadını itti ve o da Raley'nin üzerine düştü. "Kahretsin." Dengesini sağlamaya çalışırken göğsü -üzerinde F ve C harfleri yazan- Raley'nin koluna sürttü. "Özür dilerim."

"Önemli değil."

"İçkin döküldü mü?"

"Biraz." Raley elinin üzerindeki eriyen margarita damlalarını yakından sonra bir yudum daha aldı. Sonra bir tane daha.

Genç kadın, "Evin içi dayanılmaz," dedi. "Ama burası da gıcık kalabalıklaşıyor."

"Evet, öyle."

Raley bulunduğu yerden ayrılmayı düşünmese de, genç kadın her kapısından geçip, sitenin bazı bölümlerini birbirine bağlayan büyük arka bahçe çıkışında onun arkasından gitmişti. Binaların ortasında bir havuz, ne yirmi kişinin sığabileceği bir jakuzi, site sakinlerine ait bir kulüp, iki ucunda basketbol potaları bulunan iki tenis kortu, kafesli duvarlarla patılmış kameriyeler ve şezlongların üzerinde güneşlenmek için açık bir kılınmış birçok alan vardı.

Genç kadın elini Raley'nin koluna koyup sandaletlerini çıkarmak için eğildi. Çıplak ayakları çime değdiğinde, içini çekerek, "Oh, bu daha iyi," dedi.

"Bundan eminim. O topuklar öldürücü görünüyor."

Genç kadın kahkaha attı. "Evet, insanı öldürüyorlar, ama bacaklar daha güzel gösteriyorlar."

Sis Perdesi

Herakları onlar olmadan da güzel görünüyordu. Raley, kadının yü-
zünü görmek için kendini zorladı. Ona adını söylemiş miydi? Eğer söyle-
mişse Raley hatırlamıyordu. Tam ona adını sormak üzereyken genç
kadın "Ben de şu geniş kırmızı pantolon askılarından takıyor musun?"

"Onlar kıyafetlerimizin bir parçası."

"Çok seksiler." Yine bardağının kenarındaki tuzu yaladı. Dudakları
kızardı, dili sivri ve pembeydi.

Raley gözlerini ondan ayırıp, Jay'in terasına baktı. Bu kadar uzak-
lıklarını fark etmemişti. Bu mesafeden Bon Jovi sadece bas sesi olarak
duyuluyordu. Raley'nin nabızı, "Wanted Dead or Alive" şarkısıyla uyum-
lanıyordu. "Ah, dediğim gibi ben gitmek üzereydim."

"Oh. Seni tutmak istemedim."

"Hayır, sorun değil. Ben..."

"İçkilerimizi havuz başında bitirmemizin hoş olacağını düşünmüş-
tüm. Burası daha serin."

Raley sustu ama o anda daha serin sözü kulağına hoş gelmişti. "Pe-
nahı..."

Raley, onunla birlikte havuza doğru yürüdü ve yol boyunca birkaç
kavak takıldı. "Margaritalar çok güçlüymüş," dedi.

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Yüzmek ister misin? Kendine gel-
men lazım."

Aklından mayolarının olmadığını söylemek geçti ama kelimeleri to-
planmak çok zordu. "Hayır. Sanırım, biraz oturmak istiyorum."

"Ben de. Hadi, şuraya gidelim."

Genç kadın onu sarmaşık kaplı kafes biçimli kameriyeye doğru gö-
türdü. Küçük bir gruba yetecek kadar oturma yeri vardı, ama Raley şez-
longaların birine oturunca, genç kadın da yanına oturdu. "Arkana yaslan.
Bunu havalandırmayı açarım."

Raley minderin üzerinde arkasına yaslandı ve elektrik düğmesinin
bulunluğunu tahta direğe doğru ilerleyen genç kadını izledi. Kadının bir do-

Sandra Brown

kunuşuyla tepedeki havalandırma dönmeye başladı ve içeride hava taze-
rinlik oluştu. Raley, genç kadın tekrar onun şezlonguna oturana kadar
lerinini kapalı olduğunu fark etmemişti ve gözlerini zorlukla açtığı
dının ona gülümsediğini gördü.

Genç kadın üzerine doğru uzanıp, soğuk bardağını onun altından
dirdi. "İyi geldi mi?"

Raley bir şeyler mırıldandı, ama söylediklerinin doğru düzgün
meler olduğundan emin değildi. Genç kadının göğüsleri neredeyse du-
larına değiyordu.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Nişanlıyım."

"Anladım. Senin gibi erkekler mutlaka kapılmıştır."

"Benim gibi erkekler mi?"

Genç kadın, Raley'nin gömleğinin düğmelerini açarken gülümse-
"Göğüs kılları olan güçlü, yakışıklı itfaiyeciler." Parmaklarını, Raley
parmaklarına geçirdi. "Peki, o nerede?"

"Oh, Boston'da. İş için."

Raley, genç kadın tırnağıyla onun göğüs ucuyla oynayınca yerin-
sıçradı ve o. "Ben hiç Boston'a gitmedim. Çok soğuk bir yer. Ben daha
cok iklimleri severim ya sen?" derken, ona -gerçekten- durmasını so-
mek üzereydi.

Hallie uzun ama aydınlatıcı toplantılar yapıyordu. Gördünüz mü
Raley hatırlayamayacak kadar sarhoş değildi.

"Ama bu gece çok sıcak." İki eliyle ensesindeki saçları topladı ve bi-
raz tepede tuttuktan sonra serbest bıraktı. Bunu yaparken, elleri göğüs-
rinin üzerine düştü, onlara dokunmaktan hoşlanıyor gibiydi, çünkü sağ
orada kaldı. Eliyle sağ göğsünü avuçladı ve başparmağıyla parlak F ha-
finin altındaki meme ucunu okşamaya başladı. Başparmağının dairesel
reketi ve bu hareketin meme ucuna yaptığı şey hipnotize ediciydi.

Sis Perdesi

Ama ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, Raley bu görüntüye odaklan-
ma kendini zorladı. Çok sarhoştı. Vücudu ağırlaşmıştı. Bacaklarını
kaydatabileceğinden emin değildi ve bunu yapmak da istemiyordu,
onu yerinden oynatmak anlamına geliyordu.

Adını söylemiş miydi?

Her neyse, hareket etmek genç kadını yerinden oynatmak anlamına
gelmiyordu ve Raley, onun kalçasının ona değmesinden zevk alıyordu.

Bu bira ve yarım bardak margaritayla nasıl bu kadar sarhoş olmuş-
tu? Neden bundan çok daha fazlasını kaldırabilirdi. Üniversite yılların-
daki içkilerden alışkındı....

Her arada, margaritası neredeydi?

Niçanın seni yalnız mı bıraktı?"

Onu söyleyebileceği bir şey vardı ama ne olduğu aklına gelmiyordu.

"Çok aptallık etmiş."

Margaritasını bitirdiğini hatırlamıyordu ama bitirmiş olmalıydı çün-
ki ellerinde başka şeyler vardı. Bir eli...

Lanet olsun, kızın adı neydi?

Bir eli kızın bacağına üzerinde, kısa eteğin altına doğru kayıyordu.

Her iki gözler önüne serilmiş o sıkı ve sert meme ucunu tutuyordu.

Genç kadının nefesi onun yüzünü yakıyordu. "Onun aptallığı benim
kaybetmiyordu."

Daha önce fark ettiği o pembe, sivri dil... dudaklarındaki tuzu mu ya-
pıyordu? Belinin altındaki bir şey kendisini çok iyi ama suçlu hissediyor-
du. Çok suçlu.

Bu doğru değil. Bu doğru değil! Neden bunu yapıyorum?

10. BÖLÜM

RALEY KONUŞMASINI BİTİRDİĞİNDE, kulübenin içinde maki musluktan damlayan su sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Britt'e baktı. "Bu, son hatırladığım şey. Dili ağzımın eli de donumun deydi. *Ne halı ediyorum? Bunu durdurmalıyım.* diye düşünüyordum. nini boşaltmak ister gibi başını iki yana salladı. "Sonrasını hatırlamıyorum. Britt ürpererek içini çekti. "Bu kulağa tanıdık geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Düşmeden Jay'in kanepesine oturmak istediğim dışında hiçbir hatırlamıyorum. Bundan sonra olanlar tamamen karanlık."

"Ara sıra aklına bir şeyler geliyor mu?"

"Keşke buna evet diyebilseydim."

"Yakında diyebilirsin," dedi. "Bazı şeyleri sonradan hatırladım, u görülen rüyaların birkaç gün sonra hatırlanması gibi. Gözünün önünde görüntü geliyor ve tam olarak ne olduğunu anlayamadan aklından gidli Duyduğunu bildiğin, ama hiçbir şey ifade etmeyen birkaç kelime. Bu gibi şeyler."

Su şişesine uzanıp, içindeki suyu içti. Sonra kollarını masanın üzerine de kavuşturup, ona doğru eğildi. "Benzer şeyler yaşamamız ve her iki olu yın arkasında da Jay'in olması sence de çok büyük bir rastlantı değil mi?"

Sis Perdesi

"Bu içkine ilaç katması için Jay'in ayarladığını mı düşünüyorsun?"
"Ne düşünüyorsun?"

"Evet, yeni söndürülmüş bir mumdan yayılan duman gibi araların-

"Bir süre sonra, "Jay'in böyle bir şey yaptığını düşünmek
"Evet," dedi.

"Çünkü o bir kahramandı. Ve kahramanlar bu tarz şeyler yap-
"Bellilikle de arkadaşlarına."

"Jay'in gülümseyen ve insanı yatıştıran halini hayal etti. Gözle-

"Zaman muzip bir parlaklı olurdu, ama Raley'nin tarif ettiği sevi-

"hatlık yapabilecek biri miydi? Britt bunu düşünemiyordu. Tanı-

"Hergess bunu yapmazdı.

"Evet, "Açıyor mu?" diye sordu.

"Bu bunları düşünürken farkında olmadan başının arkasındaki şişli-
"durmuştu. Raley bunu fark etmişti. "Çok kötü bir başağrısı

"kula gibi bir şey var mı?"

"Raley nyağa kalkıp, buzdolabından bir içecek aldı ve Britt'e uzattı.

"Buluvu açıp, bir yudum içti. "Jay'in senin başına gelenlerde bir par-

"dabilir de olmayabilir de," dedi. "Ama onunla sevişmem için bana

"Bünye ve sonra da kendisini bir yastıkla boğması kulağa çok man-

"gelmiyor."

"Hayır. Bunu başka biri yaptı."

"Kim?"

"Bilmiyorum."

"Kimden şüpheleniyorsun?"

"Bu konuya sonra geleceğiz. Önce sana o sabah Jay'in misafir oda-
"da uyandığımda neler olduğunu anlatayım."

"O zamanlar, şimdi -eskiden- yaşadığı şehir evinde yaşamıyordu."

"Hayır. Eski dairesinde, her birinde bir banyo bulunan iki yatak oda-
"lı mutfak ve bir de salon vardı."

"Evet. Yatak odaları, dairenin birbirinden uzak iki ucundaydı."

Sandra Brown

Britt bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, kendini ele verdiğini f...
Az önce söylediklerinin ne anlama geldiğini Raley'nin anlayıp an...
ğını görmek için ona hızlı bir bakış attı.

Tabii ki anlamıştı. "Buna hiç şaşırmadım," dedi.

Britt'in yüz ifadesinde pişmanlık ya da mahcubiyet yoktu. A...
meydan okuma olduğu söylenebilirdi. "Ne olmuş? Kısa süren bir la...
liğimiz olmuştu, o kadar kısa sürmüştü ki, buna bir ilişki bile den...
Zararsız bir şeydi."

"Zararsız, ha? Onu öldürmekle suçlanırken bile böyle mi söylüy...
Aralarında gerginlik yaratan uzun bir sessizlik oldu. Sonra

"Bana partiden sonraki sabahı anlat," dedi.

Raley parmaklarının ucunu göz çukurlarına bastırdı, sonra elleri...
züne, sakallı yanaklarına ve çenesine götürdü. "Sana anlattıklarım...
ka bir şey hatırlamıyorum. Ama uyandığımda yaşadığım korkuyu...
kadar unutmayacağım."

Uyandı ama gözlerini açamıyordu. Kafasında haftanın günlerin...
ralayıp, hangi gün olduğunu belirlemeye çalışarak hareketsizce yatı...
gün ajandasında neler vardı? Bugün görevde miydi, değil miydi? Hallie...
ne zaman görecekti?

Sanki aklı parmaklarını şıklatmış gibi, *doğru ya*, diye düşündü. Itt...
günlerden pazardı. Hallie eve dönüyordu.

Bu mutluluk verici düşünceyle gözlerini açtı. Yüzü duvara dön...
ama bu duvar onun duvarı değildi. Yatağa, kendi yatak odasındaki duva...
dan çok daha yakındı, ayrıca rengi de farklıydı.

Neredeydi?

Duvarı biraz daha dikkatlice inceledikten sonra pencereye baktı...
Jay'in dairesinde olduğunu fark etti. Burası onun misafir odasıydı. Od...
tanımişti, çünkü sabaha kadar süren poker oyunları sonrasında, kendi...
boyanırken ve koku onu rahatsız ettiğinde burada kalmıştı. Jay, boya

Sis Perdesi

Herkes misafir odasında kalabileceğini söylemişti. Bir keresinde de çok uzun bir parti sonrasında o ve Hallie'yi bu yatakta uyumaya bırakmıştı.

Perdeyi çok net hatırlıyordu.

Herkesin gece buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Perdeyi açarak ışığa bakarak saatin bir hayli ilerlemiş olduğunu fark etti. Pencere kapalıydı, ama parlak güneş ışığı pervazların kenarlarından sızılıyordu.

Herkesin uzandı ve bu hareket inlemesine neden oldu. Baş zıkkın gibi olmuştu. Başını yastıktan kaldıracığından emin değildi. Zaten böyle bir şey de yapmak istemiyordu. Ani bir hareket ona zararlıydı. Genellikle çok içtikten sonra ertesi gün normal hayatına geçiyordu, hiç bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyordu.

Herkesi görünce korkuyla bağırıyordu.

Avuç içi görülecek şekilde, kalçasından birkaç santim uzakta duruyordu. Herkesin birkaç saniye önce ona dokunmuş gibi görünüyordu.

Herkes ve hareketsiz duran el bir kadına aitti.

Raley yataktan fırladı. Daha doğrusu bunu denedi. Çarşaf ayaklarına dolmuştu ve ayağını yere basınca sendeledi. Dizkapağının üzerine çok hızlı şekilde düştü. Ama şoktan bunu hissetmedi bile.

Kalbi küt küt atıyordu ve kendi nefes alış verişini duyunca, buna engel olmak için ağzını kapattı. Olduğu yerde donup kalmıştı ama beyni çalışmıyordu, izah edemediği şeye bir açıklama arıyordu.

Kadın ölmüştü.

Yanık ten ölümün kül rengini almıştı. Dudakları macun rengindeydi. Herkesin açık olan gözleri zarla kaplanmaya başlamıştı.

Raley'nin şaşkınlığı yaklaşık on saniye sürdü. Belki de daha az. Sonra aklı eğitilmiş ve doğal harekete geçme dürtüsü devreye girdi. Bu, önüne ifade eden şefkatten ya da cesaret gösterme tercihindense kaynaklanıyordu. Her şey değildi. Raley için bu daha çok, birini ya da bir şeyi, düşün-

Sandra Brown

mesine bile gerek kalmadan kurtarmaya onu sevk eden bir enerji, içten len bir şey, bir içgüdüydü.

Bir saniyenin içinde nabzını dinlemek için kadının yanına gitti. Nabzı atmıyordu. Teni mermer kadar soğuktu. Yine de ona suni teni yapmaya başladı.

"Jay!" diye seslendi. "Lanet olsun, neredesin? Jay!" Bağırışlarını duyulmadı. Evin içinde kendi nefes seslerinden ve kadını hareket etmeye, neye yapmaya, aılmaya teşvik eden mırıltılarından başka bir şey duyulmuyordu.

Ama ne çabaları, ne de duaları bir işe yarıyordu. Öyle olduğunu hissetse de, denemek zorundaydı. Göğsü terden sırlıklam olana ve yüzünde ter damlamaya başlayana kadar devam etti. Yoksa, bunlar gözlemleri, naklarına dökülen üzüntü gözyaşları mıydı?

Sonunda gösterdiği çabadan bitkin düşüp, pes etti. Topuklarını odanın ortasına oturup, kadına baktı. Kendisinin başrol oyuncusu olduğu bu korku minin nasıl başladığını anlamaya çalıştı.

Komodinin üzerindeki telefona uzandı. Bu Jay'in paralel hattıydı. 911'i aradı. Santral cevap verdi.

"Bir ölü var. Ambulans gönderin." Memur soru sormaya başlamadan telefonu kapattı.

Koşarak koridora çıktı, topukları yerde gürültülü sesler çıkarıyordu. Jay mutfaktaydı, elinde bir kahve fincanıyla bir bar taburesinin üzerine oturmuş, önündeki tezgâhın üzerine yaydığı pazar gazetesini okuyordu. Kulaklık vardı ve dinlediği müziğin ritmine ayağıyla tempo tutuyordu.

"Jay!"

Raley, Jay'in onu duyduğunu sanmıyordu, ama gözücuyla geldiğini görmüş olmalıydı. Jay anında ona doğru dönüp gülmeye başladı. Ama bu şartlar altında bu gülüşü Raley'e çok iğrenç geldi. Raley ne kadar tuhaf bir görüntüsü olduğunu uzun zaman sonra fark edecekti. Çıplaktı ve gözleri faltaşı gibi açılmıştı, arkadaşının dikkatini çekmek için kollarını kanatıyordu. bi çırpıyordu.

Sis Perdesi

Jay kulaklığını çıkarır çıkarmaz, Raley, "Şu kız..." dedi.

Jay, "Afrikalılara benzemişsin," diyerek kıkırdadı.

İçeride bir kız..."

Biliyorum ve kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Olmuş."

Jay kahkahasını bastırdı. Gülümsemesi yüzünden silindi. "Ne?"

Raley ardından dönüp, yatak odasına doğru ilerlemeye başladı. Jay'in geleceğini tahmin ediyordu. Öyle de yaptı. Kapı aralığında durdu. Çöşet içinde cesede bakarken, tek eliyle ağzını kapattı. "Lanet olsun."

"Onu ayıltmaya çalıştım ama..." Raley elini saçında gezdirdi. "Tanıyacağınızı hissederek eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koyup nefesler almaya başladı.

İngirlediğinde, Jay'in yatağın yanına gittiğini ve hareketsiz bedeni olduğunu gördü. "Uzun süre önce ölmüşse benziyor."

Uyandım ve onu bu halde buldum."

Jay ağzını sildi. "Lanet olsun."

"911'i aradım."

Jay dalgın bir ifadeyle başını salladı. "Üzerine bir şeyler giy." Raley sözünü anlamamış gibi boş gözlerle ona baktı. Jay, "Üzerine bir şey giy" diye tekrarladi.

Raley aynı eksen etrafında dönerek kendisine ve kıza ait giysilerden birini yığının içinde pantolonunu aradı. Yapay taşlarla yazılmış FCUK kelimeleri onunla dalga geçer gibiydi. Pantolonunu giyip yukarı çekti, fermuarı kapattı, ama her hareketi mekanikti.

Jay, "Neler oldu?" diye sordu.

Raley boş gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Neler oldu? Tanrım, Raley. Evimde ölü bir kadın var. Seninle aynı şekildeydi. Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?"

Sandra Brown

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum." Cesedi göstererek, "Adını bilmiyorum," dedi.

Jay ellerini kalçalarına koymuş, dehşet içinde ona bakarken, uzaktan gelen siren sesini duydu ve hemen harekete geçti. Kadının çantasını buldu. Ne kadar gözleriyle odayı taradı.

Çantayı alıp içeri karıştırmaya başladı ve bir cüzdan buldu. Cüzdanı açtı. "Suzi, i harfiyle yazılıyor, Monroe." Soran gözlerle Raley'e baktı.

Raley başını iki yana salladı. "Adını bana söylediye bile hatırlamıyorum." Jay, "Onu ilk kez dün gece gördüm," dedi. "Seni arıyordum ve randada ikinizi samimi bir şekilde konuşurken gördüm."

Raley ıslak yüzünü sildi. "Evet, bunu hayal meyal hatırlıyorum. Nima geldi ve konuşmaya başladık. Bana bir margarita verdi. Dışarıya çıktık... havuzun oraya gittik, sanırım."

Jay şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Raley, sen ve bu hatun..." Sustu ve hoşgörüsüz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Şimdi bunun için vaktimiz yok." Siren sesi artmıştı. Siren daha yakından geliyordu. Jay, kızın çantasını karıştırmaya devam etti.

"Ne arıyorsun?"

"Davetiyesi yok, partiye davetsiz gelmiş. Bu sana ne ifade ediyor? Bu bir parti kızı, öyle değil mi?"

Raley, Jay'in anlatmaya çalıştığı şeyi anlayamayacak kadar şaşkınlıkla

"Ah!" Jay, kızın çantasından katlanmış küçük bir alüminyum folyo çıkardı. Tımağlarıyla köşesinden tutup, Raley'nin görebilmesi için havaya kaldırdı. sonra tekrar çantanın içine koydu. Tek dizi üstüne çöküp, kumaşın modinin üzerini inceledi. "A-ha." Ayağa kalktı ve kızın yüzünü bir polya yapacağı gibi inceledi. Doğruldu ve Raley'e dönüp, "O bir kokain kullanıcısı," dedi. "Dün gece çektin mi?"

Raley bu soru karşısında afallayarak Jay'e baktı. O ve Jay üniversite tede-yken marihuanayı denemiş ama alkolle daha iyi kafayı buldukları

Sis Perdesi

...mışlerdi. Hem alkol daha ucuz ve yasaldı. Jay onun uyuşturucu olmadığını çok iyi biliyordu.

Jay, "Yüzündeki şok ifadesini bir hayır cevabı olarak kabul ediyorum."

Onun sesi daha yakından geliyordu. Jay, Raley'i kenara itip, kapıya

girdiler. "Onları içeri alacağım. Polis merkezini aramam lazım. Bu-

ten ilgilenirim, tamam mı? Sağlık görevlilerine hiçbir şey anlatma.

Unayacak kadar sarsılmış durumdasın, anlaştık mı?"

"Konuşamayacak kadar sarsılmış *durumdayım*."

"Ölül." Jay başparmaklarını mükemmel anlamında yukarı kaldırdı

ve sağlık görevlilerini içeri aldı.

Raley onları tanıyordu. Yatak odasına girip, yatağın üzerinde çıplak

ve yarı başında dikilen arkadaşlarını görünce hayretten ağızları açık

di. Ama ona hiçbir soru sormadan işlerini yaptılar.

Sonraki yarım saat hayal gibi geçti. Raley daha sonra olayların sıra-

latılamaya çalıştığında, kimileri bulanık, kimileri net karmakarışık

gelişimlere aklına geldi. Bir gece öncesine dair, Candy'yle birlikte Jay'in parti-

lediği ve kız yanına gelmeden birkaç saniye önce hemen oradan ay-

rı planladığı dışında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Kısa bir süre sonra sorgu yargıcı geldi ve yataktaki cesedin kesinlik-

li olduğunu onayladı.

Bir ara Jay, Raley'e bir fincan kahve getirdi. "Pat'i ve George'u ara-

mlara kısaca durumu anlattım. Şansımıza, pazar günü olmasına ve

de görevde olmamalarına rağmen buraya gelmeyi kabul ettiler."

Pat Wickham ve George McGowan, Jay'in polis merkezinden arka-

neydi. Her ikisi de saldırı, cinayet, tecavüz gibi suçlarda uzmanlaşmış

öğrencilerdi.

Bunları düşününce Raley panikledi. "Ben bir şey yapmadım."

"Tabii ki, yapmadın. Ortada bir suç yok. Tanımadığın bir kadın yü-

zen ağzına sıçıldı. Kadın uyuşturucu müptelası çıktı. Bunu nasıl bilebi-

mi? Tüm o margaritaları içtikten sonra kokain çekeceğini bilmiyordun."

Sandra Brown

"Ben sadece bir tane içtim ve onu bitirdiğimi bile hatırlanıyor."

"Bir taneden fazla olmalı, dostum." Jay, kolunu Raley'nin omzuna koydu. "Daha önce senin dağıldığını görmüştüm, ama yıllardır senin geleceki kadar dağıldığını hiç görmemiştim."

Raley, Jay'in kolundan sıyrıldı. "Sana söylüyorum, bir bira içtim de yanım margarita. Kendimi kaybedecek kadar sarhoş olmuş olmam diye ısrar etti."

Tam o sırada Wickham ve McGowan geldi. Raley dün gece partide diğer insanlarla birlikte eğlenirken görmüştü. Wickham, Jay ile birlikteydi. McGowan'ın kolunda anoreksi hastası gibi görünen bir kadın vardı. Bu sabah, akşamdan kalmış ve duş almamış gibi görünüyorlardı. Ölü bir kızın cesedini incelemek için Jay'in dairesine geri dönmekle de mutlu olmuşa benzemiyorlardı.

Jay, koridorda onlara yolu göstererek, "Misafir odasında," dedi. Raley arkalarından ilerliyordu.

Sıkıntılı dörtlü, küçük odayı neredeyse kaplıyordu. Dedektifler odayı inceleyenlerken, Jay ve Raley yanlarında onları izliyordu.

Wickham, "Ona dokundun mu?" diye sordu.

Raley'nin tek söyleyebildiği, "Sun teneffüs yaptım," oldu.

Kızın elleri plastik torbalara sarılmıştı. İki dedektif kızı yan çevirirken, Raley'nin omzunda çürük ya da yara aradılar. En azından, Raley böyle olduğunu düşünüyordu.

Jay, "Komodinin üzerinde bir kalıntı var. Kokain olduğunu düşünüyorum. Çantasında alüminyum paket var. Daha iyi ararsak, büyük bir miktar kokainle bir jilet ve kama da buluruz. Tahminime göre uyuşturucu bağımlılığı olan Raley sarhoş olmuşlar. Raley uyuyakalmış. Kız kokain çekmiş ve bu yüzden ölmüş."

McGowan, "Otopsi yapıldıktan sonra iyice emin oluruz," dedi.

Raley, midesi kolay bulanana benzemiyordu. Yaptığı işte zaten böyle olamazdı. Ama böyle bir durumda otopsi kelimesini duymak, içtiği kokainin midesini bulandırmasına neden olmuştu. Jay, onun rahatsızlığını hissettiği gibi yerden giysilerini topladı ve onu kolundan çekip, odadan çıkardı.

Sis Perdesi

"kendine çekidüzen ver." Giysi yığımını ve ayakkabıları ona ver-
mesini kullan. İstersen duş al. Biraz zaman geçmiş olur, sonra da

kondordan, Jay'in odasına ve oradan da banyoya bir robot gi-
bi kustu. Defalarca işedi. Yüzünü soğuk suyla yıkadı ve bu onun
su üzerinden atmasına yardımcı olmayınca, buz gibi bir suyla

duzeldiğini hissedince, Jay'in hâlâ parti döküntüleriyle dolu
oda toplanmış diğerlerinin yanına gitti. Konuşmayı Wickham baş-
latmış bir şey Raley."

Onun bu kısa ve öz değerlendirmesinden sonra Raley ne söylese
olacaktı, bu yüzden sadece başını salladı.

"Bir şey, yatağın altında, senin uyuduğun tarafta birkaç prezervatif
kullanılmışlar. Onları laboratuvara göndereceğiz."

Raley, Wickham'ın ne söylemeye çalıştığını biliyordu. "Sevişip se-
tiğimizi bilmiyorum," dedi. "Hatırlamıyorum."

McGowan, "Tam bir bebekmiş," dedi. "Nasıl hatırlamazsın?"

Raley, "Hatırlamıyorum," diye tekrar etti. Öğürmekten sesi kısılmış-
tı. "Onu temizledi. "Size ne hatırladığımı anlatacağım."

McGowan eliyle bir işaret yaptı. Raley söze başladı. "Partiye Candy
ile birlikte geldim." Hikâyesi, kızla -i harfiyle yazılan Suzi'yle- bir-
havuz başına gidişine kadar devam etti. "Orada olaylar bulanıklaştı.
Hatırların çok sert olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Başım dö-
ndü, oturmak istedim."

Jay'in telefonu çaldı. İzin isteyerek açmaya gitti ve sırtını odadaki-
kutup ahizeye alçak sesle konuşmaya başladı.

Wickham, "Şezlongun üzerinde yatıyordun," diyerek, Raley'nin dik-
tilerini yeniden kendisine çevirdi. "Karım ve ben, sizi gördük. Karım çok
Hemen verandaya geri dönüp, sizi baş başa bıraktık."

Raley'nin yanakları kızardı. "Onu öptüğümü ya da onun beni öptü-
ğünü hatırlıyorum."

Sandra Brown

Wickham küçümseyen bir tavırla, "Öpüşmek mi?" dedi. "İsterse halde öpüşmüşsünüzdür de."

Jay yanlarına döndü. Alçak sesle, "Arayan Hallie idi," dedi. "Ne bah sana ulaşamadığı için endişelenmiş. Ona dün akşam burada kaldığını ve hâlâ uyuduğunu söyledim."

Raley'nin yine midesi ağzına geldi. Başını ellerinin arasına alıp seklerini dizlerine koydu.

Jay, onun sırtına hafifçe vurdu. "Her şey yoluna girecek. Bu senin başına gelebilirdi. Özellikle de, senin kadar çok çalışan birinin, margaritayla dağılabilceğinin farkına varamadın."

Raley doğrularak, "Bir taneden az içtim," dedi. "Bir tane, Jay, bir tane de bira."

Koridordaki hareketlilik dikkatinin o tarafa yönelmesine neden oldu. Sağlık görevlileri üzerinde ceset torbası bulunan bir sedyeyi ön koridora doğru götürüyorlardı. Raley bu sefer mide bulantısına engel olamadı. Jay banyosuna doğru koşarken, McGowan'ın Jay'e daha ayrıntılı sorgulama onu geçici polis merkezine getirmesini teklif ettiğini duydu. Jay bir süre kadar merkeze getireceğine söz verdi. Karşılığında, McGowan bu olaya kaza eseri ölüm gibi muamele edileceği sözünü aldı.

Jay, "Medyayı harekete geçirmeye gerek yok, öyle değil mi?" dedi.

Raley, McGowan'ın aynı fikirde olduğunu duyunca memnun oldu. "Görebildiğim kadanyla yok."

Raley tekrar kustu, o kadar şiddetli öğürüyordu ki, boğazının kenarına kadar ulaşmıştı. Sonunda, içinin dışına çıktığından emin olduğunda, sılmış bir halde banyodan çıktı.

Dairede o ve Jay dışında kimse kalmamıştı. Jay, ona ne zaman ne yapılması gerektiğini anlatıyordu çünkü kendisi en ufak karar verebilecek durumda değildi.

"Kızarmış ekmek ister misin?"

Sis Perdesi

Hayır."

Mulene bir şey girmesi lazım."

Evkafı."

Portakal suyu?"

Olur."

Bana bir gömlek vereyim mi? Seninkinde ruj lekesi var."

İncekkürler."

Polis merkezine gitmek için yola çıkana kadar her şey bu şekilde de-

tti. Saat tam birde merkezdeydiler. Wickham ve McGowan -duş al-

-mış olmuştular- onları bir sorgulama odasında bekliyorlardı. Jay,

ile birlikte odaya alınırken, "Buna gerek var mı, çocuklar?" diye

McGowan, "Gizlilik istiyorsak var," dedi. "Bu olayı gizli tutmak için

geleni yapıyoruz."

Raley'e bir şey içmek isteyip istemediğini sordu. Raley istemediğini

di. Jay başağrısı için ona ağrı kesici vermiş ve susuzluğunu gidermek

ölçülerce su içirmişti. Kızarmış ekmek midesini biraz rahattatmıştı.

Her kez bir gece önceki olayları anlatırken kendini biraz daha iyi, daha

rahat ve daha ayık hissediyordu.

Raley sözlerini bitirince, Jay meslektaşlarına, tatmin oldunuz mu, di-

yen bir ifadeyle baktı. Raley'i linç etmeye hazır gibi görünmüyorlar-

Çama kesinlikle ikna olmuşa da benzemiyorlardı.

Raley kendini savunmak için ilk adımı atmasının zamanının geldiği-

zamanı. "Olanları düşündüm. Yorgun olduğumu biliyorum. Margaritalar

çokça sertti. İsterseniz, düzensiz metabolizmayı da hesaba katın. Bir iç-

leni darma duman edebildirdi. Beni o kızla sevişmeye sevk edebildirdi.

Beni aranıyordu ve bana yanaştı.

"Ama dün gece aldığım alkol miktarı hafızamı tamamen silmiş ola-

-Buna inanmıyorum." Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktı. "İçki-

-lağ katıldığını düşünüyorum."

Sandra Brown

Üç adam, ona boş gözlerle baktılar, yüz ifadelerinden söyledikleri ne tepki verdikleri anlaşılmıyordu. Sonunda Jay, "İlaç mı katıldı? Ilacı mı yaptı?"

"Bana içkiyi o getirdi. Ayrıca, uyuşturucu bağımlısıymış."

Wickham, "Öyle olduğunu varsayıyoruz," dedi.

Raley isteksizce, "Varsayıyoruz," diye kabul etti.

Jay, "Öyleydi," dedi. "Çantasında zılayı bulduk ve partiye geldiği arkadaşın kim olduğunu öğrendim. Partiye gelmeden önce kızı hazırlamışlar."

Raley, Jay'in bu kadar kısa sürede bunları öğrenebilmesine ve Jay'in araştırma yeteneği ve arkadaşlığı karşısında etkilenmişti. Raley hikâyesinin bir kelimesinden şüphe etmişse bile bunu hiç belli etmemişti.

McGowan'a bir telefon geldiği haberi verildi ve cevaplamak odadan çıktı.

Jay saatine baktı. "Hallie aradığında bana varış saatini bildiririm. Uçağı rötar yapmadiysa, bir saat içinde burada olacak."

"Tanrım, Hallie." Şu anda pilotlar Charleston'a yaklaştıklarını arıyor olmalıydı. Hallie ise bagaj teslim yerinde buluşacaklarını düşünüyordu. Hallie olmalıydı. Büyük ihtimalle şu anda burnunu pudralıyor, dudak parlatıyor, saçlarını düzeltiyor, ağız spreyini sıkıyor ve masumca sadık bir hizmetçinin kollarına koşmayı hayal ediyordu. İhanetini öğrendiğinde yapacağı hayal kırıklığını düşünmek Raley'nin kalbini paramparça etti.

Her ikisi de kıskanç insanlar değildi. Raley başka bir kadınla konuşsa, Hallie telaşa kapılmazdı. O da Hallie'nin birlikte çalıştığı iki adamla birlikte Boston'a seyahat etmesinden şüphelenmezdi. Birbirlerine son derece güvenirlerdi.

Peki, dün geceyi kendisine bile açıklayamazken Hallie'ye nasıl açıklayacaktı? Onun karşısına geçip söylemesi gerekenleri söylediğini hayal etmeye çalıştı. Söze nasıl başlayacaktı? Bu çirkinliği bir nebze olsun gizli gösterebilmek için hangi kelimeleri kullanabilirdi? Bunu sağlayacaktı.

Sis Perdesi

“Çılgın kelime yoktu. Sevdği kadın, onun yaptığı şey karşısında yitirdiği ve bunu engellemenin hiçbir yolu yoktu.

“Kızınzuna dokundu. “Bırak onu ben alayım. Ona olanları kısaca anlat. Eğer bu darbeyi biraz hafifletebilirim, detayları senden dinlemlerim olurlar.”

“Kıyafetlere geri dönmüş olan McGowan, “Bu iyi bir plan. En azından, senin almanla ilgili kısmı. Raley’nin burada kalması gerekiyor.”

Jay, “Ne için?” diye sordu.

“Raley Fordyce. Olanları duymuş. Detayları öğrenmek istiyor.”

“Raley Fordyce hırslı bölge başsavcısıydı. Mahkemeye götürülmesi için kapatılması gereken davalar konusunda altıncı hisse sahip olduğu

bilirdi. Onu eleştirenler, bu altıncı hissin, adaletin yerine gelmesi için çok, hırslıdan kaynaklandığını söylüyordu, ama onu eleştirenler

çok azdı. Oy veren halk ona çok saygı duyuyordu. Manşetlere çıktığında her zaman hoşlanırdı ve yangının olduğu gün gösterdiği kahra-

manı her zaman yeniden manşet olacak her fırsatı değerlendiriyordu.

Jay öfkeyle, “Onu kim aradı?” diye sordu.

“Bu önemli değil Jay. Sen bir polissin ve evindeki yatakta misafiri-
ninde bir kız öldü. Sağlık görevlileri Raley’i tanıyor. Er ya da geç, savcılık ofisi bu olayı duyacaktır.”

Jay öfkeyle, “O kız yüksek dozda uyuşturucudan öldü,” dedi.

“McGowan, “O zaman ne senin, ne de Raley’nin endişe etmesi gere-
kir. Bu şey yok, öyle değil mi?” dedi. “Başsavcılığın bu işle ilgilenme ne-
di. Nasıl diyorsunuz? Rutin bir prosedür.”

Raley, “Formalite icabı,” dedi.

McGowan, “Doğru,” dedi. “Formalite icabı. Bırak Jay gidip hanımını
kurtararak alsın ve aletinün dün gece başını büyük bir belaya soktuğunu
kötü bir şekilde anlatsın. Sen de burada kal ve Fordyce ile konuş.”

Jay oradan ayrılmadan önce Raley’i bir kenara çekti. “Çok önemli bir
şey. Tanrı aşkına, sana ilaç verildiği ile ilgili başka bir şey söyleme.”

Sandra Brown

"Ama..."

Jay, onu kolundan tutup hafifçe sarsarak, "Lanet olsun, beni dinle" dedi. "Herhangi bir şekilde uyuşturucudan bahsetmeye devam edersen, sen ve Suzi'nin yüksek miktarda uyuşturucu aldığınıza, bunun sonucunda senin kendinden geçip hafızanı kaybettiğine ve onun öldüğüne karar verilir."

Raley ellerini kafasına götürdü. "Tanrım."

Jay içini çekerek, "Evet, aynen böyle," dedi ve havaalanına gitmek üzere oradan ayrıldı.

Yarım saat sonra gelen Cobb Fordyce değildi. Candy içeri girdiğinde Raley sorgu odasında yalnızdı. Çok kötü görünüyordu, çok fazla içti ve çok az uyumaktan yüzü şişmişti. Akmış rimeli yüzünden gözleri bir rakununkilere benzemişti. Üzerinde hâlâ partide giydiği elbise vardı. Kınışmıştı. Raley, onun kıyafetiyle uyuduğuna karar verdi ve nerede olduğunu merak etti.

Kapı aralığında durup birkaç saniye Raley'e baktı ve sonra kapıyı hızla çarpıp odaya girdi. "Onlara inanmadım. Doğru mu?"

"Maalesef."

Evrak çantasını küçük masasının üzerine fırlattı ve derin bir nefes aldı. "Lanet olsun, Raley."

"Biliyorum."

Saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı ve bileğinden çıkardığı lastik bantla atkuyruğuna doladı. "Resmi olarak burada bölge başsavcısı Cobb Fordyce'yi temsilen bulunuyorum. Beni aradı ve kendisi oğlunun doğum günü partisinde olduğu için bu işle ilgilenmemi istedi. Partide büyükanneler, büyükbabalar, balonlar varmış ve eğer oradan ayrılırsa eşi çok kızarmış."

"Bizim arkadaş olduğumuzu biliyor mu?"

"Eğer bilseydi, burada olmazdım. Ve bunu öğrenirse, beni kovar. Avukatın nerede?"

"Avukat mı?"

Candy sabırsızlık içinde, "Senin avukatın Raley, senin avukatın," dedi. "Senin neyin var? Hâlâ sarhoş musun?"

Sis Perdesi

"Ben, ah..."

"Sakın bana, polisle avukatın olmadan konuştuğunu söyleme."

Raley, sesini onunkine uydurmak için yükselterek. "Polisle konuşmadım," dedi. "Jay'le konuştum."

Candy dalga geçer gibi, "Oh, Jay'le konuştun," dedi. "Ve McGowan'la. Ve Wickham'la." Hayret ve öfkeyle Raley'e baktı. "Patronum, ya bu bölge başsavcısı, seninle avukatın olmadan bu kadar konuştuğumu bilmez mi?"

"Konuş benimle Candy."

Candy inatçı bir şekilde başını iki yana salladı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Lütfen." Bunu söylerken sesi çatallaştı ve bu, Candy'yi yalvarışlardan daha çok etkiledi.

Omuzları düştü. Temkinli bir ifadeyle kapıya doğru baktı. "Pekâlâ. Bu bir başsavcı yardımcısına dönüşmeden önce üç dakikan var, bu yüzünü çabuk ol. Bana olanları anlat, aramızda kalacak."

Raley elinden geldiğince anlatmaya çalıştı.

Candy, "Yani onunla yattığını kabul ediyorsun," dedi.

"Onun yanında uyandım."

"Ve ölmüştü."

"Kesinlikle. Evet. Ona suni teneffüs yaptım ama saatlerdir ölü olduğunu hemen anladım."

"Onun ölümüne tanık olmadın?"

Raley, ona ters ters baktı. Candy yüzünün önünde ellerini salladı. "Bunu sorduğumu unut. Tabii ki, olmadın. Seks yaptınız mı?"

"Belki. Büyük ihtimalle. Kullanılmış prezervatif bulmuşlar."

Candy, "Harika," diye söylendi. "Bu arada, sen aşağılık bir sahtekâr mısın, seninle bir daha konuşmazsa, Hallie'yi suçlamam."

"Bunu bilinçli olarak yapmadım."

"Oh, anlıyorum. Onu becerirken kendinde olmadığını iddia ediyorsun."

"Ben..." Jay'in tavsyesini hatırlayınca sustu.

Sandra Brown

"Sen?... Ne?"

Ama uyuşturucudan bahsetmeme tedbiri Candy için geçerli olamazdı. Sesini alçaltarak, "Sanırım bana uyuşturucu verildi," dedi.

"Çantasında kokain bulunduğunu duydum. Sen de kullandın mı?"

"Tanrım hayır. Sanırım, o bana bir tül... bilmiyorum, hafızamı kaybetmem için hap verdi." Biraz durduktan sonra, "Bana öyle bakmayı kes," dedi.

Candy öfkeyle, "Üzgünüm," dedi. "İyi bir arkadaşım ne zaman böyle gerçeği çarpıtan bir hikâye anlatsa böyle bakarım."

"Bence böyle oldu."

Candy, onu birkaç saniye inceledikten sonra masanın altından bir sandalye çekip, oturdu. "Konuş. Acele et. Hâlâ seni dinliyorum."

Raley, ona, Suzi Monroe'nun ona verdiği içkinin içinde akıl kamyoncu hap bulunduğuna dair teorisini anlattı. "Bu haplar insanlara geçici hafıza kaybı yaşıyorlar, tıpkı benim yaşadığım gibi."

"Doğru."

"Eee?"

"Kokain de aynı etkiyi gösteriyor."

"Jay bundan söz etmemem konusunda beni uyardı."

"Jay haklı." Raley'nin itiraz etmek üzere olduğunu görünce, "Ama peki, Fordyce'a sana ilaçlı içki verildiğine inandığını söyleyeceğim. Ama onu ikna edebileceğimden emin değilim. Bu ihtimal çok düşük Raley. Savunma olarak da, *hatırlamıyorum*, demen bir boka yaramaz."

"Bana inanmıyor musun?"

"Sana inanıyorum, çünkü seni tanıyorum. Ama..." Kapalı kapıyı gördü. "Başsavcı hatta bu dedektifler, en iyi ihtimalle şüpheli olacaklardır. Başka birine bir laf daha etmeden önce bir avukat tut. Hemen. Ve en kısa zamanda bir idrar testi yaptır." Elini güven verici bir şekilde sıktı, ama gülümsemesi Raley'nin savunması kadar zayıftı.

11. BÖLÜM

YABANARILARI, MUTFAK PENCERESİNİN DIŞINDAKİ, yase-
min çiçeklerinin etrafında vızıldıyordu. Vızıltıları o kadar gürültülüydü ki,
Raley konuşmasını bitirdiğinde Britt, onları çatının üzerinde uçan bir uçak
telleri net duyabildi.

Raley boğuk bir sesle, "Onu ilk kez yatakta gördüğümde," dedi. "Bu-
nun hayatımı nasıl etkileyeceğini anladım. Bu sanki... sanki..." Bir benzet-
me aradı. "Bir Noel süsünün ağaçtan düşüp, milyonlarca cam parçasına bö-
lündüğünü görmek gibiydi." Britt bu tarifile neyi kastettiğini anladığını
dilek etmek için başını salladı.

"Bu olmadan bir saniye önce yerçekimi yasasını tersine çevirebilmek
imkânenemeyen şeyin sonuçlarını değiştirebilmek için hiçbir şey yapama-
yacağımı biliyorsun. Hasarını verecek ve bu hasar tamir edilmez olacak.

"Orada ölü bir halde yattığını gördüğümde, bu olayın hayatıma aynı
etki yapacağını biliyordum. Yıkımı durduramazdım. Hayatım paramparça
olmak üzereydi. Onu eski haline sokmaya çalışmak ise umutsuz bir çaba
olacaktı."

Britt titreyen dudaklarını eliyle kapattı. Bu duyguyu biliyordu. "Ta-
nıd ettiğin şey, uyanıp Jay'in yanımda ölü bir halde yattığını gördüğümde
kuvvetliklerimin aynısı."

Sandra Brown

Raley, Britt'in önündeki kola kutusunun üzerinde yoğunlaşan suya aşağı doğru inerek, tabanda küçük bir gölcük oluşturmalarını izledi. "İki ölünün, yanında uyuduğumu düşünmek." Susup başını öne eğdi ve alnı ovuşturdu. "Hayatımı insanları kurtarmaya adanmışım, Tanrım."

Britt neredeyse onu teselli etme amacıyla masanın üzerinden uzanıp elini tutacaktı, ama kendine engel oldu. "Sen uyumuyordun Raley. Uyutulmuşsun. Ve onu sen öldürmedin. Senin hiçbir suçun yoktu."

Başını kaldırıp, ona tekrar sert ve soğuk bir ifadeyle baktı. "Beni her yaparken böyle demiyordum."

"Ben senin asla bir suç işlediğini söylemedim."

"Kelimelerle değil ama bunu ima ettin."

"Sana üzgün olduğumu söyledim."

"Ve bende özür dilemek için geç kaldığını söyledim. O sabah olanlar benim hayatımı mahvetti. Her şeyimi kaybettim." Vurgulamak için eli ni masaya vurarak, *her şeyime*, diye tekrar etti ve yarı dolu kola kutusu yirinden sıçradı. "Ve senin gerçeği çarpıtan haberin beni dönüşü olmayan bir yola soktu."

"Peki benim ne yapmamı istiyorsun?" Kollarını iki yana açtı. "Sana inanmak ve şimdi anlattıklarını doğru kabul etmek dışında, sana kendini affettirmek için ne yapabilirim?"

Raley sakinleşti ve Britt'e öyle bir baktı ki, kadında yağmurluğu önünü kapatma isteği uyandı. Ama artık yağmurluğu üzerinde olmadığı için tek yapabildiği kollarını kapatıp göğsünün üzerinde kavuşturmak ve Raley'nin bakışlarının yoğunluğuna ve ifade ettiklerine katlanmak oldu. Yarımacık bir şekilde gülümseyip, başını çevirmek yerine Britt de gözlerini ona dikti.

Raley aniden ayağa kalkınca sandalyesinin ayakları vinil zeminde mırıltı bozucu bir ses çıkardı. Odanın ortasına doğru yürüdü ve tavandaki pavyanı çalıştırmak için ipini çekti. Mutfığa geri döndü, ama sandalyesi oturmadı. Tezgâhla masa arasındaki dar alanda volta atmaya başladı.

Sis Perdesi

"Candy haklıydı. Savunmam zayıftı. Ama artı hanemde birkaç şey vardı. Parti için kiralanmış başbarmen margaritaların içinde birine nalları tıvrak kadar tekila ve aynı zamanda ekstra sertlik katmak için biraz da kokain eklenmiş olduğunu itiraf etti.

"Ve Suzi Monroe'nun otopsi, sisteminde kalbini durdurmaya yetecek kadar kokain bulunduğunu kanıtladı. Ama, senin gibi, bana da kokainin bulaştığı hapların testleri yapıldı kadar bunlar sistemimden çok uzaklardı."

"Yani, Jay'in tavsiyesine uymadın?"

"Hayır, uydum. İdrar testinin sonucunun negatif çıkması, itirazını kıldırdı. Uyuşturucu kullanmadığım ortaya çıkmıştı. Jay en iyisi bu şekilde kalması, dedi."

"Peki ya Wickham ve McGowan? İçkine ilaç katıldığını söylediğini duydular."

"Jay, bu işi hallettiğini bana onlar için endişelenmemi söyledi. Sanırım, öyle de yaptı. Bir daha konuyu hiç açmadılar."

"Başsavcı öğrendi mi?"

"Oh, evet. Candy, bana inandı ve Fordyce'in bilmesi gerektiğine karar verdi. Candy'le birlikte onunla kapalı kapılar ardında bir görüşme yaptık."

"Sadece üçünüz mü?"

"Ve tuttuğum şu avukat."

"Adı neydi? B harfiyle başlıyordu, öyle değil mi?"

"Hatırlamakta haklısın. Onu rehberden bulmuştum. Hiçbir şey bilmediği ortaya çıktı. Her neyse Fordyce ile buluştuk."

"Ve?"

"Dinledi, ama onunla hiçbir yere varamadım. Prezervatiflerin içindeki sperm bana aitti. Fordyce'in bakış açısına göre, eğer Suzi Monroe ile seks yaptıysam, onu kokain kullanmaya ikna etmiş de olabilirdim. İdrar testinin sonucu negatif çıkmasına rağmen, bu kızı uyuşturmaya çalışmamı kanıtlamadı."

Sandra Brown

"Fordyce böyle mi söyledi?"

"Genel olarak. Hafıza kaybıma *iddia edilen* kendinden geçme mu deyip durdu. Hafızamı kaybettiğime inandıysa bile, buna alkolün sebep olduğunu düşünüyordu. Yine de, davayı her açıdan dikkatli bir şekilde inceleyeceğine söz verdi ki, bu da politikacı ağzında, *hemen buraya kaybol ve bana vakit kaybettirme*, anlamına geliyor.

"Candy yanlış karar verdiği için kendini suçlayıp durdu. Fordyce verdiğim samimi ifadenin bana yardımcı olacağını düşünmüştü. Ama yalnızca, benim o gece kafayı bulduğumu ve her şeyi yapabilecek durumda olduğumu itiraf ettiğim sonucuna varılmasına neden oldu."

"Bu süre zarfında, zorunlu izne ayrılmıştın."

"Şefin gerçekten başka bir şansı yoktu." Tekrar masaya oturdu. "Hiçbir zaman asla suçlamadım. O sadece örgüt için doğru olduğunu düşündüğü şeyleri yapıyordu. İçinde sarhoşluk, seks ve yüksek dozda kokainden ölüm baran bir skandala adım karışmıştı. Bu bir itfaiyeci için hiç de hoş bir iş değildi.

"Brunner bu olayı beni soruşturmadan almak için kullandı. Hakkında konuşmak zorunda olmaktan nefret ettiğini söyledi, ama benden kurtulmak için bir bahane bulduğuna memnun olduğuna eminim.

"Ama şef, beni hemen kovmadı. O da benim gibi Fordyce'in ne yapacağını bekliyordu. Kasıtsız adam öldürmeden suçlanacak mıydım, ya da başka bir dahaki sefere daha dikkatli olmam için sert bir azar ve uyarıyla geçmişi kurtaracak mıydım?"

Raley sustu ve Britt bundan sonra ne söyleyeceğini tahmin etti. Alçak sesle, "Burada ben sahneye çıktım," dedi. Faydasız olduğunu bildiği halde yine kendini savunmaya çalıştı. "Senin de belirttiğin nedenlerden dolayı bu çok cazip bir hikâyeydi Raley. Şehrin başarılı iyi adamlarından biri, o bir kızla yatakta yakalanmıştı."

"Uyuşturucu, seks ve rock'n roll."

"Kesinlikle. Haber kucığıma düşmüştü. Ben de üzerine atladım."

Sis Perdesi

"Aynen öyle yaptın. Kameralar, mikrofonlar ve ışıklar gece gündüz çalıştı. Lanet olası haber minibüslerin bile..."

Britt, onun yerine cümlesini bitirdi. "Hallie'nin evinin önünde bek-

Britt, onun bu konudan bahsetmeye devam etmesini umut ediyordu.

Raley öyle yapmadı. Kürdan kutusunun kapağını açıp kapattı, sonra açtı ve son kez kapattı. Britt, onun nişanlısının konusunu da tıpkı bu şekilde hırlarak kapattığını düşündü.

Raley hikâyeye kaldığı yerden devam etti. "Kapsamlı sorgulamalara katıldım, ama Fordyce'in elinde dava açacak kadar yeterli delil bulunmadığı için hakkımda dava açılmadı. Suzi Monroe'nun ölüm nedeni olarak yüksek dozdan uyuşturucu olarak geçti."

Okkeli gözlerle Britt'e baktı. "Her şey bu şekilde sona erebilirdi. Belki bu olayı asla unutamazdım -asla unutmayacağım- ama her şey burada bitmiş olsaydı, en azından bu yükü tek başıma taşırdım. Bu kişisel bir karar olarak kalırdı. Ama sonra sen televizyona çıktın ve Suzi Monroe bir kurban olarak gösterdin."

"Öyleydi."

Raley işaret parmağını göğsüne bastırarak, "Benim kurbanım değildi!"

"O seçtiği hayat tarzının kurbanıydı. O, kronik bir uyuşturucu müptelasıydı. Uyuşturucu karşılığında oral seks yapan parti kızıydı. Jay bunu kolayca dölünelecece tanıdık bulmuştu."

Okkeli ayağa kalkıp sandalyesini döndürdü, ellerini sırt kısmına koyarak doğru eğildi ve Britt'i azarlamaya devam etti. "Ama sen, onun inatçı ve topuklu ayakkabılar ve üzerinde parlak taşlarla müstehcen laflar yazan tişörtler giymiş halinin fotoğraflarını göstermedin. Sen izleyicilerine onun mezuniyet fotoğraflarını gösterdin." Sesi yükseldi. "Cüppesi ve keşanesinde. Komşu kızı ve Rhodes burslu bir öğrenci gibi görünüyordu."

"Ben, annesinden bir fotoğrafını istemiştim..."

Sandra Brown

"Kızının kokainman bir fahişe olarak hatırlanmamasını, onu sarı edip, beceren ve sonra yüksek dozda kokain almasını engellemek için hiçbir şey yapmayan bir gaddarın kurbanı, *i* harfiyle yazılan Suzi olarak ölüm sözleşmesini isteyen *annesinden*."

Britt bu sert eleştiriye katlandı, çünkü hak etmişti. Yeni işvereni kilemek ve kariyerinde ilerlemek için hikâyeyi bu kadar çarpıttığını hayata itiraf etmezdi. Ama haberinin tarafı ve Raley Gannon'a karşı olduğu inkâr da edemezdi.

"Ben dedim ki..."

Raley kısaca, "Nefesini boşa harcama," dedi.

Mutfakta kendi etrafında dönüp, saçlarını yüzünden kaldırdı, ille artık bu hareketin anlamını biliyordu. Çok öfkeli olduğunda da yapıyordu bu hareketi. Bu onun öfkesini kontrol etme biçimiydi. Her ne sebepten dolayı bunu yapıyorsa da Britt bundan memnun oluyordu. Sinirli olduğunda ondan korkuyordu.

Sandalyesine geri döndü. "Suzi bir azize ve ben de ondan faydalanan biri olarak gösterildikten sonra şefin beni kovmaktan başka bir seçeneği kalmamıştı. Fordyce aleyhime dava açmadı, ama buna ihtiyacı kalmamıştı. Ben kamuoyu tarafından yargılanmış ve suçlu bulunmuştum." Gözlerinin tarafından diyordu.

Gergin bir sessizlikten sonra Britt tereddüt ederek, "O zaman mı buraya taşındın?" diye sordu.

Başını salladı. "Burayı birkaç aylığına kiraladım, ama sonra satılmaya karar verdim, çünkü asla geri dönemeyeceğimi biliyordum. Boklar değerli olmayan bir hayat yaşamak için burası iyi bir yer."

"Tam olarak neredeyiz?"

"Beaufort ve Charleston arasında." Birkaç kasaba ismi vererek bulunduğları yeri ona tarif etti.

"Bu kasabaları hiç duymamışım," dedi.

"Amaç da bu."

Sis Perdesi

Herada olduğunu... Birileriyle görüşüyor musun?"

"Kim gibi? Avukatım mı? Parasını ödeyip onu kovdum, sonra ondan bir daha hiç haber almadım. Yoksa, bana destek olan arkadaşlarım mı?"
Allen gibi bir ses çıkardı.

"Allen?"

Yüzü üzgün bir ifade aldı ve alçak sesle, "Onlar da Charleston'dan göçtüler."

"Sana inanıyorlar mı?"

"Hiç şüphesiz. Ben onların tek çocuğuyum. Birbirimize her zaman yakın olmuşuzdur. Ne olursa olsun, benim yanımda yer alırlardı."

"Alırlar mıydı?"

"Alırlardı ve aldılar. Ama böyle yaptıkları için toplum tarafından dışlandılar. En yakın dostları bile onlardan kaçmaya başladı. Dışlanmaktan göçtüler. Babam kurulmasına yardımcı olduğu tıbbi malzeme şirketinden emekli oldu ve teyzemin yaşadığı Augusta'ya taşındılar. Benim arkadaşlarımdan yaşadıklarından nefret ediyorum. Onlara bunların karşılığını hiçbir zaman ödeyemeyebilirim. Hayatları boyunca Charleston'da yaşadılar. Yeni arkadaşlar edindiklerini ve orada mutlu olduklarını söylüyorlar ama..." Omuzlarını silkti.

Britt, nişanlısını sormak istediye de sonra vazgeçti. "Buna nasıl katıyorsun? Bu yalnızlığa. Kimseyle görüşmemeye. Yani, Delno dışında kimseyle. Zamanını nasıl geçiriyorsun?" dedi.

Birkaç saniye Britt'e baktı. İnsanın tüylerini diken diken eden ürkütücü ve alçak bir ses tonuyla, "İntikamımı planlayarak," dedi.

Britt dışarıdan Delno'nun geri döndüğünü haber veren sesleri duydu ve rahatladı. Delno verandaya çıkıp çıkıntıya takılmış kancaya bir hayranlığı astı, tazılara yere yatmalarını söyledi ve tel kapıyı açıp, kafasını dışarı uzattı. "İçeri girebilir miyim?"

Raley, "Hayır," dedi.

Sandra Brown

Delno buna rağmen ellerini ovuşturarak içeri girdi. "Önemli bir kaçırıldım mı?"

"Daha önce duymadığın bir şey yok."

Delno mutfığa doğru giderken çıplak ayakları vinil zeminin üzeri de toynak gibi sesler çıkarıyordu. "Açım. Yiyecek bir şeyin var mı?" Ilk dolabının içine baktı ve hayal kırıklığıyla, "Soğuk et. Şu tavşanı kızart mı ister misin?" diye sordu.

"Eve gitmeni ve kokan, pireli köpeklerini de beraber götürmeni yorum." Raley aniden sandalyesinden kalkıp kulübeden dışarı çıktı.

Britt görünüşe bakılırsa, soğuk etin çok da kötü bir seçim olmadığını karar veren Delno'ya baktı. Birkaç dilim et parçasını ağzına atıyordu. O kadar iştah kaçırıcı bir görüntüydü ki, kafasını çevirip Raley'nin arkasından hızla kapanan tel kapıya baktı. "Bana hâlâ kızgın."

"Ah, o sadece azmış, o kadar."

Britt hızla başını ona doğru çevirip, "Efendim?" dedi.

"Azmış." Buzdolabının kapağını kapatıp elinin tersiyle ağzını silti. "Hemen anladım." Küçük parmağıyla kulağını karıştırdı ve çıkardığı lak kirini tulumuna sildi. "Şaşırdığımı söyleyemem. Görüntünle onu korkutuyorun."

Başsavcı Cobb Fordyce dikkatini hararetle tartışmaya yöneltmek zorlanıyordu. Uzun, oval masa bir savaş alanına dönüşmüştü. cıllı yeminin her iki tarafında oturan karşıt taraflar, askeri olmayan bölgede kurmuş ordular gibiydiler. O masanın başında tarafsız durumdaydı.

Toplantı başlamadan önce tarafları çağırmayı ve bir erteleme isteğini düşünmüştü. Ama zaten bir kere ertelenmişti. Bir erteleme daha istenmesi her iki tarafı da kışkırtırdı. Fordyce'in bu iptallerinin siyasi nedenli olduğunu dair bir spekülasyon çıkabilirdi.

Konu son derece önemliydi ve fikir ayrılıkları vardı. Görevdeki memurların üyelerinin karar vermek için az bir zamanı kalmıştı. Bu nedenlerden

Sis Perdesi

Lordyce'in konsantrasyonu başka bir şeye odaklanmış olsa da kararlılığı gibi toplanmalarına izin vermişti.

İki sabah Jay Burgess'in otopsi sonucunu öğrendikten sonra tek duyulduğu şey buydu.

Yasa yapma yetkisi olanlardan biri konuşma fırsatı yakalayabildiğinden Jay Fordyce silah kontrolüyle ilgili yeni yasa tasarısının geçmesi için onayınıza ihtiyacı var," dedi.

Karşıt görüştekilerden biri, Fordyce'a sahte gelen bir güvenle, "Onay vermemeniz bir şey fark ettirmez, Başsavcı Bey," dedi. "Yasama organı, bu yasa tasarısını kanunlaştırmak için oy vermeyecektir."

Karşı taraftan biri, "O zaman neden onay vermemesi için onu ikna etmeye çalışıyorsunuz?" diye karşılık verdi.

Cobb ayağa kalktı. "Baylar, silah kontrolü yasa tasarısı yüzünden bu dokülmenden önce kısa bir ara verelim. Bu çok ironik olur, öyle değil mi? Ona oy kazandıran gülümsemesini takındı ve beklediği kıkırdamalarla başladı. "Tuvalet ve kahve molası verelim. Bu çikolatalı kurabiyeler de size atlarına değer. Ben bir dakika içinde döneceğim."

Arkasından kimsenin erkekler tuvaletine gelmemesini umut etti ve bekledi de gelmedi. Bu bahaneyle toplantıyı yarıda kestiği için kendini pişman hissetti. Lavaboya gidip ellerini soğuk suyun altına tuttu ve eyalet mühürlü kol düğmeleri takılı olan kolalı kol ağzlarını temizlemesine dikkat etti.

Jay Burgess'in öldürüldüğü haberi bugün bütün eyalete yayılacaktı. Gazete manşetlerinden ve televizyonlardan ilan edilecekti. İnsanlar istese bile bu haberi duymamazlık edemeyeceklerdi.

İki sabah ofisine geldiğinde sekreteri ona münasebetsiz bir heyecanla bu haberi CNN'de duyduğunu söylemişti.

"Sizin de adınız geçti, efendim," demişti. "Arka fonda alevlerin olduğu dördünüzün o meşhur fotoğrafınızı gösterdiler."

O lanet fotoğraf. O lanet yangın.

Sandra Brown

O günden beri, Cobb'un zamanı geri alabilmeyi, o gün o saatte p merkezinde olmasına neden olan toplantıya gitmemek için bir sebeb masını dilediği zamanlar olmuştu. Başka herhangi bir gün mahkeme tı sındaki ofisinde ya da eve dönüş yolunda olurdu. Ama o gün bir istiv di ve o günden beri bundan hep pişmanlık duymuştu.

Ama yangının sonucu olarak kazandığı ani şöhretten memnun duyduğu zamanlar da olmuştu, belki de pişmanlık duyduğu zamanlar daha çok. Bu olay, politik kariyerinde başarıyla yükselmesine neden caktı. Ama eski hızıyla değil. Başsavcılık ofisine geçmeyi sabırsızlıkla t lemişti, öyle değil mi?

Yangından ve bu yangında hayatını kaybeden yedi kişinin ölümüne kazanç sağlamıştı. Ve ruhunun derinliklerinde, bir insanın kendisine k dürüst olması gereken yerde, bunun için hiçbir pişmanlık duymuyordu onun nasıl bir insan olduğunu gösterirdi?

Ama bu şekilde düşünmek gereksizdi. Kadere karşı gelinmezd onu aldatmanın hiçbir yolu yoktu. Bir insanın gitme vakti geldiğinde, derdi. O ve hırsı, kozmik güçler ya da dindar biriyse, takdiri ilahı k şısında çok önemsiz kalıyordu.

Kendini böyle avutuyordu. Geceleri uyuyabilmesini sağlayan in buydu. Buna alışmıştı. Eğer başkaları yangını unutup hayatlarına dev edebilse, o da bununla yaşayabilirdi.

Ama görünüşe bakılırsa, bu olay asla unutulmayacaktı. Eğer J Burgess sessizce, erdemli bir şekilde kanserden ölseydi...

Ama hayır, bu Jay'in tarzı değildi, öyle değil mi?

Şimdi, Patrick Wickham'ın öldürüldüğü zamankine benzer hey dolu bir soruşturma başlamak üzereydi. Wickham'ın katilinin kimliği lirlenememiş ve yakalanamamıştı. Sonunda, ölümü başhaber olmaktan mış ve en sonunda da tamamen unutulmuştu.

Cobb olması gerektiği gibi kahraman arkadaşının cenazesine k dıktan sonra Wickham'ın ölümünün oy verecek kamuoyunun hafıza

Sis Perdesi

...yavaş yavaş silinmesine izin vermişti. Eyaletin en önemli kanun uydurucusu adayı olarak, polis memurunun kanlı katliamını halka her gün duyurabilir ve kampanyasını güçlendirmek için kullanabilirdi. Polis kaçıran yakalanıp adalete teslim edilmesi için tam kapsamlı bir soruşturma başlatmasını teşvik edebilirdi.

Ama bunları yapmadı. Yapamazdı.

lavabonun üzerindeki aynada kendine bakınca, oldukça yakışıklı bir
kırışmış şakaklar, düzenli yaptığı egzersizler sayesinde biçimli kal-
bir fizik gördü. Namuslu bir yaşamı ve dürüstlüğü yansıtan bir yüz.
koca, iyi baba, düzenli olarak kiliseye giden biri. Halk da bunu gö-
rdü. Ona bakan birinde adalet sistemine, özgürlüğe ve herkes için
güven hissi uyanırdı. Ama insanlar sadece onlara gösterilenleri gö-
rdü, öyle değil mi?

Jay Burgess'in ölümünü çevreleyen koşulları duyan birinin görüne-
mesine bakmayı aklına getirip getirmeyeceğini merak ediyordu. Gö-
rüşte, kadınlarla sadece gönül eğlendirmesinin karşılığını almış ve aşā-
mış bir kadın tarafından kendi yastığıyla boğulmuştu.

Raley Gannon adında bir adamı ve beş yıl önce ona yöneltilen suç-
larını hatırlayan biri olup olmadığını merak ediyordu.

Başsavcı Cobb Fordyce gözlerini aynadaki gözlerinden kaçırıp lava-ya eğildi ve yüzünü soğuk suyla yıkadı.

Pat Wickham Jr. cesaretini toplayıp, telefon numarasını çevirdi.

"Conway İnşaat."

"Ah, George orada mı?"

"Üzgünüm. Kendisi dışarıda, akşamüstüne kadar dönmeyecek."

"Oh." Pat'in alnı terden sıırıslıklam olmuştı. Cebindeki katlanmış

...mille terini sildi.

"Mesaj bırakmak istiyor musunuz?"

"Oh, hayır. Daha sonra tekrar arayım."

Sandra Brown

Pat telefonu hemen kapattı ve bölmesinin duvarının üzerinde gibi masa başında çalışan memurlara baktı. Onun devriyesi bir bilgilirdi. Kaliteli bir dosya memuruydu. Silahlar onu korkutuyordu. Suçluları tiksiniyordu. Rozet taşıyordu, ama onda polis kumaşı yoktu. Hiçbir polis olmak istememişti ve emekli olana kadar önünde uzanan yirmi yıla çekmesi gereken bir ceza gözüyle bakıyordu.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca, bir cep telefonu numarası çevirdi. Telefon üç kez çaldıktan sonra ters bir alo sesiyle açıldı.

"George? Ben, Pat Wickham."

George McGowan'ın memnuniyetsizliğini hissedebiliyordu ve bu için hattın diğer ucundaki adamın telefonu yüzüne kapatacağını düşünüyordu. Ama George, "Bekle," diye homurdandı.

Pat duyduğu boğuk seslerden George'un birilerinden izin istediğini çıkardı, sonra yalnız kalabileceği bir yer ararken birkaç sessiz saniye geçti. George sonunda, "Bu numarayı nereden buldun?" dedi.

"Ben bir polisim."

Alaycı bir sesle, "Çok önemli bir toplantının ortasındayım. Kayınvalidem yeni spor kompleksinin inşaatı için sözleşmeyi yapmak üzere. İki hafta kötü bir zamanda arayamazdın," dedi.

"Jay hakkında konuşmamız gerekiyor."

George alçak sesle, "Kesintikle," dedi.

"Nasıl öldürüldüğünü biliyorlar."

"Duydum."

"O haberci kadın kendisine şu hafıza silici haplardan verildiğini söylüyor."

"Onu da duydum."

"Eee?"

"Ee, ne?"

Pat, George McGowan'ın ondan otuz beş kilo daha ağır olduğunu tahmin ediyordu. Ama o anda, fiziksel kuvvetinin öfkesine denk olduğunu

Sis Perdesi

"Bu kadar kalın kafalı olduğu için onun koca kafasını duvara çarpıyordu.

"Endişelenmiyor musun?"

"İvet, endişeleniyorum. On sekiz delikle golf oynamak ve kaybetmemde sonunda kaldım, sonra da iki saatlik bir öğle yemeğine ve arkasından on dakikalık bir satış konuşmasına katlandım. Tüm bunlardan sonra, bu sözleşme görüşmesi kötü giderse, Les bu telefonu cevaplayarak bu konuşmasını yarıda kestiğim için beni suçlayacak."

Pat, onun neden bu kadar küstahça konuştuğunu anladı. George da bu kadar en az onun kadar endişeliydi. "Şimdi de Britt Shelley kayboldu."

"Kayıp mı oldu? Ne demek istiyorsun?"

Pat sinirli bir tavırla, "Ne dediysem onu," diye cevap verdi. "Clark Javier tutuklama emriyle evine gittiklerinde onu bulamamışlar. Telefon kanalı da değilmiş. Dün öğleden beri onu gören olmamış. Aralamıyor."

George sessizce tüm bunları hazmetmeye çalıştı, sonra, "Benim bu kadar ne yapmamı bekliyorsun? Gidip onu aramamı mı?" diye sordu.

"Bu şekilde ortadan kaybolması sence ne anlama geliyor?"

"Ben nereden bileyim Pat. Akla ilk gelen şey, tutuklanmak istememiş olması."

Bunu söyledikten sonra Pat'in sorularını ne kadar saçma bulduğunu bilen bir ses çıkardı, ama Pat bunu duymazdan geldi. "Sence Jay, ona ne anlamı anlattı?"

George kararsızlık içeren bir ses tonuyla, "Bilmiyorum," dedi.

Diğer adamın endişesi Pat'in endişelerini artırdı. "Oh, Tanrım."

"Tanrı aşkına, biraz sakın olur musun? Kendini bırakma."

"Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey. Her şey normalmiş gibi davranmaktan başka bir şey yapmayacağız. Hiçbir şey yapma, Pat, beni anlıyor musun?"

ahmarverde/vero

Sandra Brown

Pat, diğerk adamın ona büyüklük taslayan tavrına sinirlendi. Kim olduğunu sanıyordu da onunla bu şekilde konuşuyordu? Herkes onun kayıp pederinin şamar oğlanı olduğunu biliyordu. Ayrıca, karısının bacakları ile ilgili bir sorunu vardı... onları kapalı tutamıyordu.

George, baba Pat'in en iyi arkadaşlarından biriydi. Böylece, bir dostu olmuş ve sık sık evlerine akşam yemeğine davet edilmişti. Pat, George'un şakadan onun koluna vurduğunu, kızlarla ilgili takıldığını, ona belden bahsettiğini ve onunla video oyunları oynadığını hatırlıyordu. Ömrütlücü, neşeli ve eğlenceli biriydi.

Bunlar o Miranda Conway'le evlenmeden önceydi. O ve baba Pat kahraman olmadan önce. Yangından önce.

Bunlardan sonra, George McGowan'ı Wickham ailesinin etrafı pek göremediler.

George, "Kapatmak zorundayım," dedi. "Beni bir daha aramaya kadar az iletişim kurarsak, o kadar iyi. Anladın mı?"

Pat cevap vermeden telefonu kapattı. Pat telefon ahizesini yerinde yarken avucunun terlediğini fark etti. Yanına birileri gelir diye bilgileri ekranındaki bir dosyayı inceliyormuş gibi yaptı.

George'la yaptığı görüşme, umut ettiği gibi sinirlerini yatıştırmamasına aksine daha da ayağa kaldırmıştı. Büyük adamın kabadayılığı sahneye Pat, George McGowan'ın kaslı vücudunu kazısa, kendisi kadar korkak bile ödle bulacağından emindi.

George da onun gibi birinin çıkıp Jay Burgess cinayetini polis merkezi yangınına kadar araştırmasından korkuyordu. Birisi bu bağlantıyı kuruyordu mıydı? İki olayın birbiriyle bağlantılı olduğu yönünde bir şüphe var mıydı?

Onu izleyen biri var mıydı?

Pat Wickham sık sık başının arkasında gözleri olmasını dilerdi. Hem de sadece işte değil.

12. BÖLÜM

KORUDA BİR KÜTÜĞÜN ÜZERİNDE OTURAN RALEY, Delno'nun ölü tavşanı ve üç tazısını alıp kendi kulübesine doğru gidişini izledi. Yoğun yeşillik onu tamamen yutmuş gibiydi ve bölgeye özgü, hırçın Delno'ya kargasından başka yerini gösteren hiçbir şey yoktu.

Raley'nin kulübesinin etrafındaki sert tahtalı ağaçlar, yapraklarını yaz boyunca dökmeyen ağaçlara arkadaşlık ediyordu. Baharda, çiçek açan ağaçlar etrafını çalılar çevreyi beyaz ve pastel renklerle donatırdı. En soğuk kış aylarında bile palmyeler ve meşe ağaçları yeşil kalır, ebedi yaz illüzyonu yaratırdı.

Birisi kulübeye çekidüzen verse, mutfak ve banyoyu modernleştirse, gün ışığında döşese, biraz konfor getirse, ev havası verse, daha çok tatlı kokular asması koysa, burası gerçekten çok hoş bir yer olabilirdi.

Raley kendinden sıkılarak gündüz rüyasını ve çağrıştırdığı hoş görüntüleri bir kenara bıraktı.

Kulübeden bir süre uzaklaşmak için Delno'ya olan kızgınlığını bastırmıştı. Ama Delno sözünü kesmemiş olsaydı bile Raley dışarı çıkmak için bir bahane uyduracaktı. Raley havalandırma olmadan yaşamaya alışmıştı. Yaz sıcaklığı ve nem, artık onu rahatsız etmiyordu. Bugün dışında, kulübenin dört duvarı arasındaki hava boğucuydu bugün.

Sandra Brown

Ama klostrofobisinin nedeni sadece hava değil, aynı zamanda Delno idi. Yangından, Suzi Monroe'nun ölümünden bahsetmek ve bu n takip eden yaşanan tüm o saçmalıklar göğsünde öfke ve iççerleme duygularının birikmesine neden olmuş ve sonunda onu nefes bile alamay kadar daraltmıştı.

Ve bir de Britt Shelley vardı.

Ondan da biraz uzaklaşması gerekmişti. Britt, ona yaşattığı sıkıntı için kendisini nasıl affettirebileceğini sorduğunda, aklına hemen bir olasılık gelmişti. Hepsı de tahrik edici ve yasaktı.

Dün gece, yanında yatması için onu zorladığında, bunu Britt'in kendisini rahatsız ve diken üstünde hissetmesi için yapmıştı. Ona çektiği acıların intikamını almak için.

Ama dürüst olmak gerekirse, bunu aynı zamanda, *ne kadar* ya da *nasıl* giderim. Bu sadece bu gecelik, laflarının ötesine geçen -düşmanca da olsa- sohbet ettiği bir kadınla yan yana yatma isteğine karşı koyamadığı için yapmıştı. Genellikle, diğer kadınların yanından sabah olmadan ayrılırdı.

Şimdi, Britt'in yanında yatmanın büyük bir stratejik hata olduğunu düşünüyordu. Taktiği esas amacına ulaşmıştı, ama kendi hayal gücünü ateşlemişti.

Ama ondan uzak durmak için dışarıda gizlenmek, yüreksiz bir kararın yapacağı hareketti, öyle değil mi? Kendini zorlayarak kütüğün üstünden rinden kalktı, bahçeden geçip merdivenleri çıktı ve içeri girdi.

Britt sanki onun dönüşünü beklemesi emredilmiş gibi elleri iki yanına da odanın tam ortasında duruyordu. Mutfak penceresinden gelen güneş ışığı kasına vuruyordu. Tavandaki havalandırma saçlarının havaya kalkması ve dans eder gibi yüzüne dökülmesine neden oluyordu.

"Geç oluyor. Artık dönsem iyi olur," dedi.

"Doğru." Sabah ve öğle boyunca konuşmuştu. Ancak şimdi günün büyük kısmının bittiğinin farkına varıyordu.

Sis Perdesi

Britt sıkılgan bir şekilde, ince pamuklu gömleğin kenarını çekiştir-di. Gömlek, kalçalarının üzerine geliyordu. Kolları dirseklerine kadar kıvrıl-mıştı. Yaka düğmesi hariç, tüm düğmeleri iliklemişti. "Bunu ödünç almam benim için sorun olmaz. Yağmurluğumu bulamadım."

İçerisi dışardan daha sıcaktı. Yani, gömleği üşüdüğü için giymemişti. Büyük ihtimalle, geceliğinin ne kadar kısa olduğunu sonunda fark etmişti. Burada oturan ve iç gösteren bir gecelik değildi, kapanması gereken yer-leri kapatıyordu, ama ince kumaş dokunulsa kaybolacakmış izlenimi veri-yordu. Dün akşam onu evinden çıkarmadan önce ona yağmurluğunu giy-mek için centilmence bir hareket yapmıştı.

"Yağmurluğun kamyonetin yanında yerde," dedi. "Sanırım tazılar-ın biri onu minder niyetine kullandı."

"Önemli değil."

"Hazır mısın?"

Britt başını salladı.

"Çıkmadan önce tualete girmek ister misin?"

"Ben iyiyim."

"Hemen geliyorum."

Raley yatak odasına gidip, bir gün önce giydiği gömleği çıkarıp, te-razisini giydi. Küçük dolabının içinden gömleği çıkarırken, Britt'in kısa bir süre önce gömleği almak için bu dolabı karıştırdığı aklına geldi. Neden pamuklu gömleği tercih ettiğini merak etti. Eskiydi ve çok yıkanmaktan yumuşamıştı. Belki daha rahat görünüyordu. Belki, bu gömleğin üzerine di-ğerlerinden daha iyi uyacağını düşünmüştü. Belki de, diğer gömleklerin giymek olduğunu düşünmüştü.

Raley tuvaleti kullandı, ellerini yıkadı ve tam banyodan çıkmak üze-riken dişlerini fırçalamaya karar verdi. Bu sabah diş macununun kapağı-ı açmıştı. Kullandıktan sonra kapatıldığını fark etti. Bunu Britt yapmış olmalıydı. Fakat kendisinin kapağı kapatmamak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Sandra Brown

O da dişlerini fırçalamıştı. Bunu düşünmek, nedense Raley'i hayati
canlandırdı.

Havalandırmayı kapatıp kulübenin kapısını kilitledi. O dışarı çıkıp
ğında, Britt çoktan kamyonete binmişti bile. Raley yağmurluğu yerden
dı, üzerindeki tozu silkeleyip kamyonetin açık duran bagajına fırlattı
sonra kamyonete bindi.

Britt yer döşemesinin üzerindeki çantasını bulmuştu. İçinden kulübe
bir saç fırçası çıkarıp saçlarını taradı, pudrasının aynasında görüntüye
baktı ve gördüğü şey karşısında iç geçirdi. Ama, kendine çekidüzen vermi
le uğraşmadı. Pudra kutusunu ve fırçayı çantasına geri koyduktan sonra çanta
tayı ayaklarının arasına yere bıraktı.

Anayola çıkan yedi buçuk kilometrelik yol boyunca sessizce ilerle
diler. Raley anayola çıkarken, "Seni arabanın olduğu yerde bırakacak
dedi.

Britt çıplak ayaklarına baktı ve gömleğinin ipliklenmiş kenarını
kiştirerek, "Eğer eve varmadan önce tutuklanırsam, polis merkezinde
halde gitmek zorunda kalırım," dedi.

Raley, onun bacaklarına baktı. "Bu büyük bir sansasyon yaratır."

"İstediğim en son şey, bir sansasyon yaratmak."

"Ne? Reyting sezonu değil mi?"

Britt, ona ters ters baktı. Bu iğneleyici laf, kendisinin dün gece aldığı
cı bir şekilde jiletten bahsetmesi kadar alçakçaydı. Ama konuyu onunla
çimli çıplak bacaklarından uzaklaştırmaya yardımcı olmuştu.

Yaklaşık bir kilometre daha sessizce ilerlediler. Raley tekrar Britt'e
baktığında, onun başını arkaya yaslamış olduğunu gördü. Gözleri kapalı
dı. Hareketsizdi, sadece nefes alıyordu. Raley birkaç saniye eski panu
gömleğinin düzenli aralıklarla havaya kalkıp inişini izledi. Gömlek hiç
kadar güzel görünmemiştir.

Boğazını temizledi. "Evinin dışında bir sürü polis olacak. Onları
söylemeyi düşünüyorsun?"

Sis Perdesi

"İşler üzerimi değiştirmeme izin verirlerse, sorun çıkarmadan onları birlikte gideceğimi."

"Seni tutuklamaya geldiğinde neden evde olmadığın konusunda ne derdaksin demek istemiştin."

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Onlara kaçınıldığımı mı söyleyeceğimi? Bana inanırlar mı?"

"Bu biraz şüpheli. Özellikle de, Jay'le geçirdiğin geceyle ilgili bahsettiğin haplar ve hafıza kaybı söylemlerinden sonra."

"Her hikâye bir diğerinden daha inanılmaz, öyle değil mi?" Başını hareket ettirmeden, gözlerini açtı ve onun gözlerinin içine baktı. "Sanırım, çıkıp gecenin bir yansı beni zorla evimden kaçırdığını itiraf etmezsin, değil mi?"

Raley başını iki yana salladı.

Britt tekrar gözlerini kapattı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama yine bu sorayım dedim."

"Sahne yeteri kadar vakit geçirdim. Ve hiç hoşuma gitmedi. Artık, planda çalışıyorum."

"Demek ki, ben müziği tek başıma karşılamak zorunda kalacağım."

"Tıpkı, benim yaptığım gibi."

"Yine başladık. Zavallı Raley."

Bu Raley'nin öfkesini ateşledi. "Senden merhamet beklemedim."

Britt doğrulup ona doğru döndü. "Öyle mi?"

"Hayır!"

"Neler kaybettiğini öğrenmem için elinden geleni yaptın. İtibarın, şeyin..."

"Neyim? Lafımı bitir."

"Nişanlın."

Raley gözlerini önündeki yola dikti. "Öğrenmek için kıvranıyorsun, değil mi?"

"Delno'ya sordum."

ahmarverde/vero

Sandra Brown

"Sana ne anlattı?"

"Bana, onun hakkında ne anlattığını sordu ve hiçbir şey anlatmadığını söylediğinde, demek ki öğrenmeni istemiyormuş dedi." Britt bekle ama Raley inatla sessiz kaldı. "Neden bilmemi istemiyorsun?"

"Bilecek bir şey yok."

"Si...tir."

Raley kısa bir kahkaha attı. "Seyircilerin senin böyle konuştuğunu hiç duymamışlardır."

"Ona ne oldu Raley?"

"Tanrım, sen hiç pes etmez misin?"

"Tüm hikâyeyi öğrenene kadar, hayır. Tek bildiğim, isminin Hall olduğunu."

"Hâlâ öyle."

"Güzel bir kadın. Zeki, başanlı, sevimli."

"Yukarıdakilerin hepsi."

"Ne kadar nişanlı kaldınız?"

"Bir yıldan biraz daha fazla."

"Yirmi nisanda evlenmeyi planlıyordunuz."

"Ama evlenmedik. Hikâyenin sonu." Raley, tekrar *si...tir* lafını duymayı bekledi, ama Britt hiçbir şey söylemedi. Raley bütün dikkatini yansıttığı halde Britt bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Birkaç saniye sonra, Britt yumuşak bir ses tonuyla, "Raley, bu onun için, her kadın için zordur, yani..." dedi.

"Affetmek mi?"

"*Hazmetmek*. Seni affetmeye başlamadan önce onsuz çılgın bir partiye gittiğin gerçeğini hazmetmek zorundaydı. Bu belaya davetiye çıkarmak olmuş."

"Beni gitmem için o zorlamıştı, unuttun mu? Soruşturmaya biraz aile vereceğim için memnun olmuştu."

"Son derece safmış."

Sis Perdesi

"Efendim?"

Britt onu duyduğunu bildiği için sertçe, "Ya Hallie çok safmış ya da onun derece güvenilir biriymişsin," dedi.

"Belki de, her ikisinden biraz."

"Belki. Tek bildiğim, ben asla nişanlımın bensiz Jay Burgess'in verdiği bir partiye gitmesine *harika bir fikir*, demezdim."

"Bu senin fazla sahiplenici biri olduğunu gösterir."

"Duyarlı."

"Kıskanç."

"Bu konuyu geçelim, tamam mı?"

"Hayır, devam edelim. Sen nasıl birisin Britt? Yani, ilişkilerde. Yaşamın biri misin? Güvensiz ve doyumsuz? Yoksa, kendi işine bakar ve başının yorulana ve vazgeçene kadar kafasına göre takılmasına izin mi veriyorsun?"

Raley'nin sohbeti kendi özel hayatından onun özel hayatına çevirme girişimi işe yaramadı. Britt, "Jay, Hallie'yi havaalanından aldıktan sonra öldü?" diye sordu.

Raley sanki üzerindeki ağır bir paltodan kurtulmak ister gibi omuzlarını silkti.

"Bu konuda konuşmak yardımcı olabilir."

Raley, ona baktı. "Hayır, *sana* yardımcı olur."

"Sanırım, bunu hak ediyorum. Ama bu kayıtlara geçmeyecek."

"Neden bu kadar merak ediyorsun? Röntgenci falan mısın?"

"Bunu *hak etmedim*."

Raley tekrar ona baktı ve alçak sesle küfretti. "Tamam. Ama hayal kırıklığına uğrayacaksın. Büyük bir olay çıkmadı, havai fişekler yoktu, tüm televizyonda dramatize edebileceğin türde bir şey olmadı."

Britt, ona bakarak bekledi.

Nereden başlayacaktı? Derin bir nefes alıp söze başladı. "Jay geri dönüşünde ben hâlâ polis merkezindeydim. Hallie'yi havaalanından evi-

Sandra Brown

ne götürmüştü. Bana onun üzgün olduğunu söyledi. Hem de çok. Soru sirtıma vurdu. 'Ama o güçlü bir kadın. İyi olacak,' dedi.

"Wickham ve McGowan bu aşamada başka soruları olmadığını ve debileceğimi söylediler. Polis merkezinden çıkıp doğrudan Hallie'nin evine gittim. Zili çaldım, ama kapıyı açmadı. Anahtarımı kullanıp içeri girdim. Oturma odasındaki kanepenin üzerinde bir yastığa sarılmış ağlıyordu."

Raley eşikte tereddütte durdu, ama Hallie bağırarak dışarı çıkmaması ve onu yalnız bırakmasını söylemeyince içeri girerek yavaşça kapıyı kapattı. Hallie'nin yokluğunda kapıdaki aralıktan içeri atılmış mektuplar yere de duruyordu. Raley üzerlerinden atladı. Tüm perdeler kapalıydı. Hallie hiçbir ışığı açmadığı için salon karanlıktı.

Onları ayıran uzaklıktan birbirlerine baktılar ve Hallie'nin gözlerindeki acıyı görünce Raley'nin kalbi parçalandı.

Bu planladıkları eve dönüşten çok farklıydı. Sevgililer göz göze gelmediğinde arka planın sislendiği bir reklam ya da romantik bir film sahnesi ne benzeyen duygusal bir buluşma planlamıştı. Olacakları tahmin edemeyen nefeslerini tutmuş birbirlerine doğru yürüyorlar ve buluştuklarında uzun uzun öpüşüyorlardı. Ya da birbirlerine sarılıp dönerken aşk sarhoşluğu yaşıyorlardı.

Geçmişte o ve Hallie bunlara benzer zamanlar yaşamışlardı. Birbirlerinde mükemmel eşi bulduklarını bilmenin saf neşesiyle sebepsiz yere güldükleri ya da paylaştıkları sessizliklerden hoşnut bir halde bakışıp gülmüşükleri anlar yaşamışlardı.

Bir daha böyle anlar paylaşımlarının mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Tanrı biliyor ki, bunu umut ediyordu. Belki de, bu tecrübe ilişkilerini güçlendirecekti. Ama önce bundan sağlam çıkmaları gerekiyordu.

Kanepeye doğru yürüyüp oturdu. Ona dokunmadı, Hallie de ona dokunmadı. Sessizce ağlamaya devam ediyordu. Raley, onu kollarına almayı, ona ne kadar üzgün olduğunu, onu çok sevdiğini, her şeyin düzeleceğini

Sis Perdesi

...mek istiyordu. Her şeyin düzelmesini *sağlayacaktı*. Ama bunun iyi-
... ve affetme sürecinin ilk aşaması olduğunu umut ederek onun ağla-
... izin verdi.

Yarım saat çok çabuk geçmişti, ama zamanın hiçbir önemi yoktu.
...kadar oturup Hallie'den artık konuşabileceklerini gösteren
...aret bekleyebilirdi. Sonunda, Hallie gözlerini kuruladı, burnunu sildi
... baktı. Çatallı bir sesle, "Raley?" dedi.

İşinin sonundaki soru işareti, Hallie'nin böyle bir konuşma yap-
... zorunda olduklarına bile inanamayışını gösteriyordu. Hallie bir açık-
... bekliyordu. Raley kolunu kanepenin arkasına koyup, onun yüzüne
... . Söyleyebileceği tek şeyi söyledi, ama sözleri kalbinden geliyordu.
... çok üzgünüm."

Nasıl olduysa, o anda birbirlerine sıkıca sarılıp ağlamaya başladılar.
... o sabah uyandığından beri ilk defa duygularını açığa vuruyordu.
... kız için, içinde bulunduğu kriz için, sevdiği bu kadına yaşattığı kalp
... için ağlıyordu.

Sonunda, kendini toparlayıp yüzünü sildi ve Hallie'nin ellerini tuttu.
... her şeyi anlatacağım. Tam olarak, olduğu gibi. Sonra, eğer bana
... istersen ya da gitmemi istersen ya da..."

"Sadece anlat Raley."

Ve Raley anlattı. Kendini suçlu gösteren kelimeler olsa bile, tek bir
... atlamadı. Hallie gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Bana yaklaşmasına izin vermemeliydim. İçkiye hayır teşekkür ede-
... demeli ve planladığım gibi oradan ayrılmalıyım. Onu görünce, 'Hal-
... şehir dışında. Asla öğrenemez. Jay, benim sırrımı saklar,' diye düşün-
... . Sana yemin ederim Hallie, böyle olmadı. Kızın çok seksi ve dost
... olduğu ve benim de pohpohlanmaya ihtiyacım olduğu dışında bir
... planım yok."

"Benim sevgim seni yeteri kadar pohpohlamıyor mu?"

"Evet. Tabii ki. Ama..."

Sandra Brown

"Ama en yakın arkadaşın senin işini yaptı. İnsanların hayatlarını kurtardı ve bir kahraman oldu. Bu seni yiyip, bitiriyordu, öyle değil mi?"

"Biraz, evet."

Bu itiraf Hallie'yi üzdü. "Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin, Raley. Ya da kendine. Kimse senin iş ahlakını, bilgini, yeteneğini ya da cesaretini sorgulamıyor."

Raley biraz sinirli bir şekilde, "Biliyorum," dedi, ama hemen bu sözünden pişmanlık duydu. "Ama yangından beri, Jay'in benim yapmam gereken şeyi yapmış olmasına sinirlenmeden edemiyorum. Ve bu pilic o labalığın arasından beni seçince, evet, itiraf ediyorum, bu egoma iyiydi. Arkamı dönüp gitmedim. Bunun için beni affetmeni diliyorum. Beni geri kalanı..." Hallie'ye yaklaştı. "Hallie, biliyorum -bunu kanıtlıyorum ama biliyorum- kızın bana verdiği margaritaya ilaç katılmıştı."

"Jay bunu bana söyledi."

"Beni biliyorsun. Ne kadar kuvvetli olursa olsun, birkaç yudum margarita seninle olan ilişkiyi tehlikeye atacak bir aptallık yapmama ne yetmez. Başka bir kadınla bir gece geçirmek uğruna seni kaybetmeye razı olamam, hangi kadın olursa olsun. Tek açıklama, kendimde olmadı. Kontrolümü kaybettiğim."

Elinden geldiğince vücudunun her erkeğinki gibi cinsel bir uyumu nasıl karşılık verdiğini ama "kendisinin," kalbinin, ruhunun, aklının onunla bile olmadığını açıklamaya çalıştı. "Buna inanıyor musun? Eğer inanmıyorsan, burada durabilirim."

Hallie, onun gözlerine baktı. "Sana inanıyorum Raley. Gerçekten. Dece kendini böyle bir duruma nasıl sokabildiğini anlayamıyorum."

"Partiye gitmemi sen istedin Hallie." Bunu kavgacı olmayan bir tonuyla söyledi. Suçu ona atmaya çalışmıyordu ve kesinlikle bir tartışma başlatmak istemiyordu.

"Biliyorum, biliyorum." Hallie bir anlığına gözlerini kapattı.

Sis Perdesi

Gözlerini açtığı anda, Raley onun daha fazlasını duymaya hazır olduğunu anladı. Ona uyanıp, Suzi Monroe'yu yanında ölü bir halde bulunca, korkunç tecrübeyi anlattı. Ona dedektiflerle yaptığı konuşmalarını bahsetti.

"Sana inanıyorlar mı?" diye sordu.

"Öyle görünüyorlar. Jay inandı ve onun ne kadar ikna edici olabildiğini bilirsin. Bir daha uyuşturucudan bahsetmedi, ama suçu alkole attı. Tecrübeyle birleşince beni çarptığını söyledi. Seks kaçamağının tarifi benim suçum olmadığına Wickham ve McGowan'ı ikna etti. Suçunun ölüm şeklinin suçlusu da kesinlikle ben değilim."

"Andy'nin teknik açıdan aslında diğer tarafı temsil etmesine rağmen, senin yardımına koştuğundan bahsetti. "Bana bir sürü küfür etti ve eğer sevgilerinde olsaymış, benimle bir daha asla konuşmazmış öyle söyledi."

Hallie belli belirsiz gülümsedi. "Tam onun söyleyeceği şeyler." Sonuçlarını çekti ve ona kola isteyip istemediğini sordu. Birlikte mutfığa gittiler. Taburelerinin üzerine oturdular. Raley, Jay'in ona gelecek günler için hazırlıklı olması gerektiğini söylediğini anlatırken dizleri birbirine değiyordu.

"Onlara bir idrar örneği verdim, tahlil yapılacak. Prezervatiflerin içindeki spermeler laboratuvara gönderildi." Raley, Hallie'in yüzünü ekşitmemişi görmemiş gibi yaptı. "Otopsi yapılacak. Jay birçok şeyin buna bağlanıklığını söyledi. Bu olayı gizli tutacaklar ve buna yüksek dozda uyuşturucu kaynaklı kaza eseri bir ölüm gibi bakacaklar, ki ben böyle olduğuna eminim."

Hallie kola kutusunun tepesini inceleyerek bir süre sessiz kaldı. "Neden senin içkine ilaç katsın Raley?" Raley'nin gözlerine bakıp, "Neden?" diye tekrar etti.

"Sanırım, seks yapmayı garantilemek için."

"Onun seksi bir kız olduğunu söyledin. Jay'in partilerinde her zaman yanında koşan bir sürü erkek olur. Tıpkı, senin Suzi Monroe'yu tarif et-

ahmarverde/vero

Sandra Brown

tiğin gibi çılgın ve istekli kızlar peşinde olan erkekler. Tek istediği bir şeyi yapmaksa, onca erkeğin arasından neden seni seçip içkine ilaç katsın!”

“Buna verecek bir cevabım yok.”

Hallie birkaç saniye daha ona baktıktan sonra başını başka tarafa çevirdi. “Ailen biliyor mu?”

“Onları polis merkezinden arayıp bütün hikâyeyi anlattım. Söylenilen her kelime bulamadılar. Bir kız benim yanımda, yatakta ölmüştü. İki gün önce olarak, çok oldular. İlk başta. Sonra, hemen buraya gelmek, destek vermek ve bana bir avukat bulmak istediler. Onlara gelmemelerini, şimdilik benim için ettiğimi söyledim.”

“Ama sana inandılar, öyle değil mi?”

“Kesinlikle.”

Raley, Hallie'nin de ona kesinlikle inandığını söylemesini umut ediyordu, ama onun söylediği, “Benimkiler de olanları bilmeli,” oldu.

“Bırak onlara ben anlatayım. Bu benim hatamdı.”

“Onlar... Tanırım, tahmin bile edemiyorum.” İki eliyle yüzünü kapattı. “Şok olacaklar.”

“Sanırım çok, bu kadar kötü bir habere verilecek makul bir tepki.”

“Arkadaşları olanları öğrendiğinde çok utanacaklar.”

“Umarım, işler bu noktaya gelmez. Jay haberin medyaya sızmasını sağlamaya çalışıyor.”

Hallie'nin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Kederle ona baktı. “Bunlar den başımıza bunlar geldi?”

“Çünkü ben bir aptalım. Gerçek bir aptal.” Raley, onun yüzünü elleriyle rinin arasına aldı. “Ama seni sevdiğimden bir an olsun şüphe etmemeliyim ve son yirmi dört saat içinde olanları silebilmek için her şeyimi ama her şeyimi verirdim.”

Konuşamayan Hallie başını salladı.

Raley, onu kendine doğru çekip yavaşça ve nazikçe dudaklarını onunla tuttu. “Bunun üstesinden geleceğiz Hallie.”

Sis Perdesi

"İvet."

"Şu anda çok acı veriyor, biliyorum, ama her şeyi düzelteceğim."

Sıkıca birbirlerine sarıldılar. Hallie yüzünü onun boynuna bastırarak, önce olanlardan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Ben daha çok ediyorum."

"Çok üzgünüm, çok üzgünüm."

Raley onun olanlar yüzünden, böyle bir şeyin Raley'nin başına gelmekten dolayı üzgün olduğunu söylediğini düşündü. Belki, o sırada, söylediği şey buydu. Ama daha sonra hep, Hallie'nin ona o sırada kendisinin söylediği şeyi söylüyor olup olmadığını merak etti: Üzgündü, çünkü ilişkilerin devam etmesi mümkün değildi.

Günler birbirini izledi. Raley, Brunner'ın soruşturmasından alınıp, işi olarak işten uzaklaştırıldığında Hallie onun hayal kırıklığına ortak oldu. Raley kendisinin de bir kurban olduğunu kanıtlayamadı ama Hallie onun ona inandığını ve tüm kalbiyle onu savunmaya hazır olduğunu hissetti.

İlk zamanlar.

Ama sonra her şey yeniden alevlendi. Maalesef, Candy, ona Fordy'nin dava açmayı düşündüğünü ve bunun medyaya sızma ihtimali olduğunu haberini verdi. Jay ve diğerleri o noktaya kadar soruşturmayı gizli tutmuşlardı, ama haberini bir kere dışarı sızdı mı, su üzerinde yüzen bir petrol tahakası gibi yayılırdı.

Kanal 7'nin yeni sarışın muhabiri Raley'nin durumunu çıkar projesi haline getirmişti. Haberlerinde Suzi Monroe Raley'nin durumunu çıkar projesi yapıyordu. Otopsi, Suzi Monroe'nun uyuşturucuya bağlı kalp yetmezliğinden öldüğünü kanıtlamıştı, ama bu kez de bu kadar yüksek dozda kokain çekmeye onu kimin teşvik ettiği sorusu gündeme gelmişti. Raley olanı bilmeliydi.

Sandra Brown

Yapılan testler, prezervatiflerin içindeki spermilerin Raley'e ait olduğunu kanıtlamıştı.

Raley bu haberi alır almaz Hallie'yi aramış ve işten çıkış saati bankaya geleceğini söylemişti. Hallie eve varıp, televizyonu açmadı. Başına gelen talihsizlikten belirgin bir zevk alıyora benzeyen güler yüzlü sarışından nişanlısının spermeleriyle ilgili bir konuşma dinlemeden Hallie'yi yakalamak istiyordu.

Arabayla Hallie'yi bankadan alıp, White Point'e doğru ilerledi. Bayı park edip, Battery Parkı'na çıkan merdivenleri tırmandı. Charles limanının dalgalı sularına bakarak, Hallie'ye laboratuvar testinin sonucu söyledi. "Onunla ne yaptığımızı bilmiyorum. Ama bir tür seks yapmıştık."

Hallie uzun bir süre hiçbir şey söylemeden suya yansıyan güneşin ve bulutların değişen şekillerini izledi. Sonunda, "Beni arabamla geri götürmeni istiyorum Raley," dedi.

"Hallie..."

"Lütfen Raley. Şu anda bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

Belki de, spermin Raley'e ait olmadığına, tüm bunların bir şaka da korkunç bir karışıklık olduğunun ortaya çıkacağını umut etmişti. Bu akşamüstü onu değiştirmiş gibiydi. Bundan sonra, birlikte oldukları da bile, Hallie'nin kendisini ondan ufak ufak, ama belirgin bir şekilde uzaklaştırdığını hissetti. Öpücükleri yavan ve tutkusuz, sarılmaları öylesi di. Sohbetler zorakiydi. Başka şeylerden konuşsalar bile bu konu her zaman aralarındaydı.

Skandal, hayatlarını gölgelemiş ve mutluluklarını emmişti. Görünüşten gelmeye çalışsalar bile bu onları yavaş yavaş tüketiyordu.

Sonunda, bir çiftin sergilediği davranışları âdet yerini bulsun yapmaya başladıklarında, Raley, ona açık açık düğünü iptal etmek istemediğini sordu.

Hallie, "Sen istiyor musun?" dedi.

Sis Perdesi

"İstemediğimi biliyorsun. Ama eğer benimle olmak istemiyorsan seninle yaşamak istemiyorum."

"İstiyorum. Ama..."

Hallie nişanlarını yeniden değerlendirmesine neden olan en önemli sebebi onunla paylaşmadı. Raley, kendi seçimini yapması gerektiğini düşünüyordu. Sebep, Raley'nin cezai bir suçtan hâlâ şüpheli olması mıydı? Yoksa nişanlısının ismi her akşam televizyonda telaffuz edildiği için halkın önünde aşağılanıyor olması mıydı? Charleston'daki herkes Raley'nin Susan Monroe'yla cinsel bir münasebeti olduğunu öğrenmişti ve bu, Raley hakkındaki diğer iddialarda masum olsa bile bir nişanı bozmak için yeterli değildi.

Raley, onun elini tutarak, "Hallie, seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Senin için hissettiklerim değişmedi. Ama benimle birlikte kalman için kendini mecbur hissetmeni istemiyorum," dedi.

"Böyle değil, Raley. Sana yemin ederim, değil." Biraz durduktan sonra, "İkimizde çok fazla stres altındayız. Böyle duygusal bir durumda, hayatlarımızı etkileyecek bir karar almamalıyız. Bununla başa çıkmaya çalışırken evliliği düşünmek çok zor. Önemli bir adım atmadan önce bunu atlatmalıyız. Sanırım, her şeyi yoluna koymak için birbirimize zaman tanımalı ve biraz ayrı kalmalıyız." Yüzünde yalvaran ve samimi bir ifade vardı. "Sence de öyle değil mi?"

Raley öne doğru eğilip, havalandırmayı çalıştırdı. Sürücü koltuğuna oturup yerleşirken, "Yüzüğünü geri verdi mi?" diye soran yolcusuna baktı.

"O zaman vermedi. Ben de istemedim. Tek yaptığım, onun şartlarını kabul etmektir." Buruk bir şekilde güldü. "Sanırım, zaman ve mesafe konusunda ona fazla cömert davrandım."

"Ne oldu ki?"

"Kulübeyi kiraladım ve günlerimi orada geçirmeye başladım. Jay da bu fırsattan yararlandı." Raley dönüp hayretten ağzı açık kalmış olan

ahmarverde/vero

Sandra Brown

Britt'e baktı. "Kendine bağlamak istediği her kadını elde etmek ona yetmemişti," dedi. "Hallie'ye de sahip olmalıydı."

"Charleston'da isteyip de sahip olamadığı tek kadının Hallie olduğundan yakınmıştı. Hallie, onun dalga geçtiğini sanmıştı. Salak gibi her de aynı şeyi düşündüm. Ama ciddiydi. Benim uzakta oluşumdan ve Hallie'nin savunmasızlığından yararlandı ve Hallie..."

Raley, Hallie'nin kalbindeki ve yatağındaki yerini Jay'in bu kadar çabuk ve kolayca alışması karşısında küçük düşmüştü. Bunca zaman sonra bile bu onu hâlâ yaralıyor ve öfkeliendiriyordu. "Belki, Hallie de onu düşünmüştü. Her neyse, nişan yüzüğünü bizimkilere postalamış. Onlara yüzükleri çöpe atmalarını, satmalarını ya da ilk gördükleri evsizede vermelerini söylemişim. Umrumda bile değildi."

Bir süre arabanın içindeki tek ses, asfaltta ilerleyen tekerleklerin gürültüsü ve ön panelde yer alan analog saatin tik taklarıydı. Raley, Britt'e yanlış bir şey söylemekten, sinirlenmesine neden olacak tetikleyici bir kelime kullanmaktan mı korktuğunu yoksa ona anlattıklarını mı düşündüğünü bilemiyordu.

Belki de, olayları kronolojik sıraya koymaya çalışıyor, Jay'in onunla birlikteyken, Hallie'yle de yatıp yatmadığını hesaplamaya çalışıyor. Her ne düşünüyorsa, birkaç kilometre boyunca hiç konuşmadı.

Sonunda Raley, "Uçuş pistinden beş dakika uzaklıktayız. Polise söyleyeceğini düşünmeye başlasan iyi olur, ama onlara bir şey söylemeden önce avukatına haber vermelisin," dedi.

Britt dalgın bir ifadeyle başını salladı. "Jay'in kendini kaybetmesi için sana tuzak kurmasının nedeni bu muydu? Eğer yaptığı buysa. Partinin de Suzi Monroe'yla yatmanı sağlamaya çalışmasının nedeni Hallie miydi? Sonrasında olaylar kötüye mi gitti?"

Yüksek sesle düşünmeye devam etti. "Jay, Suzi'nin yüksek dozda kokain çekip misafir odasında öleceğini hesaba katmadı. Planı, Hallie'nin dışındayken seni suçüstü yakalamak ve Hallie'ye yaklaşmak için onu bunu bilmesini sağlamaktı."

Sis Perdesi

"Jay bir kadını elde etmek için bunca zahmete girmezdi. Hallie için

"Ama Suzi'yle aynı yatakta uyanmanı onun ayarladığını düşünüyorsun."

"Ölü Suzi'yle." Britt hayretle ona baktı. Raley, ona doğru dönüp baş salladı. "Evet Britt. Hepsini Jay ayarladı. Suzi'ye bana neler söyleyeceğini o öğretti, kırmızı askıların tahrik edici ve işimin çok erkeksi olduğunu söyleyişleri. Benim incinmiş egomu okşayacağını bildiği kelimeleri Suzi'ye öğreten oydu. Onunla yatmam için büyük göğüsler ve güzel bacaklardan daha fazlası gerektiğini biliyordu."

"Suzi elinde ilaçlı içkiyle yanına geldi."

"Jay'in hazırladığı içkiyle. Bundan eminim. Şüpheler benim üzerime yıkıldığında, elinde bunu kanıtlayacak prezervatifler vardı ve Suzi'nin kendini öldürmeye yetecek kadar kokain çektiğinin kanıtlanmasını sağladı."

"Raley..." Britt duyduklarına inanamayan bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Eski dostunu cinayetle suçluyorsun."

"Evet."

"Jay bunu neden yapsın? Neden?"

"Çünkü benim sarhoş olmam ve Suzi Monroe'yu becermem yeteri kadar yıkıcı bir şey değildi. Bu benim kişisel sorunlar yaşamama neden olur, büyük ihtimalle Hallie'yle olan ilişkiyi bitirirdi, ama hayatımın başlangıçlarını etkilemezdi."

"Ama Suzi'nin yatakta benim yanımda yüksek dozda uyuşturucudan nefesi, beni tam anlamıyla yıkardı. Geçici hafıza kaybından dolayı bir insan kendini savunamayacağı bunun gibi bir olay bir adamın hayatını mahvedebilirdi. Onu tamamen işlevsiz hale getirebilirdi. Yaptığı her şeyi sona erebilirdi."

Raley iki ilçe yolunun kesiştiği kavşakta durup Britt'e baktı. Birkaç saniye sonra Britt'in gözlerinde anladığını gösteren bir ifadenin belirdiğini gördü. Alçak ve zar zor duyulan bir sesle, "Kundakçılık araştırmam,"

Sandra Brown

Raley hiçbir şey söylemedi, ayağını frenden çekti ve kavşaktan yola devam etti. İşaretsiz ve asfalsız bir yola saptı. Sonraki iki buçuk kilometre relif yol çukurlarla doluydu. Kötü bir yolculuktu.

Britt, "Bunu hatırlıyorum," dedi. "Dün akşam canımı korumak için sıkıca tutunuyordum."

"Uyuyor numarası yapıyordun." Raley'nin eli onun vücudunun altına da emniyet kemerini ararken uyuyor numarası yapıyordu. Kemerini ararken Britt büyük ihtimalle onu ellediğini sanmıştı ama lanet şeyi gerçekten tutamamıştı. Koltukların arasına sıkışmıştı. Bunu ona açıklamayı düşünmüştü ama sonra bundan hiç bahsetmemenin daha iyi olduğuna karar vermişti. Olayı ne kadar iyi hatırladığını bilmesini istemiyordu.

Britt'in arabası, Raley'nin park ettiği yerde, harap hangarın paslı ve oluklu kalay duvarının karşısında duruyordu. Arabanın yanında durdu, motoru ikisi de kamyonetten inmek için bir hamlede bulunmadılar. Raley motoru indirmek için motoru açık tuttu, sonra kontağı kapattı.

Britt şehre döndüğünde hava kararmış olacaktı. Güneş çoktan batmıştı. Gökyüzünde birkaç yıldız belirmişti. Ama kulübesinin üzerinde sürenler kadar çok değillerdi. Gökyüzünün nefes kesici görüntüsü bu şehirden bu kadar uzak yaşamının ayrıcalıklarından biriydi.

Bu, bir de sonsuz sessizlik ve mahremiyet.

Ama sonsuz mahremiyet için ödediği bedel yalnızlıktı.

Britt ön camdan manzarayı seyreliyordu. "Çok hoş."

Raley çenesiyle işaret ederek, "Buranın yaklaşık yetmiş metre ilerinde de nehir var," dedi. Britt'in kafa karışıklığını yüzünden okuyunca, "Tidewater Nehri," diye ekledi. "ACE havzasının doğu ucunu oluşturuyor. Combah ise batı ucunu. Ashepoo da onları birbirlerinden ayırıyor diyebiliriz."

"Daha önce hiç bu bölgeyi keşfe çıkmadım."

"Bunu yapmalısın."

Britt, topografyaya olan ilgisizliği için özür diler gibi gülümsedi. Sonra, "Jay ve Hallie arasında ne oldu?"

Sis Perdesi

Raley nehrin olduğu tarafa doğru baktı. "Jay, onun kalbini kırdı. Hallie'nin sadakat bekledi ama Jay'ın karakterinde bu yoktu. Kelime hazineinde bile yoktu. İstedini almış, kemerinde bir çentik daha açmıştı. Hallie benim nişanlım olduğu için belki de iki tane açmıştır. İşin aslı, Jay Burgess ikimizi de becerdi."

Raley ellerini yumruk yaptığını ve en yakın arkadaşının Hallie'yle ihanet edip, sonra da onu terk ettiğini öğrendiğinde hissettiği öfkeyi ettiğini fark etti. Jay için Hallie sadece yeni bir zafer olmuştu. "Hallie, kendisini aldatırken yakaladı, kırık kalbinin parçalarını topladı ve Charley'i terk etti."

Britt'in soran gözlerini üzerinde hissedince, "Birkaç yıl bekledikten sonra onu aramaya karar verdim. Bir marketin ankesörlü telefonundan aradım, ona ulaşmanın bildiğim tek yolu buydu.

"Kendimi tanıtır tanıtmaz, babasından okkalı bir azar işittim. Görün ya, haberlerinde hakkımda ima edilenlere inanmışlardı. Ama telefonu kapatmadan önce bana Hallie'nin Denver'da son derece başarılı bir cerrahıyla evlendiğini ve ilk çocuklarına hamile olduğunu söyledi. Daha doğrusu, bunu gururla ve zafer kazanmış bir edayla haykırdı."

Uçak pistini böcekler bile terk etmişti. Onların gece müziği de olmasaydı, geriye havadaki ağır sessizliği bozabilecek hiçbir şey kalmıyordu. Paneldeki saatin tik takları dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Raley, Britt, ona doğru dönerken hışırdayan kumaşın sesini duydu. Britt sol dizini kırıp ayağını sağ bacağının altına soktu.

"Geri dönüp, kendimi Clark ve Javier'in insafına bırakmadan önce polis merkezindeki yangınla ilgili araştırmandan bahsetmen gerektiğini düşünüyorum."

13. BÖLÜM

RALEY "ÖNCE, BENİM SANA BİR SORUM OLACAK," dedi. "Kaynağın kimdi? Sana benimle ve o pazar sabahıyla ilgili bilgileri kim verdi?"

Britt derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Jay Burgess."

Raley yumruğunu gösterge paneline indirmede ya da küfretmeye başlamadı. Britt'in beklediği bu tarz hareketler yapmadı. Ama Britt onun seslerini sıkıyığını gördü. O kadar çok sıkıyordu ki, sakalı bile bunu gizleyemiyordu. "Anlamıştım. Bu nasıl oldu?"

"Onunla Charleston'daki ilk haber işimde tanışmıştım. Şehrin yoksul bir bölgesindeki barda gerçekleşen bıçaklama olayının haberini sunmak için oraya gönderilmiştim. Haberimi sunduktan sonra suç mahallini arayan Jay yanıma gelip kendisini tanıttı. 'Buraya çok sık gelir misiniz?' diye bi klişe bir laf etmişti."

"Sen de bunun çok sevimli olduğunu düşündün."

"Öyleydi. Kendimizi tanıttık, biraz sohbet ettik, sonra bana görüşüm biri olup olmadığını sordu. Eğer varsa, kendisini köprüden atacağını söyledi. Eğer yoksa, daha sonra onunla daha güzel bir barda bir şeyler içmek için buluşup buluşmayacağımı sordu."

"Sen de gittin."

Sis Perdesi

"Yakışıklı ve çekiciydi. Ayrıca bir polisti ve ben de onun güvenilir birlüğünü düşündüm. Bu yüzden, evet, gittim ve ondan hoşlandım."

Raley kaşını havaya kaldırdı.

"Hayır Raley, onunla o gece birlikte olmadım."

"İkinci görüşmede?"

Britt kışkırtılmaya izin vermedi. "İlk buluşmamızdan birkaç gün sonra Jay, beni televizyon kanalından aradı."

Haber odasındaki dahili telefona mutlu ve neşeli bir şekilde, "Britt Riley," diye cevap verdi.

"Bu senin şanslı günün."

"Devremülklere bakmak için Ozarks'ta bir hafta sonu davetiyesi mi gönderdim?"

"Daha da iyisi."

"Pyangoyu mu kazandım?"

"Gazetecilikle ilgili bir şey."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"İsmimi kullanmazsan sevinirim."

Tabii ki onun sesini hemen tanıdı, ama artık ardında bir gülümseme vardı. "Peki."

"Asla."

Ou ses tonundan çok ciddi bir şey olduğu anlaşılıyordu. "Bir haberi mi bahsediyoruz?" Not defterine ve kalemine uzandı.

" Olağanüstü bir şey. Ve kaynağının ben olduğunu açıklayamazsın."

"Anlaşıldı."

"Şimdi konuşamam, telefonda olmaz."

O akşam gece haberlerinden sonra on bir kırk beş için sözleştiler. Diğer çalışanlar binadan ve otoparktan ayrılmış olacaktı.

Jay Burgess'in onu tekrar aramasına şaşırılmıyordu. Bunu bekliyordu. Çıktıklarını içerken aslında, Jay ikinciye de içmişti ama sarhoş olmamış-

Sandra Brown

ti- iyi vakit geçirmişlerdi. Kolay, rahatlatıcı bir, birbirini tanıma su olmuştu. Nerede büyüdü, nerede okula gittin? Spordan, kitaplardan, baharatlı yemeklerden hoşlanır mısın? Hiç evlendin mi? sevdiğin tatil yeri neresidir? Hayalindeki tatil yeri neresidir?

Hoş geceyi Jay'in en kısa zamanda arayacağı sözüyle bitmişti ve Britt de ona inanmıştı.

Bir sonraki telefonunun onu bir yere davet etmek için olacağını düşünmüştü "olağanüstü" bir hikâye anlatmak için değil. Ama yine de kırıklığına uğramamıştı. Uyumlu bir maceradan fazlasının olmaması bildiği bir şeye girmektense, sadık bir izleyici kitlesi edinmek daha güzeldi. Her ikisinin de hormonları bu ilişkiye gönül rızasıyla tılırdı, ama kalpleri değil. Britt, bunu onunla buluşmasının ilk yarısını atinde anlamıştı.

Britt zaman içinde yükselme yolundaki birçok genç profesyonel arasında her türlü aşk macerasının saçmalık olduğuna dair söylenmemiş anlayış vardı. Onunla aynı kafada olan erkekleri, sürekli bir partner mayanları, randevuları rahatlatma, gevşeme ve bazen de ortak rızasıyla sel dürtüleri tatmin etme fırsatı olarak görenleri tanımaya başlamıştı.

Yükselme yolundaki bu belirlenmemiş insan grubunda, iki kariyer taleplerine ve bu işleri yapan kişilerin hırslarına dayanması beklenen ilişkiye neredeyse kimse girmiyordu. Uzun süreli ilişkiler zaman ve gerektiriyordu. Ama bunlar, aşka galip gelen profesyonel ilgi alanlarına yönlendiriliyordu.

Britt erkeklerden hoşlanıyordu. Onlarla birlikte olmaktan keyif alıyordu. Belirli aralıklarla biriyle yatmaktan da hoşlanıyordu. Ama çok yer değiştirmişti, bir kanalda daha bir senesini doldurmadan bir sonraki seviyeye geçmesini sağlayacak bir fırsat olup olmadığını görebilmek için özgeçmişini yolladığı zamanlar olmuştu.

Çoğu kendi isteğiyle platonik ve en önemlisi de sorunsuz kalan avuç dolusu arkadaştan daha anlamlı bir şey geliştirebilmek için ne zaman

Sis Perdesi

İsteği olmuştu. İşe ihbarını verir, toplanır ve bir şehri arkasına bindirilen, hiçbir pişmanlık hissetmeden, arkasında terk edilen bir sevdiğini kırık kalbini bırakmadan ve kendi kalbi de kırılmadan terk ederdi. Herkes kendini karşı konulmaz, işi kadar önemseydiği biriyle tanışır ve sevilirdi. Bağlılık ve evlilik, birine ait olma hissi güzel olabilirdi, ama bu da hayatının neredeyse yarısını yalnız geçirdiği düşünülürse. Herkes, kesinlikle, onun ihtiyaçlarını anlayan, duygularını bilen, hırslarını anlayan, sevgisini alan ve karşılığını veren bir erkekle böyle bir hayat yaşamak isterdi. Birden fazla çocuk sahibi olmak istiyordu, çünkü hayatını kimsesiz bırakmak istemiyordu. Annesiyle babası öldüğünde o hayatını kalmıştı.

Ama şimdilik, tüm bunlar uzak olabilirdi. Bu hayat *bir gün* olacaktı. Herkes, sorumluluk sahibi olmadığı için mutluydu.

Jay Burgess'in de aynı tutumda olduğunu hemen anlamıştı. O iflahan bir çapkındı, kadınlarla olmaktan çok hoşlanan, ama asla bir tanesiylenmeyecek biriydi. Onunla birlikte olmak eğlenceliydi ama ona âşık olmak bir kadının başı derte demektir.

Kanalin karanlık otoparkında arabasının içinde oturmuş, onun gelmesini beklerken ilk sevgilisini aramasını bekleyen bir bakire gibi heyecanlanıyordu.

Jay arabasını Britt'in arabasının yanındaki boş yere park etti, arabasını indirdi ve boş otoparkı gözleriyle taradıktan sonra yolcu kapısını açıp, Britt'in arabasına bindi.

"Selam." Konsolun üzerinden uzanıp, Britt'in dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Ben kaynaklarımı asla öpmem Jay."

"Gerçekten mi?" Yüz ifadesi şaşırmış gibiydi. "Ben herkesi öperim. Erkekler, bayanlar."

Britt gülerek, "Bundan eminim," dedi. "Bu beni karanlıkta kıstırmak için bir tuzak değil, öyle değil mi?"

ahmarverde/vero

Sandra Brown

Jay sinsi bir gülümsemeyle, "Bu iyi bir senaryo," dedi. "Bu seninle denemek isterim." Sustu, gülümsemesi yüzünden silindi. "Ama bu gece değil."

"Demek, gerçekten bir hikâyen var."

"Korkarım ki, öyle."

"Korkarım ki öyle mi?"

"Ben de hikâyeye dahilim Britt. Bu hoş bir hikâye değil ve ben önce şey söylemeden önce beni bir kaynak olarak kullanmayacağına söz vermelisin."

"Zaten verdim."

"Bu buluşma asla gerçekleşmedi."

"Anladım Jay. Bana güvenebilirsiniz."

Jay başını salladı ve söze, ona, Suzi Monroe adındaki genç kadının ölümüyle ilgili bir şey duyup duymadığını sormakla başladı. Britt de bununla ilgili bir haber okuduğunu hatırladı.

"Yüksek dozda kokainden, öyle değil mi? Detayları pek bilmiyorum."

"Bunun bir nedeni var," diye açıkladı. "Polis medyaya ayrıntı vermedi. Ölümü kayıtlara aşırı dozda uyuşturucu olarak geçti. Ama hâlâ yede gizli tuttuğumuz birçok nokta var."

"Biz kim?"

"Ölüm mahalline çağrılan dedektifler ve ben."

"Bilgi neden gizli tutuldu?"

"Çünkü kadın, benim evimde öldü."

Britt duydukları karşısında reytinglerindeki yükselmeyi hayal etmeye başladı.

Jay hiç ara vermeden on dakika konuştu. Suzi Monroe'nun, şehrin en zenginleri arasında biri olan ve en yakın dostu, Raley Gannon adında bir adamla yataktayken öldüğünü anlattı.

Britt'in gazeteci damarı kabarmaya başlamıştı. Eğer bu bir hikâyeyse, konu ilginçleşmişti.

Sis Perdesi

Jay neredeyse sinirli bir ses tonuyla, "Bu adam o kızı kurtarmak için gelen her şeyi yapması gereken biriydi," dedi. "Ama o kadar sarhoş ki, kendinde değildi."

Jay partinin ne kadar çılgın olduğundan, ne kadar çok alkol tüketilenden bahsetti. Mahçup bir ifadeyle, "Ben... misafirperverliğimle ünlüdür," dedi. "Burada yeteri kadar uzun kalırsan, bunu öğrenirsin."

"Üzüntülü bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Bu parti tam anlamıyla çığırından çıktı. Çok iyi vakit geçiyor, hayatımı kutluyordum." Bu noktada susup ona baktı. "Polis merkezinde hangini biliyor musun?"

Britt başını salladı. "Sen o günün kahramanlarından birisin."

Jay, onun bunu biliyor olmasına memnun olmuşa benziyordu, ama bir yorum beklemeden konuşmaya devam etti. "Bunun tarihin en iyi polisi olmasını istemiştım. Ama ayık kalmalıydım. Konuklarımın ne yaptıklarını, ne kadar sarhoş olduklarını kontrol etmeliydim. Tanrı aşkınsın, ben bir polisim. Ben insanları korumak için yemin ettim."

Britt, o kendini suçlarken hiçbir şey söylemedi. Daha önce çalıştığı muallardan birinde deneyimli bir muhabir, eğer ona birinin anlatacak bir şey varsa ve bunu acele etmeden anlatıyorsa en iyisinin onu sabırla sonuna kadar dinlemek olduğunu söylemişti.

Jay, "Özellikle, en iyi arkadaşşıma göz kulak olmalıydım," dedi. "Rahatımın ne kadar sarhoş olduğunu fark etmedim. O kadar çok içmesine izin vermemeliydim. Son zamanlarda çok fazla çalışıyor, fazladan sorumluluk alıyordu ve dünyada yanlış giden her şeyin sorumluluğunu üzerine almak gibi kötü bir huyu vardır. Gezegenler çarpışır, kendini suçlar. Böyle bir karaktere sahip. Kendine çok fazla yüklenir.

"Ve onu baskı altında tutan asıl şey şehir dışında olduğu için bir akşamı vardı, biraz deşarj olabilir, bir kez olsun çılgınlık yapabilirdi ve..." Nefesini bıraktı. "Kahretsin. Onu buna ben zorladım." Bitkin bir ifadeyle sözlerini ovuşturdu. "İkimiz de suçluyuz. Ben de onun kadar suçluyum."

Sandra Brown

"Suzi Monroe'nun ölümünden mi?" Britt kendine engel olamamıştı. Kendine engel olmasına fırsat kalmadan soru ağzından çıkıvermişti.

"Ölüm şeklinden evet."

Bu itiraf karşısında şok olan Britt, Jay'den Raley Gannon denen adamın margaritayla sarhoş olup en az kendisi kadar sarhoş Suzi Monroe'ya Jay'in misafir odasına götürüşünün detaylarını dinledi.

"Kokaini sen mi verdin Jay?"

"Hayır! Tanrım, hayır. Ve Raley'i tanıdığım kadıyla -emin ol ki, tam bir izci çocuktur, her zaman öyle olmuştur- Raley'nin onunla birlikte uyuşturucu kullanmadığına İncil üzerine yemin ederim. Kızın kullanması na da izin vermediğine yemin edebilirim. Bence, her şey onun anlattığı gibi oldu. Birkaç kez seks yaptılar, sonra Raley kendinden geçti ve ertesinde bah uyandığında onu ölü bir halde buldu."

Britt alçak sesle, "Dedektifler ne düşünüyor?" diye sordu.

"Aynısını."

Jay, ona bölge başsavcısının da davayı dikkatli bir şekilde incelediğini ama bunun sonucunda Raley Gannon'ın bir suçla itham edileceğini inanmadığını söyledi. Otopside ölümün bir cinayet olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamamış, kişinin kendisinin öldürücü derecede kokain aldığı ortaya çıkmıştı.

"Uyuşturucuları biz temin etmedik ve bu maddeyi kızın burnuna zorla sokmadık. Beni yiyip bitiren şey, bu olayla olan ilgimizi gizli tutmamız. Kendimi suçlu gibi hissetmeme neden oluyor. Bir şeyler örtbas ediliyor gibi geliyor ve vicdanım buna daha fazla dayanamayacak."

Jay haklıydı, bu araştırmacı bir gazetecinin Woodward ve Bernstein tarzı derinlemesine incelemesi gereken büyük bir hikâyeydi. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu hikâye ona gümüş tepside sunuluyordu. Acemi çaylak bir gazeteci olan ona. Hatırı sayılır büyüklükte bir televizyon piyasasında kendini kabul ettirmeye çalışan ona.

Britt hayal görüp görmediğini düşündü. Ama, hayır. Jay Burgess'i teselli etmek için onun kolunu sıkığında, gerçek olduğunu anladı. "Olan-

Sis Perdesi

lar senin hatan değildi Jay. Misafir odanda hata yapanlar yetişkin insanlardı. Yaptıkları hareketlerden kendileri sorumlu.”

“Bunu biliyorum, ama...”

“Aslına bakarsan, sorumluluğun birazını üstlenip, öne çıkmam ve bunları anlatmam senin sağlam bir karakterin olduğunu gösteriyor.”

Jay, ona bakıp, hafifçe gülümsedi. “Peki cezam ne olacak? Kırk lanetçi mi, yüz Meryem Ana duası mı?”

Britt gülümsedi ama, “Bu hikâyenin anlatılması gerekiyor,” derken çok ciddiye.

Jay içini çekerek koltuğuna yaslandı. “Ben de bu yüzden buradayım. Geçen gece seninle tanışmam Tanrı’nın bir işiydi. Sanki, vicdanımın bana yapmamı söylediği şeyi yapmam için sen gönderilmiştin.”

“Bu hikâye bomba etkisi yaratacak. Bunun farkındasın, öyle değil mi? Özellikle de, arkadaşın için. Dediğin gibi, onun insanları kurtarması gerekiyordu.”

“Bu yüzden ben ve diğer dedektifler başta bu işi gizli tuttuk. Bu olay Raley’nin başını büyük belaya sokacak ve o gerçekten çok iyi bir adamdır.” Britt’in çatık kaşlarının ardındaki kuşkuyu fark edince, “Gerçekten öyledir,” diye ekledi.

“Raley’i herkes sever. O çok eğlenceli biridir. Bu olay ona çok zarar verecek, zaten çok zor kabullendi. Yani, bu kız onunla birlikte yataktaydı ve o öldü.” Britt’in yüzüne bakıp, “Onu gammazlayanın ben olduğumu asla öğrenmesini istemiyorum. Bu bizim arkadaşlığımızı bitirir.”

“Anlıyorum Jay. Ama, sen de şunu anlamalısın, onun bu olaydaki suç ortaklığı halka açıklandığında, birkaç kutu bozuk fasulye konservesi gibi handanlanmayacak. İnkâr edilebilir, aksi ispatlanabilir, tartışma açılabilir, hatta bu iddia geri çekilebilir, ama yine de sonsuza kadar hafızalarda kalır.”

“Neden bahsettiğini biliyorum. Lanet olsun, benim için de kötü sonuçlar doğurabileceğinin farkındayım. Ama, ne olacaksa olsun, dediğim bir noktadayım. Vicdanım daha fazla bu yalanla yaşamama izin vermiyor.”

Sandra Brown

"Kahramanlar." Britt parmaklarıyla onları saymaya başladı. "Wickham ve George McGowan."

"Suzi Monroe'nun ölümünü soruşturmak için çağrılan akşam kalma, ama her zaman yardıma hazır iki dedektif."

"Cobb Fordyce."

"Bana dava açmayan, ama görevden alındığının ilan edildiği gün, faise şefini halkın önünde öven bölge başsavcısı."

"Ve Jay."

"Kendi kığını kurtarma konusunda tanıdığım en başarılı kişi."

Britt'in kafasında oluşmaya başlayan fotoğraf hiç de hoş değildi. "Suzi olayını dördünün birlikte düzenlediklerini mi söylüyorsun? Yani, sen araştırmanı durdurmak için onun öldürücü miktarda kokain almasını önleyecek kadar ileri gitmiş olabilirler mi?"

"Parlak haberci sensin, sen ne düşünüyorsun?"

"Onların kahraman olduklarını kabul etmiyor musun?"

"Buna bir itirazım yok," dedi. "Onların yanan binaya birçok kez girip insanları dışarı çıkardıklarını gören yüzlerce şahit var."

"O zaman senin araştırmanı neden bir tehdit gibi görüyorlardı? Bu onu durdurmak için neden bu kadar ileri gitsinler? Gitmezlerdi, ancak..."

Britt birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, Raley, onu konuşturmayı çalıştı. "Ancak?"

Britt'in aklı hızla çalışıyordu. "Ancak, araştırman yangından önce olan bir şeyi açığa çıkarmak üzere değilse."

Raley sessizce oturup onun olayı çözmesini bekledi.

"Bu, öyle değil mi? Kahramanlıklarının sadece ihtişamını silmekle kalmayıp toptan yok edecek bir şey keşfetmek üzereydin." Düşüncelerinin hızına yetişmek için hızlı konuşmaya başlamıştı. "Bu çok mantıklı. Sadece dördünün bildiği çok ama çok, kötü bir şeyi açığa çıkarmayı engellemek için bunca zahmete girdiler ve Suzi Monroe'nun ölümünden suçlanmayı bile göze aldılar."

Sis Perdesi

Raley alaycı bir ifadeyle, "Hepimiz birimiz için," dedi.

"Jay bana sırlarını anlatmak üzereydi. O gece Wheelhouse'da. Öyle değil mi? Bu kez gerçekten vicdanını rahatlatmak istiyordu."

Raley yine alaycı bir ses tonuyla, "İyi tahmin," dedi. "Sadece birkaç hafta ömrü kaldığını öğrenmişti. Tanrı'yla karşılaşmadan önce vicdanını rahatlatmak istiyordu. Ve bunu en iyi kime anlatarak yapabilirdi? Sana, benim için daha önce çok iyi bir iş çıkaran özel habercisine. Ama büyük ihtimalle, bu sefer senden bu sırrı o ölene kadar gizli tutmanı isteyecekti."

"Peki neydi?"

"Ne?"

"Sır o dördünün açığa çıkmasını istemedikleri, yaptıkları ya da yapmadıkları şey. Sen bu sırrı ortaya çıkarmak üzereydin, öyle değil mi? Sır neydi? Biliyor musun? Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Raley hiçbir şey söylemeden ona baktı.

Britt sabırsızlıkla "*Ra-ley?*" diye bağırdı. "Sorup da cevabını hiç almadığın sorular nelerdi? Seni rahatsız eden şey neydi? Tutuklama raporlarıyla ilgili bir şeydi, öyle değil mi? Jay, seni parti için aradığında ona kağıtlardan birinin evraklarına ihtiyacın olduğunu söylemiştin, öyle değil mi? Bir şey eksikti. Eksik olan neydi? Araştırman ne durumdaydı?"

Raley başını hayır anlamında iki yana salladı. "I-Ih."

"I-Ih mı?"

"I-Ih. Sana bilmen gerekenleri söyledim ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

"Ne? Neden?"

"Çünkü ben de hâlâ tüm cevapları bilmiyorum ve yarın sabah haberde söylediklerimi dinlemek istemiyorum."

"Ben yarın haberlere çıkmayacağım. Hapiste, kendimi cinayet suçuna karşı savunuyor olacağım."

"Oh, sana güvenim sonsuz, Bayan Akşam Haberleri. Sen bir kamera mikrofona bulmanın bir yolunu bulursun. Hapiste bile."

Sandra Brown

"Her şeye rağmen, söylediklerini kullanmazdım. Eğer bir kameranın önüne geçebilecek olsaydım, bilginin isimsiz bir kaynaktan geldiğini söylerdim."

"Hiçbir şey söylemeyeceksin, çünkü sana anlattıklarımın fazlasını anlatmayacağım. Hepsini zaten spekülasyon ve doğrulanmaları gerekiyor. Doğru, güvenilir gazeteciliğin altın kuralı bu değil midir? Her zaman en azından iki kaynağın onayını al. Öyle değil mi?"

Britt, onun sözlerinin ardındaki alaycılığı fark etmişti. Suçlayan bir ses tonuyla, "Hâlâ bana kızgınsın," dedi. "Bu yüzden benden bilgi saklıyorsun, öyle değil mi?"

"Bu da bir sebep. Çantanı unutma." Şoför kapısını açıp dışarı çıktı.

Britt birkaç saniye direksiyonun arkasındaki boşluğa bakakaldı, sonra çantasını alıp arabadan indi. Yere bastığında, kuru otların sapları ayaklarına battı.

Canını yakacak bir şeyin üzerine basmamaya çalışarak motor kapının etrafından yürürken havanın kararmış olduğunu fark etti. Raley şoför mahallinin arka tarafına tutturulmuş alet çantasına doğru tuttuğu güçlü el fenerinin ışığında İngiliz anahtarları, penseler ve bunun gibi şeyler arasında bir şey arıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Arabanın anahtarını arıyorum. Dün akşam buraya koymuştum."

"Davranışın çocukça. Ayrıca, suç işliyorsun."

"Suç mu işliyorum? Nasıl?" Aletlerin arasında anahtarları aramaya devam ederken birbirine çarpan metal sesleri duyuluyordu.

"Jay susturuldu, öyle değil mi? Tıpkı, beş yıl önce senin susturulmuşun gibi. Birisi, senin gibi beni de uyuşturdu, sonra Suzi'yi öldürdüğü gibi Jay'i de öldürdü ve ardında hiçbir şey hatırlamayan bir günah keçisi bıraktı. Teorin bu."

"Doğru."

"O zaman, bildiğin ya da şüphelendiğin şeyi açıklamayarak Jay'in cinayet soruşturmasını engellemiş oluyorsun. Adaletle engel oluyorsun."

Sis Perdesi

"Yanlış. Ben soruşturmaya yardımcı oluyorum. Seni neden kaçırdığını sanıyorsun? Sana anlattıklarımı, Clark ve Javier'i hâlâ hayatta olan dramamanlara, George McGowan ve Cobb Fordyce'a yönlendirmek için kullanabilesin diye seni kaçırdım. Jay'i ikisinden biri öldürdü."

"George McGowan eski bir polis ve Fordyce de eyalet başsavcısı."

"Bunun kolay olacağını söylemedim."

"O dedektifler, Jay'le ilgili kötü bir şey dinlemek istemeyeceklerdir. Jay onların idolü. Kanıt olmadan, Jay'in bir komploya ve bir örtbas olayına karıştığına inanmayacaklardır, özellikle de diğer iki adamla birlikte."

"Bunu onlara inandırmanın zor olduğunu kabul ediyorum, ama onları ikna edeceğine eminim."

"Onları ikna etmeme yardımcı olabilirsin."

"Olabilirim."

"Ama olmayacaksın."

"Hayır, olmayacağım." Elini alet çantasından çıkardığında, anahtarlık işaret parmağında sallanıyordu. Britt, ona uzatılan anahtarlığı hırsla aldı. Raley, "Gömleğimi geri istiyorum," dedi.

Britt biraz tereddüt ettikten sonra çantasını yere bıraktı, hızla gömleğin kollarını çözüp giysiyi üzerinden çıkardı. Raley gömleği ondan alıp, arka kapısından içeri attı, sonra kamyonetin arkasına uzanıp yağmurluğu aldı ve Britt'e uzattı. "Bunu giymeden önce sterilize etsen, iyi olur. Raley'nin tazıları..."

Britt yağmurluğu onun elinden hızla çekip, eski yerine fırlattı. "Raley!" diye taşmıştı ve sesi çatlak çıkıyordu. "Neden Jay ve diğer kişiyi beş sefer önce açıklamadın?"

"Oyuna getirildiğimi aylar sonra anladım. Sanırım, nişanımı düzeneğe başladığı sıralarda ışığı görmeye başladım. Sonra, iyice düşününce hiçbir şey kanıtlayamayacağım sonucuna vardım. Cinayet soruşturması için gerçek bir kanıt gerektiğini az önce sen de söyledin."

"İlibarım ve güvenilirliğim yerle bir olmuştu. Hafızamı kaybetmem için ayıyıştırıldığuma kim inanırdı? Fordyce'ın grubun kurt avukatının-

Sandra Brown

tek söyleyeceği, bu zayıf savunmayı zaten duymuş olduğu ve reddedileceği olacaktı. Elimde işe yarar hiçbir şey yoktu. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

Yanağının içini kemirdikten sonra, "Arkadaşımın bana bunu yapmasına inanmak istemedim. Buna hâlâ inanmak istemiyorum. İçgüdüsel olarak bunu biliyordum, ama beynim bunu kabullenmiyordu. Ve arada sırada neredeyse hayal gördüğüme kendimi inandırınıyordum. Umutsuzluğum mesleki kıskançlığın kahramanları birer canavara dönüştürmeme neden olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum. Beş yıl boyunca, kendimi şüphe ettim." Gözleri onun yüzüne odaklandı. "Sonra, dün sabah, senin bu sin toplantını izledim. Başından beri haklı olduğumu anladım."

Britt hararetle, "Kesinlikle," dedi. "Benim başıma gelenler, senin bu şına gelenleri onaylıyor. Hikâyelerimizin benzerliği inkâr edilemez ya da görmezden gelinemez. Birlikte polise gideceğiz."

"Üzgünüm. Bu işte yalnızsın." Elini gömleğinin cebine sokup lanmış bir kâğıt çıkardı ve Britt'e uzattı.

"Bu ne?"

Raley, "Yolun krokisi. Karanlık bastıktan sonra bu arka yollarda ne ba kullanmak biraz zordur, ama bu talimatları izlersen kaybolmazsın. Eninde sonunda, On Yedinci Anayola ulaşırsın. Sola sap. Bu seni Charles'e götürür. Dikkatli sür," dedikten sonra arkasını döndü.

"Sen bir korkaksın."

Britt bunu söylerken Raley kamyonete biniyordu ve başını çevirip onunun üzerinden ona baktı. Britt, onun sert ifadesiyle neredeyse yerin dibine geçti, ama geri çekilmedi. "Jay itibarını, kariyerini ve Hallie'yi çalarken karşı hiç diremedin. Neden en azından Hallie için mücadele etmedin? Hal ki de, Hallie bunu yapmanı istemişti. Ayrıca, medyada yerden yere vurulduken, neden bana gelip senin görüşlerine de eşit süre tanınmasını istemedin?"

"Bunu yapmak yerine, ormana kaçıp sakal bıraktın ve tek arkadaş bitli ve pis kokan yaşlı bir adam olan bir münzeviye döndüştün. Doğru adamların sana yaptıklarına dair somut bir kanıtın yoktu. Ama bence b-

Sis Perdesi

lan bir bahane. Dünyadan elini ayağını çekmen hiç de cesur bir davranış değil. İtfaiyeci Gannon. Bu, vazgeçmek. Teslim olmak.

"O terk edilmiş kulübede zamanını intikamını planlamakla geçirdiğini sanmıyorum. Kesinlikle hayır. Bence, zamanını yaralarını deşerek kendine acılamakla geçiriyorsun. İntikamını asla alamayacaksın, çünkü onu denemeye cesaretin yok. İninde kalmak, dışarı çıkıp hak ettiğin adan için savaşmaktan çok daha güvenli."

Britt sözlerini bitirdiğinde, haklı öfkesinden dolayı nefes nefese kalmıştı. Raley acımasız eleştiriler boyunca tek bir kasını bile oynatmamıştı. Başını kamyonetten geri çekti ve yavaş yavaş ona doğru yürüdü. "Beni ne kadar sevdiğini mi sanıyorsun?"

Britt cürekâr bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Seni çok iyi anladığımı sanıyorum. Hak etmediğin düşüşe neden olan herkesten intikam almak işini söylüyorsun. İşte, sana fırsat."

Raley gözlerini kısıp bir süre onu inceledi. "Biliyor musun, haklısın." Aniden hareket ederek ellerini onun omuzlarına koydu ve onu kamyonetin yan tarafına doğru iterek, ona iyice yaklaştı. "Senin bilmiş ağzın hak ettiğim düşüşe neden oldu." Bakışlarını Britt'in dudaklarına odakladı. Bu tuttuğunda şaşkınlıkla aralanmışlardı. Britt ağzını kapattı. Raley dışı göstererek gülümsedi, ama bu hoş bir ifade değildi.

"İnan bana, Kanal 7'nin canlı takip haberleri yıldızı, Britt Shelley, son dört saattir kadın haklarına tecavüz etme fantazileri kurdum, tıpkı seninle beş yıl önce benim haklarıma tecavüz ettiğin gibi. İntikam mı? Ah, evet. Seni susturmak için düzinelerce yol düşündüm ve hepsi de çok başarılıydı."

Raley öne doğru eğilip onu kendisiyle kamyonetin arasında sıkıştırdı. Ağızları birbirine çok yaklaşmıştı. "Ama sana dokunmam. Asla. Korunmadığım ya da bundan zevk almayacağım için değil, senden hoşlanmam için. Aslında..." Sustu, yeşil gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı. "İy, sana daha önce sahip olduğu için."

14. BÖLÜM

ONUN TUTTUĞU GİBİ ANİDEN BIRAKIP ARKASINI DÖNÜM ve kamyonetine bindi. Motoru çalıştırdı ve kamyoneti döndürürken ona çarpmaması için yoldan çekilmek zorunda kaldı. Kamyonet ilerlerken arkasında bıraktığı toz bulutu Britt'in öksürmesine neden oldu.

Öfkeden dökülen gözyaşları kamyonetin arka farlarını bulanık kırmızı zıllıklar olarak görmesine neden oluyordu. Kırmızı ışıklar yok olduğu alacakaranlığın içinde yapayalnız kalmıştı. Hemen çantasını yerden kaldırdı ve arabasına bindi. Şoför koltuğu Raley Gannon'ın uzun bacaklarının ulaşabileceği kadar geriye itilmişti ve tüm aynaların ayarları değişmişti. Her şeyi yeniden ayarlamak zorunda kalmak onu daha da çok sinirlendirdi.

Yolun durumu ruh halini düzeltilmedi. Bu yolda bir tek şekilde gide bilirdin... yavaş. Raley'nin kamyonetinin tozunu anayola çıkana kadar yutmak zorunda kalmasına rağmen arka farlarını bir daha hiç görmedi. Yolda bir zamanlar bu yol asfaltlanmıştı. Belki, Truman yönetiminde.

Raley'nin onun için hazırladığı talimatlara baktı -herhalde, bu düşünceci olduğu için minnettar olması gerekiyordu- ve belirtildiği gibi bir dönüş yaptı. Hem yol sık ormanın içinden ilerlediği için, hem de Raley'le arasında geçenleri düşünebilmek ve onu bekleyen şeylere kendisini hazırlamak için arabayı makul bir hızda sürüyordu. İşler iyiye gitmekle önce daha da kötüye gidecekti ve bu dönem onu korkutuyordu.

Sis Perdesi

Anne ve babasını bir yıl içinde art arda kaybettiğinden beri yalnız- lise son sınıf öğrencisiyken babası akciğer kanserinden ölmüştü, an- ile birkaç ay sonra felç geçirip ölmüştü.

Üniversite birinci sınıf öğrencisiyken annesinin ardından yas tutacak olamamıştı. Bütün bir sömestri kaybetmek istemediği için cenaze iş- ni halletmek ve ani ölümün ardında bıraktığı evrak işleriyle uğraşmak nadece bir hafta izin alabilmişti. Daha sonra, duygusal açıdan kendini ırlamış, artık bir yetim olduğunu ve hayatının nasıl olacağının tamamen idisine bağlı olduğunu kabullenip derslerine geri dönmüştü.

Anne babasının mütevazı yaşam sigortasının vârisi oydu ve bu para- ıtımı için kullandı. Mezun olduktan sonra aile evini sattı. Bu, bir za- ılar sahip olduğu aileden kopuşunu açık bir şekilde ifade ettiği için çok i veren bir karar olmuştu, ama kablolu yayın yapan kanallardan kazan- ı düşük maaşlara ek gelir sağlamak için bu satıştan elde edeceği kazan- ıllıyıcı vardı. Bu işler stajyerlikten biraz fazlasını içeriyordu, ama o bu ılları video kameralar ve kurgu cihazlarında deneyim kazanmak için ıllandı ve bir yandan da haber yazıp hazırladı.

Bir kanalda, kurgu odasına giriş hakkına karşılık her akşam tüm ça- ılar evlerine gittikten sonra çöp kutularını boşaltması ve yerleri süpür- ı gerekmişti. Bundan hiç hoşlanmamıştı, ama kendine bunun karakter- ı geliştireceğini söyleyip durmuştu. Ayrıca, bu iş ona haftada fazladan ırmı beş dolar kazandırıyordu.

Sonunda, maaşını arttırmak için akşam kalmasının gerekmediği, da- ı fazla izleyici kitlesi olan bir kanala geçmişti. Bunu izleyen birkaç yıl ıunca sürekli yükselerek öğrenerek tecrübe kazanarak ve kamera önü ııklarını geliştirerek kanaldan kanala geçti.

Charleston'daki kanalda pozisyon açıldığında, o çoktan teknik bilgi ılı sevilen bir televizyon karakteri olmuştu... bunlar satılabilir değerler- ıllıhaberci olarak işe alınmak kariyerinde çok önemli bir ilerlemeydi. ıy onu zengin yapmayacaktı, ama ipoteğini ve taklit marka kıyafetleri- ı parasını ödeyebilecekti.

Sandra Brown

Ebeveynlerinin erken ölümleri için daima yas tutacak olsa da, gımsızlığını seven biriydi. Belki de, başka bir şansı olmadığı için bu nızlığı benimsemişti. Hangisi olursa olsun, kendi parasını kazanmayı ayakları üzerinde durmaya alışmıştı. Kimseye bağımlı değildi. Kim müdahalesi olmadan karar vermekte özgürdü.

Ama bu gece, bu kadar da özgür olmamayı diliyordu. Yalnız, daşsız ve kırılgan bir haldeyken kendini o kadar da özgür hissetmiyordu. Bunlar onun için olağanüstü ve istenmeyen duygulardı bu yüzden onu nasıl başatması gerektiğini bilmiyordu. Tamamen tek başına yaşad sonra neden yaslanabileceği, akıl danışabileceği, güven duyabileceği istiyordu?

Ama hiç kimsesi yoktu, öyle değil mi? Tıpkı on sekiz yaşında veysiz kaldığında olmadığı gibi. Şimdi, o zaman yaptığı gibi içinde bulunduğu durumu kararlılık ve ağırbaşlılıkla kabullenmeli ve bununla çıkmalıydı. Şimdiye kadar her şeye göğüs germiştir. Bunun da üstesle gelecekti.

Ama birkaç saat sonra olabilecekler için endişelenmemeyi nasıl bilebilirdi? Evinin önünde bekleyen polisler ona nazik davranacaklar mı yoksa arabasından indiği anda etrafını mı saracaklardı? Kayboluşunun denini açıklamasına fırsat vermeden ellerini kelepçeleyp ona hakları okuyacaklar ve onu bir polis arabasının içine mi itekleyeceklerdi?

Olaylar nasıl gelişirse gelişsin, tatsız ve aşağılayıcı olacaktı. Artık bir şüpheliydi. Dedektifler o bir televizyon karakteri olduğu için daha fazla nezaket göstermeyeceklerdi. Clark daha az kibar, Javier ise daha alaylı olacaktı. Sorgulamalar daha eziyetli geçecekti.

Bill Alexander hızlı davranrsa bile en erken yarın yapılacak olan tebliğ duruşmasından önce kefaletle serbest kalmasını sağlayamazdı ve bu onun en azından bu geceyi nezarete geçirmesi anlamına geliyordu.

Hapis. Tek gece için bile olsa orada kalacağını düşünmek, kendini hasta hissetmesine neden oluyordu.

Sis Perdesi

Ve sonra aklına daha da kötü bir şey geldi. Bir polisi öldürmekle suç-
lu. Bu yeteri kadar kötü değilmiş gibi mahkemede bir de tutuklan-
mak için kaçmış gibi görünecekti. "Teşekkürler, Raley Gannon."

Raley'nin bu kaçırma numarası, onun zayıf hatırlamıyorum savunma-
sının daha güçlü deliller edinmesine neden olmuş olsa da, kefaletle serbest
olmasını zayıflatmıştı. Büyük ihtimalle duruşması görülene kadar
hapis kılacak ve bunun ne kadar süreceğini ancak Tanrı biliyordu.

Verdiği bilgiler savunmasında ona çok yardımcı olacağı için bir sa-
deliğine Raley'nin izinsiz evine girdiğine memnun oluyor, bir sonraki
gün birçok nedenden dolayı onu boğmak istiyordu.

Raley, onu o şekilde tuttuğunda neden onu itmemiş ya da ona karşı
kalmamıştı? Canını yakacak diye korkmamıştı. Eğer ona son yirmi dört
saat içinde bir zarar vermediyse, bundan sonra da vermezdi.

Yine de, orada böylece durmamalı ve onun bu şekilde kaba güç kul-
lanmasına izin vermemeliydi.

Konuşmasını sağlamak için ona korkak demişti. Anlatmadıkları, an-
latılanlardan fazlaydı. Kontrolünü kaybedip ikisini de temize çıkarmaya
zorlanacak bir şeyi ağzından kaçırmayı umuduyla onu bilerek sinir-
lendirmişti.

Bu aşağılayıcı söz, hesapladığından daha büyük bir tepkiye neden
olmuştu. Ve beklediğinden daha farklı bir tepkiye. Kötü sözleri Raley'e
bu fırsat vermiş ve o da bu fırsatı kullanmıştı. O...

Cep telefonunun melodik zil sesi düşüncelerini böldü.

Otomatikman çantasına uzandı, sonra, *cep telefonum*, diye düşündü.

İki adam sıkılmıştı.

Onlar işleri gerektirdiğinde kıpırdamadan, hatta gözlerini bile kırp-
madan saatlerce oturabilen inanılmayacak kadar sabırlı adamlardı, ama bir
anlarda oturup bir sonraki görevlerini beklemek yerine dışarıda ve aktif ol-
mayı, bir şeyler yapmayı tercih ederlerdi.

Sandra Brown

Şu anda hırslanmadan kâğıt oyunu oynuyorlar ve bugün erken saatlerde yasadışı bir şekilde dinleme cihazı yerleştirdikleri telefon hattını dinliyorlardı. Telefon hattı dinlemek, işlerinin sıkıcı tarafları arasında en en kötüsüydü.

Şu sıralar, sahte Johnson ve Smith isimleriyle çalışıyorlardı ve sahte isimleri gibi birbirleriyle son derece uyumluydular, yetenekleri karakterleri birbirine çok benziyordu. Gezegende hiç kimseyle bir ilişki yoktu ve sadece o sırada paralarını nakit olarak ödeyen kişiye sadıktılar.

Vergi, ehliyet, sosyal güvenlik kayıtlarında isimleri yoktu. Çarşamba Amerikalının ismini duyduğu, daha da azının dünya küresinin üzerindeki yerini gösterebileceği bir Afrika ülkesinde çeşitli gruplara karşı savaş için on buçuk yıl önce ülkeyi terk etmişlerdi. Orada, eskiden oldukları kişiler yok olmuştu. Amerika Birleşik Devletleri'ne geri döndüklerinde hı isimleri, parmak izleri, kimlikleri vardı ve bu kayıtlar bile kısa süre yok edildi.

Görev süreleri geçiciydi, ama bazen bir müşteri için bir kereden fazla çalıştıkları oluyordu ve uzun bir mutlu müşteri listeleri vardı... ülkeler çekirdek kadrolar, bireyler. Her zaman bir ekip olarak çalışıyorlardı ve yaptıkları işte son derece iyidiler, çünkü işi bitirmek için yapmaları gerekenler konusunda kesinlikle hiçbir vicdan azabı duymuyorlardı. İkisinde vicdan yoktu. Ruhları, hayal edilemeyecek bir şiddetin yaşandığı çukurluk topraklarda kurban edilmişti.

En tuhafı da, hiç de dikkat çekici olmayışlarıydı. Şiddet kapasiteleri sıradan görünüşlerine ters düşüyordu. Askeri kamuflaj giysileri giymiyorlardı. Taşıdıkları silahları onları bulmak için eğitim almış kişiler bile bulamıyorlardı ve tercih ettikleri silah elleriydi. Güçleri cüsselerinden değil kondisyonlarından geliyordu. Onları gören muhasebeci, profesör ya da bunlara benzer tehlikesiz mesleklerden sanırdı. Kalabalığın içine o kadar iyi karışırlardı ki, adeta görünmez olurlardı.

Sis Perdesi

Hizmetleri için onlara para ödeyenlere sorgusuz sualsiz itaat ederler. Onun dediği takdirde asla alternatif plan önermez, kendi fikirlerini söylerdi. Onlara verilen emirlere kayıtsızlık derecesinde ilgisiz kalırlardı. Onların nedenleri ve niçinlerini zerre kadar umursamazlardı. Siyasi görüşleri ve dinleri yoktu. Soru sormadan ve hiç tartışmadan onlara söylenene boyun eğmişlerdi.

Onun özellikleri şimdiki patronlarının istekleri açısından onları ideal kullandı. Britt Shelley'i etkisiz hale getirmek ve Jay Burgess'i öldürmek için kullanılmışlardı.

Onlara Britt Shelley'nin bir fotoğrafı gösterilmiş ve onu televizyonda görmüşlerdi. Britt bara girer girmez onu tanımışlardı. Wheelhouse kalabalık ve hareketli olduğu için amaçları için uygun bir yerdi ve garsonlar o kadar meşguldü ki içki tepsileri marifetli bir elin işini görmesine gerek kadar uzun süre bann üzerinde kalıyordu.

Kesin talimatlar almışlar ve bunları kelimesi kelimesine uygulamışlardı. Kadını etkisiz hale getirip Burgess'i öldürmüş gibi görünmesini sağlamak için söylenmiş ve onlar da bunu yapmışlardı.

Burgess'in dikkatsiz davranıp güvenlik alarmını çalıştırmamış olmalarını daha da kolaylaştırmıştı. Teras kapısını açıp kolayca evin içine girmişlerdi. Uyuşturucu Britt Shelley'i fena çarpmıştı, Johnson ve Smith onun kollarını sallayarak Burgess'in salonuna girdiklerinde Burgess teklifi ona iyi olup olmadığını soruyordu. İyi olmadığı çok açıktı.

Hızlı ve yakalanan, hastalığı yüzünden zayıf düşmüş ve biraz da alkolü olan Burgess'in hakkından gelmek çok kolay olmuştu. İki profesyonel daha sonra çifti viski içmeye zorlamıştı. Burgess itiraz etmiş, ama sonunda boyun eğmişti. Kadın, ona ne yapıldığını fark edemeyecek kadar alkolünden geçmişti bu yüzden viskiyi hiç zorlanmadan ona içirdiler.

İkisi de etkisiz hale gelince, Johnson ve Smith onların giysilerini çıkarıp Jay'ın yatağına yatırmış, sonra Jay'i boğmuşlardı. Boş prezervatif pa-

Sandra Brown

ketini kanepeye yerleştirmiş ve bunları yaparken arkalarında /ekt b mahalli araştırmacısının bulabileceği izler bırakmamaya dikkat etmiş

Olay yerini tam olarak onlara söylendiği şekilde bırakmışlardı şey planlandığı gibi gitmişti... Britt Shelley'in uyanıp kaybolduğunun edildiği bu sabaha kadar. Bu gelişmeyi beklemeyen patronları tam çekten çok sinirlenmişti. Onu bulma çabaları sonuçsuz kalmıştı.

Bu yüzden avukat Bill Alexander'ı izlemeleri emredilmişti. Müleri ilk önce müvekkilinin yerini söyleyene kadar avukata işkence rini emretmeyi düşünmüştü. Ama sonra adamı haberlerde son deşi dişeli bir halde polise müvekkilinin nereye gittiğini bilmediğini söyl görünce, samimi olduğuna ve doğruyu söylediğine karar vermişti

Bununla birlikte, Britt -eğer, önce polis tarafından bulunup, tutul mazsa- yeniden ortaya çıktığında iletişime geçeceği ilk kişinin avukatı cağı düşünölmüş ve bu yüzden Johnson ve Smith'e avukatın telefon dinlemeleri emredilmişti.

Bu iş onlar için çocuk oyuncadıydı. Avukat yalnız yaşayan bekli adamdı ve bir hizmetçi tutmayacak kadar cimriydi. Gündüzleri o deykten evi bomboştu. İki kişilik ekip çok kısa bir süre içinde içeri çıkmış ve günün geri kalan kısmında hattı dinleyip bir şey olmasını lemişlerdi.

Sonunda bir şey oldu. Çevir sesini ve Alexander'ın bir numarı ladığını duyduklarında kulak kesildiler. Johnson elindeki iskambil larını bırakıp saati not etti. Smith kayıt cihazını çalıştırdı.

Üç çalıştan sonra bir alo sesi duyuldu. Bu tereddütlü, kafası karı ve biraz da canından bezmiş bir kadın sesiydi.

"Bayan Shelley! Tanrı'ya şükür, cevap verdiniz!"

"Bay Alexander, siz misiniz?"

"Nerelerdeydiniz? Haberleri duymadınız mı? Polis sizi tutukla emri çıkardı."

Sis Perdesi

"Evet, biliyorum."

"Nereye gittiniz?"

"Aslında, bir yere gitmedim. Bu, uzun bir hikâye. Eve dönünce her şeyi anlatıyacağım. Sanırım, polis evimi izliyordur."

"Evet, oldukça kalabalık bir karşılama komitesi sizi bekliyor olacak. Tanımlıyım, Bayan Shelley. Bu sabah bir arama emri çıkarttılar. Sizi kaosa hazırlayın."

"Arama emri mi? Ne için?"

"Çünkü siz bir kaçıksınız!"

"Hayır, değilim."

"Peki, siz kendiniz için hangi tanımı kullanırdınız? Bir insan tutuklanmak için kaçtığı anda..."

"Ben kaçmadım."

"Ama polis böyle düşünüyor. Aslında, herkes."

"Biliyorum, ama açıklayabilirim. Ben..."

"Dediğiniz gibi, açıklamalarınızı dönüşünüze saklayın. Ne kadar ça-
kırırsanız, o kadar iyi. Şu anda neredesiniz?"

"Emin değilim."

"Emin değil misiniz?"

"En azından bir saatlik yolum var. Mümkün olan en kısa zamanda
döneceğim."

"Tabii, önce yakalanmazsanız. 26. ve 95. yollar polis kaynıyor."

"Otobanda değilim. Taşradayım ve yollar pek iyi değil. Şeyin nere-
de olduğunu biliyor musun, Ye... Ye..."

"Yemassee mi?"

"Evet, bu şey oradan geçmem gerektiğini söylüyor."

"Ne söylüyor?"

"Uzun hikâye. Oradan, şeye sapacağım, ah... On Yedinci Anayola
lun River Caddesi'ne."

Sandra Brown

"Pekâlâ, pekâlâ, en kısa sürede dönmeye çalışın. Ben eviminizi sizi orada bekleyeceğim. Eve vardığınızda, benden onay almadan hiçbir kelime etmeyin. Anlıyor musunuz, Bayan Shelley? Tek bir kelime bile."

"Anlıyorum ama anlatacak çok şeyim var. Öncelikle, Jay'ın eşi ti yangınla bağlantılı."

"Yangın mı?"

"Beş sene önceki polis merkezi yangını."

"Jay kahramanlardan biriydi. Bunu herkes biliyor."

"Evet, ama daha fazlası var. Jay..."

Telefon aniden kapandı.

Johnson, Smith'e baktı. Smith omuzlarını silkip, "Sanırım, tamam," dedi.

Alexander'ın numarayı iki kez çevirdiğini duydular, ama her ikisi de telefonu kapamaya da telesekreter cevap verdi. Alexander, "Lanet olsun," diye bağırdı ve telefonu kapattı.

Smith cep telefonuna uzanıp kendisi ve Johnson dışında hiç kimseyi aramaya niyetlenmedi. Onun bilmediği numarayı çevirdi. Telefon açılır açılmaz, "Avukatı aradığını mı aradı. Kaydettik," dedi.

Başka bir açıklama yapmadı ve Johnson kaydı dinletti.

İşveren kaydı baştan sona kadar dinledikten sonra, "Jay'ın onayladığı yangın hakkında bir şey anlattığını hatırlıyor. Hafızası tam anlamıyla silinmiş," dedi.

Smith kendisini savunur gibi, "Bazen hafıza kaybı geçici olabilir. Her insanın uyuşturucuya verdiği tepki farklı."

"Şimdi düşünüyorum da, onu da öldürmenizi istemeliydim. Bu cinayet-intihar gibi görünmesini sağlayabilirdiniz. Ama artık bir şey değiştirmek için artık çok geç, öyle değil mi? Ama..."

Görünüşe bakılırsa, patronlarının zihinsel devreleri bozuluyordu.

"O kaçtı ve aslında bu bizim lehimize. Bu onun suçlu ve eski suçlular listesini öldürebilecek kapasitede biri olduğunu gösteriyor. Ayrıca, kendi"

Sis Perdesi

...mak için her şeyi söyleyebilecek kadar çaresiz olduğunu. Eğer, Jay
...e ve onun kahramanlığına kara çalmaya başlarsa, onu kim dinler?
...tiki "

Hudson ve Smith lafın devamını tahmin edebiliyordu: En iyisi, Britt
...y'ın herhangi birine bir şey söylemeye fırsat bulamadan ve patron-
...nu daha fazla endişe ve deritten kurtarmasıydı.

İki adam, kâğıt oyununu bitirmeden bıraktılar. Daha tatmin edici bir
... buldukları için mutluydular.

Raley kamyonetin benzininin bitmek üzere olduğunu fark etti. Durup
...yı doldurmak ona büyük eziyet olacaktı, ama burasıyla kulübesi ara-
...da bir yerde benzini biterse bu daha da can sıkıcı olurdu.

Karşısına çıkan ilk benzin istasyonuna girdi, kamyonetten inip ben-
...n parasını ödemek için istasyona doğru yürüdü. Kasiyer para alışverişi-
... metal parmaklıklı bir pencereden yaptı. Etrafta güvenlik kameralarının
... olduğunu belirten tabelalar asılıydı ama Raley bundan şüpheliydi. Emin
... tek şey, tezgâhın altında görünmeyen ama ulaşılacak bir yerde
... bir silahın olduğuydu.

Pompayı benzin deposuna yerleştirdi. Bunu yaparken Britt'in yağ-
... lığının kamyonetin arkasında, öfkeyle fırlattığı yerde durduğunu fark
... Yağmurluğu görünce vicdan azabı duydu. İtiraf etmesi gerekirse, bir-
... oldukları süre boyunca çoğunlukla aşağılık bir herif gibi davranmıştı,
... Britt ondan daha farklı bir davranışı hak etmiyordu.

Britt, Charleston'a varır varmaz, projektör ışıklarına maruz kalacak-
... ve o bu ışıklar altında parlıyordu, öyle değil mi? Belki hemen değil, ama
... bir süre sonra Jay'in cinayetiyle ilgili aklanacaktı. Kariyerinin en bü-
... büyük haberini yapacaktı. Raley haberde eksik olan önemli parçaları ona an-
... ve biraz da melodram eklemişti. Bu yüzden, her ne kadar Britt şu
... ona onun için iyi şeyler hissetmese de, yakında ona teşekkür edecekti.

Sandra Brown

Raley depo dolarken şehre doğru baktı. Şehri, sinemalarını, muhtemelen mesesi, karides ve yengeç köftesi servis edilen restoranlarını, futbol maçlarını, limanda yapılan pazar koşularını özlüyordu.

Ama en çok, gerçekten sevdiği işini özlüyordu.

Belki de işini Hallie'yi sevdiğinden bile daha çok seviyordu. Bu büyük bir itiraftı ama dürüst olmak gerekirse, işinin elinden alınmasından Hallie'nin elinden alınmasından daha fazla üzülmüyordu.

Raley, Hallie'nin onu iddia ettiği kadar çok sevmediğine karar vermişti, çünkü sevseydi, ondan şüphe etmezdi. Suzi Monroe'nun yaptığı bu lara karşılık verdiğini itiraf ettiğinde Hallie, tıpkı anne ve babasının yaptığı gibi onun anlattığı her şeyin doğru olduğunu kabul etmeliydi. Hiç şüphelenmeden, kayıtsız şartsız ona inanmalıydı.

Ama inanmamıştı. İnanmış olsaydı, ondan bu kadar kolay vazgeçmezdi. Ve Raley, onu zannettiği kadar çok sevmiş olsaydı, geri çekilmez ve Jay'in onu elinden almasına izin vermezdi.

Sen bir korkaksın.

Britt'in neden onun bir korkak olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu. Ama onda eksik olan şey cesaret değil, destektir. Akıllı bir adam elinde kanıt olmadan ortaya çıkıp yetkili kişiler hakkında suçlamalar yapmazdı. Somut bir kanıtınız olmadığında, en iyi ikinci şey, iddianızı doğrulayacak bir tanıktır.

Beş sene bekledikten sonra nihayet bir tanığı vardı.

Britt, onu gerekli silahlarla donattığını ve sonra da kendi savaşı için onu çarpışmaya gönderdiğini düşünüyor olabilirdi, ama onun savunma hattının arkasında kendi savaşını sürdürmeyi planladığını bilmiyordu. Bu savaşın kazanmanın tek yolu buydu, çünkü şu anda hayatta olan iki kahramandan hangisinin Jay'i öldürmeyi planladığından emin değildi.

Yangın araştırmasını hem McGowan, hem de Fordyce durdurmak istemişti. Jay'i içlerinden biri mi susturmuştu, yoksa işbirliği mi yapmışlardı? Kesin olan bir tek şey vardı: Her ikisi de zannedildiği gibi kahraman değildi.

Sis Perdesi

Britt'in onların bütün düzenbazlıklarını ve suçlarını meydana çıkarıp eguları tek başına toplamasına seve seve izin verirdi. Onun tek iste-i, temize çıkmaktı. Hayatını geri istiyordu.

Tabii ki, kendini kandırmıyordu. Bu iş kolay olmayacaktı. Her iki- nün da kaybedecek çok fazla şeyi vardı ve her ikisi de mücadele etme- i için olmuyacaktı. Ayrıca, her ikisi de uzun süre ve alçakça savaş- tını sağlayacak imkânlara sahipti.

Jay'in cinayetinin sorumlusu her kimse hile yapmaya alışkındı ve- la da oldukça başarılıydı. Jay'in ona konulan teşhisten dolayı ölmeden- tralif etmeye kendini mecbur hissedebileceğini düşünüp onu yakından- nış olmalıydı. Britt, Jay'in buluşmayı ayarlamak için onu aynı gün er- antlerde aradığını söylemişti. Bu, Jay'i öldürme ve Britt'i de yaşayan- pheli olarak bırakma planının çok çabuk yapıldığını ve uygulandığı- gösteriyordu. Sözde kahramanlardan biri ya da ikisi birden hızla ve ka- lılıkla harekete geçmişti.

Britt yangın hakkında sorular sormaya başladığı anda sözde kahraman- hem polis, hem de halk tarafından incelenmeye başlanacaklardı. Raley- va da ikisi birden en çok kimin kıvranacağını, çirkin suçlamalara kar- nı çok kimin kendini savunmaya çalışacağını, kimin yangınla ilgili Ra- 'nın henüz bilmediği cevapları vermeye gönüllü olacağını yakından iz- ekti.

Onları yakalamaya niyetliydi. Son beş yıldır neredeyse başka bir şey- ünememişti. Artık, Jay öldüğü ve Britt de bu işe bulaştığı için inanıl- mama ve kuşku duyulma korkusu olmadan bu işi bitirebilirdi. Bu yüzden- e teşekkür etmesi gerekiyordu.

Jay'e teşekkür etmesi gerekenler sadece bu kadardı. Jay, Pat Wick- 'ın, Cobb Fordyce ve George McGowan. İlk ikisi ölmüştü. Diğer ikisi, Raley'nin tecrübe ettiği türden bir işkenceye maruz kalmak üzereydi.

Sandra Brown

Yerel medyanın odak noktası olacaklardı. Britt bununla ilgilenemedi. Söyledikleri ve yaptıkları her şey kaydedilecekti. Ne kadar itiraz ederse, Britt onlara o kadar yüklenecekti. Yani, en iyi yaptığı şeyi yapacaktı.

Depo dolmuştu. Raley hortumu pompaya yerleştirdi ve benzin deposunun kapağını kapattı. Parmaklıklı pencerenin arkasındaki suskun ve katli adama el sallayarak teşekkür etti. Sonra, kamyonetin arkasından yağmurluğu aldı, kamyonete bindi ve yağmurluğu yolcu koltuğuna, pamuklu gömleğin yanına fırlattı.

Arabayı çalıştırıp, benzin istasyonundan ayrıldı, ama tam onu eve türecek yola dönmek üzereyken, frene bastı. Yağmurluğa bakıp alınmış ter damlalarını silirken motor hâlâ çalışıyordu. Yağmurluk köpek kokuyordu. Üzerinde tazılardan birinin uyuduğunu sırf Britt'i sinirlendiren için söylemişti. Yağmurluk Britt gibi kokuyordu.

Britt büyük ihtimalle tutuklanacak ve Jay'in cinayetinden sorumlu tutulacaktı. Fakat Raley'nin ona verdiği kartı oynaması uzun sürmeyecekti. Ve bunu yaptığı anda, iki güçlü düşman edinecekti.

Ama ona bir şey olmayacaktı. Ne Forydce, ne de McGowan, televizyon ışıklarını ve Güney Carolina'daki herkesin dikkatini üzerine çevirmesi birine zarar verecek kadar deli değildi. Şöhreti onu koruyacaktı. Aynı polis gözetiminde olacaktı.

Tanrı biliyor ya bu kadın iş haber yapmaya geldiğinde fazla gözü kara oluyordu. Bir şeyleri ortaya çıkarma azmiyle, riske girecek, mantıklı ve sağduyusunu kaybedecek miydi?

Raley geldiği yöne bakarak, Britt'e verdiği yol tarifinin yeterli kadar anlaşılır olup olmadığını düşündü. Çift yönlü demiryolu raylarını geçene kadar sola dönmemesi gerektiğini ona söylemiş miydi? Eğer, sadece 104 hattın üzerinden geçtikten sonra sola dönerse, hatasını ancak kilometrelerce sonra anlardı.

Lanet olsun, bunu açıkça belirtmiş miydi? Bu sabah, yol tarifini hatırlarken Britt'in onun yatağında, yan yatmış ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

Sis Perdesi

bir halde uyuyor olduğu düşüncesi dikkatini dağıtmıştı. Bu yüzden, hatıralar olması gerektiği kadar ayrıntılı olmayabilirdi.

Yağmurluğa bir bakış fırlattıktan sonra içten gelen bir küfür savurup, emyoneti geldiği yöndeki dar yola doğru çevirdi ve gaza bastı.

"Tanrı'nın cezası!"

Cep telefonu aslında baştan beri yanındaydı.

Cep telefonunun şarjı bitip, Bill Alexander'la konuşması aniden sona erdikten on beş dakika sonra bile hâlâ sinirden köpürüyordu. Çalan cep telefonunu çantasının hiç kullanmadığı fermuarlı gözünde bulmuştu. Raley, Gannon, ona telefonunu evde bıraktığını söylediğinde, salak gibi ona inanmıştı.

Raley'nin ona daha ne kadar yalan söylediğini, anlattıklarının ne kadarının doğru olduğunu merak ediyordu.

Eğer bu kadar kolay ve bu kadar ikna edici bir şekilde yalan söylüyorlarsa, onun Suzi Monroe'nun ölümüyle ilgili anlattıklarına inanabiliyor muydu? Raley, onun basın toplantısında kendisine hafıza kaybına yol açan o haplardan verildiğini ve bu yüzden Jay'le birlikte geçirdiği geceyi hatırlayamadığını söylediğini duymuştu. Raley kendini haklı çıkarmak için henzer bir senaryo uydurmuş olabilir miydi?

Bunun gibi bir hikâye Jay Burgess'in her türlü pislîğe bulaşmış olduğunu gösteriyordu ve Raley'nin eski en iyi arkadaşına kin güttüğü açıkça açıktı. Tek bir hamleyle, hem kendini temize çıkmanın hem de Jay Burgess'in destansı kahramanlığını yerle bir ederdi.

Kandırılıyor muydu?

Eğer öyleyse, Raley büyük bir yalancıydı, çünkü Britt onun anlattıklarını her şeye inanmıştı. Hikâyesine inanmasının nedenlerinden biri de, Raley'nin bazı şeyleri anlatmamış olmasıydı. Tecrübelerinden, en değerli bilgilere sahip olan insanların genellikle bunları anlatmaya gönülsüz olanlar

Sandra Brown

olduklarını biliyordu. Raley yangın hakkında anlattıklarından daha fazlasını biliyordu. Bu, başlangıç nedeni olabilirdi ya da sakladığı başka bir şey vardı.

Er ya da geç, bildiği ya da şüphelendiği her şeyi açıklamak zorunda kalacaktı, çünkü Britt, Charleston Polisi, Fordyce ve McGowan'la tek başına uğraşırken onun ormanda gizlenmesine izin vermeyi düşünmüyordu.

Britt hikâyeyi Clark ve Javier'le paylaştıktan sonra birisi Raley (Jan non') bulmaya gidecek ve onu ciddi bir sorgulama için merkeze getirecekti. İtfaiye şefi de onunla konuşmak isteyecekti. Raley, bildiklerini anlatmaya zorlanacaktı ve Britt Shelley'de bu müthiş haberi sunmak için ormanda olacaktı.

Jay, ona olay yaratacak bir haber sözlü vermişti ve sözünü de tutmuştu. Ama, tanıdığı büyüleyici adamla, Raley'nin bahsettiği düzenbazın bir adam olma ihtimali Britt'in canını sıkıyordu. Raley'nin ona anlattıklarının doğruysa, ki o doğru olduklarına inanıyordu, o zaman Jay bir kızın hayatını, Raley'le olan ve hatta bir polis olarak kendi itibarını feda etmişti. Bütün bunları, Raley'nin bulmak üzere olduğu şey her ne ise onu saklaması için kaybetmişti. Bu o kadar kötü bir şeydi, ki Jay huzur içinde ölmek için bunu itiraf etmesi gerektiğini düşünmüştü.

Maalesef, katili vicdanını rahatlatmasına izin vermemişti.

Britt o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, arabasının farları Raley'nin notlarında olmayan ve daha önce adını bile duymadığı şehrin sınır tabelasını aydınlatana kadar kaybolduğunun farkına varmadı. Arabayı kenara çekip, elyazısıyla yazılmış notlara baktı.

"Çift yönlü raylar mı?" Sola dönüş yaptığı demiryolu rayları yirmi beş kilometre geride kalmıştı. U dönüşü yaparken, "Bunu belirtmen çok önemli olurdu Raley," diye söylendi. Ashında, Raley notta *çift yönlü demiryolu rayları* diye belirtmişti ama Britt talimatları dikkatli okumamıştı. Yine de, ona çok fazla vakit kaybettirmişti. Bill Alexander küplere binmiş olmalıydı.

Sis Perdesi

Arabasının ön camı ölü böceklerle kaplanmıştı. İki kere farlara topazlık gözleri yakalanmıştı. Neyse ki, geyikler yol kenarında çalılıkların altında kalmış, arabasının önüne atlamamışlardı. Ama Britt yine de yavaş ilerlemekteydi.

Geri dönmek neredeyse yarım saatini almıştı. Araba büyük çift yön-ayların üzerinde sarsılarak ilerlerken, Britt bir kez daha Raley Gange'ye küfretti ve arabayı döndürdü.

Bir hata daha yapmamak için artık gözünün önünde, direksiyonun üzerindeki tuttuğu nottan yüksek sesle, "Sağa dönen keskin viraja kadar bir kilometre ilerle," diye okudu. Dönüşü bulduğunda, "Pekâlâ. İşte burada," dedi.

Yol karanlıktı. Yolun her iki tarafı boyunca uzanan ağaçlar gölgelik benu görüyordu. Yol, ormanın içinde kıvrılarak ilerliyor, bataklık bölgeleri ve Britt'in büyük ırmakların kolları olduğunu düşündüğü derelerin kenarından geçiyordu. Bu vahşi güzellik bölgesini gerçekten keşfetmeliy-dini yapacaktı.

Keyifsizce, eğer hapse girmezsem, diye düşündü.

Evet, kesinlikle. Doğaya dönmek onun yapılacaklar listesinde olamıyordu. Ama kıyı şeridindeki bu vahşi doğaya rehber olmadan girmeye cesaret edemezdi. Yanında yolu bilen biri olmalıydı.

Belki, Raley.

Ya da hayır. Raley ondan hoşlanmıyordu. Böyle söylemişti.

Bir baykuş ya da kanat genişliği büyük olan başka bir gece kuşu yollarından uçup radyatörün önüne konunca yerinden sıçradı. Sonra, bu tür ödelek olduğu için kendini aptal gibi hissedip kendine gülmeye başladı. Ama karanlık bir kasaba yolunda tek başına araba kullanırken kim bir şey tedirgin olmazdı ki?

Birkaç dakika sonra ileride bir çift araba farı görünce gerçekten mutluluklu. Araç yan yolda durmuş, yola çıkmak için onun geçmesini bekliyordu. Britt aracın onun gittiği yöne döndüğünü görünce rahatladı. Yol aradığını sevinçle karşıladı.

Sandra Brown

Sonra aracın farları Britt'in dikiz aynasında kocaman göründü.

Britt bir an için mantıksızca *Raley* diye düşündü. Onunla birlikte Charleston'a geri dönüyordu.

Ama hemen mantıklı düşünmeye başladı. Raley o yönden geliye olamazdı, farlar bir kamyonete ait olamayacak kadar alçaktaydı ve Raley onu bu kadar yakından takip etmez, resmen arka tamponuna yapışmış bir şekilde araba sürmezdi. Bu şoförün yaptığı gibi uzun farları yakıp o şekilde bırakmazdı. Raley önündeki arabayı bu kadar tehlikeli bir şekilde sürmürdü. Dikkatini çekmek ve arkasında olduğunu belirtmek için bile bu şekilde davranmazdı.

Britt gaza basarak, "Pislik," diye söylendi. Diğer şoför de aynı şeyi yaptı ve bir kilometre boyunca tampon tampona ilerlediler. Eğer hızlı gitme diğini düşünüyorsa neden onu sollamıyordu? Yolda sollama yapılamayacak bir şeyi gösteren çift yönlü sarı çizgiler yoktu, ama olsaydı bile önündeki arabayı sıkıştırmaktan çekinmeyen biri sollama yapılmaz kuralını ihlal etmekten de çekinmezdi. Karşı yönde onu sollamasını engelleyen bir trafik yoktu.

Dikiz aynasından ve yan aynalardan yansıyan ışığı kesmek için tek eli ni kaldırıp arkadaki arabaya baktı. İki silüet gördü. Erkeğe benzeyen ama emin olamadı. Daha fazla bakamadı, çünkü arabayı çok hızlı kullanıyordu ya başlamıştı ve her iki elini de direksiyonun üzerinde tutması gerekiyordu.

Arabanın içindekiler büyük ihtimalle ne kadar tehlikeli bir oyun oynadıklarının farkında olamayacak kadar aptal çocuklardı. Bu konuda bir haber yapmalıydı: Yasal araba kullanma yaşı on sekize çıkarılmalı mı?

Britt ancak bir kilometre daha dayanabildi. Direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki, elleri adeta oraya yapışmıştı. Gerginlikten omuzları acıyordu.

"Sen kazandın." Arabasını neredeyse var olmayan bankete yaklaştı. Ama şoför, ona verilen fazladan alanı Britt'i sollamak için kullanmadı. Bunun yerine, sağ ön tamponunu Britt'in sol arka tamponuna hafifçe dokunacak şekilde fren yaptı. Britt biraz daha ilerledi, sağ lastikleri artık her

Sis Perdesi

onukine girmişti. Diğer şoför aradaki mesafeyi kapattı, tamponlarının aralığında sadece birkaç santim vardı. "Sorunun ne, moron?"

Britt'in öfkesi paniğe dönüşmeye başlamıştı. Bu, yeniyetmelerin yaptığı bir eşek şakasından daha kötü niyetli bir şeydi. Hızlanmalı mı, yavaşlamalı mı, yoksa durmalı mıydı? Tüm seçenekler riskliydi, özellikle de soğukluğu. Neredeyse çıplak sayılırdı. Cep telefonunun şarjı bitmişti. Herhangi bir silahı yoktu. Yarım saattir başka bir araba görmemişti. Ara sıra, zamanın içinde kaybolmuş evlerden gelen tek tük ışıklar görmüştü, ama hiçbirkaç kilometredir onları da göremiyordu.

Hayır, durmak söz konusu olamazdı. Yavaşlamak diğer şoförü yıldırırmıştı; aracını onunkine daha da yaklaştırmıştı. Sadece tek bir seçeneği kalıyordu, hızını artırmak ve yoğun trafiğin olduğu 17. Anayol'a varana kadar çarpışmamalarını umut etmek. Belki de, bu iki tip oynadıkları oyunun sıkılıp onu rahat bırakırlardı.

Ama içgüdüsel olarak bunun olamayacağını biliyordu. Bu bir oyun değildi, resmen gözdağı idi. Diğer arabadaki iki adam ona zarar vermek istiyorlardı.

Şoför farlarını onun dikiz aynasına yansıtmakta çok ustaydı. Farlar onu resmen kör ediyordu. Britt hücumla geçerek, sonuna kadar gaz pedalına bastı ve aynı anda direksiyonu aniden sola kırdı. Diğer arabanın sağ alt tamponuna çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Yeniden asfalt yola çıkan arabanın aralarındaki mesafeyi açmıştı.

Ama bu kısa süreli bir avantajdı. Diğer araç hızla arkasından yaklaşıp tekrar tamponuna yapıştı. Britt korku içinde, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Bunu neden yapıyorsun? Ne istiyorsun?"

Farlar yine Britt'in görüşünü engelliyordu, ama ilerideki ırmağın tabelasını seçebiliyordu. Tabelanın tam arkasında banket son buluyor ve yol tıkalı bir köprü oluyordu.

Britt'in korkusu gittikçe artıyordu. O ve Raley'nin kulübeden uçakla kurtulma giderken geçtikleri karasu ırmağını düşündü. Çok fazla bilgiye sa-

Sandra Brown

hip olmasına rağmen, birçok büyük ırmağın birleşip önce St. Helena 116
gazi'na, oradan da Atlantik'e döküldüklerini biliyordu. Okyanus akın-
na göre akış yönleri günde dört kez değişiyordu.

Bir sürü su. Birçok insan bu sularda ölmüştü. Kısa süre önce bir er-
cesedinin bulunduğuunun haberini yapmıştı. Adam tecrübeli bir yüz-
dü, ama balıkçı teknesi alabora olunca boğulmuştu. İki kayıkçının ces-
günler sonra sağanak bahar yağmurları altında kalan ırmağa karşı koy-
için sığındıkları yerden millerce uzaklıkta bulunmuştu.

Bu köprüyü geçince kendini güvende hissedecekti. Ama bu ama-
hızını arttırmıca diğer şoför de hızını çoğaltıp arabasına yaklaştı.

Britt çaresizlik içinde tekrar sonuna kadar gaza bastı. Bu hız bile
ger araçtan uzaklaşmaya yetmiyordu. Yön tabelasına varmak üzere-
diğer şoför onu solladı. Aracını sağa kırdı ve Britt'i yoldan çıkarıp hiçli-
uzanan yumuşak bankete doğru gönderdi.

Britt'in arabası suya düştüğünde saatte yaklaşık yüz altmış kilom-
re hızla gidiyordu. Araba suyun yüzeyine o kadar sert çarptı ki hava ya-
tığı açıldı. Bu Britt'in hayatını kurtardı, ama yine de büyük bir şans say-
mazdı. Çünkü arabası girdap gibi dönen açgözlü su tarafından yutulur-
Britt'in bilinci hâlâ açıktı.

15. BÖLÜM

RALEY KİLOMETRELERİ YUTAN KAMYONETİYLE hızla Charleston'a doğru ilerlerken, önünde iki çift araba farı fark etti. Ağaçlar arasında bir belirip bir kayboluyorlardı.

Onların çok gerisinde olmasına rağmen, ikinci şoförün birinciye sırtı olduğunu anlayabiliyordu. "Gerizekâli." Böyle bir yolda bu kadar agresif araba kullanmak son derece aptalcaydı. Eğer gideceği yere varmak için bu kadar sabırsızlanıyorsa, neden diğer arabayı sollamıyordu?

Raley bir yandan da ilk şoförün kimsenin onu geçmesine izin vermemesi için bir trafik canavarı olmamasını umut ediyordu. Bir an önce Charleston'a varmak ve dikkatli olması için Britt'i uyarmak istiyordu. Ona nasıl ulaşabileceğinden emin değildi. Etrafı polisterle çevrili olacaktı ve...

"Ne yapıyor bu?"

İlk araba bankete çarpmıştı ama ikinci araba onu sollamamıştı. Aslında, ikinci şoför diğer şoförü yoldan çıkarmaya çalışıyormuş gibi görüyordu.

Birden kendini çok kötü hissetti. "Britt." Ve bu aklına geldiği anda, arabalar gözden kayboldu.

Ona yetişebilecek miydi? Britt çok yavaş bir şoförse ve kaybolmazdı, belki.

Sandra Brown

"Lanet olsun!"

Diğer iki arabayı görüşünü geçici olarak engelleyen viraj ona hiç meyeyecekmiş gibi geldi. Sonunda virajdan çıktığında daha iyi bir görüşü gözlerini kısıtı. Maalesef, farların şekillerini çıkaramayacak ve tehlikeli kedi fare oyunu oynayan arabaların modellerini anlayamayacak uzaktaydı. Kamyoneti gidebileceği kadar hızlı sürüyordu, ama diğer balar daha hafif ve hızlı olduğu için aradaki farkı kapatamıyordu.

Tekrar gözden kayboldular.

Saniyeleri sayıyordu. Yirmi mi? Otuz mu?

Ve sonra bir çift far bir anlığına belirip sonra tamamen gözden kayboldu ve sıkıştıran arabanın farları köprü'nün üzerinde hızla ilerledi.

Raley keskin bir feryatla gaza sonuna kadar bastı. Daha hızlı gitti için kamyoneti kamçıliyormuş gibi direksiyona vurdu. Yol gittikçe uzuyordu.

Kamyonet patinaj yaparak, köprüyü destekleyen aşınmış toprak kenarından birkaç santim uzakta durdu. Kamyonet hâlâ sarsılırken o çöktü tan dışarı çıkmıştı. Alet çantasını açıp daha önce kullandığı güçlü el tırni rini aldı, sonra eline gelen ilk ağır metal nesneyi kaptı. Bu bir İngiliz anıtı tanydı. İşe yaramak zorundaydı.

Yarı kayarak yarı atlayarak toprak setten aşağı inerken bir yandan ayakkabılarını çıkanyordu. Suya vardığında çıplak ayakta ve ciğerlerini durmak için derin nefesler alıp bir saniye bile düşünmeden suya daldı.

El fenerinin ışığı güçlüydü, ama bu zifiri karanlığa ışık tutmak gibi di. Irmağı tanıyordu ve en sığ yerlerde bile suyun inanılmayacak kadar ranlık olabileceğini biliyordu ve burası o yerlerden biri değildi. Burada kanal çok derindi.

Heyecan içinde ışığı bir o yana bir bu yana çevirdi, paniğe kapılm üzereyken ırmak yatağına oturmuş kum bulutu içindeki arabayı gördü. Işık sürücü penceresine doğru tuttu. Işık, cama yaslanmış, solgun renkli bir aydınlattı. Bir tutam sarı saç güçsüz ışıktaki ürkütücü bir şekilde süzülüyordu.

Sis Perdesi

Britt.

El fenerinin ışığı titreştikten sonra söndü. Etraf kapkaranlık olmuştu.

Feneri bir tarafa bırakıp güçlükle arabanın yolcu tarafına ulaştı. El yordamıyla ön camı buldu ve İngiliz anahtarını elinden geldiğince hızlı bir şekilde vurmaya çalıştı. Cam kırılmadı. Birkaç kez daha vurdu. Hiçbir şey olmadı.

Çiğerleri yanmaya başlamıştı.

İngiliz anahtarını ön cama vurmaya devam etti, sonunda cam kırıldı, parçalanmadı. Ayağıyla tekmeleyerek bir delik açmayı başardı. Bir tekmeyle deliği genişletti, sonra içeri girmeye çalıştı. Kırık cam, başı ve kollarını kesiyordu ama acıya aldırmadı.

El yordamıyla Britt'i aradı ve sağ kolunu buldu. Koluna dokundu. Sola Britt tepki vermedi ve Raley içinden *Tanrım, hayır!* dedi.

Raley emniyet kemerini bulmaya çalıştı. Bağlı değildi. Britt onu çözemedi. Başarmıştı. Britt'i kollarının altından çekerek ön camdaki delikten hızla dışarı çıkardı. Her ikisinin de fazla zamanı kalmamıştı. Raley'nin ciğerlerinde hava kalmamıştı ve Britt tamamen hareketsizdi.

Britt'i ön camdan çıkarır çıkarmaz, güçlü bir ayak vuruşuyla makasla hareketi yaptı ve yüzeye doğru çıkmak için boşta kalan kolunu kullandı. Ciğerleri oksijen diye haykırıyordu. Bütün gücüyle çırpınıyordu, ama her geçen saniye daha da ağırlaşıyor ve kontrolünü kaybediyordu. Bu son beş yıl önce bir kurtarma eğitimine katılmıştı, kondisyonsuzdu.

Yüzeye doğru baktı, ama görünen sadece biraz daha açık bir siyahlık. Yine de, ona ulaşmaya çalıştı. Yukarı. Yukarı. Ve sonunda, başı yüzeye çıktı ve bir ağız dolusu havayı içine çekti.

Ama Britt nefes almıyordu.

Britt'in yüzünün suyun üstünde kalmasına dikkat ederek kıyıya doğru yüzmeye başladı. Vücudu hâlâ oksijene açtı ve yorulmuştu ama akıntı karşı elinden geldiğince hızlı yüzdü. Ayakları dibe değince geri kalan mesafeyi yürüdü, sonra Britt'i de yanında sürükleyerek kıyıya doğru ilerledi.

Sandra Brown

Britt'i sırtüstü yatırıp üzerine çıktı. Nabızı hafifçe atıyordu ama nefes almıyordu. Ellerini Britt'in göğsünün ortasına bastırıp kalp masajı yapmaya başladı.

Ritmik bir şekilde Britt'in göğsünü pompalarken, "Hadi, Britt," dedi. "Dayan. Daha yapacakların var. Hadi, hadi."

Nehir suyu yüzünden damlayıp gözlerine giriyordu, ama kalp masajına ve sonunda bir meydan okumaya dönüşen teşvik sözlerine devam etti. "Bana korkak dedin, ama şimdi vazgeçen sensin. Hikâyeni başka bir televizyon bebeğinin kapmasına izin mi vereceksin? Bunun olmasına izin verirsen, kendini asla affetmezsin. Şimdi nefes al lanet olsun!"

Nehir suyu Britt'in ağzından onun yüzüne doğru fışkırdı. Rahatlayan Raley bitkin bir şekilde başını öne eğdi. "Bunun seni kendine getirebileceğini düşündüm." Onu yan çevirdi. Britt öksürdü, kesik kesik nefes aldı ve sonra biraz daha öksürdü. Britt yuttuğu suları kusarken, onun ıslak saçlarını yüzünden çeken Raley, "Çıkar, tek yolu bu, bu çok iyi," diye mırıldandı.

Britt daha rahat nefes almaya başlayınca başını çevirip ona baktı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sesi kısılmıştı ve konuşmaya çalıştıkça boğulacak gibi oldu. Biraz daha su tükürdükten sonra sonunda, "Beni öldürmeye çalıştılar," diyebildi.

Raley başını salladı. Binlerce soru cevap bekliyordu, ama şimdi beklemeleri gerekiyordu. Britt'in fiziksel durumunu göz önünde bulundurması gerekiyordu. Ama aynı zamanda buradan bir an önce gitmeleri gerektiğini de düşünüyordu. Britt'i öldürmeye çalışan kişinin onun kamyonunun farlarını fark etmediğinden emin değildi. Aşağılık herif, Britt'in hayatta olup olmadığından emin olmak için geri dönebilirdi. Eğer katil bozuntusu geri dönerse, onları gafil avlardı.

"Kamyonete gitmeliyiz. Seni taşımam gerekecek."

"Yürüleyebilirim."

Raley bunu yapabileceğini sanmıyordu, ama tartışmadı. Ayağa kalktı ve elini Britt'e uzattı. Britt, onun elini tutup kendini yukarı çekti. Ama ayağa

Sis Perdesi

çalışır kalkmaz, dizleri büküldü. Raley, onu yakaladı ve itiraz etmesine fırsat vermeden, belinden yukarısını itfaiyecilerin yaptığı gibi omzundan aşırıp onu taşımaya ve toprak seti tırmanmaya başladı.

Karanlıkta kaldıraç görevi görebilecek basamaklar aradı. Onun da izleri birkaç kez neredeyse çözülüyordu. Kayaların üzerinde tökezleyerek ilerledi, yabani çalıların ve dökülmüş dikenli palmiye yapraklarının arasından atladı ve düşmüş bir ağaç dalına baldırını çarptı. Çıplak ayakla birkaç kez çamura saplanmıştı.

Sonunda kamyonete vardıklarında Britt'i yere indirip tampona yasladı ve yolcu kapısını açtı. Sonra da onu içeri yerleştirdi.

Britt'in üzerinden uzanıp yağmurluğu aldı ve giymesi için yardım etti. Britt'in çenesini parmaklarının arasına alıp yüzünü inceledi. Dudakları çok mor değildi. Elini kaldırıp tırnaklarına baktı. Tırnaklarına da renk gelmeye başlamıştı, ama arabanın tavan ışığı çok parlak olmadığı için kesin bir şey söylemek zordu.

"Ellerini ve ayaklarını ovuştur. Ben hemen döneceğim."

Britt panik içinde onun elini sıktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Ayakkabılarımı almaya." Raley elini çekip kamyonetin kapısını kapattı.

Spor ayakkabılarını geride bırakmak istemediği için her ikisini de yanına kadar kıyı boyunca aradı. Britt'i nehre atan her kimse henüz onun canlı hayatta olduğundan haberi yoktu. Raley, onu kurtaran kişi olduğunun ortaya çıkmasına kesinlikle izin veremezdi. Şimdilik, Britt'le yaptıkları itfaiyenin gizli kalmasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. Çamurun üzerindeki ayak izleri ve kamyonetin lastik izleri için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kontrol etmek için geri dönen birisi olursa, sadece Britt'in batan arabasının izlerini aramasını umut etti. Arabanın tamamen battığını görünce etrafı detaylı bir şekilde aramazdı.

Kamyonete binip spor ayakkabılarını Britt'in çıplak ayaklarının yanına bırakırken bu düşüncelerini Britt'e anlattı. Sonra, kamyoneti çalıştı-

Sandra Brown

np yola çıktı. Charleston'ın tersine, geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Buradan bir an önce uzaklaşmalıydı. Olay yerinden ayrılmak istiyordu.
"Kimdi o Britt?"

"İki adam."

Raley, Britt'in sol eline uzandı ve avucu yukarı bakacak şekilde kulağın üzerine, ikisinin arasına yerleştirdi. Parmaklarını serçe nabzının üzerine bastırdı. "Yüzlerini görmedin mi?"

Britt başını iki yana salladı.

"Ne tür bir arabaydı?"

Britt omzunu silktilti.

"Ya plaka?"

Britt başını tekrar iki yana salladı.

Nabzını kontrol etti. Normalden biraz daha yüksekti, ama güçlü ve sabitti. "Torpido gözünü aç. İlk yardım çantasını çıkar. İçinde bir termometre olacak. Ateşini ölç."

"Ben iyiyim."

"Lanet olası termometreyi alıp itiraz etmeden ateşini ölçer misin?" Sert ses tonunun nedeni öfkeden çok, endişeydi. Eğer benzin istasyonunda biraz daha uzun kalsaydı, eğer içgüdülerini dinleyip onun peşinden gitmeseydi, eğer ön camı kıramasaydı, Britt boğularak ölecekti. Bu eğerler, ellerinin titremesine neden oluyordu.

Britt itaatkâr bir şekilde söyleneni yaptı. Ağzındaki termometreyi çıkarıp dereceyi okuyana kadar sessizce ilerlediler. "Otuz altı buçuk."

"Fena değil."

"Ben zaten çok nadir otuz yedi olurum."

"Peki. İyi. Şimdi, durum şu. Hastaneye gitmen gerekiyor. Walter'ın ro'nda bir tane var. Vücut sıcaklığın iyi ve kan dolaşımın normale döndü. Fenerin pili bitmeden önce elini cama bastırıldığını gördüm. O sırada bilinci yerindeydi, yani çok uzun süre baygın kalmış olamazsın. Belki toplam iki dakika, bu da büyük ihtimalle bir beyin hasarı olmadığı anlamına geliyor.

Sis Perdesi

"Ama oksijen seviyenin yine de kontrol edilmesi gerekiyor. Seni önünden çekerken oluşan kanayan kesiklerin ve sıyrıkların var. Ciğerlerinde su var, gerçi önemli miktarda olsaydı şu anda öksürüyor olurdun. Kalp makul, kendi başına nefes alana kadar kan dolaşımını sağlar, ama neredeyse boğulmak üzere olan bir kurban olduğunda, acil durum müdahalesi protokolü..."

"Raley?"

"Ne var?"

"Neden beni hastaneye götürmek istemiyorsun?"

Raley götürmesi gerektiğine dair bir sürü neden sıralamasına rağmen Britt, onun bunu istemediğini anlayabilmişti. "Çünkü götürürsem fazla yaşamayacağından korkuyorum." Bunu daha iyi bir dille anlatmakta bir fayda görmüyordu. Britt'in gerçeği bilmesi ve bu gerçeğin ona çarpıtılmadan anlatılması gerekiyordu. "Biri Jay'i öldürdü. Biri seni öldürmeye çalıştı. Her ikisinin düşünülürse, daha güvende olursun."

"Bunun arkasında Cobb Fordyce mi vardı?"

"Ya da George McGowan. Belki de ikisi."

Britt alçak sesle, "Hepimiz birimiz için," diyerek daha önce Raley'nin söylediği şeyi tekrarladı.

"Senden ayrıldıktan sonra ne kadar savunmasız bir durumda olduğum farkına vardım. Dikkatli olman ve mümkünse polis gözetiminde kalman için seni uyarmaya geliyordum. Bu olaydan sonra artık hiç şüphem kalmadı. Jay'i her kim öldürdüyse, senin bir tehdit oluşturduğuna inanıyor."

"Jay'i öldürdüklerinde neden beni de öldürmediler?"

"Onların da kendilerine aynı soruyu sorduklarına ve bunu yapmadıklarına pişman olduklarına eminim."

Raley gözünün ucuyla Britt'in kollarını kavuşturup kollarının üst kısmını ovuşturduğunu gördü. Dışarıdaki sığağa rağmen kamyonetin kliması açık ve ısıyı Britt'e doğru çevirdi.

Britt, "Diğer arabayı gördün mü?" diye sordu.

"Modelini çıkaramadım. Çok uzaktaydı ve hava çok karanlıktı. Senin nerede olduğunu nasıl öğrendiklerini anlayamıyorum. Arabana verici

Sandra Brown

yerleştirmiş olabilirler. Ama bunu yapmış olsalardı bizi uçak pistinde bekliyor olmazlar mıydı? Ya da dün gece seni evden aldığımda neden yolumuzu kesmediler?"

Britt dalgın bir ifadeyle, "Telefonum," dedi. "Onu buldum."

"Oh."

"Uçak pistinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra çalmaya başladı. Arayan avukatımdı. İki üç dakika konuştuktan sonra şarjı bitti. Telefonu uyududan takip edebilirler mi?"

"Sanırım. Gerekli aletleri varsa ve kurulumunu yaptılarsa, evet. Alexander'a nerede olduğunu söyledin mi?"

Britt başını salladı. "Hangi yola sapacağımı ve ne kadar uzakta olduğumu söyledim."

"Bunu dinleyen biri seni yan yollardan birinde beklemiş olabilir. Sana yoldan geçince, peşine takılmıştır."

"Tam olarak bunu yaptılar. İlk önce, başka bir araba gördüğümü söylemiştim."

"Alexander'a benden bahsettin mi?"

"Hayır."

"Sana anlattıklarımın bahsettin mi?"

"Sadece, Jay'in cinayetiyle polis merkezi yangınının bağlantılı olduğunu söyledim. Ve hikâyenin devamı olduğunu."

Raley nefes verdi. "Bu avukatı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Onunla dün sabah tanıştım." Başını geriye atıp keyifsizce güldü. "Oradan sadece bir gün mü geçti?"

"Sana kazık atmışa benziyor Britt."

"Sanırım."

"Ya da telefonu dinleniyordu."

Balıkçılık malzemeleri ve canlı yemin yanı sıra, soğuk bira, sıcak kahve ve camındaki elle yazılmış tabelada iddia edildiğine göre Dixie'deki en iyi hamburgerleri satan bir dükkâna rastladılar.

Sis Perdesi

Raley dükkânın önüne park edip kamyonetin kapısını açtı. "Hemen dönün!" Britti, onunla tartışmayınca ya da onu soru bombardımanına tutmadıkça, Raley, onun hâlâ şokta olduğunu anladı. Soru sormasını tercih ederdi.

Raley dükkândan içeri girince, tel kapının üzerindeki zil çingirdadı. Bekleli beyaz atlet ve haki pantolon giymiş bir adam tezgâha yaslanmış, bir yandan soğan çeşnili patates cipsi yiyor, bir yandan da önündeki avcı ve balıkçılık dergisinin sayfalarını çeviriyordu. Arkasındaki duvara çamuklu bir balinanın kafası monte edilmişti.

Raley tezgâha yaklaşırken, adam tuzlu parmaklarını pantolonuna silip Raley'i çamurlu çıplak ayaklarından başlayıp üzerine yapışmış ıslak saçına, sakallı yüzüne ve karmakarışık saçlarına kadar tepeden tırnağa kadar tırmıyordu. "Yüzmeden mi geliyorsun?"

"Sıcak çay lütfen. Bir tane."

Adam kıkrıdayarak, "Sıcak çay mı?" dedi. "Yanında kızarmış patates ister misin?"

Raley hiçbir şey söylemeden sadece adama baktı.

Adamın aptal sırtışı yavaş yavaş kayboldu. "Kahve makinesi orada. Sıcak su musluğu da yanında."

Raley selfservis bölümüne gitti ve ezilmiş Lipton çay poşetini bulamadı. Kadar arandı. Köpük bardağı -pek de sıcak olmayan- sıcak suyla doldurdu, çay poşetini içine atıp üzerine bir kapak koydu. Tezgâha geri dönerek, "Ne kadar?" diye sordu.

"Bayan için mi?"

Adam, Raley'nin arkasına bakıyordu. Raley başını çevirip onun bakışına baktı: Britti başını yolcu camına yaslamıştı, ıslak saçları ifadesiz şekilde ön camdan dışarı bakan gözleri dışında bütün yüzünü kapamıştı. Raley tekrar adama doğru dönüp, "Evet," dedi.

"Zor bir gece miydi?"

"Öyle denilebilir."

Adam çay bardağını Raley'e doğru kaydırarak, "Müesseseden," dedi. "Teşekkürler."

Sandra Brown

"Şekeri unutma."

Raley iki paket şeker alıp adama başıyla teşekkür etti ve kamyonu geri döndü. Çay ve şekeri Britt'e verip kamyoneti çalıştırdı ve tekrar yola çıktı.

"Bunu istemiyorum." Britt bardağın kapağını açmış, ancak elma suyu rengini alacak kadar demlenmiş çaya bakıyordu.

"Sen yine de iç."

Britt itaatkâr bir şekilde bardağı dizlerinin arasına yerleştirip, içine bir paket şeker boşalttı ve cesaretle bir yudum içti.

Raley, "Evimde bir oksijen tüpüm var," dedi. Britt hiçbir şey söylemedi, ama Raley gözünün ucuyla onun kendisine soru soran gözlerle baktığını görebiliyordu. Raley gözünü yoldan ayırmadı. "Acil bir durumda ihtiyacın olabileceğini düşünerek almıştım. Mesela, keseli sıçan gibi çok yağlı yiyecekler yiyen Delno kalp krizi geçirirse diye. Her şeyi domuz yağında kavrıyor ve domuz yağının bir içecek olduğunu sanıyor."

Britt çaydan bir yudum daha alırken bardağın kenarından ona bakmaya devam ediyordu. "Seninle birlikte kulübeye geri dönmemi mi istiyorsun?"

Raley başını çevirip ona baktı. "Pek sayılmaz, hayır. Ama sana göstermem gereken bir şey var."

"Oksijen tüpüne ek olarak mı?"

"Dosyalarım. Yangınla ilgili araştırmamda bulduğum her şey."

"Resmi belgeler mi?"

"Kovulmadan önce gizlice Brunner'in ofisine girdim ve her şeyin bir kopyasını çıkardım. Hepsini okumana izin veririm, ama önce, ben sana onay vermeden haber yapmayacağına dair bana söz vermelisin." Raley söylediğinin iyice anlaşılması için sustu.

"Yoksa?"

"Yoksa, doğru düzgün bir tedavi görmeyi için seni acil servise bırakırım. Ya da seni evine bırakırım ve sen de polise teslim olursun. Doğruyu söylemek gerekirse, her iki seçenek de benimle birlikte kalmaktan çok daha akıllıca."

Sis Perdesi

Britt parmağını birkaç kez bardağın kenarında dolaştırdı. "Kendi avu-
şının güvenilir olmayabilir."

"Seni kötü adamların eline vermiş olsa da olmasa da şüphe altında."

"Benim davamdaki dedektiflerin Jay'e taptıklarını ve onun hakkında
şüphesiz bir şey duymak istemediklerini kendin söyledin."

"Bunu aşmalarını sağlayacağına eminim. Er ya da geç, gerçeği kabul
etmek zorunda kalacaklar."

"Ama geç kabul edecekler. Çünkü şu anda güvenilirliğim sıfır."

"Bu arada, korunmasızsın ve tehlikedesin."

"Buna hiç şüphe yok. Biri beni... beni..."

"Öldürmeye çalıştı."

Konuşamayacak kadar duygusallaşan Britt başını salladı.

Raley bu cevabı yeterli buldu.

Tanrı'ya şükür, kalan son misafirler de teşekkür etmek ve vedalaşmak
için ön kapıya doğru ilerliyorlardı. George bu partiye elinden geldiğince
çalışmıştı. Les'in iyi vakit geçirme anlayışı, dalkavuklarını ve onların eş-
lerini etrafına toplamak, onları iyi yemekler ve güçlü içkilerle doyurmak,
ne kadar önemli biri olduğunu ve onun kıyını öpmek için maaş aldıkları
için ne kadar şanslı olduklarını görmelerini sağlamaktı.

Parti, on sekiz delikli yavaş bir golf oyunu ve bitmek tükenmek bilme-
yen bir öğle yemeğinin ardından şehirle bu akşamüstü yapılan anlaşmayı kut-
lamak için güya son dakikada organize edilmişti. George bundan şüpheliydi.

Şehir kulübünden eve döndüğünde, yemek şirketi kamyoneterleri, bar-
menler ve garsonlar çoktan gelmiş, hazırlık yapıyorlardı. Misafirler saat
iki buçukta gelmeye başladılar ve saat yedide davet edilenlerin yüzde
doksanı gelmişti. George, Les'in bu partiyi haftalardır planladığını anladı.

Salak, spor kompleksi antlaşmasını yapamayacağını asla düşünme-
mişti.

"Bay McGowan, size bir telefon var."

Sandra Brown

George dönüp onun dikkatini çekebilmek için koluna dokunan kâhyaya baktı. "Not al."

"Denedim efendim. Ama telefondaki bey sizinle konuşmak için ısrar etti."

"George?" Siyah, vücuda oturan, straplez elbise içinde nefes krebetirilen görünen Miranda ona doğru yaklaştı. Elindeki pembe martini, göğüs dekoltesinde duran pırlanta damlayla uyum içindeydi. Beş karatlık taş multimediyatçıydı ama Miranda'nın dolgun göğüslerinin yanında hiç kalıyordu. "Madisonlar seninle vedalaşmak için bekliyorlar."

Madison'ın aslında onları pek taktığı yoktu, daha çok Les'e dalbe vukluk peşindeydi. "Benim bir telefona cevap vermem gerekiyor. Hemen için iyi geceler dile."

Miranda rahatsız oldu ama hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. Madison'ın elini sıkarken şişman, çekingen eşinin sıradan elbisesine te bir şekilde iltifat eden Les'in yanına gitti.

George viski sodasını bitirip boş bardağı kâhyaya uzattı. "Teşekkürler. Telefona çalışma odasından cevap vereceğim."

Burası çok gösterişli bir odaydı. Kütüphanenin rafları hiç okunmamış ve daha önce isimlerini bile duymadığı yazarlar tarafından yazılmış kitaplarla doluydu. Lambri duvarları kendisinin avlamadığı karaca ve geyiklerin doldurulmuş kafaları süslüyordu. Gösterişli bir camekân büfenin katıldığını bile hatırlamadığı tenis maçları ve golf turnuvalarında kazanmış kupalar duruyordu. Yarış atlarından biri birçok gümüş kupa kazanmıştı, ama George bu konuda, asabi, huysuz bir safkana sahip olmanın, bakmanın ve eğitmenin karşılığı olan aşırı yüksek faturaları ödemek başka hiçbir şey yapmamıştı.

Ve bir de o ve diğerlerinin yangın mahallinde çekilmiş ünlü fotoğrafları vardı. Miranda, onu utanç verecek kadar büyüttürmüş ve İngiltere Kraliçesi'nin kendi portresi için kullanacağı bir çerçeveye yerleştirerek, duvara asmıştı.

Sis Perdesi

Çalışma masasına oturup telefonu kaldırırken fotoğrafa bakmamaya çalıştı. "Evet? Kimsiniz?"

"Cobb Forydce."

Fotoğrafa bakmaktan kaçınmasına rağmen gözleri ona kayıyordu. Mevci saatleri dışında değil misin?"

"Aramam gerektiğini düşündüm."

"Bir parti veriyoruz Cobb. Misafirlerim var."

Başsavcı bunu duymazdan gelerek, "Birkaç dakika önce çok ilginç bir telefon aldım."

"Öyle mi?"

"Bill Alexander."

George yutkundu. Daha doğrusu bunu denedi. Ağzı kurumuştur. Telefonu açmadan önce bir içki daha içmiş olmayı isterdi. "Avukat olan mı?"

Cobb sıkıntılı bir sesle, "Yapma George," dedi.

"Pekâlâ, seni gecenin bu saatinde neden aramış?"

"Çünkü ben eyalet başsavcısıyım. Bu yüzden Britt Shelley'nin ona, "Burgess'in cinayetiyle polis merkezi yangını arasında bir bağlantı olduğunu söylediğini bilmem gerektiğini düşünmüş."

George dirseğini masaya dayayıp başını avucunun içine aldı.

Fordyce konuşmaya devam etti. "Bay Alexander'a müvekkili Bayan Shelley'nin neden iki olay arasında bir bağlantı olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Sadece tahminde mi bulunuyordu, yoksa Jay, ona ölmeden önce neyi mi anlatmıştı? Bay Alexander, ona bu soruları sormaya fırsat bulamadı. Cep telefonu görüşmelerinin kesildiğini söyledi."

"Bill Alexander'ı ne kadar tanıdığını bilmiyorum George, ama kolay kolay kapılan biri değildir. Bu akşam beni aradığında neredeyse dehşete kapılmıştı. Cep telefonu konuşmasından sonra Dedektif Clark'a Bayan Shelley'nin bir saat içinde teslim olmak üzere evinde olacağına söz vermiş. Ama Bayan Shelley gelmemiş. Kendisinin nerede olduğu yine bilinmiyormuş."

"Hah. Alexander bu flaş haberi vermek için seni neden aramış?"

Sandra Brown

"Bayan Shelley'nin yangın ve cinayet arasında bir bağlantı olduğunu dair iddiasını ciddiye alıp almaması gerektiğini merak ediyordu. Bu konu hakkındaki fikrini sordu. Bu konuda ayrıntılı bir araştırma yapılması gerektiğini düşünüyor muydum? Kamuoyuna açıklanması gerekli miydi? Yoksa gizli mi tutulmalıydı? Kısacası, bir çingiraklı yılanı lan nundan yakalamış ve onu nereye atması gerektiğini bilmiyor."

George'un midesi bulanmaya başlamıştı. "Alexander, Dedektif (1) arayıp, ona Britt Shelley'nin teslim olmak için eve doğru gittiğini söylediğinde, sence ona bu yangın meselesinden de bahsetmiş midir?"

"Hayır, bahsetmemiş. İlk önce bana danışması gerektiğini düşünmüştü."

George rahatlayarak, en azından bu da bir şeydir, diye düşündü. Bu önemli olmasa da yine de bir şeydi. Bir hareket hissedince başını kaldırdı. Kayınpederiyle Miranda'nın çalışma odasında yan yana durdukları günü

Cobb, "Yangından bahsedilmesi hoşuma gitmedi George," dedi. "A hepimiz için çok rahatsız edici olabilir."

"Evet, bunun farkındayım." Hızlı bir nefes aldı. "Dinle, kapatmam gerek. Seni yarın ararım."

"Konuşmalıyız George."

"Evet. Seni erkenden ararım." Başsavcının başka bir şey söylemeye ne fırsat vermeden telefonu kapattı.

Miranda deri kanepeye doğru yürüdü ve kendini kanepenin üzerine bırakarak, baştan çıkarıcı bir şekilde gerindi ve muhteşem göğüsleri koltesinden dışarı fırladı. "Arayan kimdi hayatım?"

"Cobb Fordyce."

Miranda'nın kaşları anlamlı bir şekilde havaya kalktı, ama soran Les oldu. "Başsavcının gecenin bu saatinde söylemesi gereken ne tür bir şey neymiş?"

George'un bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Bir sorununuz olduğunu söyledi."

16. BÖLÜM

BRITT OKSİJENİ REDDETTİ. "BEN İYİYİM. GERÇEKTEN."

"Sadece beş dakika. Ben duş alıp çıkana kadar." Britt ikna oldu ve son-
ra yatağı yerleştirdi. "Normal bir şekilde nefes al." Britt her şey yolunda anla-
mıyordu başparmaklarını havaya kaldırdı, ama bu pek de inandırıcı bir ha-
sret değildi.

Yorgun ve duygusal açıdan sarsılmış oldukları için kulübeye döner-
ken uzun yolda sadece birkaç kelime konuşmuşlardı. Konuşulacak çok faz-
la şey vardı, ama her ikisi de fiziksel açıdan kendilerine gelene kadar tüm
konuşmaların bekleyebileceğine dair sözsüz bir anlaşma yapmışlardı.

Combahee Nehri'nde mikrop kapmış olabileceğinden endişelenen
Raley iyice yıkandı. Kollarındaki ve ellerindeki kesiklerle sıynklar ciddi
dikenlenmişti, ama yine de onlara oksijenli su sürdü, sonra temiz bir ti-
şörtle dizlerinden kestiği eski bir kot pantolon giydi.

Britt, onu bıraktığı yerde, yemek masasının sandalyelerinden birinde
oturmuyordu, çıplak ayaklarını masanın ön ayakları arasındaki tahta çiviye
basmış, parmaklarını içeri doğru kıvrırmıştı. Raley oksijeni kapattı ve
yatağı hurun deliklerindeki boruları çıkardı. "Şimdi duş olabilir miyim?"

Raley, ona yatak odasını gösterdi. "Banyoya temiz havlu ve giysi bı-
raktım."

"Teşekkür ederim."

Sandra Brown

"Aç mısın?"

Britt uyurgezer gibi yatak odasına doğru giderken başını hayır anlamında iki yana salladı.

Raley kurt gibi acıktığını hissediyordu, ama buzdolabını açınca görünüşü hiçbir şey iştah açıcı görünmedi. Yemekten vazgeçen Raley yatak odasına gitti. Duş hâlâ akıyordu. Bakışları odada gezindi ve tatlı patates asma durdu.

Bu "hoş ve yuva hissi veren" bir ayrıntıydı.

Duş kapandı. Raley salona geri döndü ve banyo kapısının açıldığını duyan kadar bekledi, sonra yatak odasının kapısına kadar gitti. Britt, bıraktığı tişörtü ve boxer şortunu giymişti. Tabii ki, ona çok büyük gelmekteydi. Şort kalçalarından oldukça aşağıda duruyordu ve tişörtün kolları bileklerine inmişti, ama yine de Britt'in saygın bir görünüşü vardı.

Saçları hâlâ ıslaktı. Gözlerinin altı karamıştı ve gözleri alışılmadık derecede büyük ve ifadesiz görünüyordu. Raley, televizyon izleyicilerinden herhangi birinin onlara son haberleri sunan modern kadınla bu tatsız kadının aynı kişi olduğunu anlayacağından şüpheliydi.

Raley, "Yatağa otur," dedi. "Kesiklerin üzerine bir şey süreceğim, tırnaklarını biraz yakar, ama bu da işe yaradığını gösterir."

Britt itiraz etmeden gidip yatağa oturdu. Raley elinde bir oksijenli şişesi ve bir rulo tuvalet kâğıdıyla banyodan çıktı. Pamuğu yoktu.

Britt'in önünde diz çöktü ve tuvalet kâğıdından bir parça koparıp lekin kokulu sıvıya batırdı. Britt'in kolundaki sıyrığı temizledi. Britt dişleri arasından ısıklık gibi bir ses çıkardı. Raley, "Seni uyarmıştım," dedi.

"Önemli değil."

"Hemen bitireceğim." Britt'in dizindeki kesige geçti. "Seni onlardan çekerek çıkarmak zorunda kaldım."

"Camı kıramadım."

"Yanıma İngiliz anahtarı aldım ve kılana kadar cama vurdum. Hatırlamıyor musun?" Britt hayır anlamında başını iki yana salladı. "Hatırlamaman belki de daha iyi," dedi.

Sis Perdesi

"Arabanın suya düştüğünü hatırlıyorum. Sertçe. Hava yastığım açıldı, su havası inmeye başladı. Araba suya battı. Emniyet kemeri hareket etmeye başlamıştı. Her şeyin ne kadar çabuk olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama bir yandan da her şey ağır çekimde gibiydi, anlıyor musun?"

Raley tuvalet kâğıdından birkaç parça daha koparıp üzerlerine sıvıyı dökülürken başını salladı.

"Farlar ve gösterge ışıklarının hepsi sönmüştü. Karanlık. Çok karanlık."

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin Britt."

"Arabanın içi suyla doldu." Britt sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. Raley, onu duyduğunu sanmıyordu. "Başımın üzerine kadar su geldi. Emniyet kemerimi çözdüm ve cama vurmaya başladım ama..." Başını yana salladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Titriyordu. "Camı kırma-ya çalıştım, ama kıramadım. Ve nefesimi daha fazla tutamayacak duruma geldim."

"Britt üşüyor musun?"

"Hayır."

Ama dişleri birbirine çarpıyordu. Raley ayağa kalktı ve yorganı kal-
p Britt'in üzerine örttü. Britt kollarını göğsünde kavuşturarak kumaşa
göğsü ve yorganın içine gömüldü.

Raley tekrar onun önünde diz çöktü ve Britt'in şakağındaki kesiği in-
celedi. "Oldukça kötü, ama dikiş gerektirecek kadar derin değil. Hafif bir
kanama olabilir, en azından bir süreliğine. Makyaj yaptığında hiçbir şekilde
görünmez. Özellikle de kamera önünde."

Raley, onu sakinleştirmek için konuşuyordu. Belki de, kendisini sakin-
leştirmek için konuşuyordu. İkisinden biri kendini toparlamak zorundaydı.
Her ikisinden sarsılmıştı ve şu anda son derece kırılgan görünüyordu.

Britt'in şu anki durumu alışıldıktı. Olası tehlike artık geçmiş, farkın-
dan devreye girmişti, Britt ölümle burun buruna gelmişti. Raley yanan bi-
r tehlikeyi ya da başka tehlikeli durumlardan kurtarılan insanların bu tepki-

Sandra Brown

leri verdiğini düzinelerce kez görmüştü. Adrenalin patlaması geçti ve insanlar yaşadıkları ölümcül tehlikeyi tam anlamıyla kavradıkları genellikle kontrollerini kaybederlerdi.

Raley, Britt'in soluk alışında bir zorlanma fark edince telaşlandı. "Nefes almakta zorlanıyor musun?"

"Hayır."

Temiz bir tuvalet kâğıdı parçasına oksijenli su döküp, Britt'in alnındaki tırtıklı kesige bastırdı. Britt yine hıçkırır gibi bir ses çıkardı. Göğüs rindeki yaşlar yanaklarına döküldü. Raley, "Üzgünüm. Bu ilacın çok etkisi yaktığını biliyorum," dedi. "Ama biraz sonra bitecek. Söz veriyorum."

"Önemli değil."

"İşim neredeyse bitti. Parazit olsun istemezsin." Kâğıdı kesigin üzerine birkaç kez daha bastırdı, sonra tuvalet kâğıdını ve oksijenli su şişesini komodinin üzerine bıraktı. "İşte bitti. Gördün mü?" Ayağa kalkıp ellerini birbirine sürttü. "Tamamdır."

Britt başını kaldırıp ona baktı. Sulu gözleri o kadar büyümüştü ki yüzünün neredeyse tümünü kaplıyordu. İçini çekerek ağlıyordu ve dudakları titriyordu. Bir gözyaşı damlası ağzına doğru akıp dudaklarının altına tiği köşede durdu. Britt bunun farkında değil gibiydi.

"Ben çok... çok korkmuştum."

Raley sahte neşeli tavrını bırakıp ciddi bir şekilde, "Biliyorum," dedi.

"Yap... yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Hayır."

"Onlardan kaçmaya çalıştım ama yol..."

"Sen elinden geleni yaptın."

"Su içeri girince, paniğe kapıldım."

"Kim kapılmazdı ki?"

"Ben hep... cesur olacağımı düşünürdüm. Ama değildim."

"Sen..."

"Öleceğimi biliyordum."

"Ama ölmedin."

Sis Perdesi

"Ama... hani, insanlar hayatlarının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini söylerler ya?"

"Evet."

Britt başını iki yana salladı. "Benimki geçmedi. Hiçbir şey olmadı. Ben ve korkudan başka hiçbir şey yoktu. Sadece kurtulmak istedim. Çok korkuyordum Raley?"

"Efendim?"

Britt, onun eline uzandı, ama Raley elini uzatınca Britt, onun kolunu tuttu. Sonra diğer eliyle Raley'nin kemerini tutup ona asıldı. Raley'nin ayağına üzerine tırmanırken yorgan üzerinden düştü, ayağa kalkmak için onun kollarının üst kısımlarını kullandı ve ayağa kalkınca kollarını sıkıca Raley'nin boynuna dolayıp orada asılı kaldı.

"Ölmek istemedim. Ölmek istemedim."

"Olmedin. İyisin. Güvendesin."

"Oh, Tanrım." Parmak uçlarında kalkarak, yüzünü Raley'nin boynuna dokundu. "Öleceğimi sandım."

"Geçti. Güvendesin." Raley acemice onun sırtını okşadı. "İyi olacaksın."

Sonra Britt elleriyle onun yanaklarına dokundu, yüzünü kendisinininkine doğru çekti ve dudakları çılgınca Raley'nin dudaklarını aradı. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve iyice sıkıdığı yumruklarıyla Raley'nin saçlarını neredeyse kökünden koparacak kadar güçlü bir şekilde çekti. "İyi" öptü ve tutarsız, anlaşılmaz, ama çaresizliği ifade eden sözler arasında onu öpmeye devam etti.

Kendisinininkinden çok daha küçük ve yumuşak vücudun verdiği his. Dudaklarına sürtünen çıplak bacakları. Onu kavrayan elleri. Nemli ve arızalı dudakları. Bütün bunlar çok fazlaydı. Raley saf bir arzuyla yanıp tutuluyordu.

Ona sarıldıktan sonra ellerini Britt'in kalçalarına koyup onu kendine doğru çekti. Dudaklarını onunkilere bastırdı. Onu öpünce Britt dudaklarını arıyordu. Dilleri birbirine değdi, sonra Raley dilini onun ağzına soktu ve onu kaybettirdi.

Sandra Brown

Kafasının içinde herhangi bir yangın alarmından çok daha güçlü bir uyarı zili çalıyordu, ama Raley ona kulak asmadı. Britt çok güzel kokuyordu, dudakları yumuşak, ateşli ve açtı, bir kadın onu istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Hem de çaresizlikle.

Britt, Raley'nin saçlarını avuçlamaya ve tişörtünü çekmeye devam etti, sonra ellerini tişörtünün altına sokup sırtını okşadı. Tırmakları Raley'nin derisine batıyordu. Raley, onu öpmeye ara vererek tişörtünü çıkarıp uzağa fırlattı, sonra yeniden onu öpmeye başladı. Britt, Raley'nin ona giymesi için verdiği tişörtü çıkarırken tekrar birbirlerinden ayrıldılar. Bu kez birleştiklerinde, Britt'in göğüsleri onun göğsüne değiyordu ve Raley zevkle inlediğini duydu.

Britt tekrar Raley'nin kemerini tuttu ve yatağın üzerine uzanırken, kendisine doğru çekti. Raley, onunla birlikte hareket etti. Britt pantolon düğmelerini çözmeye başladı, aslında bunu birlikte yaptılar. Acemi parmakları metal düğmeler üzerinde birbirleriyle yarıştıyordu. Sonra, Britt'in hiç de acemi olmayan parmakları onu kavrıdı. Raley anlamsız bir dırıyla fütür sıraladıktan sonra dizden kesilmiş kot pantolonunu çıkardı ve tişörtünü çıkarmasına yardım etti.

Sert, hızlı ve kaba bir sevişmeydi. Birbirlerine sıkıca sarılarak, birbirlerine nefes nefese kalmışlardı ve bir dakikadan daha kısa sürmüştü.

Sonra birkaç dakika boyunca birbirlerine kenetlenmiş ve tamamen bitkin düşmüş bir halde uzandılar. Britt hiç hareket etmiyordu, bu yüzden Raley de kıpırdamadı, ama biraz önce yaşananların sonuçları bir ton ağırlık gibi üzerine binmişti.

Bunu ilk önce Jay yaşıadı.

Britt kendini gerçekten çok iyi hissetmesine neden olsa da bu Raley'nin kalçasının üzerinden çekip ona sarılan kollarını gevşettiğinde Raley'nin aklından geçen buydu.

Raley sırtüstü uzanıp gözlerini kapattı. Can sıkıcı bir sessizlik içinde geçen dakikalar durumu olduğundan daha da garip bir hale sokuyordu. Birisi bir ara bir şey söylemeliydi, ama bu kişi Raley olmayacaktı.

Sis Perdesi

Sonunda, Britt'in yatakta doğrulduğunu hissetti. Britt yatağın ayak ucuuna fırlatılmış şortu ararken Raley gözlerini açtı. Britt'in vücuduna bak-
tıktan kendini alamıyordu. Muhteşem bir kalçası, güzel ve pürüzsüz bir
tı vardı. Ön tarafı daha da güzeldi. Göğüslerinin kıvrımı dolgun, ama do-
ğaldı. Pembe göğüs ucu çok hoş görünüyordu.

Raley kendini tuhaf hissetmeye başlayınca, ayağını yere sarkıtıp doğ-
ruya baktı. Britt'e giymesi için verdiği tişörtü yerden aldı ve arkasını dönmeden
tişörtü doğru uzattı. Britt tek bir kelime etmeden tişörtü aldı. Raley iki parça
tişörtü topladı, sonra ayağa kalkıp, banyoya gitti ve kapıyı arkasından ka-
pattı.

Lavabonun başında durup suyu açtı ve bir bezle temizlenirken, *Tan-
rım, Tanrım* diye içinden geçirdi.

Raley can sıkıntısıyla, at çalındıktan sonra ahırın kapısını kapatmak-
la ilgili beylik atasözünü hatırlayarak kot şortunun düğmelerini kapattı son-
ra ışığı söndürüp kapıyı açtı. Britt sırtı ona dönük bir halde yan yatıyordu.
Britt şortu giymiş ve yorgani beline kadar çekmişti. Raley yatağa uzandı ve
Britt'e baktı bakacak şekilde yan döndü.

Britt boğuk bir sesle, "Derler ki..." dedi. Sonra susup boğazını temiz-
ledi. "Derler ki... bu gece yaşadığım türden bir şey yaşadığında ya da bir
kızla sevişmeye gidildiğinde, ölümün gerçekliği ve kesinliği ile karşı karşıya ge-
rildiğinde... insanın seks yapmak istemesi çok normalmiş. Derler ki, biraz
zaman sonra... bizim arasında... yaşananlar... Demek istediğim, bu gece yaşadığı-
m türden bir travmaya böyle bir tepki verilmesinin doğal olduğu söyle-
biliriz. Çünkü seks en büyük... Yaşamın en büyük kanıtı."

Raley birkaç saniye sessizce yatmaya devam etti, sonra bükümlü bo-
kandaki lambaya uzanıp, ışığı açtı. "Böyle mi diyorlar?"

Britt uyandığında Raley gitmişti. Yemek masasının üzerinde bir not
vardı. Spiral bir not defterinden koparılmış çizgili beyaz kâğıda, kalın, ta-
hvil yazısıyla, siyah kalemle, "Birkaç saat içinde dönerim," yazılmış-
tı. Notun altına konuşan adam.

Sandra Brown

Kısa mesajın altına not ettiği saate göre gideli iki saatten fazla olmuştu. Britt kendine kızarmış ekmek ve kahve yaptı. Kamyonetin dar yolda gidişini duyduğunda ikinci kahvesini içiyordu.

Endişeli bir halde onun dönüşünü bekliyormuş gibi görünmek istemediği için yatak odasına gidip kapıyı kapattı. Orada saklanırken konuştuğunda yetişkinlerin kesinlikle çocuk gibi davranabildiklerini fark etti. Ama yine de, dışarı çıkmadı.

Tel kapının gıcırdayarak açıldığını, sonra çarparak kapandığını duydum. Raley'nin mutfığa doğru giden ayak seslerini duydu. Yatak odasının kapısını açacak kadar cesaret topladığında, Raley'nin sırtının ona dönük olduğunu gördü. Yemek masasının üzerine plastik torbalar koyuyordu. Üzerlerinde tanıdık Target logosu vardı.

"Nerede olduğunu merak..."

Raley, ona doğru dönünce sustu. Saçını kestirmişti. Eskiden olduğu kadar kısa değildi, ama kesilmiş ve bir şekle girmişti. Ama en şaşırtıcı olanı sakalsız yüzüydü. Britt, onun köşeli çene yapısını ve çıkık elmacık kemiklerini unutmamıştı. Ve dikkati gözlerinden çeken sakalı olmayınca, gözleri daha yeşil ve çarpıcı görünüyordu.

Britt, onun bu ani ve büyük değişikliği hakkında yorum yapıp yapmamayı düşünürken Raley arkasını döndü ve torbaları boşaltmaya başladı. "Bir şey yedin mi?" diye sordu.

"Kızarmış ekmek."

"Biraz meyve aldım."

Britt masaya yaklaşınca plastik sepetteki çilekleri ve kavunu gördü. Çilekleri alıp lavaboya gitti. "Bunlar çok lezzetli görünüyor." Musluğu açıp, çilekleri yıkadı.

Raley, "Sana giyecek bir şeyler aldım," dedi. "Uyup uymayacağımı bilmiyorum." Britt süzölmeleri için sepetteki çilekleri tezgâha bıraktı. Raley, ona birkaç torba uzattı. "Fazla bir şey bekleme."

Britt merakla torbaların içine baktı. "Teşekkür ederim. Gidip uykumu değiştireyim."

Sis Perdesi

Britt yatak odasına girdiğinde Raley, "Hap kullanıyor musun?" diye sordu.

Britt geri döndü. "Ne?"

Raley, *beni duydu. Tekrar mı ettireceksin*, der gibi kaşlarını çatı.

Britt cevap vermekten kaçınan bir şekilde omuzlarını silk.

Raley ellerini kalçalarına koydu. "Bu evet mi, hayır mı demek?"

Britt onun tutumundan ve ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. "Bu *seni ilgilendirmez.*"

"Ne yazık ki, dün akşamdan beri ilgilendirmeye başladı."

Britt'in içini bir öfke dalgası kapladı. "Beni dinle, Bay Gannon. Bir-
de olduğum erkeklerin çoğunun gururu okşandı, bazıları minnettar kal-
dı, hepsi tatmin oldu ama hiçbiri *talihsiz* olduklarını düşünmedi."

"Ne mutlu sana. Korunuyor musun, korunmuyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez. Hiçbir zaman da ilgilendirmeyecek. Asla. En-
gelenimden gereken bir şey yok, tamam mı?"

Sonra topuğunun üzerinde dönerek yatak odasına doğru gitti ve sert-
ce kapıyı çarptı. Yanaklarında hâlâ öfkenin sıcaklığını hissederken torba-
nın içindekileri özensiz bir şekilde yatağın üzerine boşalttı. Raley'nin al-
malarından nefret etmeye hazır.

Aslında seçimleri oldukça iyiydi.

Her şey siyah, beyaz ya da kot kumaştandı. Kaçamak bir hafta sonu ge-
ni için yanınıza alabileceğiniz türden giysilerdi. Seçtiği şeylerle Hallie'nin
ilgisi olup olmadığını merak etti.

Kulodunu ve sutyenin etiketlerini söktükten sonra giydi. Sonra be-
z kot pantolon, siyah tişört ve deri lame şeritli beyaz spor ayakkabılar
vardı. Hiç de fena değildi. Ölçüler ya tamdı ya da çok az büyüktü. İç ça-
şırları bile. Bu eşyaları dün almış olsaydı bu kadar isabetli olamayaca-
nı düşünmek Britt'in yüzünün kızarmasına neden oldu.

Kıyafetlerin yanında vücut losyonu, dudak parlaticısı, allık ve rimel gi-
li lırkaç kozmetik eşya da vardı. Britt kendini daha iyi hissetmek için mut-

Sandra Brown

fağa geri dönmeden önce makyaj yaptı. Raley kavunu kesiyordu. Omzunu üzerinden Britt'e baktı ama yeni giysileri hakkında bir yorum yapmadı.

Britt, "Şimdi daha çok kendim gibi hissediyorum," dedi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kâse almak için Britt'in üzerinden dolaba uzandı ama onun gözünün içine bakmadı.

"Üç maymunu mu oynayacağız?"

Raley kasap bıçağıyla talihsiz kavunu yarmış, hızlı ve becerikli bir şekilde dilimliyordu. "Ne?"

"Aptal numarastı yapma Raley. Birer yetişkin gibi davranıp dün olanlar hakkında konuşacak mıyız yoksa hiç yaşanmamış mı sayacağız?"

"Zaten konuştuk. Dün gece."

"Sen ona konuşmak mı diyorsun? Birkaç kelime homurdanıp mı söndürdün."

Raley omzunu silkti. "Söyleyecek fazla bir şey bırakmadın. Söyleğin tüm o saçma şeyler..."

"Saçma olduklarını mı düşündün?"

Raley bıçağı tezgâhın üzerine bırakıp ona döndü. "Yaptığımız şey senin söylediğin şeydi ya da iki insan sadece birbirini berbermek istedi. Seç."

"Bu kadar kaba olmana gerek yok."

"Senin de bu kadar analitik olmana gerek yok." Bıçağı eline aldı kavunu dilimlemeye devam etti.

Britt, "Analiz edilmesini tercih edeceğimi düşündüm," dedi. "Bana külmamaya yemin eden sendin, unuttun mu? Sonra birkaç saat sonra sen..."

Raley yere doğru bıçak saplama hareketleri yaparak, "Seni sanki yokmuş gibi beceriyordum. Ama bir yarın var. Ve bugün de yarın," dedi. "Ve bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Sadece dokuz ay sonra bu olayın senin için herhangi bir sonucu olmayacağına ikna olmak istiyorsun."

Sis Perdesi

"Sen endişelenmiyor musun? Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olabilir."

"Sen mi? Dikkatli, korunma paranoyası olan Raley Gannon mı? Mümkün değil. Sanırım güvendeyim." Raley arkasını döndü ama Britt, onu dirseğinden yakalayıp kendine doğru çevirdi. "Analizim ikimizin de yararına. Seni sorumluluktan kurtarıyor. Jay'in hem senden önce, hem de sadece birkaç akşam önce sahip olduğu bir kadınla birlikte olmanın ağırlığından seni kurtarıyor."

Raley'nin çenesi taş kesildi. "Sahip olmadığını söylemiştin."

"Olduğunu sanmıyorum dedim."

"Öldüğü gece duygusal açıdan çok yoğunludur, tıpkı dün geceki gibi. Senin üzerine de bana yaptığın gibi atlamadığını nereden biliyorsun?"

"Atlamışsam ne olmuş? Neden umursuyorsun? Neden bu konuya bu kadar kafayı taktın? Hallie yüzünden mi?"

Raley kavun kâsesini ona doğru itti. "Bunları istiyor musun? İstiyorsan, ye. Yapacak işlerimiz var."

Britt, onun traşlı yüzüne bakınca, ifadesinde bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemediğine dair bir kararlılık gördü. Pekâlâ. O da bu konuda konuşmak istemiyordu. Neye inanmak istiyorsa inanabilirdi. Britt neyin onun üzerine atladığını biliyordu.

Bunu hatırlamak kızarmasına neden oldu. Ama bu şehvet taşkınlığı ne kadar yaşadığı tecrübeden sonra kabul edilebilirdi. O şekilde davranmasının ne nedeni buydu. Raley'nin bunu anlamasını umut ediyordu.

Kendisi bunu anlamayı umut ediyordu.

Kavun dilimini ısırdı ve çiğnerken, "Şimdi bana yangından bahsedebilir misin?" dedi.

"Sonra. Önce Delno'ya gidip bu sabah haberlerde ne var diye baktığımı. Bakalım, arabayı bulmuşlar mı?"

"Sence bulmuşlar mıdır?"

"Şüpheliyim. Seni yoldan atan heriflerin bunu rapor etmedikleri kesin. Ben yokken sen de..."

Sandra Brown

"Burada tek başıma kalmayacağım."

"Neden?"

"Dün akşam biri beni öldürmeye çalıştı!"

"Ve senin öldüğünü sanıyorlar. Öyle düşünmeseler bile, benimle birlikte olduğunu bilmiyorlar."

"Biliyor olabilirler."

"Bilemezler."

"Seninle geliyorum."

"Uzun bir yürüyüş yolu var. Hava sıcak. Yeni ayakkabıların kirlenebilir. Ayrıca, Delno'nun yeri bir cennet bahçesi sayılmaz."

"Eğer benim hakkımda bir haber varsa, ilk elden duymak istiyorum."

Raley öfkeyle ona baktıktan sonra omzunu silkti. "Keyfin bilir."

Raley buzdolabından iki şişe su alıp birini ona verdikten sonra dışarı çıktı ve Britt de onu izledi. Böceklerin ve ısırıkların bulunduğu koruluk ilerlemeye çalıştılar. Britt'in ayakkabıları kirlendi ama hiç şikâyet etmedi.

Bir patika varsa bile Britt seçemiyordu, ama Raley en kötü dikenli yerlerin nerede büyüdüğünü biliyordu. Yabancılarının yuva yaptığı kurumuş bir ağaçtan uzak durarak ilerledi. Sık servi ağaçlarıyla çevrilmiş bir bataklık kenarından yürürlerken, "Timsaha dikkat et," dedi. Boğumlu dizleri bataklık suyun içinden dikitler gibi yükseliyordu. Timsahın hain bakışlı gözü her yerdeydi.

Raley, "Geldik," dediğinde Britt'in yeni tişörtü terden sırtıslıklanmış olmuştur.

Raley, Delno'nun yerinin bir cennet bahçesi olmadığı konusunda onu uyarmıştı, ama ona kolonların üzerinde duran ve altındaki boşluğa dolmuş durulmuş ıvır zıvırla desteklenen tuhaf görünüşlü bir yapıyı çevreleyen bir çöplük olduğundan bahsetmemişti.

Raley, onun bir dizi döküntü -Britt'in bazılarının ne olduğunu bile anlatamıyacağı paslı şeylerdi- engelini ve çürük tahta basamakları aşmasını

Sis Perdesi

oldu etti. Hayvan postları ve yılan derileri dış duvarlara çakılmıştı. Britt bunların dekorasyon mu, yoksa yama mı olduğunu merak etti.

Tazılar küçük verandada uyukluyorlardı. Kokularını tanımış olmalıydılar, çünkü eve yaklaştıklarında havlamadılar, hatta kıpırdamadılar bile. Sadece bir tanesi Raley kapının önünden kalkması için onu dürtünce inledi.

Raley tel kapıdan, "Delno?" diye seslendi.

"Geldim!" Cevap açık alanın diğer ucundan geldi. Delno tulumunun altlarından birini çekip çıkarak çalıların arasından çıktı. "Tuvaletteydim." Raley'nin tıraşlı yüzünü görünce olduğu yerde kaldı. "Kesinlikle lanetle-
mişim."

Raley tek kelime etmeden tel kapıyı açıp içeri girdi. Britt, "Selam Delno," diyerek Raley'nin arkasından boğucu kulübeye girdi. Fısıltıyla, "Tuvaleti dışarıda mı?" dedi.

"Seni uyarmıştım." Raley doğrudan portatif antenli televizyona doğru olup televizyonu açtı. Delno içeri girince arkasını dönüp ona baktı. "Bu sabah haberleri seyrettin mi?"

Delno başıyla Britt'i göstererek, ama gözlerini Raley'den ayırmadan, "Hâlâ kayıp," dedi.

Delno'nun bön bön bakışlarından rahatsız olan Raley, "Ne var?" dedi.

"Yok bir şey. Bir şey yok." Elini kaşınan yüzünde gezdirip üzerinde yatan bir çömleğin bulunduğu ocağı işaret etti. "Türlüden ister misiniz?"

Britt çömleğin içinde neyin kaynadığını düşünmek bile istemeyerek başı eğildi. "Teşekkürler, istemem. Yeni kahvaltı ettik," dedi.

Televizyonda bir yarışma programı vardı, ama Britt ses olmasaydı bunu kesinlikle anlayamazdı. Karlı görüntüden hiçbir şey çıkaramıyordu. Raley sınırlı sayıdaki kanallar arasında gezindi, ama her kanalda benzer programlar vardı. Raley televizyonu kapattı. "Hâlâ kayıp olduğu dışında başka bir şey söylendi mi?"

"Avukatı olduğunu söyleyen şu adamla röportaj yaptılar." Delno de-
neme etmeden önce boş bir konserve kutusunun içine tütün suyunu tükür-

Sandra Brown

dü. "Dün gece onunla telefonda konuştuğunu, onun teslim olmak üzeri döndüğünü söyledi. Ama polis onun gelmediğini, hâlâ serbest olduğunu ve hâlâ onu aradıklarını söyledi. Polis, yakalandığında onun birçok ya cevap vermesi gerekeceğini de söyledi." Susup beklentiyle Britt'e baktı ama Britt onun zaten bildiği şey hakkında bir yorum yapmadı.

Raley, "Nehir yolundaki kazadan bahsedildi mi?" diye sordu.

"Hayır. Duyduğum kadarıyla."

"Benim ismim geçti mi?"

"Senin mi? Hayır."

Raley, Britt'e baktı. "Bu iyi."

"Sanırım. Ama hâlâ öldürülmeye teşebbüs edilmiş bir kurban değil de bir kaçak sayılıyorum."

"Sen onu öldürmeye mi çalıştın?"

Dönüp Raley'e bu soruyu soran Delno'ya baktılar. Britt güldü ama Raley kaşlarını çatarak, "Hayır, onu öldürmeye çalışmadım. Televizyon kullanmama izin verdiğin için teşekkürler. İkimiz hakkında bir şey duyarsan, gelip bize haber verir misin?"

Delno çiğnediği ağız dolusu tütünü diğer yanağına geçirdi. "Verdiğimdir. Meşgul olmazsam. Biliyorsun ben Walter Cronkite" değilim."

Raley alaycı bir ifadeyle burnundan soluyarak, "Seni kimsenin Walter Cronkite'le karıştıracakını sanmıyorum," dedi. Kapıya doğru yürüten Britt, verdiği bilgi için Delno'ya teşekkür edip, Raley'nin arkasından dışarı çıktı.

Delno'nun arazisini yanılamışlardı ki Delno arkalarından seslendi. "Tıraş olmanı o mu istedi?"

Raley durmadı, arkasını da dönmedi.

Yaşlı adam kesik kesik güldü, "Sakalların birtakım yerlerini tahmin ettiği için istemiştir diye düşündüm."

Britt bunu duymamış gibi davrandı. Raley de.

(*) Amerikalı ünlü haberci.

Sis Perdesi

"Sana tıraş yoksa, seks de yok..."

Raley durup arkasını döndü. "Onun bununla ilgisi yok. Tamam mı?"

"() zaman neden..."

"Bir cenazeye gidiyorum." Raley tekrar arkasını dönüp ormana girdi.

Raley dönüş yolunda hızlanmıştı ve Britt ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Raley bir ara Britt çok geride kalınca durup onu beklemek zorunda kaldı. Britt, ona yetiştiğinde nefes nefese idi. "Üzgünüm. Ayağım sarıya takıldı. Ayakkabım saplandı."

"Suyun nerede?"

"Delno'nun evindeyken bitti." Raley, ona kendi şişesini uzattı ama Britt almadı. "Senin ihtiyacın olacak."

"Ben iyiyim."

Britt şişeden içti ve birazını da ona bıraktı. Raley geri kalan suyu bitirdi ve boş şişenin kapağını kapattı. "Fazla yolumuz kalmadı."

Raley yola devam etmek üzereyken Britt, "Jay'in cenazesi mi?" diye sordu.

Raley ters bir ifadeyle başını salladı. "Bu sabah şehre indiğimde radyoda duyduğum. Cesedi dün otopside sona ailesine teslim edilmiş. Cenazesi bugün öğleden sonra üçte."

Britt, onun kendisini daha derli toplu göstermek için saç ve sakal tıraşı olduğunu düşündü. "Onlar da orada olacak. Cobb Fordyce, George Mc Gowan."

"Büyük ihtimalle."

"Seni fark edecekler."

"Ne olmuş? Jay, benim çocukluk arkadaşımdı. Neden cenazesine gitmeyeceyim?"

"Jay'in ve onların sana yaptıkları yüzünden."

"Ama onlar bunu benim bildiğimi bilmiyorlar. Onlar planladıkları kadar başarılı olduklarını düşünüyorlar. Benim hayatımı mahvettiler ve parayı kurtardılar. Beş yıldır ortada yokum. Artık onlar için bir tehdit oluşturmuyorum."

Sandra Brown

"O zaman cenazeye neden gidiyorsun?"

Raley sırttı. "Belki de yanılıyor olduklarını düşünmelerini sağlan için."

Britt, onun gülüşüne karşılık verdiğini fark etti. "Seni görmek nı tedirgin edecek."

"Plan ve kalbimden geçen bu. Ayrıca, Candy'yi görmeyi de ediyorum."

Raley tekrar yürümeye başladı ve Britt, onun adımlarına mıldı olduğu kadar yakın kalmaya gayret ederek onu izledi. "Bana ne yangından ve araştırmandan bahsedeceksin?"

"Bu akşam. Charleston'dan döndükten sonra."

"Bu saatler sürer. Orada tek başıma kalmak istemiyorum."

"Benimle birlikte gidemezsin Britt. Görülmemen gerekiyor. Seni dürmeye çalışanlar yaşadığını öğrenirlerse bunu yeniden denerler."

"Kulübede savunmasız olacağım."

"Giderken Delno'ya uğrar, gelip seninle birlikte kalmasını rica ederim."

"Bu hiç komik değil."

"Komik olsun diye söylemedim. Eğer biri..."

O kadar ani durdu ki, Britt, ona çarptı. Durmasına neyin sehpe günü sormasına fırsat kalmadan, Raley arkasını dönüp, kolunu onun ne doladı ve onu çalışanların arasına çekti.

"Ne..."

Raley, onun kulağına, "Şışt," diye fısıldadı. "Kulübenin içinde birt v"

17. BÖLÜM

BRITT, "KİM?" DİYE FISILDADI.

"Bilmiyorum. Mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden içeride birini dolaştığını gördüm."

Yabancı çalırların arasından bir dakika boyunca pencereyi gözledi, ama hareket eden bir gölge göremedi. Ama yanılmadığını biliyordu. İlk dürtüsü kabinin içine dalmak ve içerideki kişiyle yüzleşmekti. Ama içeridekinin kadın mı, erkek mi, iriyarı mı yoksa çelimsiz mi, potansiyel bir tehlike mi yoksa kaybolmuş ve yardım arayan biri mi olduğunu anlayamamıştı.

Dün gece olanlar düşünüldüğünde, en kötüsünün olmasından korkuyordu.

Görünüşe bakılırsa, Britt'in düşünceleri de aynı seyri izliyordu, çünkü onu korkuyla bakıyordu.

"Olduğun yerde kal," dedi.

Ama hareket etmeye çalıştığında Britt, onun kolunu tuttu. Onu yalvararak bırakması için yalvaracakmış gibi görünüyordu. Bunun yerine sadece başını salladı. "Dikkatli ol."

Raley derin bir nefes alıp onları gizleyen çalırların arkasından çıktı. Eğer içerideki kişi pencereden dışarı bakarsa, onun çömelmiş bir vaziyette kabinin kuzey duvarına doğru koştuğunu görebilirdi. Mesafe birkaç metre içinde kat edilebilirdi, ama bu saniyeler içinde Raley tamamen korunmasız ve savunmasız olacaktı.

Sandra Brown

Kulübeye ulaştığında tuğla duvarın yanına çömeldi. Bir bağırış meydan okuma ya da ona benzer bir şey bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Açık alanı görülmeden geçmişti. En azından öyle düşünüyordu.

Britt'in saklandığı yere doğru baktı. Onu göremiyordu. Eğer o görünmiyorsa, büyük ihtimalle kulübenin penceresinden bakan biri de görünmüyordu. Bu düşünce içini biraz olsun rahatlatmıştı. İçeridekini dışarı çıkarken yakalamaya umuduyla duvarın dibinden kulübenin ön tarafına doğru emekledi.

Yatak odasının dış duvarının dibinden ilerliyordu. Odanın içindeki ses duyunca, durdu ve fısıltıyla küfretti. Sesten birinin odayı aradığı anlaşılıyordu. Çekmeceler açılıp kapanıyordu. Gardırobunun tanıdık gıcırıtması, askıların metal çubuk üzerinde kaydırıldığını, birinin duvara vurduğunu duydu.

Ardından bir gürültü ve kırılan cam sesi... Raley bu sesin sehpanın üzerindeki okuma lambasına ait olduğunu anladı. Arkanıza bakmadan şifsi dolabından geri geri giderseniz eğreti duran komodine çarpıyordunuz.

Sonra birkaç dakika boyunca içeriden hiçbir ses gelmedi. Raley tam gidip ne olduğuna bakmak üzereyken duvarın arkasında ayak sesleri duydu. Yatak odasından oturma odasına doğru ilerleyen ayak sesleri.

Sırtını duvara verip kulübenin köşesine doğru ilerledi ve bir adım atarak kapıyı itip verandaya çıktığında çömelmiş bir halde orada duruyordu. "Ne şey buldun mu?"

Raley o ana kadar başka bir adam daha olduğunu fark etmemişti. İkinci adam kamyonetin yolcu koltuğuna oturmuş, torpido gözünü kurtarıyordu.

Raley görünmemek için eğilip nefesini tuttu. Eğer onu görürlerse, bu adamlarla silahsız mücadele etmek zorunda kalacaktı. Bunun sıradan bir hırsızlık olayı olmadığından emindi ve bu iki adamın Britt'in öldürülmesine yete çalışıldığının ertesi sabahı buraya gelmeleri bir tesadüf değildi.

Torpido gözünün ve sonra da kamyonetin yolcu kapısının kapandığını duydu. "Her iki taraftaki paspasın üzerinde de kurumuş çamur var. Yanında biri varmış. İçeride ne buldun?"

Sis Perdesi

"Dönüş yolunda anlatırım." Verandadaki adam üç basamağın üzerinden atlayıp bahçede yürümeye başladı. "Ama galiba içgüdülerimde yanlışlamışım."

Raley yüzlerini görmeden oradan ayrılmasını istemiyordu, bu yüzün riske girip kulübenin köşesinden gizlice baktı. Az önce kamyonetin içindeki adam bordo rengi bir sedanın yolcu koltuğuna oturmuştu. Gölge-
li kalıyordu, ama Raley, onun profilini seçebiliyordu. Çıkık çene, güneş
ışığı, geriden başlayan saç çizgisi. Raley bu mesafeden daha fazla ay-
nı göremiyordu.

Az önce kulübenin içini arayan adama daha dikkatli baktı. Orta boy-
lu, ince ve formda, kırklı yaşların ortalarında. Düzgün bir saç kesimi
var. Klasik kesimli koyu renkli bir pantolon, açık mavi triko bir golf ti-
şörtü giymişti.

Raley arabanın markasını ve modelini hafızasına kaydedip plaka nu-
marasını ezberledi. Araba motorunun sesi duyulmayana kadar kıpırdama-
dı. Sonra yavaşça ayağa kalktı, elinin tersiyle alındaki teri sildi ve kan-
laşımını sağlamak için bacaklarını salladı.

Boş yola bakarak, *bu her şeyi değiştirir*, diye düşündü. Sonra yüksek
sesle ve öfkeyle, "*Orospu çocuğu*," diye bağırdı.

Heyecanla daha kestirme bir yoldan Britt'i bıraktığı yere doğru iler-
ledi. Uzaktan, "Her şey yolunda. Gittiler," diye seslendi. Yapraklar kımlı-
lanıyordu, beyaz pantolonu ve siyah tişörtü görünmüyordu. "Britt?" Yi-
ni hiçbir ses çıkmadı. Kalbi sıkıştı. Çalılıklara kalan mesafeyi koştu ve
sallandı. "Britt?"

Britt, onu bıraktığı yerdeydi ama sırtı kulübeye dönüktü. Poposunun
etrafına oturmuş, dizlerini göğsüne çekmişti ve başını kaldırıp Raley'e
bakışında hayalet görmüş gibi oldu. Bir anlamda, görmüştü de.

"O adam oradaydı. Wheelhouse'da. O gece."

Sandra Brown

Raley, Britt'i apar topar kulübeye soktu. "Bu sabah sana aldıklarını topla, yanına almak istediklerini. Buradan hemen gitmeliyiz. Bir süre geri dönemeyebiliriz. Acele et."

Oturma odasından geçerken keskin gözlerle etrafa baktı. Britt'in gün önce telefon bulmak için öfkeyle sağa sola saldırdıktan sonra Raley her şeyi tekrar yerine koymuştu. Dikkatsizce bakıldığında hiçbir şeyin kılınmamış gibi görünüyordu. Burada yalnız yaşayan, yangın söndürme aletlerini talimatlara uygun bir şekilde saklama, her şeyi kusursuz ve kullanıma hazır bir halde tutma eğitimi almış birinin eşyalarının bir milim hata olsa kımıldadığını fark etmemesi mümkün değildi.

Etrafı arayan kişi eşyaları olduğu gibi bırakmakta çok titiz davranmıştı, ama Raley yine de çekmecelerin ve dolapların açıldığını, minderin ezildiğini, halıların kaldırıldığını, mobilyaların kenara kaydırılıp tekire eski yerlerine konulduğunu anladı.

Yatak odası için de aynı şey geçerliydi. Düşen televizyon sehpa ile kaldırılmıştı. Boru şeklindeki okuma lambasının ampülü yoktu. Raley şangırını izleyen ve dakikalar süren sessizliği hatırladı. Tertipli yatağı ampul kırıklarını mı süpürmüştü? Öyle görünüyordu. Ayrıca, kırık camları yanına aldığı da çok açıktı, çünkü Raley etrafta küçük bir parçasını bulabiliyordu.

Bütün bunları odaya girdiği anda fark edip hemen şifonyeye bakı. Açık bırakmadığını çok iyi bildiği bir çekmece hafif aralıktı, ama Raley ne hatlayarak hafifçe güldü ve, "Bulamamış." dedi.

Britt'in yeni giysilerini plastik torbalara doldururken kendisini ite diğinin farkında olarak içinde patates asması bulunan kavanozu şifonyenin tepesinden alıp yere koydu. Asma filizlerini duvara çakılmış köklerden koparıp kavanozun etrafına doladı.

"Bunun hoş bir ayrıntı olduğunu söylemiştin. Kimsenin bunu karıştırmayacağını düşündüm." Sonra dizini ve omzunu ağır şifonyeye dayadı ve iterek duvardan uzaklaştırdı. "Dolabın dibindeki alet çantasının içinde bir çekiç var. Onu bana getirir misin, lütfen."

Sis Perdesi

Britt hemen çekici bulup ona götürdü. Raley birkaç çiviye sökmek için çekicinin ucundaki kısıncı kullandı, sonra duvardaki ucuz kaplamanın bir kısmını söktü. Kaplamanın arkasında bir boşluk vardı. Elini içeri uzatıp birkaç dosya çıkardı. Plastik bir bantla birbirlerine bağlanmışlar ve komşu bir plastiğe sarılmışlardı.

Britt, "Dosyaların," dedi.

"Evet."

"Adamı gördün mü?"

"İki adamı."

"İki kişi miydiler?"

"Arkadaşı içerideyken diğeri kamyoneti aradı."

"Diğeri neye benziyordu?"

"Gördüğün adama. Golf sahasındaki adamlara benziyordu, ama bu silahı vardı."

Raley yatağın altına uzanıp bir spor çantası çıkardı ve torbayı içine koydu, sonra şifoniyerin çekmecelerinden iç çamaşır, çorap ve tişört çıkardı. Gardirobundan birkaç kot pantolon alıp çantanın içine tıktırdı. Britt'e şöyle bir baktıktan sonra tekrar giysi dolabına uzandı ve üst raftan bir beyaz pırpı alıp Britt'e uzattı. "Saçlarını şapkanın altına sok ve siperini yanına al." diye emretti.

Sonra dolaptan koyu renk bir takım elbise ve bir çift ayakkabı çıkardı.

Britt, "Hâlâ cenazeye gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Britt ağzını açtı ve Raley bir şey söylemesine fırsat bırakmadan onu tuttu.

"Bunu yolda giderken konuşuruz."

"Nereye giderken?"

"Bunu da yolda konuşuruz."

"Raley." Raley elinde aceleyle doldurmuş çanta ve takım elbisesiyle birlikte yanından geçerken Britt, onu kolundan yakaladı. "Bu adamlar dün benim beni öldürmeye çalışan adamlar mıydı?"

"Olmadıklarını söyleyemem."

"Kim bu adamlar?"

Kaybedecek zamanları yoktu. Raley durup, onun gözlerinin kı-
ne baktı. "Kim olduklarını bilmiyorum Britt. Ama onları kimin göndere-
ğini tahmin edebiliyorum. Ve şakıya da eminim."

Raley, adamlardan birinin, *bu yolda anlatırım*, dediğini du-
muştı. Kulübeden hızla uzaklaşırdı. Britt'e, "Sanırım, bu Charlie
ton'a döndükleri anlamına geliyor ki. Eğer düşündüğümüz gibiyse
şimdilik güvendedyiz."

Raley sertçe, "Diğer taraftan," diye konuşmaya devam etti. "Bu da
salak arabayla adam öldürmekten bahsediyor. Burasının bir çıkamaz yolu
benim evime giden tek yol olduğu başka çıkışı olmadığını bildikten
için anayola çıkan kavşakta bekleyebilirler. Er ya da geç, bu yoldan
geçmek zorunda kalacağımızı bilirler ve bana öyle geliyor ki, bu herif-
ler sonsuza kadar beklemeyi sevenlerdir."

Koltuğunun altına uzanıp bir tane çıkınca Britt irkildi. "Kamyo-
neti arayan herifin bunu bulamaması şaşırdım. Belki de buldu ama bu-
nu bilmemi istemedi."

Bu bir toplu tabancaydı. Uzun bir namlusu olan büyük, korkunç gi-
rünümlü bir şeydi. Raley şarjörü açtı ve kontrol etti. Britt oturduğu yerden he-
haznenin dolu olduğunu görebiliyordu. Raley şarjörü sertçe kapattı.

Raley, "Bizi ziyaret ettikleri bilmediğimizi sanıyorlar," diye de-
vam etti. "Ve hiçbir şeyden şüphelenmedik. Peşimize düşmek, uygun
bir noktaya ulaşana kadar bizi takip etmek ve kaza gibi görünecek bir çar-
pıp kaçma olayı gerçekleştirmek için anayolda bekliyor olabilirler. Biz ol-
arak bulunuruz ve hikâye sona erer. Kimse cinayetten şüphelenmez."

Raley'nin bahsettiği kavşak doğru hızla yaklaşıyorlardı. Britt'e kol-
luğa yatmasını söyledi. "Başını aşağı tutmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Sis Perdesi

Britt başını salladı, ama anlaşılan Raley, onun söylediği şeyi yapacanın güvenmiyordu. Gelen trafiği kontrol etmek için durduğunda, elini Britt'in başının üstüne koydu. Sonra hızla yola çıktı ve viraja o kadar sert girdi ki, lastikler öttü ve yanık lastik kokusu duyuldu.

Takip edilmediklerinden emin olana kadar elini Britt'in başının üzerine tuttu. Sonra, Britt'e doğrulabileceğini söyledi, ama kamyoneti hâlâ çok hızlı kullanıyordu, tetikte ve gergindi, gözleri sık sık aynalara kayıyordu. Tabancayı koltuğun altına geri koyduğunda Britt rahatladı.

"Onlara ateş eder miydin?"

"Dün geceki gibi bir şey deneseler miydi? Edeceğimden emin olabildim." Ses tonu şüpheyi yer bırakmıyordu.

"Bu durumda, bizi beklemedikleri için memnun oldum."

Raley, "Şimdi düşünüyorum da, belki de buna gerek duymadılar," dedi. "Kamyoneti arayan adam kamyonete bir takip cihazı yerleştirmiş olabilir. Patronlarından onay aldıktan sonra uygun bir zamanda peşimize düşebilirler." Raley bir süre sessizce düşündükten sonra ona baktı. "Gidebileceğin biri var mı?"

"Gidebileceğim mi?"

"Birlikte kalabileceğin biri. Gizlenmene gerek kalmayana kadar."

"Hayır."

"Ailen?"

"Hayır."

Raley şüpheyi ona baktı.

Britt, "Hayır Raley. Kimse yok," dedi. "Annemle babam öldü. Her ikisi de tek çocuktu, ben de tek çocuğum. Kardeşim, teyzem, amcam, kimsem yok. Tamam mı?" Britt savunmaya geçtiğini fark edince, ses tonunu değiştirdi. "Bir kabile dolusu akrabam olsaydı bile, bu işe kimseyi bulamazdım. Ben bir kaçağım. Ayrıca..."

Britt susunca, Raley dönüp ona baktı. "Ne?"

Sandra Brown

"Yok bir şey."

"Ne?"

"Çok önemli bir hikâye biliyorum. Ama bu haberi sunmuyorum şıyorum."

Raley kaşlarını çatarak, "Yaşıyorsun," dedi. "Evet. Şimdilik." Sonra öfkeyle, "Tanrı aşkına, Britt, bu bir oyun değil. Beş dakika sonra ölün olabilirsin."

"Bunun farkındayım. Dün akşam suya gömülen arabanın içine bindim, unuttun mu?"

"Unutmadım. Ya sen?"

"Senin hayatın da tehlikede. Sen araştırmadan vazgeçer miydin?" diye sordu. "Evet?" diye üsteledi, ama Raley cevap vermedi. Birkaç yıl yelik inatçı bir sessizlikten sonra, "Ben de haberimden vazgeçmiyorum. diye devam etti. "Ve saklanmayacağım. Bu kadar."

İki ya da üç kilometre boyunca hiç konuşmadılar. Sonunda Raley "Polise teslim olabilirsin. Polis gözetiminde güvende olursun," dedi.

"Hayır, olmam. Fordyce ya da McGowan, beni öldüremezlerse, Jay öldürmekten hüküm giymem için ellerinden geleni yaparlar. Bunu sen söyledin. O kadar suçlu görünmemi sağlarlar ki, kimse Jay, yangın ya da başka bir şey hakkında anlattıklarına inanmaz."

"Bunu bilmen gerekir. Az kalsın seni de Suzi Monroe'nun ölümünden sorumlu tutuyorlardı. Eğer arkadaşın Candy, Fordyce'yi ikna edemezseydi, büyük ihtimalle senin yargılanmanı ve mahkûm edilmeni sağlayacaktı. Belki, kasıtlı adam öldürmekten değil ama konuşmanı engelleyecek ve uzun bir süre içeri tıklılmanı sağlayacak türden bir suçla."

Raley içten gelen bir lanet olsun mırıldandığında, Britt tartışmayı kazandığını anladı. Galibiyetini sağlamlaştırmak için, "Maalesef, beni kolları bir Candy'im yok," diye ekledi.

"Onu arayıp, iyilik istemek istemiyorum. Onunla konuşmayalı beş yıl oldu. Ayrıca, Senato onayı yüzünden çok meşguldür."

Sis Perdesi

Britt'in hayretten ağzı açıldı. "Sen... Senin Candy'nin... Candy Or-Yargıç Cassandra Mellors mı?"

Evet. Bunu bildiğini sanıyordum."

Hayır!"

"Oh!" Raley özür diler gibi omuzlarını silkti. "O benim için her zaman Candy'dir. Biz çocukken Cassandra adından nefret ederdi. Cassandra olduğumuzda cevap vermezdi. Bu ismin onu kendini beğenmiş biri gibi düşündüğünü düşünürdüm. Sanırım, şimdi bu isim kulağa daha profesyonel geliyor."

Britt bu şaşırtıcı bilgi karşısında kafasını toplamaya çalışarak, "Yargıç Mellors senin arkadaşın mı," dedi.

"Yıllardır konuşmadığım bir arkadaşım. Kocası öldüğünde onu araştırdım, ama sonra kendi trajedisıyla başa çıkmaya çalışırken benim aniden ortaya çıkmama hiç de ihtiyacı olmadığına karar verdim."

Britt, yargıç hakkında yaptığı haber öncesinde bilgi toplarken, bir yıl önce kısa bir süre önce evlendiği, yazılım uzmanı kocasının New York limanında bir feribot kazasında öldüğünü öğrenmişti. Oraya iş için gitmiş ve Staten Adası'nda müşterileriyle buluşacaktı. Feribotu başka bir gemiyle çarpışmış ve hızlı bir şekilde batmıştı. Adam yirmi dört kişiyle birlikte ölmüştü.

Britt, "Onu tanıyorum," dedi. "Onun hakkında bir haber yaptım ve çok iyi anlaştık. Onunla iletişime geçmeye çalıştım... senin beni kaçırdığın gün. Nüfuzlu kişilerden destek toplamaya çalışıyordum. Her neyse, ofisini aradım ama müsait olmadığı için telefonuma cevap veremedi. Ama şimdi benimle konuşabilir, özellikle de seninle birlikte olduğumu öğrenirse."

"Umarım, cenazede bir iki dakika onunla yalnız kalabilirim. Her şeyi anlatmadan ve ondan yardım istemeden önce onun Jay hakkındaki düşüncelerini öğrenebilirim. Daha önce bir kere benim için kariyerini ikinci plana atmıştı. Bunu bir kez daha yapmak isteyeceğini sanmıyorum, en azından Senato oylamasından önce."

Sandra Brown

Britt, onun nedenlerini anlıyordu, ama Yargıç Mellors'ı kendi tarafına çekmenin bir zararı olmazdı. Düşüncelere dalmış bir halde kendisi ve rafından dışarı baktı. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Raley'nin ona kışkırtıcı sözleri üzerinde tarif ettiği rotada ilerlemiyorlardı. "Charleston'a mı gidiyoruz?"

"Sonunda oraya gideceğiz. Ama önce yeni bir araç bulmalıyız. Kamyonette takip cihazı olabilir. Olmasa bile, bununla yolculuk edemeyiz. Artık, bu kamyoneti tanıyorlar."

Britt, onun ifadesindeki ciddiyeti fark ederek, "Gerçekten peşınısı deler," dedi.

"O zaman neden kulübede bir şey yapmadılar?"

Raley kaşlarını çatı. "Bunu bilemiyorum. Belki de, dediğim gibi, insanları arabalarında öldürmekten zevk alıyorlar. Ya da belki de kontratları sadece benim yerimi tespit etmeyi kapsıyordu ve şimdi yeni talimatlar buluyorlar. Belki de, çifte cinayet işlemeyi kapsıyordu ve şimdi yeni talimatlar buluyorlar. Belki de, adamın kulübede bulunduğu şey onu şaşkına çevirdi."

"Dosyalarını bulamadı ki."

"Ama seni buldu ve senin öldüğünü sanıyordu." Britt konuşmak için ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden Raley, "Adamı nasıl tanıdın? Onu net görebildin mi?" diye sordu.

"Banyo penceresinden. Dışarı baktı. Yüzünü net bir şekilde gördüm. On beş, yirmi saniye orada durup kulübenin arkasındaki alanı inceledi."

"Seni görmedi mi?"

"Gördüğünü sanmıyorum, yoksa tepki verirdi. Hiç kıpırdamadım. Daha doğrusu kıpırdıyamadım. Onu anında tanıdığım için şoktan donup kalmıştım."

"Emin misin? Onu Wheelhouse'da gördüğünden kesinlikle emin misin?"

"Bu senin tarif ettiğin geçmişe dönüş anlarına benziyordu, tek farkı bu hafızama çakılı kaldı. Onu Wheelhouse'a girdiğim anda gördüğümü hatırlıyorum. Barda, kapının yakınında oturuyordu. İçeri girdiğimde, göz göze geldik."

Sis Perdesi

"Konuştunuz mu?"

"Hayır. Birbirimize göz göze gelen iki yabancı gibi baktık. Birbirini gülümsemedik, sadece normal bir şekilde bakiştık. Bilirsin. Sonra 'ı'ı gurdüm ve... Bir saniye." Susup gözlerini kapattı. "Jay'te birlikte bar-
nı çıkarken onu görmüş olabilirim. Barın girişinin karşısına park edilmiş
arabanın içinde bir adam oturuyordu."

"Sıradan bir sedan mıydı? Bugün bir sedan kullanıyorlardı. Rengi
nı mıydı?"

"Olabilir. Akşam yemeği saatinde East Bay'deki trafiğin nasıl oldu-
ğunu bilirsin. Geçen arabaların arasında, ben..." Net bir şekilde hatırlama-
ı çalıştı, ama görüntü bulanıktı. "Şoför koltuğunda bir adam oturuyordu,
a bardaki adam olduğundan emin değilim."

"Ama bardaki adamla bugün kulübedeki adamın aynı kişi oldukların-
dan kesinlikle eminsin?"

"Kesinlikle."

"Pekâlâ." Raley düşünceli bir ifadeyle yanağının içini ısırdı.

"Ne?"

Yumruğuyla birkaç kez direksiyona vurdu. "Anlayamadığım birkaç
şey var. Öncelikle, neden kulübemi aradılar? Ne arıyorlardı?"

"Seni nasıl buldular?"

"Çok zor olmamıştır. Ehliyetim var. Vergilerimi ödüyorum. Nerede
yaşadığımı öğrenmeleri kolay olmuştur. Ama neden kulübemi aramaya
gekliler?"

"Parçaları birleştirmiş olabilirler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bill Alexander'a Yemassee'den söz ettim. Eğer adresini öğrendilerse..."

"Kulübenin oradan uzak olmadığını anlamışlardır." Başını salladı.
"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Bunun tuhaf bir rastlantı olduğunu
düşünmüşlerdir."

Sandra Brown

"Belki de, McGowan ve Fordyce, senin yarım kalmış bir iş olduğunu ve artık bunu göze alamayacaklarını düşünüyorlar."

Raley, "Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diye mırıldandı. Bir ifadeyle Britt'e bakıp, "Sen de öylesin Britt," dedi. "Senin artık eğlenmek zorunda olmadıkları bir sorun olduğunu düşünüyorlardı. Hayatta olduğunu ve benimle birlikte olduğunu öğrenince şok olduklarını eminim. Bu onları gerçekten sinirlendirmiştir."

Britt artan korkusunu yatıştırmak için kulübedeki adamın onu görmediğinde ısrar etti. "Görseydi, mutlaka bir şey yapardı."

"Ama Target torbaları görülebilecek şekilde yatağın üzerinde duruyordu. Torbaların içine bakmış, faturanın üzerindeki tarihi kontrol etmiş, giysileri ve banyodaki makyaj malzemelerini görmüştür. Benim kadın kıyafetleri giymekten zevk alan biri olduğumu düşündüğünü hiç sanmıyorum."

"Tüm bunları başka bir kadın için almış olabilirsin."

"Hangi başka kadın?"

"Herhangi bir kadın. Yaşayan bir kadın. Benim Combahee Nehri'nin dibinde balıklara yem olduğumu sanıyorlar."

"Umarım, böyle düşünüyorlardır. Ama onların yerinde olsaydım ve sesini gözlerimle görmeden, Jay Burgess ve arkadaşları tarafından kavgalanmak gibi ortak bir noktaya sahip bir adamın evinde tam da senin bedeninde yeni giysiler görseydim, belki de boğulmamış olduğunu düşündürürdüm. Tıpkı bu herfin dediği gibi, içime bir his doğardı. Bu yüzden aksi yapılmadıkçe, ben bunun bizimle onlar arasında bir mücadele olduğunu düşüneneceğim. Sadece kendi bildikleri nedenlerden dolayı bizi kulübede öldürmediler, ama bu beni daha az paranoyak yapmıyor."

"Nakit para çekmek" için bankaya giderken kamyonetin motorunu çalıştır halde bıraktı. Geri döndüğünde yanında Britt'in içinde para olduğunu düşündüğü fermuarlı bir çanta vardı.

Sis Perdesi

Britt, "Bana aldıklarının parasını ödemen gerekiyor," dedi. Cüzdanı, arabanın dibinde yatan arabasında, çantasının içindeydi. Beş parasız olmak hoşlanmıyordu, ama bankamatik kartı ya da bankadan para çekmeyecek bir kimliği yoktu. Olsa da zaten kullanmazdı. Clark ve Jan kontrol edecekleri ilk şey banka işlemleri olurdu.

Raley, "Bunu kafana takma," dedi. "Para, en önemsiz sorunumuz."

"Sormamın bir sakıncası yoksa, son beş yıldır nasıl geçiniyorsun?"

"Evimi sattım. Satıştan elime geçenin küçük bir kısmıyla kulübeyi aldım. Başka bir arabam vardı. Onu sattım, balıkçı teknemi ve karavanı da. Her şeyi nakde çevirdim. Bowling toplarını, kayak takımlarını, bisikleti, dalış malzemelerini... her şeyi. Artık eskisi kadar oyuncağım yok, eskisi kadar masrafım da yok."

"Bunu sorun etmiyor musun?"

"Etmiyorum." Raley, ona bakıp imalı bir şekilde, "Tıpkı, senin bir sorun olmayışını sorun etmediğin gibi," dedi.

Otobanın üzerinde bulunan ve ikinci el araba, karavan, jenaratör ve diğer gazlı tüpleri reklamı yapan bir yerin stoklarını incelemek için yandı. Kolay şartlar. Uygun satış fiyatları.

Burasının yaklaşık elli metre ilerisinde bir metodist episkopal kilisesi vardı. Raley kilisenin otoparkına girdi ve kamyoneti yosunla kaplanmış meşe ağacının gölgesine park etti. Para çantasından birkaç bin dolar çıkıp yüz dolarlık banknotları cebine koydu. Britt'e kamyonette kalması söyledi. "Eğer biri yaklaşırsa, var gücünle kornaya bas."

Raley geride kalan araba satış yerine doğru yürüdü. Britt onun araba kamyonetlerin arasında ilerleyişini izledi. Kısa bir süre sonra kısa boy, siyah saçlı, gömleğinin koltukaltları terlemiş bir adam satış ofisinden çıkıp Raley'nin yanına gitti. El sıkıştılar, kısa bir konuşma yaptılar, sonra satıcı Raley'e çeşitli modeller göstermeye başladı. Raley bazılarını hemen eleme, birkaçını inceleyip beğenmedi, sonra satıcı ona tanınmış bir markanın motoru olan açık kahverengi bir sedan gösterdi.

Sandra Brown

Adam satış konuşmasını yaparken Raley arabanın etrafında dolaştı. lastikleri tekmeledi, sonra direksiyona geçti. Konağı açtı, motor kapattı, kaldırdı, motoru kontrol etti, yağ damlıyor mu diye -ya da Britt böyle düşündüğünü farz etti- arabanın altına baktı, sonrasında karanını vermiş gılgı Mutlu satıcının arkasından ofise girdi ve birkaç dakika sonra bir avuç sarı lusu sarı kâğıt ve bir dizi anahtarla dışarı çıktı.

Arabayla kiliseye geldi ve kamyonetin arkasına park etti, sonra kapıyı Britt'in kapısını açtı ve yeni anahtarları arabadan inen Britt'e uzattı.

"O arabayı sen kullan. Onu aramıyorlar. Ben kamyoneti alırım. Eğer bir şey olursa..."

"Ne gibi?"

"Herhangi bir şey. Yola devam et. Doğruca Charleston'a git ve kendini Dedektif Clark'ın insafına bırak. Anlaştık mı?"

Britt yeni arabaya doğru yürüyen Raley'i takip ederken, "Kamyoneti takas edeceğimi sanmıştım," dedi.

Raley evrakları, kısa süreli sigortayı ve ruhsatı torpido gözüne taktı. "Takas, kolay izi sürülecek bir ticari işlem. Ayrıca, kamyonetimi kullanıyorum."

"Kamyoneti nerede bırakacaksın?"

"Uçak pistinde. Delno'nun oraya götürmeyi düşündüm, ama onu işe karıştırmak istemiyorum. Uçak pistini bildiklerini sanmıyorum, bu yüzden en iyisi orada bırakmak, bu birkaç kilometreyi iki kez gidip gelmek anlamına gelse de." Britt direksiyona geçti. "Tamam mı?"

Britt koltuğu ve aynaları ayarladı. "Döşeme kokuyor."

"Her şey bir arada olmuyor. Beni yakından takip et. Araya bir arabanın girmesine izin verme. Tamam mı?"

"Bu konuda bir endişen olmasın."

Raley kapıyı kapattı, ama elleri açık camdaydı. "Sana söylediklerimi unutma Britt. Bana bir şey olursa, yola devam et."

Sis Perdesi

Ama ters bir şey olmadı. Kazasız belasız uçak pistine vardılar. Kamyonetten eşyalarını ve tabancayı alıp birlikte sedana bindiler. Raley direksiyona geçmişti. Eski hangardan uzaklaşırlarken Britt, Raley'nin özlemle banyonetine baktığını gördü. Geriye kalan tek oyuncaklarını terk ediyordu.

Britt, "Şimdi nereye?" diye sordu.

"Güzel evime."

"Peki ev nerede?"

"Gördüğüm zaman anlayacağım."

Burası bir oteldi. On iki kulübe, Charleston'a gitmek için geçecekleri Ashley Nehri'nin batısındaki 17. Karayolu'nun gerisindeki korunun içine alıp dibe yerleştirilmişti. Otelin sunduğu fazla bir imkân yoktu. Bir havuz vardı, ama içi boştu, dibi ise hem doğal, hem de insan yapımı pisliklerle doluydu. Tel kafesli çitin çevrelediği alanda sarı plastik koltuğu sadece tek bir zincirle asılı duran paslı bir salıncak seti vardı. Geri kalan parçaları kayıptı.

Raley ofise girince Britt bir kez daha yalnız kalmıştı. Raley bir süre sonra geri döndü. "Doksan numara."

"Kral dairesi mi?"

"Evet, ama saat ondan sonra oda servisi yokmuş."

Tuttukları kulübede ortalarında bir komodin ve lamba bulunan iki taşlı çift kişilik yatak vardı. Odada ayrıca, iki sandalyeli küçük bir masa, duvara çatlak bir aynası bulunan bir şifoniyer, bir televizyon ve pencereye tam üzerinde bir klima vardı. Raley bir düğmeye bastı ve klima uğulduklarıyla çalışıp serin hava üflemeğe başladı.

Britt yatak örtüsünü kaldırıp çarşafı kontrol etti. Göze batan ve çirkin görünen herhangi bir leke göremedi. Çarşafıta güçlü bir deterjan ve tıbbi tıbbi suyu kokusu vardı. Klozetin üzerinde kâğıt bant vardı ve bu da onun güven vericiydi.

Sandra Brown

Britt küçük lavaboda ellerini yıkadıktan sonra banyodan çıkarken "Çok kötü değil," dedi.

Raley gömleğini çıkarmıştı. Britt, onun çıplak göğsünü görünce ki geceyi hatırladı ve bu da ayak parmağını kapının kenarına çarpmasına neden oldu. "Girebilir miyim?" Raley banyoyu işaret ediyordu, ama hâlâ dün geceyi düşünüyordu ve bu yüzden cevap veremedi. Raley, "Oh, kalacağım," dedi.

Britt düşüncelerinden sıyrılıp kenara çekildi ve Raley elinde takım elbisesi ve ayakkabılarla kapı aralığından içeri girdi. Raley'nin elleri dolu olduğu için kapıyı arkasından Britt kapattı.

Britt kendine seçtiği yatağın üzerine oturdu ve başını kaldırıp akmak tik fayans tavana, sonra da yerdeki turuncu tüylü halıya baktı. Sifon çalışmıyordu. Musluk akmaya başladı. Britt vücudun kemikli bir yerinin fayansa da vara çarpış sesini duydu ve bunu kısık sesle edilen bir küfür izledi.

Britt daha önce bir erkekle birlikte yaşamamıştı ve bunların ortak yaşamın sesleri olup olmadığını merak etti. Yere düşen ayakkabı sesini duyunca gülümsedi.

Raley içeri girdikten beş dakika sonra dışarı çıktı, ama bu süre içinde meydana gelen değişiklik olağanüstüydü. Takım elbisenin pantolonu ve fildişi rengi bir gömlek giymişti. Saçlarına parmaklarıyla şekil vermişti. Ayakkabılarını giymişti, ama takım elbisenin ceketi elindeydi.

Britt, "İyi görünüyorsun," dedi. Aslında, *muhteşem* görünüyordu. "Teşekkürler. Ceketi oraya gidince giyeceğim."

"Kravat?"

"Dolapta bulamadım. Belki de, kravatlarımı attım. Her neyse, Işık ve McGowan, beni gördüklerinde, kravatımı düşüneceklerini pek ummıyorum."

"Yani, kendini onlara göstereceksin?"

"Oh, evet." Masanın üzerine, plastiğe sarılı dosyaların ve tabiri caza yanına bıraktığı çantaya baktı. "Acil bir durumda, bunları al ve kaç."

Sis Perdesi

"Dosyalara bakmama izin veriyor musun?"

Raley biraz duraksadıktan sonra, "Baktıktan sonra dışarı fırlayıp, kameramanını arama," dedi.

"Aramam." Raley, ona belirgin bir güvensizlikle bakıyordu. "Aramam. Söz veriyorum."

Raley başını salladı. "Kapıyı kilitle. Eline tabancayı almadan gözetleme deliğinden bile bakma. Benim dışımda kimseye kapıyı açma. Unutma, polis bile burada olduğunu bilemez, o yüzden üniforma seni kandırmasın. Dönerken, durup yiyecek bir şeyler alırım. İstedğin bir şey var mı?"

Çabuk dön. Sağ salim gel. Hatta hiç gitme. "Lysol spreyi."

"Ne için?"

"Araba döşemesi için. Ve diyet kola. Şimdi git. Bir cenazeye geç kalma. Büyük saygısızlıktır."

18. BÖLÜM

RALEY TÖREN BAŞLAMADAN BİRKAÇ DAKİKA önce cenaze evine girenler arasındaydı. Sol tarafın tamamı polisler için sağ taraf ise viller için ayrılmıştı ve bütün koltuklar tıka basa doluydu.

Raley geç kaldıkları için koltuk bulamayanlarla birlikte duvarın binde ayakta duruyordu. Görünmeyen hoparlörlerden ilahiler yayılıyordu ama bu dini bir tören değildi. Jay'in herhangi bir dini inancı vardırısa Raley'nin bundan haberi yoktu. Raley'nin ailesi onu düzenli olarak kılıseye götürürdü. Jay bu konuda onunla hep dalga geçerdi.

Hem Yeni Ahit'ten hem de Eski Ahit'ten tanıdık bölümler okundu ve polis merkezinin Protestan rahibi de bir dua okudu. Ama törenin büyük kısmı, Jay'in yeteneklerini ve zekâsını, polislik mesleğine olan bağlılığını ve tabii ki polis merkezi yangınında gösterdiği cesareti yücelten methiyelerin ayrıldı.

Her konuşmanın ağır basan teması, Jay Burgess'in ölümüyle polis merkezinin ve camianın en iyi üyelerinden birinden mahrum kaldığı ve onun ölümünün büyük bir kayıp olduğu.

En etkileyici methiyelerden biri Yargıç Cassandra Mellors tarafından yazılmıştı. Yargıç Mellors orada olmadığı için methiye cenaze töreni yöneticisi tarafından okundu. Cenaze yöneticisi, yargıcın acil konular ve mesleki zorunluluklar yüzünden törene katılamadığını ve kendisinin şahsen bu

Sis Perdesi

bulunup Jay Burgess'e duyduğu sevgiyi, ölümü ve onu çevreleyen tatsız olaylar yüzünden hissettiği kederi ifade edemediği için çok üzgün olduğunu açıkladı.

Raley geldiğinden beri insan denizi içinde Candy'yi arıyordu. Orada kalabalığını ve onunla yüz yüze görüşmek için bir fırsat yakalayamayacağını öğrenince hayal kırıklığına uğradı.

Raley elbette ona yangın konusunu açmayacaktı. Ve Britt'ten de bahsetmeyecekti. Candy, Britt'in adaletten kaçan biri olduğunu düşünüyor olabilir. Ama daha sonra Candy'nin yardımına ihtiyaç duyarsa, onunla önce-ten baş başa görüşmesi daha doğru olurdu.

Tören bitince herkes ayağa kalktı. Tabut orta koridora, oradan da geçit kapılarından geçirilerek bekleyen cenaze arabasına doğru taşınırken gayda-geci "Özgürlüğün Şarkısı"nı çaldı. Defn, sadece Jay'in akrabaları -birkaç kuno ve bir amcası- nezaretinde halka kapalı gerçekleşecekti. Tabut kapıdan geçemez, cenaze evi çalışanları cemaati ilk sırada oturanlardan başlanarak, sırayla dışarı çıkardı.

İlk sırada, çekici bir kadınla kol kola yürüyen Cobb Fordyce vardı. Raley bu kadının Forydce'in karısı olduğunu tahmin etti. Her ikisi de mevlat sahibi kişilerin standart cenaze görüntüsünü sergiliyorlardı. Metin ve belerli ifadeler takınmışlardı. Başsavcı kalabalığın arasında Raley'i gör-ünse bile bunu hiç belli etmemişti.

Ama George McGowan belli etti. Forydce'in çok fazla gerisinde de-ğil ve Raley'i görünce gözlerine inanamıyormuş gibi iki kez baktı ve ol-duğu yerde donakaldı. Bu da Miranda'nın şaşkınlıkla ona bakmasına ne-eden oldu. Arkasından yürüyen kayınpederi onu hafifçe itti.

George kafasını başka tarafa çevirip koridorda yürümeye devam etti ve dışarı çıktı. George'u kaçırmak istemeyen Raley protokole aldırmadan duvar boyunca ayakta duran kalabalığın arasında ilerledi ve dışarı çıkan-ların arasına katıldı.

Sandra Brown

Sıcak, havasız bir öğleden sonraydı ve hava nemden ağırlaşmıştı. Polis üniforması giymemiş adamlar gruplar halinde ayakta konuşurlardı. Biri ceketlerini çıkarıyorlardı. Birkaç tanesi sigara yakıyordu. Hiç kimse o rudan cenaze arabasına bakmıyordu, ama herkes varlığına saygı gösteriyordu ve o gitmeden oradan ayrılmak istemiyordu.

Raley küçük kilisenin bahçesine yayılmış insanları inceledi. Kendi ve eşi bir limuzine biniyorlardı. Ama McGowan, karısı, kayınpederiyle Raley'nin tanımadığı birkaç kişiyle birlikte ayakta duruyordu.

Raley gruba doğru ilerledi.

Onu gören George diğerlerinden ayrıldı ve onunla yarı yolda durdu. Gülümsemesi samimiydi ve sesi geniş göğsü kadar kuvvetliydi. "Merhaba Raley Gannon. Seni içeride gördüğümü zannettim. Tanrım, ne kadar oldu?"

"Beş yıl. Merhaba George." Raley, George'un göstermelik samimiyetine katıldı ve ona uzatılan eli sıktı.

George, onu baştan aşağı incelerken sırtına vurdu. "Çok iyi görünüyorsun Raley. Hâlâ formdasın. Birkaç tel beyaz saçın var ama önemli değil."

"Teşekkürler."

Göbeğine vurarak, "Bana gelince," dedi. "Biraz kilo aldım."

Buna söylenecek bir şey yoktu. Gerçekten kilo almıştı.

"Evlendim."

"Duydum."

"Polis merkezinden ayrıldım ve kayınpederimle birlikte çalışmaya başladım."

Raley bunu da bildiğini söyledi.

George, "Biliyorsun, babam öldüğü güne kadar Les'in yanında çalışıyordu," dedi. "Patronun kızıyla evlenmenin bana birkaç ayrıcalık tanıdığına çağını düşündüm. Sence de öyle değil mi?" Raley'nin omzuna vurup, "Ama dü ama kahkahası sahte ve zorakiydi."

George yapmacık güler yüzünün ardında tedirgindi. Dudaklarını sıkı tutuyor, gözlerini sürekli ondan kaçınıyordu. Raley'i gördüğüne

Sis Perdesi

olmamıştı ve Raley, onun bu kadar gergin olmak için haklı sebepleri bulmaya giderek daha çok inanıyordu. Britt Shelley'nin zannedildiği gibinin dibini boylamadığını, Raley'nin ormandaki kulübesinde yaşıyor olabileceği ona rapor edilmiş miydi?

"Bu kadar benden konuşmak yeter," dedi. "Sen neler yapıyorsun?"

"Şey, bugün bir cenazeye katılıyorum."

George'un nazik tavrı birdenbire değişmiş yüz hatları keskinleşmişti.

Varlıkların, zenginliğin ve mutsuzluğun izleri ortaya çıkmıştı.

Hâlâ kilisenin önünde duran cenaze arabasına baktı. "Korkunç bir şey, değil mi?"

"Hu-hu."

"Tam anlamıyla şok edici. Tıpkı, kanser olması gibi. Bunu biliyor muydun?"

"Öldürüldükten sonra öğrendim."

George pantolonunun cebinden bir mendil çıkarıp terleyen üst dudaklarını silmişti. "İlk önce kanser, sonra da... bu."

Tepkisini ölçmek ister gibi Raley'i yakından inceliyordu. Raley yüz ifadesi ve mimiklerine oldukça dikkat ediyordu.

"Sen ve Jay çok uzun zamandır arkadaşsınız."

"Tüm hayatımız boyunca. Beş yıl öncesine kadar."

George büyük ayaklarını oynattı, omuzlarını çevirdi, boğazını temizledi. Bunlar, belirgin huzursuzluk işaretleriydi ve eski bir polis bunları tanıyabilirdi. Raley'in kızlayacağını bilmesi gerekirdi.

George kasten lafı Suzi Monroe'ya getirmeden, "Ah, Raley, Jay'in hayatı konusunda nasıl olduğunu bilirsin," dedi. "Bin tanesiyle birlikte sen de ona yetmez. Her zaman yeni birilerini isterdi ve uzun bir süredir hayatında gözü vardı. Ayrıca, onlar bir araya geldiklerinde, sen zaten kendini yeni bir hayat kurmuştun, öyle değil mi?"

"Hayır, ben dışlanmıştım. Rezil olmuştum, itibarımı kaybetmiştim ve boş olmuştum."

Sandra Brown

George tam cevap vermek üzereyken biri seslendi. "George?"

Araya girilmesine memnun olan George arkasını döndü. "Tatlım! Ya gel." Kansını kolundan tutup kendine doğru çekti. Miranda üzerinde siyah bir elbise ve topuklu ayakkabı giymiş, geniş kenarlı, siyah bir şapka ve siyah bir güneş gözlüğü takmıştı. Cenaze kıyafeti, "Raley non'ı hatırlıyor musun? Jay'in çok eski arkadaşıydı. Çocukluk arkadaşı."

"İtfaiyeci. Tabii ki, hatırlıyorum." Güneş gözlüğünü çıkarıp Raley gezegendeki tek seksi erkekmiş gibi gördüğünü ima eden bir ifadeyle lümsedi.

"Merhaba, Miranda."

"Bu kadar zamandır nerelerdedin?"

"Orada burada. Hiçbir yerde."

Kahkahası boğuk ve seksiydi. "Kulağa olunabilecek en ideal yer geliyor." Bir süre bekleddikten sonra, "Seni görmek çok güzel. Ama bu lar altında olması çok yazık."

Raley başını salladı.

"Ama Jay yas tutmamızı istemezdi, öyle değil mi? Ayrıca, burada sıcak." Siyah elbisesinin yaka çizgisinin üzerindeki nemli tenine çekmek ister gibi parmağını boğazından aşağı doğru kaydırды. Aslında, bu nu yapmasına hiç gerek yoktu. Nefes alan bir erkek bunu zaten fark edemeydi.

Gözlerini Raley'den ayırmadan, kocasıyla konuştu. "Babam kullandığı bir şeyler içmeyi teklif etti."

George mendille yüzünü kurularken, "Çok iyi fikir," dedi.

"Lütfen bize katıl Raley. George'la birlikte gelebilirsin. Aynı anda geldik." Güneş gözlüğünün sapını dudakları arasına alıp emmeye başladı. "Geleceksin öyle değil mi?"

Raley iki anlama gelen bu kelimeyi kasten kullanıp kullanmadığını merak ediyordu ama çok fazla merak etmesi gerekmiyordu. "Üzgünüm, gelemem. Planlarım var."

Sis Perdesi

"Oh, çok yazık." Üzgün bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Bu çok kötü."

"Ama George'la biraz konuşmak istiyorum."

"Peki o zaman..." Uzanıp elini Raley'nin koluna koydu. "Seni görmek güzeldi. Arayı açma. Hoşça kal." Elini çekip, George'a, "Orada görüşürüz hayatım," dedi.

George ve Raley, Miranda'nın sohbet ettiği grupla vedalaşan babasıyla yanına gidişini izlediler. Miranda, babasıyla birlikte rampadan aşağı, güneşli, parlak kırmızı bir Corvette'e doğru ilerledi. George, Raley'e baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Kendin için iyi şeyler başardığını düşünüyorum."

Diğer adam başını öne eğip mahcup bir ifadeyle güldü. "Öyle denir, evet." Sonra gözlerini kaldırıp Raley'e baktı. "Onunla yattın mı?"

Raley afalladı. "Tanrı aşkına George. O senin *karın*."

"Yattın mı?"

"Hayır."

"Jay?"

"Bilmiyorum."

"Bana söylemen artık bir şeyi değiştirmez. O öldü."

Raley, "Bilmiyorum," diye tekrarladı.

George birkaç saniye daha ona bakmaya devam etti, sonra, "Bu soğuktan ondan da hiçbir zaman doğru düzgün bir cevap alamadım," dedi. Babasını onun üzerinden çekti ama bunu yapınca, yüzünü buruşturmasına neden olan bir şey gördü. Raley, bu mimiğe neden olan şeyi görmek için başını döndü.

İnsanlar hâlâ ayakta dikilmiş konuşuyor, tören programıyla kendilerini serinletmeye çalışıyor, cenaze arabasının oradan ayrılmasını bekliyor. Ortam oldukça melankolikti, ama Raley etrafta tehditkâr bir şey, George'u olduğundan daha fazla tedirgin edecek bir şey göremedi.

Sandra Brown

Ama sonra kalabalığın arasında duran bir çifti fark etti. Gözünü kılınmışlardı, çünkü kadın, başka insanlarla sohbet ederken, adamın bakışları George ve Raley'e odaklanmıştı.

Raley, adamın ona baktığını görünce hemen başını çevirdi. George bakınca onun artan heyecanını hissetti. "Kim o?" diye sordu.

"Kim?"

"Adam George. Gözlerini bize dikmiş olan."

"Pat'den mi bahsediyorsun?"

Raley, George'un aptal numarasını yutmadı, özellikle de adamın bunu söyleyince. "O, Pat Wickham mı?"

"Oğlu."

Raley, onu asla tanıyamazdı. Onu son gördüğünden beri çok değişmişti... ve Raley, onu en son ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Ama Wickham'ın görünüşündeki en belirgin değişikliğin nedeni yaşlanma idi. "Yüzüne ne oldu?"

"Bir kazada darmadağın oldu. Uzun zaman önce."

"Yanındaki kim?"

"Karısı."

"Evlendi mi?"

"Çocukları da var. Teşkilata katıldı, ama masa başı görevine verildi. Bilgisayar işleri falan yapıyor. Babası gibi gerçek bir polis değil."

Raley, oğul Pat Wickham'a düşünceli bir ifadeyle uzun uzun baktı, sonra George'a döndü. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

"Hayır."

"Öyle mi? Sen ve Baba Pat çok yakındınız."

"Doğru. Ama o öldükten sonra, nasıl olduğunu bilirsin." George ki bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Dinle, Raley, senin mek çok güzel. Ama Miranda ve Les, beni bekliyorlar..."

"Sana da tuhaf gelmedi mi George?"

Sis Perdesi

George'un aranan gözleri onun üzerinde durdu. "Ne?"

"Hadi, Zırlamayı kes. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Jay'in öldü-
ğü geceyle, Suzi Monroe'nun aşırı dozdan öldüğü gece arasındaki benzer-
likten bahsediyorum."

"Jay aşırı dozdan ölmedi. O haberci kadın tarafından boğuldu."

"Öyle mi?"

"Evet yani, öyle söyleniyor. Ben öyle duydum."

"O kadının içkisine ilaç atıldığını söylediğini de duydun mu? Sence
ki tuhaf değil mi? Britt Shelley benim çıplak ve ölü bir kızla birlikte içi-
kiyi nasıl girdiğini hatırlamadığım bir yatakta uyandığım sabah söyledikle-
rimin aynısını söyledi."

George gittikçe daha da sinirleniyordu. Kavgaya hazır bir ifade ta-
rahıyla "Bundan bahsetmedim, çünkü bu konuda konuşmak istemeyeceği-
mi düşündüm."

Raley gülümsedi ve alçak sesle, "Hayır George, *sen* bu konuda konuş-
mak istemiyorsun. Bence, sana, Jay'e, Pat Wickham'a ve Cobb Fordyce'a
gece içkime hafızamı silen bir ilaç katıldığını söylediğimi kimsenin bil-
mediğini istemiyorsun. Çünkü, Britt Shelley de Jay'in öldüğü gece hakkında
benzer şeyler söylediği için insanlar bunu oldukça garip bulabilir."

George kıpkırmızı olmuş yüzünü Raley'nin yüzüne yaklaşınp, "Hap-
ten, boş versene," dedi. "Bu kanıtlanamayacak, ama gerçekten uygun bir
olunma."

"Bunu çok iyi biliyorum."

"Bak, o kadın ve Jay bir sevgili kavgası ettiler. Hikâyenin sonu."

"Britt Shelly sevgili olmadıklarını söyledi."

George bir kahkaha attı. Ya da atmayı denedi. Daha çok boğuluyor
gibiydi.

Raley, "Ayrıca," dedi. "Jay kadınlarla kavgaya etmezdi. Asla. Kavgaya
katılduktan uzak dururdu. Bir kadınla ilişkisini bitirmek istediğinde, sade-
ce onu aramaya son verirdi. Kavgaya gürültü olmadan."

Sandra Brown

"Belki, bu kız bunu bilmiyordu. Belki..."

"Jay'in sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştı. O gece ünlü bir kadın haberciye ne anlatmak istediğini çok merak ediyorum. Sen bunu hiç duşündün mü?"

George burnundan soluyordu. "Nişanlıyı ne kadar kolay ayarttığını söylemek istemiş olabilir."

Raley hiç tepki vermedi. "Bence, Britt Shelley'e ölüm döşeği notunu içeren büyük bir haber vermek istiyordu."

George kavgacı bir tavırla öne doğru bir adım attı. "Jay'in itiraf edilecek neyi vardı ki?"

"Sen, söyle."

"Palavralarını kendine sakla Gannon. Hallie'yi elinden aldığı için Jay'e kin güdüyorsun. Eğer hâlâ polis olsaydım, ne düşünürdüm biliyor musun? O gece Jay'in evine gizlice girip yastıkla onu boğmuş olabileceğini."

"Eğer onu öldürecek olsaydım, beş yıl beklemezdim. Bu, o ve Hallie'yle ilgili bir şey değil."

George alaycı bir ifadeyle. "Öyle mi?" dedi. "Biliyor musun, sen yarı hirden ayrıldıktan birkaç ay sonra bir gün Jay'in evine uğradım. Gün ortasında. Güpegündüz."

"Birisi noktaları birleştirecek George. Sen, Fordyce, Pat Wickham, Jay, Suzi Monroe, ben, Britt Shelley."

"Onu pencereden gördüğümde zili çalmak üzereydim."

"Birisi bu bağlantıyı kuracak, George ve ortak nokta da yangın."

"Kadınının bacakları bir sandalyenin kolları üzerindeydi ve Jay'in elleri üzerine çökmüştü, kadınının zevkten çıldırdığını gördüm."

"Bu oyuncu kadrosu yangınla birlikte ortaya çıktı."

Raley bunu diğer insanların dikkatini çekecek ve sohbetlerini kesmelerine neden olacak kadar yüksek sesle söyledi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş George gülümseyerek etrafına bakındı, ama konuştuklarını duyulmuş olmasından endişelendiği çok belliydi.

Sis Perdesi

Her şeyin durduğu bir anda cenaze arabası oradan ayrıldı. Raley ve George diğerleri gibi ciddi bir ifadeyle cenaze arabasının yavaş yavaş rampaları aşağı inişini izlediler. Cenaze arabası yolun sonundan dönüp yeşilliklerin arasında kaybolana kadar kimse kıpırdamadı ve konuşmadı. Daha sonra, törene katılanlar sanki toplu bir şekilde iç geçirdiler.

George, "İşte, bu kadar," diye mırıldandı.

"Sen öyle san." Raley, George'a dönüp hafifçe göğsünü yumrukladı. "Güldür o içkiyi içsen iyi olur George. Hatta iki tane iç. Bence ihtiyacın var." Sonra gülümsedi. "Görüşürüz."

Raley bir saat sonra Britt'e, "Eğer gülümsemenin anlamını biliyorsa, kırının tebensüm olmadığını anlamıştır," diyordu.

"O gülüşü gördüm." Patates kızartmasını ketçaba bandırdı. "Çok şıktı."

"Şeytani mi?"

"Alçak, aç, vahşi."

Raley dudak bükerek, "Bu tariflerin hiçbirinin bana uyduğunu sanmıyorum. Özellikle de, sakalımı kestikten sonra," dedi.

"Sakalın yokken, *daha çok* uyuyorlar. Ağız, gözler. Kesinlikle, yırtıcı."

Raley altı şişelik diyet kola, bir Lysol spreyi, bir torba dolusu hamburger, patates kızartması, kızarmış karides ve iki sütlü içeceklerle birlikte otele dönmüştü. Raley gömleğinin eteğini pantolonunun içinden çıkarıp ayakta kalılarını ayağından fırlatırken Britt yemekleri çıkarmaya başlamıştı bile. Sonra da birlikte yemek yemeğe başlamışlardı.

Yemek yerlerken Raley ayrıntıları atlamamaya çalışarak ona George Mc Gowan'la yaptığı konuşmayı anlattı. Britt hiçbir şeyin atlanmasına ya da özet geçilmesine izin vermiyor, ayrıntıları soruyordu.

Şimdi de Raley'e, "Çok mu güzel?" diye sordu.

"Miranda mı?"

Britt alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bakıyorum da, kimi kastettiği mi soma gereği bile hissetmedin."

"Evet. Çok güzel."

"Ben sadece fotoğraflarını gördüm. Sence Jay... biliyor musun?"

Raley tek omzunu kaldırdı. "Belki. Büyük ihtimalle. Herkesle birtakım te oldu."

Raley çiğnemeyi bıraktı, Britt'in yüz ifadesinden sormadığı anı anlaşıyordu.

Ellerini kâğıt peçeteye sildi. "Miranda ilk kez dikkatimi çektiğinde, mini eteğiyle kenar çizgisinde bacaklarını havaya kaldıran, liseli bir arkadaşımın kızdı. Onunla bir ilişkiye girmek sübyancılık sayılırdı. Yeteri kadar baktığımda, ben üniversite için buradan ayrılmıştım ve ondan sonra da Hallie ile birlikte oldum."

"Anladım. Kötü zamanlama ve imkânsızlıklar söz konusuymuş."

Raley, "Bırak, içi içini yesin," diye aklından geçirirken içeceğine uzandı. Kamışla uzun bir yudum aldı ve sonraki birkaç dakika boyunca sadece yemeklerini yediler.

"Raley?" Raley başını kaldırıncı, Britt'in uysal ve samimi bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Nasıl hissettin? Yani, tören sırasında. Jay'ın ölümüyle yüzleşmek senin için nasıl bir duyguydu?"

"Sonlandırma kelimesini kullanmayacaksın, öyle değil mi?"

Britt kaşlarını çatı. "Sana ne yapmış olursa olsun, Jay, senin en yakın arkadaşındı. Bir kayıp hissettin mi? Yas tutabildin mi?"

Raley ağzına bir karides attı. "Her zaman bir haberci olmak zorundasın, öyle değil mi?"

Britt, Raley sanki ona bir tokat atmış gibi başını geri çekti. Sonra kalan son patates kızartmasını geri atıp çöpleri torbanın içine doldurmaya başladı. "Boş ver. Karmaşık duygular hissediyor olabileceğini ve bunları çözümlemene yardımcı olacak biriyle konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm. Benim hatam."

Sis Perdesi

Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Raley, onun kolunu yakaladı. "Tamam, özür dilerim."

Britt kolunu çekti. "Hâlâ her söylediğimin ya da yaptığının altında başka bir neden arıyorsun. Bunları aştığımızı sanıyordum."

"Bunu asla aşamayabilirim."

Britt öfkeyle birkaç saniye ona baktı, sonra uzun bir nefes verip omuzlarını aşağı indirdi. "Sanırım, bu güvensizliğini hak ediyorum. Ama gerçekten, Jay ve sen hakkında konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm."

Raley biraz durduktan sonra başıyla ona oturmasını işaret etti. Britt oturdu. Raley uzun bedenine küçük gelen sandalyesinde arkasına yaslanıp, bacaklarını öne doğru uzattı. "İşini iyi yapıyorsun ve bunu iltifat olarak söylüyorum. İçgüdülerin mükemmel. Cenazeye ilgili soruların sinirini bozdu. O yüzden bu kadar kaba davrandım."

Raley, Britt'e kısa bir bakış attı, ama duygularını sözlere dökerken onun gözlerinin içine bakmakta zorluk çekiyordu ve bu yüzden bardağın kenarındaki mutlu yüze odaklandı. "Jay kendisi adına mazeretler uydurdu. Ben insanlardandım. Hatta insanın kendisine bile."

"Nasıl yani?"

"Plan yapardık. Futbol maçına ya da su kayağına gitmek için. Herhangi bir şey için. Bir saat geç gelirdi. Çılgına dönerdim. Mahcup ve pişman bir tavırla, 'Kızmakta çok haklısın,' derdi. Ve kızmakta yerden göğe baklar haklı olsam da sesimi çıkarmaz, onu affederdim."

"Arabamı ödünç alır, boş depoyla geri getirirdi. Öfkeden kudururdum, ama hiçbir şey söylemezdim. Akşam yemeğine çıkardık. Bir dahaki sefere kendisinin ödeyeceğini söyler, hesabı bana bırakırdı ve 'bir dahaki sefer'in parası hiç gelmezdi. Sorun para değildi. Üzüldüğüm şey bu değildi. Sorun, onun benim ödememi önemsememesi ve bunu hiç sorun yapmamasıydı."

"Bütün arkadaşlarına bu şekilde davranırdı. Başka birinde kesinlikle böyle görülmecek bir vurdum duymazlığı vardı." Elinin tersiyle havayı

Sandra Brown

keser gibi bir hareket yaptı. "Ne hata yaparsa yapsın, insanlar, 'Jay' ıyık diyerek onu affederdi."

"Ama -bu büyük bir laf ama- berbat bir gün geçiren birini bile neye lendirebilirdi. Canın bir şeyleri parçalamak istiyorken bile seni güldürebilirdi. Neşe kaynağıydı. Asla surat asmazdı. Konuşmayı seven eğlenceli biriydi. İnsanlar bu yüzden ondan etkilenirdi. Herkes Jay'ın yakınında, enerji alanın içinde olmak isterdi. Çünkü orası heyecan verici bir yerdi. Tıfıfındaki hava enerji saçardı. Dışarıdan bakınca, binlerce arkadaşı varmış gibi görünürdü."

Raley sustu ve düşünceli bir ifadeyle bacaklarını topladı, öne eğildi, dirseklerini uyluklarına koydu. "Ama merak ediyorum. Acaba bu insanlar gerçek dostları mıydı, yoksa yönetebileceği ve birlikte eğlenebileceği birer oyuncak mıydı? Kendisi gerçek bir dost muydu yoksa kullanıldığını hissettirmeyen bir kurnazlıkla seni kullanan bir adam mıydı?"

Biraz durduktan sonra, "Bugün tabutuna bakarken, hayatımız boyunca bana söylediği *herhangi bir şeyin* içten ve gerçek olup olmadığını merak ettim," dedi. "Moralim bozukken ya da endişeliyken, bana dediğinde laf olsun diye mi konuşuyordu? Hayallerimi ve tutkularımı onunla paylaşıırken, sıkılıyor muydu? İçinden bana gülüyor muydu? Belki de onun özel yeteneği, arkadaşınız olduğunuzu zannetmenizi sağlamak için olduğu zamanda doğru şeyi söylemeyi bilmektir."

İçini çekti. "Bir kayıp hissettim mi? Evet, hissettim. Jay'le arkadaşlığımın beş yıl önce bittiğini sanıyordum. Bugün aslında hiç var olmadığını anladım. Hiçbir zaman gerçek bir dostluğumuz olmamış. Üzülüyordum bu oldu." Duygusallaştığı için biraz utandı ve kalçalarına hafifçe vurup ayağa kalktı. "Bitti mi?"

Britt boğazını temizleyip, "Evet. Teşekkür ederim. Çok lezzetliydi," dedi.

Raley terliklerini giydi ve küçük yaşam alanlarını kokutmamaları için çöpleri dışarıdaki köp kutusuna taşıdı. Kulübeye geri dönerken, Ciciot

Sis Perdesi

McGowan'dan ayrıldıktan sonra olanları Britt'e anlatıp anlatmamak arasında gidip geldi. Bilmeyi hak ediyordu ama daha fazla korkması için bir neden var mıydı?

Park alanını inceledi. Bir kulübenin önünde park edilmiş başka bir araba daha vardı, ama onlar geldiğinde araba zaten oradaydı. İçeri girip kapıyı kilitledi ve kilidin sağlam olup olmadığını kontrol etti.

Arkasını döndüğünde, Britt'in ellerini kalçalarına koymuş bir halde ona dik dik baktığını gördü. "Bana ne zaman anlatacaksın?"

"Neyi?"

"Kemerinde neden bir tabancayla gezdiğini." Raley'nin gömleğini kaldırıp tabancanın sapını işaret etti. "Yemek yerken, neden iki kez ayağa kalkıp pencereden dışarı baktığını söyle. Neden..."

"Cenazedeydiler."

"Kimler?"

"Butch ve Sundance." Kulübeye gelen iki adam."

Britt geri geri giderken dizleri yatağın kenarına çarptı ve sonra da yatağına üzerine düştü. "Seni gördüler mi?"

"Evet, onları tanımamış gibi davrandım."

"Ne oldu?"

George'u patlamaya hazır bir halde bırakmıştı. Rampadan arabasına çıkarken gözünün ucuyla bordo sedanı fark etmişti. Arabayı ya da dışarı oturan adamı tanıdığını belli etmemeye çalışmıştı. Ama kulübeye arayan adamla aynı kişi olduğundan emindi. Üzerinde açık mavi renkte aynı gömlek vardı. Yolcu koltuğunda başka bir adam vardı. Raley evine baskınlarında onu çok iyi görememişti, ama gözünde aynı pilot gözlüğü vardı ve Raley, onun kamyonetini arayan adam olduğuna karar verdi.

Kısa bir süre önce teşhis edilebilecek bir araçtan kurtulma amacıyla aldığı sedana binip oradan ayrılmaktan başka seçeneği yoktu. "Boşa giden

Paul Newman ve Robert Redford'un canlandırdığı iki azılı soyguncu.

üç bin beş yüz dolar, seni pislik." Bordo sedanın sürücüsüne içinden ıstıret çekmişti.

Cenazeden ayrılan araba konvoyunun arasına girdi. Bordo sedan konvoyda bir açıklık yakalamak için altı arabanın geçmesini bekledi. Görünce memnun oldu. Raley çıkışa varınca, anacaddeye döndü ve Britt birlikte kaldığı otelin ters istikametinde ilerlemeye başladı. Arabayı aşırı hızdan durdurulma riskine girmeden mümkün olduğu kadar hızlı sürüyordu.

Yine de, bordo sedan ikinci trafik ışığında ona yetişti. Birkaç blok boyunca onu dikiz aynasından takip etti. Aralarına birkaç arabanın girmesine izin veriyorsa da Raley'nin hızına ayak uyduruyordu, Raley ne zaman şerit değiştirse o da değiştiriyordu.

Raley yoğun trafikte ancak birkaç kilometre sonra diğer araçtan kurtulabildi, ama Butch'un onu avlaması için başka birini görevlendirmesinden emin olamadı. Caddelerde mekik dokumaya devam etti, birkaç blok otobana girip çıktı ve rotasını o kadar çok tekrarladı ki, kimsenin onu takib etmiş olabileceğini zannetmiyordu.

Şu anda Britt'e böyle söylüyordu, ama ses tonunun daha inandırıcı olmasını dilerdi. "Sanırım onlardan kurtuldum ama emin olamıyorum."

"Kapiya elinde silahla biri dayanmadıkça bunu bilemeyeceğiz."

"Benim de silahım var."

Bu Britt'in içini pek rahatlatmadı. "Sen her zaman burada değilsin Raley. Ve yeni arabayı gördükleri için, artık neyle yolculuk ettiğimizi biliyorlar."

"Hastanenin otoparkına girip plakayı bir minibüsün plakasıyla değiştirtirdim, sonra kalın keçeli kalemle üç rakamını sekiz yaptım. Bu arabayı etrafta bir sürü gri sedan olduğu için seçtim. Bu yüzden, bizi kolay kolay bulamazlar."

"Şimdiye kadar pek zorlanmadılar."

Britt haklıydı bu yüzden Raley, ona itiraz etmeye kalkışmadı. "İhtimalim olabilirsin."

Sis Perdesi

"Daha donanımlı ve tabiri caizse, göze göz diş diş çarpışmaya hazır olana kadar olmaz." Arkasına uzanıp yatağın üzerinde duran fotokopi kâğıtlarını aldı. Belli ki, Raley yokken onları okumuştur.

"Bütün bu belgeleri saklayarak riske girmişsin. Neden?"

"Orijinal kayıtların kopyalarının elimde olmasını istedim. Ben teşkilatı ayırdıktan sonra bu belgelerin üzerinde oynama yapılmasından ya da bilinçli bir hatayla bir daha asla bulunamayacak şekilde bir yere kaldırılmasından korktum."

"Jay muhalefet yaparak seni engellemeye çalıştığında, tam olarak ne araştırıyordun?"

"Yedi kurbanı."

"Bu kayıtlara göre, bir tanesi dosya memuruymuş."

"Cesedi merdiven boşluğunda bulunmuş. Tavan çökönce orada mahkûm kalmış. Ölüm sebebi, kayıtlara ezilme olarak geçmiş ama duman zehirlenmesinden de ölmüş olabilir."

"Gardiyan."

"Kurtarılmış ama iki gün sonra duman zehirlenmesi ve yanıktan ölmüş. Acılı bir ölüm olmuş."

"Beş mahkûm nezarethanede ölmüş."

"Dördü nezarethanede ölmüş. Ama ölen bir tutuklu daha var."

Britt elindeki kâğıtlara baktı. "Bir ismi kırmızı kalemle daire içine almışsın."

"Cleveland Jones."

19. BÖLÜM

RALEY, "CLEVELAND JONES KAPISINDA bile bir pencere ol-
mayan küçük, kapalı bir ofisteydi. Burası o gün sorgulama odası olarak
kullanılıyordu," dedi.

"Neden o gün?"

"Merak uyandırıcı, öyle değil mi? Özellikle de, iki tane gerçek sor-
gulama odası varken. Her neyse, yangını onun çıkarttığına inanılıyor."

"Çöp kutusunun içindekileri tutuşturarak. Ama sen her şeyin bu ka-
dar basit olmadığını söylemiştin."

"Değil. Tecrübeli bir dedektif olan Brunner da bunu biliyordu. Ne-
malde, tutuşturucular kullanıldığında çöp tenekesi birkaç dakika içinde
kendi kendine yanıp kül olur. Ama bu çöp tenekesi bir hava emme deliği-
nin yanına yerleştirilmişti. Delğin ızgarası yoktu ve ne kadar zamandır ol-
madığı da bilinmiyor."

Britt, "Ben binayı sadece bir kül yığını halindeyken gördüm," dedi.
"Ama anladığım kadıyla çok yaşlıymış. Teşkilat birkaç ay içinde yeni
merkeze taşınacaktı."

"Doğru. Bina fazla kalabalık ve yaşlıydı, büyük çaplı bir tamirata mu-
tiyacaktı. İzolasyon eskiydi. Kanal sisteminde delikler vardı. Altyapı, ö-
zellikle ahşap kirişlerden oluşuyordu ve çoğu çürümüştü. Elektrik tesisatı hatatlı-
ydı. Yangın için yağmurlama sistemi vardı, ama çok eski, yetersiz ve en son
gününde bile güvenilirmezdi. Yangın günü tamamen yetersiz kaldı.

Sis Perdesi

"Ama teşkilat kısa bir süre sonra burayı boşaltıp yeni binaya geçece- için kimse kapsamlı tamiratlara para harcamak istemiyordu. Mutlaka farklı olan tamiratlar baştan savma yapılıyordu. Kanamanın üzerine ya- rılan yara bantları gibiydiler. Maalesef, tüm bunlar yangın sonrası yaptığımız araştırma sırasında ortaya çıktı. Toz yanan bir maddedir ve ge- ni yüz yılın sonlarından beri yapının içinde bir sürü toz birikmişti. Bu ol- u beklenen bir felaketti."

"Küçük çöp tenekesinin alevleri hava emme deliğinden duvarın içi- çekildiğinde..."

Raley elleriyle tutuşmayı ifade eden bir hareket yaptı. "Onu yukarı- tı çeken bir hava akımı vardı. Fazlasıyla yanıcı madde içeriyordu ve- arlar içinde yolunu tıkayacak hemen hemen hiçbir şey yoktu. İlk kıvıl- ılan itibaren, öldürücü bir yangındı."

Britt üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallayarak, "Yedi kişi," dedi. "Altı."

Britt gözlerini ona çevirdi. "Ne?"

"Altı. Cleveland Jones yangında ölmedi. Yangın başlamadan önce- üştü."

Britt'in ağzı hayretle açıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Belgeler arasında Jones'un otopsi raporuna rastladın mı?"

"Evet. Burada bir yerde." Yatağın üzerine saçılmış kâğıtları karıştı- raporu buldu ve Raley'e uzattı. "Raporda, cesedinin o kilitli odada ce- ni pozisyonunda, elleri çenesinin altında yerde bulunduğu yazıyor."

"Ki bu da çok karakteristik. Yanan vücut su kaybettiğçe, kaslar bü- şür ve vücut cenin pozisyonuna geçer. Bu kurbanın yanarak öldüğü an- ına gelmez. Cleveland Jones bu yüzden ölmedi. Onun ölüm nedeni ba- ı aldığı darbeydi."

Otopsi raporunun sayfalarını çevirip üzerinde bir erkek vücudu res- ılan sayfayı buldu. Sorgu yargıcının birtakım işaretlemeler yaptığı ka- ısını gösterdi. "Kafatası kırıkları. Her ikisi de çok belirgin."

Britt yüksek sesle sorgu yargıcının yazdıklarını okudu. "Ölümün Başını kaldırıp, Raley'e baktı. "Sebebi düşen bir giriş olabilir mi? Ya çöken tavan?"

Raley hayır anlamında başını salladı. "Bunlar ancak yangın iyice detaylandikten sonra olabilecek şeyler. Böyle bir şey söz konusu olsaydı, Jones'un ciğerlerinden çok fazla is ve dumana maruz kaldığı anlaşılırdı. Yüksek oranda karbon monoksit bulunurdu." Raporu yukarı kaldırdı. "Adli tıp bibin bulduğu şey bu değildi. Adli tabib bu karara varır varmaz, Brunner'ı aramış ve kurbanlardan birinin yangın başlamadan önce öldüğünü söylemişti. Brunner ellerinde bir cinayet davası olabileceğini dedektiflere bildirmemi istemişti. Soruşturmada onlarla birlikte çalışacaktım. Jay, beni polisine davet etmek için aradığında bunun üzerinde çalışıyordum."

Britt bunun önemini kavrayarak uzun bir nefes verdi.

"Jones ve tutuklanma nedeni hakkında sorular sormaya başladığımda, baştan savma cevaplar aldım. Jay, Jones'un tutuklanmasıyla ilgili detayları hatırlamadığını iddia etti. Jones'un onun davası olmadığını söyledi, ama neler olduğunu öğreneceğine söz verdi.

"Polis merkezinin kaos içinde olduğunu unutma. Yeni binanın inşaatının tamamlanmasına daha aylar vardı, bu yüzden geçici merkezlerde çalışıyorlardı. Jay'in ağırdan almasını mazur gördüm. Şimdi, beni oyaladığını anlıyorum. Cleveland Jones'un bir kundakçı olduğu dışında bir şey öğrenmemi istemiyordu. Ve başka bir şey daha var. Jones bir sürü suç işlemişti, ama bu suçlar arasında kundakçılık yoktu. Bunu eyaletten edinmek zorunda kaldığım adli sicilinden öğrendim."

Yorgun bir ifadeyle omuzlarını silktili. Bazı şeyleri ertesi güne bırakmayı istiyordu, ama Britt'in tüm hikâyeyi öğrenene kadar durmasına izin vermiyeceğini bildiği için devam etti. "Bir sürü telefonda sonra Jay sonunda polis merkezi sekreteri aracılığıyla bana bir mesaj gönderdi. Jones'un başına aldığı darbelerin tutuklanmasından "önce" olduğuna karar verilmişti. Tutuklama memurları -kim oldukları asla açıklanmadı- zedelenmelerin ne kadar

Sis Perdesi

...lı olduğunu Jones sorgulama sırasında mantıksız davranışlar sergileme-
...başlayana kadar anlamamıştı.

"Hastaneye transferi için gerekli olan ayarlamalar yapılırken yalnız
...kılmıştı. Anlaşılan, yangını o sırada çıkarmış. Jay'in mesajı, daha faz-
...bir şey söyleyemediği için üzgün olduğu, ama bu konuyu araştırdığı ve
...daha ayrıntılı bir bilgi edindiğinde bana döneceği şeklinde devam ediyor-
...labii ki, dönmedi."

"Peki Brunner? Sen kovulduktan sonra Jones'un ölümünü araştırma-
...devam etmedi mi?"

"Son raporda, Jay'in açıklamalarına yer verdi. Cleveland Jones'un
...ıklamasıyla ilgili evrak alevler arasında kül olmuştu, bu yüzden hiçbir
...ge yoktu, ama Jay bir kahraman olduğu için Brunner, onun sözlerinden
...phc etmedi. Sen ve haberci arkadaşların hikâyeme kendinizi o kadar kap-
...mıştınız ve kahramanları yüceltmekle o kadar meşguldünüz ki, Jones'la
...lı küçük dipnot unutuldu gitti. Ayrıca, o ölüm ve yıkıma neden olan bir
...dalakçıydı. Nasıl öldüğü kimin umurundaydı ki?"

"Brunner biliyor olabilir. Eğer ona gidersen..."

"Gidemem. O öldü. Yangından aşağı yukarı altı ay sonra. Kalpten."

"Oh."

"Bir yandan, başına gelecekleri yaşamak zorunda kalmayacağı için
...minun oluyorum. Bu olay nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, suçun büyük
...kısmı onun üzerine kalacak. Onun ahlaksız biri olduğunu sanmıyorum.
...nuz yorgun ve tembel olabilirdi ama ahlaksız değildi. Belki de, sadece
...üzünü bozmak istemiyordu."

Britt bir süre Raley'nin söylediklerini düşündü. Sonra, "Peki ya Cle-
...land Jones'un ailesi?"

"Bir babası vardı. Jones'un geçmişiyle ilgili biraz bilgi almak için
...aradım. Adam düşmanca davrandı ve laf dinlemeyen oğlu hakkında
...düşünmek istemediğini söyledi. Ama ben peşini bırakmadım ve sonunda
...onu konuşmaya ikna ettim. Benimle buluşmayı kabul etti. Ama evine git-

Sandra Brown

tiğinde orada değildi. Birkaç kez daha gittim. Aradım. Ama ona bir daha hiç ulaşamadım."

"Partiye gittiğin akşam bildiklerimden daha fazlasını öğrenemedim."
"Hayır."

"Jones'un neden tutuklandığını öğrenebildin mi?"

"Saldırı. Kimse onun suçunun içeriğini, nerede işlendiğini ya da ne keze günün hangi saatinde getirildiğini hatırlamıyordu. Tüm bu kanıksan bilgilerin arasında, herkesin emin olduğu tek bir şey vardı: Jones'un hayatına aldığı ölümcül darbeler Charleston Polis Merkezi'nden biri tarafından yapılmamıştı."

"Hımm. Bundan biraz şüpheliyim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Jay tutuklama raporunu pazartesi gününe kadar sana gönderecekti" söz vermişti."

"Bu sözü vermekte pek zorlanmadı. Pazar sabahı yatakta ölü bir bedenle birlikte uyanacağımı biliyordu."

Raley pencerenin yanına gidip yerdeki çirkin haliya uyan soluk tırnaklı ve renkli perdeleri araladı. Kimsenin onlara saldırmak üzere olmadığını görünce rahatladı ve yerine geri döndü. "Cevaplanmamış çok önemli bir soru daha vardı. Jones yangını nasıl ve ne ile çıkartmıştı? Tutuklandığında, cepleri boşaltılmıştı. öyle değil mi?"

Britt omuzlarını silkeli. "İçeriye gizlice bir şey sokmuş olabilir?"

"Buna inanabilirdim ama o odada hiçbir hızlandırıcı bulunmadı."

"Yanmış olabilirler."

"Benzin, gazyağı çatlaklara ve köşelere sızar. Böyle bir şey olsaydı o tahribatın içinde bile bulunurdu. Her neyse, Jones içeriye bir gaz teneke sokmuş olamaz."

Britt, "Kibrit kutusu?" diye fikrini söyledi. "O kadar küçük bir şeyi kolayca saklarmış olabilir. Çorabına ya da öyle bir yere. Bir kibrit yakmış ve sonra bütün kutuyu çöp tenekesine atmış olabilir. Belki de, birazını da bulaş deliğinin içinde bir şeyler yakmak için ayırmıştır."

Sis Perdesi

Britt daha lafını bitirmeden Raley başını iki yana sallamaya başladı. "Silisyum dioksit bulunmadı. Kibrit çöplerinin baş kısımlarında yer yer bir maddedir. Yangına dayanıklıdır. Etrafta hiç yoktu."

"Yani çöp tenekesinin içindekileri tutuşturmak için neyin kullanıldı? Bu bir zaman tam olarak belirlenemedi?"

Raley alaycı bir ifadeyle, "Sanırım, Jones iki çubuğu birbirine sürttü. Oda, ateşi yakıp bütün binayı sarmasını izlerken, nasıl oldu da hiç duman çıkmadı? Ama tartışmanın hatrına, diyelim ki bunu başardı. Ne elde etmeyi umuyordu?"

"Kaçmayı."

"Peki. Bu mantıklı. Ama o bu süreçten birçok kez geçmişti. Henüz on bir yaşındaydı, ama o odanın içinde kilitle kalacağını bilecek kadar zeki bir suçluydu. Mahsur kalacağını bildiği bir odada yangın çıkarmak kulağa çok aptalca gelmiyor mu?"

"Eğer kafatasında kırık varsa ve bu mantıksız davranmasına neden yorsa..."

"Tabii, bu bilginin doğru olduğunu varsayarsak."

"İntihar etmeye çalışmış olabilir."

"Onun gibi sert bir çocuk mu?" Raley başını iki yana salladı. "Sanıyorum. Ayrıca, beynine kısa devre yaptıran bir kırık kemiği olan biri kendini bu kadar korkunç bir ölüme mahkûm eder mi?"

Britt, "Belki de, sadece insanları korkutmak istedi," dedi. "Yangının varlıkların içine girdiğinde bu kadar hızlı yayılabileceğini düşünemedi. Bu mantığını yitirmiş bir adamın kontrolden çıkan umutsuz bir eylemi ya da çok şakası olabilir."

Raley, "Bu yine de onun ciğerlerinde duman bulunmamasını açıklar," diye karşı çıktı. "Ama bu olaydaki en büyük muamma, Jay'in en büyük hedefleri vardı. Polis şefliğine yükselmek istediğini açıkça söylüyordu. O zaman, adli tabip ölümlerden birinin cinayet olabileceğini söylediğinde neden soruşturmanın içinde olmak istemedi?"

Sandra Brown

Raley odada volta atmaya başladı. "Jay bir cinayet dedektifiydi. Bu beklenmedik gelişmenin üzerine gitmesi gerekirdi. Bu soruşturma onun her berlere çıkmasını, yıldızının daha da parlamasını sağlardı. Ama bunun yerine, kendini bu davadan uzak tuttu ve soruşturmaya dahil olmak istemedi. Bu, hiç de Jay'ın tarzı değildi."

"Kesinlikle."

"Bence, sonucundan korktuğu için soruşturmaya dahil olmadı. Kendisine ya da arkadaşlarından birine zarar vereceğinden korkuyordu."

"Sen de onun arkadaşıydın Raley."

"Ama ben suça dahil değildim." Volta atmayı bırakıp Britt'e baktı. "İçgüdülerim, dört kahramanımızın Cleveland Jones'la ilgili bir şey olduğunu söylüyor. Özellikle de, ölümüyle ilgili bir şey. O odanın içindeki her şeyin olduğunu kimsenin öğrenmemesi için yangın çıkarıldı. Wheelhouse'da Jay, sana bunu itiraf edecekti."

Britt, ona katılmakta ya da karşı çıkmakta acele etmedi. Düşünceli bir ifadeyle Raley'nin gözlerinin içine bakarken alnında kıvrıklıklar oluşmuştu. Birkaç saniye sonra gözlerini ondan çekip, uzun bir nefes verdi. "O odada birinin öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Evet. Haklı olduğuma inanıyor musun?"

Britt gözlerini tekrar ona çevirdi. "Haksız olduğuna inandığımdan daha fazla. Her şey bunu işaret ediyor. Bunca zahmete daha önemlisi bir şeyi örtbas etmek için gizlemezlerdi. Ama bunu nasıl ispat edeceğiz? Nasıl kanıtlayıp hayatta kalmayı nasıl başaracağız?"

"Bunu başarabileceğimizden emin değilim."

Britt yüzü ona dönük bir halde yatağın kenarında oturuyordu. Raley bu dürüst karşılığın onu altüst ettiğini görebiliyordu. Raley sorunu belirtmiş, Britt ondan bu sorunun nasıl çözüleceğine dair fikirler duymayı beklemişti.

Raley uzanıp onun yanağına dokunmak için büyük bir istek duydu. Ama bu isteğini bastırdı. Uzun bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra "Britt, şimdi beni çok dikkatli dinle. Benim nasıl yaşadığımı gördün. İçim

Sis Perdesi

"dün mülküm, bir ilişkim... hiçbir şeyim yok. Ama senin önünde güzel bir hayat var. Kariyerinde büyük bir çıkış yapmak üzeresin."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Teslim ol."

"Clark ve Javier'e mi?"

"FBI'ya."

Britt'in tepkisi Raley'nin beklediği gibi olmadı. Britt gülümsüyordu. İhracat etmeliyim ki, bunu düşündüm. Ama cinayet bir eyalet suçu. FBI bu olaya bakmaya istekli olmaz. Davet edilmedikçe, yerel ve eyalet makamının işlerine karışmaktan hoşlanmazlar ve bu davada bunun gerçekleşme olasılığı çok düşük. Birkaç saat içinde, Clark ve Javier'in yanına geri dönerim ve şu an olduğumdan daha da çaresiz olurum. Onları çiğneyip FBI'ya gittiğim için ne kadar sinirleneceklerinden bahsetmiyorum bile."

"Onlara arabayı nerede bulabileceklerini söyleyebilirsiniz."

"Ama yoldan çıkarıldığımı kanıtlayabilir miyim?"

"Adamlar tamponuna çarpmış mıydı?"

"Hayır."

"Tampona boyayı çizecek kadar vurdular mı?"

"Sanmıyorum. Neredeyse vuruyorlardı ama..."

"Metalin metale temasını gösteren bir şey yok mu?"

Britt başını iki yana salladı. "Clark ve Javier büyük ihtimalle FBI bizi masum görünmek için yaptığımı düşünürler."

"Kahretsin. Bu, Butch ve Sundance'in işlerinde ne kadar iyi olduklarını gösteriyor." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve birkaç küfür yaptıktan sonra inatla, "Jay'i öldürmekle suçlanamazsın. Ellerinde olanın daha somut bir kanıt olmadan bunu yapamazlar."

"Belki, ama ikinci derece delil oldukça ikna edici. Ayrıca, bir cinayetin davasının kariyerime ne yapacağını biliyor musun? Banka hesabımdan tahsil etmiyorum bile. İyi bir savunma avukatı tutmak tüm birikimlerimin bir buçuk hafta içinde tükenmesine neden olur. Mahkemeden sonra borç

Sandra Brown

içinde yüzüyor olurum. Temize çıksam bile hayatımın bir yılını kendim için savunarak kaybetmiş olurum ve bundan sonra sicilimde böyle bir leke beni kim işe alır?

"Raley, Jay'le birlikte uyandığım anda, ben de senin gibi eski hayatımı kaybettim. Senin işini bitirmek için Suzi Monroe'yu kullandıkları gibi beni de kullandılar. Beni hayatta bıraktıkları için şanslıyım, ama belli ki şu anda bu kararlarından pişmanlık duyuyorlar. Hayatım gayet güzel gidiyordu, ama bunu elimden aldılar. Bu yüzden, sadece bu hikâyeyi hayatımda yapmak ve adaletin yerini bulmasını istemekle kalmıyor, aynı zamanda salaklardan intikam almak da istiyorum."

Raley için için onun gözlerinde gördüğü öfkeye hayranlık duyuyordum. Onun için hâlâ endişeleniyordu. İkisi için de endişeleniyordu. "Karanlık bah verirsin."

"Buna gerek yok."

"Sen yine de bir düşün."

Raley tartışmaya son vermek için odada dolanıp ışıkları kapattı. Sonra, sandalyelerden birini pencerenin yanına çekip oturdu ve perdeyi hızlıca araladı.

Kâğıtların hisirtisini duyunca Britt'in uzanmak için açık dosyaları kenara ittiğini anladı. On beş dakikalık bir sessizlikten sonra Britt, "Butch ve Sundance mi?" dedi.

"Aklıma gelen düzenbaz ortaklar. Ama sanırım, onlara Katil A ve Katil B dememiz daha doğru olur."

"Hayır, ben Butch ve Sundance'i sevdim."

Beş dakika daha geçtikten sonra Britt, "Bütün gece orada mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Biraz daha oturacağım."

Raley kırk beş dakika daha bekledikten sonra içi rahat bir şekilde nöbeti bırakabileceğine karar verdi. Eğer dışarıda onları izleyen biri olsaydı

Sis Perdesi

Britt'in takip edildiklerini bilmediklerini düşündüğü için ışıklar söndürülen sonra harekete geçerci.

Raley üzerinde giysileriyle ikinci yatağı uzandı. Tabancayı komodin üzerine koydu, ama sonra fikrini değiştirip yatağı yanına koydu.

Britt derin uykundaydı. Odaanın içinde Britt'in hafif soluklarından ve duvardaki cıva buharlı lambanın uğultusundan başka bir ses duyulmuştu. Sırtüstü uzanıp başını sert yastığa koydu ve gözlerini karanlığa dikti. Onları ayıran boşluğun ne kadar dar olduğunu ve dün geceyi düşünme-ye çalıştı.

Ama yine de düşündü. Her ayrıntıyı tüm ayrıntılarıyla hatırladı. Hiçbir şekilde engel olamadığı inatçı ereksiyonu yaşamasına bu anıların neden olmadığını kendini inandırmaya çalıştı.

Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı ama düşünmeden edemiyordu. İçin-heric bulundukları tehlikeli durumla dün gece yaşadıkları arasında gidip geliyordu. Sonunda, ikinci düşünce birinciye galip geldi. Ve o da teslim olup, bunun erotik anılardan oluşan akıntıya kapılmasına izin verdi.

Kemikleri ince olmalı, diye düşündü. Britt'in ne kadar nazik, ne kadar hafif olduğunu onu altına alıp kibar olamayacak kadar gözü döndüğünde anlamıştı. Tinker Bell'e zarar veren Dev Andre" gibiydi.

Diğer taraftan, Britt'in tutkusunun derinliği onu şaşırtmıştı. Evet, üz-ündü, ödü kopmuştu, histerinin eşliğindeydi, duyguları kontrolden çıkmıştı, ama yine de... Televizyondaki soğukkanlı kadının çılgın gibi seviş-ki kimin aklına gelirdi ki.

"Raley?"

Britt'in yumuşak sesi nefesini kesti. Yutkunduktan sonra, "Evet?" di-rebildi.

"Kalıyorum."

(*) 2.25 metre boyundaki Fransız güreşçi.

Sandra Brown

George yeni yetme garson kıza bir öpücük gönderip kızın dairesinde ayrıldı. Bu gece kıza bayağı bir egzersiz yaptırmıştı. Ya da daha doğrusu kız, ona yaptırmıştı. Arabasına doğru yürürken ne kadar yorulmuş olduğunu fark etti.

Zor bir gün olmuştu. Les'in geciktiğini hatırlattığı bir kontratı tamamlamak için bütün sabahı ofiste geçirmişti. Cenazeye gitmeden önce bir sandviç yemeye zar zor vakit bulabilmişti. Tören zaten yeteri kadar tatlıydı, bir de bunun üzerine tüyler ürpertici bir hayalet gibi ortaya çıkan Raley'le karşılaşması eklenmişti.

Jay'in ölümü Raley Gannon'ı hortlatmıştı. Burada bir ironi vardı, ama George bunu derinlemesine düşüncemeyecek kadar yorgundu.

Arabasını eve doğru sürerken oraya vardığında Tanrıça Miranda'ya uyuyor olmasını diledi. Onun saçmalıklarını dinlememek için çalışmaya başladığı sındaki kanepayı rahat yataklarına tercih edebilirdi. Şehir kulübündeki kokteyl saati çok kısa, kulübün yemek salonundaki akşam yemeği ise çok uzun sürmüştü. Yemek boyunca Les bir sürü konuda başının etini yerken Miranda masalarının arkasında bulunan aynada kendi yansımasını izlemeye diği zamanlarda sıkıntıyla içini çekerek öylece oturmuştu.

Yemek nihayet sona erdiğinde George, e-postalarını kontrol etmek için ofise geri dönmesi gerektiğini söyleyip Les'den Miranda'yı eve bırakmasını rica etmişti. Çekmeceesinde sakladığı prezervatifleri almak için ofise kısa bir ziyaret yapmış ve sonraki bir saati sadece güzel olmakla kalmayan aynı zamanda çeşitli şekillere girebilen lastik gibi vücudu olan garson kıza geçirmişti.

Yatakta yaptıkları akrobatik hareketler onun canına okumuş, neredeyse araba bile kullanamayacak kadar yormuştu. Ama vücudu zayıf düşen bir beyin, ken beyni fazla yüklenmiş bir devre kartı gibi çalışıyor, birkaç saniyede bir yeni bir endişeyle cızırdıyor ve kıvılcımlar saçıyor.

Les ve Miranda, Raley'nin beklenmedik bir şekilde cenazede ortaya çıkışıyla ilgili endişelerini gidemeye çalışmışlardı. Les yemek sonrası kah-

Sis Perdesi

Ne koyduğu kremayı karıştırırken, "Sana sataştı. Ne olmuş?" demişti. Her bu herifin elinde iddialarını destekleyecek bir şey olsaydı, bunu beş önce kullanırdı. O tarih oldu. Unut onu artık."

Ama endişe George'un iini kemirmeye devam ediyordu ve grn-
lıktırsa, Pat Wickham da aynı ısınkıların hissediyordu. Ama o huzursuz-
lunu gizlemekte George kadar başarılı değildi. George, onlara bakarken
Raley'e yakalandığı için bu küçük hergeleyi boğabilirdi. Gözleri faltaşı
uılmıştı. Altını ıslatacak kadar korkmuş görünüyordu ve Raley de
onu fark etmişti.

George'un cep telefonu çaldı. Büyük ihtimalle, arayan nerede oldu-
nu çok iyi bildiği halde, onu kontrol etmek isteyen Miranda idi. Telefo-
nu açtı. "Yoldayım."

"George?"

"Evet?"

"Ben Candy."

"Oh, Tanrım Candy. Seni Miranda sandım."

Candy esprili bir şekilde kendini kmseyerek, "Bunu çok duyuyo-
rum," dedi. "Ne çok isterdim." Sonra daha yumuşak ve özgün bir ses to-
nuyla, "Kötü bir zamanda mı aradım?" diye sordu.

"Hayır. Arabada eve doğru gidiyorum."

"ok geç olduğunu biliyorum, ama gün bitmeden aramak istedim.
Tenazeyi kaçırdığım için çok zgnm. George biliyorsun, eğer işim ol-
masaydı..."

"Açıklamak zorunda değilsin Candy. Neden gelemediğini hepimiz
anlıyoruz ve bunu anlıyoruz."

"Anlayışın için teşekkür ederim. Ama bu pişmanlığımı azaltmıyor.
Tenaze nasıldı?"

"Bence, Jay'in hoşuna giderdi. Org müziği dışında. Jazz topluluğu-
nu tercih ederdi."

Candy güldü.

"Yazdıkların çok etkileyiciydi. Eğer Jay cennetteyse, yüzü kızarmıştır."

Sandra Brown

"Hepsi çok içtendi. O iyi bir arkadaşı. Onu çok özleyeceğim."
"Biliyorum." George araba koltuğunda huzursuz bir şekilde kıpırdandıktan sonra, "Bil bakalım, kim geldi?" diye sordu.

"Sanırım, şehrin yarısı oradaydı."

"Neredeyse."

"Eminim Cobb Fordyce gelmiştir."

"Kansını bile getirdi."

Candy, "O bir politikacı," dedi ama sesinde bir ima yoktu. "Konservatif siyasi görüşü olan bir adam. Sı gereken bir imajı var."

"Ve Raley Gannon."

"Ciddi misin?"

"Dalga geçmiyorum. Ta kendisiydi."

"Onunla konuştun mu?"

"Biz... şey... biraz lafladık."

"Lafladınız mı? Bu kelime, bir yerde, normalde bir konuşma değil, sadece tanıdıkla tanışma amaçlı olarak kullanılan, adlandırabilecek bir şeyi tanımlıyor."

"Evet."

"Peki, konuşmanın niteliği nasıldı George?"

George, Raley'nin görünüşünü ve genel tavrını anlatmakla başladı. "Aynı görünüyordu, sadece saçları artık daha uzun. Ve biraz da beyazlamıştı. Samimiydi, ama o hiçbir zaman Jay kadar dışadönük olmamıştır. Ne yazık ki, Jay'ın ya da nerede yaşadığını söylemedi. Ama o, ah..." Duraksadı. Sonra, "Jay'ın Monroe'ya olan sevgisi, onun için çok önemliydi."

Candy düşünceli bir şekilde, "Bu beni şaşırttı," dedi. "İnsan onunla tanıştıktan sonra, onunla ilgili her şeyi düşünürsün. Ne dedi?"

"Jay'ın öldüğü gece ile Monroe'nun aşırı dozdan öldüğü gece arasında bir benzerlik olduğunu söyledi."

"Jay aşırı dozdan ölmedi."

George bu sırada eve varmıştı. Arabayı evin önüne park etti ama kapıyı açmadı. "Ben de ona aynı şeyi söylemiştim. Aşırı dozdan ölmedi."

Sis Perdesi

"Söyledim. Britt Shelley'nin Jay'le birlikte olduğu akşam için, tıpkı kendisi gibi Suzi Monroe'yla birlikte olduğu akşamki gibi uyuşturulduğunu söylediğini, benzerliğin bu olduğunu söyledi."

"Suzi Monroe bir uyuşturucu bağımlısıydı. Jay asla hap kullanmadı. Shelley'nin içkisine ilaç katan kişinin kimliği hakkında da bir tahlil yapıldı mı?"

"Konu oraya gelmedi, ama Raley'nin düşüncesine göre..." Miranda kapıyı açıp verandaya çıkınca lafı yarım kaldı. Holden gelen ışık, giyimince geceliğin altındaki vücudun hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Candy, "Raley'nin düşüncesine göre?..." diye tekrar etti.

George arabanın ön camından karısının gözlerinin içine bakarak, "Raley'in Britt Shelley'le ona büyük bir haber vermek için buluştuğunu düşünüyor. Ölüm döşeği itirafı niteliğinde bir haber."

Candy iç geçirdi. "Zavallı Raley. Asla vazgeçmeyecek."

"Blöfüne meydan okudum, saçmaladığını ve Hallie'yi elinden aldığı için Jay'e hâlâ kızgın olduğunu söyledim."

Candy içini çekti. "Sanırım, bu yüzden onu suçlayamazsın. Bunca zaman sonra bile, hatta Jay öldüğü halde, Hallie'nin onu reddedişi acı verici olabilir. Ama Raley kendi aptallığı yüzünden başına gelen talihsizliklerin sorumluluğunu kabullenmeyi reddediyor."

"Aptallığı ve pipisi yüzünden."

"Bu gereksiz oldu."

George kıkırdadı. "Haklısın, yargıç."

"Raley'e nasıl ulaşabileceğini biliyor musun?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Belki, onunla konuşmamın bir faydası olur."

George biraz bekledikten sonra, "Düşünüyorum da..."

"Ne?"

"Raley'nin Jay'e beslediği kin cinayet işlemesine neden olmuş olabilir mi?" George bu sorunun yankılanmasını bekledi. Yargıç hemen bir

Sandra Brown

cevap vermedi, ama George onda merak uyandırdığını biliyordu. "Onunla suçlar gibi oldum. Jay'i öldürmek isteseydi, bunun için beş yıl bilelemeyeceğini söyledi. Ama bu ilahi adaleti andırıyor, öyle değil mi? Aynaları kullanmak? Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir şey." Kısa aradan sonra, "Britt Shelley hakkında neler duydun?"

"Hiçbir şey."

"Mahkeme binasında dolaşan dedikodular kulağına gelmiştir diye düşünmüştüm."

"Sadece haberlere çıktığında öğreniyorum. Görünüşe bakılırsa, konuştuğu kişi Bill Alexander'mış. Adam tam bir aptal. Bu tabii ki, kapı dışı ve ikimizin arasında."

George bir kahkaha attı. "Anlaşıldı."

"Dinle George, artık yatmam gerekiyor. Bu kadar geç aradığımı tekrar özür dilerim, ama bu, bütün gün boyunca kendime ayırabildiğim zaman. Senato oylamasına kadar zamanım kendime ait değil."

"İhtiyacın olacağını hiç sanmıyorum ama yine de iyi şanslar."

"Teşekkürler." Kısa bir sessizlikten sonra, "En azından Jay artık huzura kavuştu."

"Öyle umut ediyorum."

Vedalaştıktan sonra George telefonu kapattı ama bir süre düşünceli ifadeyle telefona bakmaya devam etti. Sonra kontağı kapatıp arabadan inip Merdivenleri çıkarken Miranda, "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu. "Yargıç Cassandra Mellors."

Miranda'nın kaşı havaya kalktı. "Vay vay. Bu hafta çok popülersin George. Önce eyalet başsavcısı anyor. Şimdi de, bölge mahkemesi adayı. Her arkadaşının gece yarısı telefon açmaktan daha iyi bir işi yok muymuş?"

"Cenaze hakkında bilgi almak istemiş. Ona Raley'den bahsettim."

"Öyle mi? Peki, o ne dedi?"

George, ona aralarında geçen konuşmayı anlattı. "Candy, sözlerini en azından Jay artık huzur içinde diyerek bitirdi."

Sis Perdesi

Miranda, ona yaklaştı. "Yüksek mevkilerdeki insanlarla yaptığın görüşmeler arasında, garson kızı becermeye vakit bulabilmişsin. Üzerine siyah kokusunu alabiliyorum."

"Öyle mi?" Ellerini Miranda'nın bacaklarının arasına sokarak, "Kısıldın mı?" diye sordu.

Miranda, onun eline sürtünerek, "Neden kıskanayım?" dedi. "Özellikle, onunla ya da başka bir kadınla birlikte olduğunda, aslında bana sahip olmayı istediğini bilirken."

Bu doğrudu ve George, onun bunu biliyor olmasından nefret ediyordu. "Ama sana gerçekten *sahip* olamam Miranda, öyle değil mi? Seni ne kere becerirsem becereyim, sana asla sahip olamayacağım."

Miranda anlamamış gibi davranma gereği bile hissetmedi. Onu yalanlamalı da. Sadece yüzünde George'a işkence eden o bilindik gülüşle onun sözlerinin içine baktı. Sinirlenen George elini geri çekti ve Miranda'nın başından dolaşıp kaptıya doğru ilerledi.

Miranda, onu kolundan yakalayıp durdurdu. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Daha açık konuşur musun?"

"Jay öldü ve eski dostların ortaya çıkmaya başladı. Leşe üşüşen akıllar gibiler."

George keyifsizce güldü. "Bundan hoşlanmayabilirsin, ama buna şaşırmamalısın. Jay'in cinayetinin ilgi çekmeyeceğini mi sanıyordun? Dalırtkısı yapacağı çok belliydi. Bugün Raley'nin dediği gibi, hepimiz bağlan." "Ona doğru eğilerek, fısıltıyla, "Yangına," dedi.

Miranda, onun kolunu bırakıp geriledi. Onları ayıran sadece araların-
daki mesafe değildi. "Öyle olabilir George, ama ben bu anormal ailenin bir parçası değilim." Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. "Eğer batmaya başlırsan, sakın seninle birlikte sürüklenmemi bekleme tatlım."

20. BÖLÜM

RALEY ARABAYI DURDURURKEN. "Gördüğüm kadarıyla Ha Jones son geldiğimden beri evinde bir değişiklik yapmamış," dedi.

Karavan çorak bir araziye park edilmişti ve ihmal edilmiş bir havaydı. Kısa tüylü, bol kaslı bir köpek dişlerini göstererek onu bir metal iletke reşe bağlayan zincirinden kurtulmaya çalıştı.

Britt köpeğin vahşi havlamaları arasında sesini duyurabilmek için yüksek sesle, "Hâlâ burada yaşadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sen düşünürken telefon rehberinde ismini aradım."

"Sence evde mi?"

"Kamyoneti burada."

Karavanın kapısının birkaç metre uzağında kamuflaj boyalı ve iletken deyse Britt'in boyunda çamur kaplı lastikleri olan bir kamyonet duruyordu. Radyo antenine bayrak asmıştı. Britt, "Kamyonette yaşayıp karavanı hurdaya çıkarmalı," dedi.

Britt, onunla birlikte gelmekte ısrar edince, Raley fazla itiraz etmemiştir. Onları arayan adamlar otele gelirlerse, Britt'in kendini koruma ihtiyacı yoktu. Tabancayı bıraksa bile, Britt'in kullanabileceğinden emin değildi. Britt ne zaman tabancaya baksı geriliyordu.

Ayrıca, tabancayı Britt'e bırakırsa, bir saldırı durumunda kendin

Sis Perdesi

yaşlıkla boğan ve bir kadının arabasını nehre atıp onu ölüme terk eden bu insanlar kadar acımasız olabileceğini düşünemiyordu.

Tek çözüm, müteveffa Cleveland Jones'un birinci dereceden akrabası, babasını ziyarete giderken yanında hem silahı, hem de Britt'i götürmek olmuştu.

Arabanın kapısını açıp ayağını yere bastı. Köpek resmen kudurmuştu. "Umarım bu direk sağlamdır."

"Sence çörek onu sakinleştirir mi?" Britt kahvaltıda yedikleri çöreklerin artıklarının içinde bulunduğu Krispy Kreme torbasını aldı.

"Pek sanmıyorum. Son derece etobur görünüyor."

Raley arabadan indi ve köpektен mümkün olduğu kadar uzak durarak kalı karavana doğru ilerledi. Kemerindeki tabancayı gizlemek için gömleğini dışarıda bırakmıştı. Tabancanın görünmediğinden emin olmak için kontrolleri yaptı. Bay Jones beş yıl önce ona pek sıcak davranmamıştı. Şimdi, onun yanında bir .357 ile kapısına gelirken görürse daha da az sıcak davranacaktı. Eminiydi.

Kapıya çıkan merdivenlerin önüne geldiğinde, Britt'in arkasında olduğunu fark etti ve ciddi bir ifadeyle onu baştan aşağı süzdü. Onun tanınması gerekiyordu, ama Raley, onun saçları o gün kötü görüldüğü için beyaz saçaklı şapkası takmış bir piliç gibi algılanacağını pek sanmıyordu.

Makyajlı değildi ve kamera önüne çıkmaya hazır görünmüyordu, ama yüzünün onu fotojenik kılan kemik yapısını gizlemek çok zordu. Bugün üzerinde bir kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı. Raley, onun belki her ikisini de bir beden büyük giymesi gerektiğini düşündü. Beyaz pamuklu kumaş gövdesini sarıyor, kot ise popusunun şeklini ortaya çıkıyordu. Her ikisi de üzerinde harika duruyordu, ama amaç, onun göze çarpmamasını ve akıldan silinmesini sağlamak iken bu giysiler pek de uygun olmazdı.

"Unutma," dedi. "Eğer seni tanırsa, buradan hemen gideceğiz. Amasın yok. Sakın, nerede kaldığımızı ele verecek bir şey söyleme. Sakın..."

"Bunları daha önce konuştuk Raley."

"Evet, ama bence bu hâlâ kötü bir fikir."

"Ben aptal değilim. Hiçbir şeyi ele vermem."

"Arabada kalmalıydın."

"Röportaj konusunda ben senden daha yetenekliyim."

Raley, Jones'la konuşurken Britt'in de orada olup olmayacağı konusunda tartışmışlardı. Britt bu konuda ısrar etmişti. Raley de buna karşılık le olmaz diyerek karşı çıkmıştı. Arabada kalacak ve görünmeyecekti

"Ben hayatımı röportaj yaparak kazanıyorum," diye itiraz etti. Mo nuşmak istemedikleri zaman bile onları konuşturabilirim."

"Senden bilgi aldım ama."

"Beni bir sandalyeye bağlayarak!" Raley'nin buna verebileceği bir karşılık yoktu. Britt, "Ayrıca," diye devam etti. "Sen hemen sabırsızlanıya ya başlıyorsun. Büyük bir ihtimalle Jones'u sinirlendirip, hiçbir şey olma neden onu susturursun."

Raley onda gerçekten de birine anlatmak istediklerinden fazlasını anlattırabilme yeteneği olduğunu öğrenmişti. Sorulacak soruları evet ya da hayır cevabından fazlasını gerektiren bir şekilde sormayı biliyordu. Herkes mavisizi gözlerinde söyledikleriniz çok ilgimi çekiyor ifadesiyle içtenlikle baktığı anda insan kendini şakırken buluyordu.

Ve en önemlisi, Raley, onu gözünün önünden ayırırsa, kaybolmaktan ve bir daha onu hiç görememekten korkuyordu. Nehrin içinde avıya nu çaresizce arabasının camına bastırılmış hali gözünün önüne geliyordu. İşte bu yüzden, o da buradaydı.

Basamakları çıkmaya başladıklarında karavanın kapısı hızla açıldı ve bir kükreme duyuldu. "Kapa çeneni, lanet olası it. Havlamaların her çıldırıyor!"

Adam, fasulyeli domuz eti konservesindeki yağlı ete benzer bir şey köpeğe fırlattı. Et, Raley'nin kulağını teğet geçip, "lap" sesiyle çamur toprağın üzerine düştü. Köpek günlerdir açmış gibi ete saldırdı.

İriyarı adam omzuyla kapıyı açık tutup karavanın köşesindeki elektrik direğine çivilenmiş Girilmez tabelasını gösterdi.

Sis Perdesi

"Okuma bilmiyor musunuz?"

"Lewis Jones?"

"Tabelada bu yazmıyor."

Britt haklıydı. Henüz üç cümle konuşulmuş olmasına rağmen Raley bu herife tahammülü kalmamıştı. "Lewis Jones?" diye tekrar etti.

"Kimsin? Ne istiyorsun?" Bu soruları Raley'e soruyordu ama birbiriyle yakın, küçük gözlerini Britt'e dikmişti.

"Benim adım Raley Gannon. Beni hatırladınız mı?"

Sert bakışlar Raley'e çevrildi. "Neden hatırlamalıyım?"

"Polis merkezi yangınını araştırıyordum. Aslında şahsen hiç tanışmamıştık, ama sizinle telefonda Cleveland hakkında konuşmuştuk."

Adamın gözleri kısıldı, şüpheli bakışları ikisi arasında gidip geldi ve Raley üzerinde durdu. "Adını hatırlıyorum. Hayal meyal. O zaman da söyledim, şimdi de söylüyorum, Cleveland hakkında konuşmak istemiyorum. Bıktım. Hikâyenin sonu. Şimdi defol."

Adam karavanın içine girdi. Tam kapıyı kapatmak üzereyken, Britt iki adımın üzerinden atlayıp kapanmadan metal kapının kenarını tuttu. "Hemen geri vermeden geldiğimiz için özür dileriz ve fazla vaktinizi almayacağımızı garanti ediyoruz. Lütfen, Bay Jones. Birkaç dakika konuşamaz mıyız?"

Jones kapıyı kapatmamıştı, ama onlara hâlâ temkinli bir ifadeyle baktı. "Ne için? Üzerinden çok zaman geçti. Ayrıca, size ne, bayan?"

"Britt Shelley."

Raley o kadar tembih etmiş olmasına rağmen Britt'in adama ismini söylediğine inanamıyordu. Sonra, Britt onun daha da şaşırmasına neden olan bir şey yapıp sağ elini adama uzattı. Raley, Jones dokunmadan onun elini itme isteği duyduysa da bunu yapmadı. Britt'in ne yaptığını bildiği açıkça görünüyordu, çünkü adam onun samimiyeti karşısında yumuşamıştı.

Jones, Britt'in eline baktı. Bu samimi hareket karşısında Raley kadar şaşırarak görünüyordu, sonra elini pantolonunun arkasına silip sertçe Britt'in elini sıktı. İsteksizce, "Sanırım, size bir iki dakika ayırabilirim," diye mırıldandı.

Sandra Brown

Arkasını onlara döndü ve onlar da karavanın içine girdiler. Brit'in zunu üzerinden Raley'e arsızca sırtıttı. Raley, ona dik dik baktı.

Karavanın içi dışından daha boğucuydu. Zemin engebeliydi. Brit'in nes'un onlara gösterdiği kanepeye ulaşmak için küçük bir yokuşu zorunda kaldılar. Kanepesi kirliydi, ama Britt hiç tereddüt etmeden Raley daha isteksiz bir şekilde onun yanına oturdu.

İçeride, neredeyse karavanın eni kadar olan kanepesi dışında, Havai desenli zevksiz bir örtü örtülmüş yuvarlak bir sehpayla birlikte duvara yaslanmış ve altına iki sandalye sürülmüş bir yemek masası. Yemek masası, mutfağı oturma alanından ayırıyordu.

Raley televizyon olmadığını fark etti. Görünürde gazete de yoktu. Bu da Jones'un Britt'in ismine tepki vermeyişini açıklıyordu.

Aslında, adam kendini dünyadan tamamen soyutlamış gibiydi. Tencereler siyah mukavvalarla kaplanmıştı. Mukavvalar duvarlara o kadar sık bantlanmıştı ki, içeriye hiç güneş ışığı girmiyordu. Tavanda, üçünlü sarılık hastası gibi görünmesine neden olan çıplak sarı ampullü bir lamba vardı. Işık, Jones'un tıraşı gelmiş dazlak başının tepesine vuruyordu.

Jones cepleri aşağı sarkan, dizlerinin tam üzerinden kesilmiş bir kamuflaj pantolonu giymişti. Siyah postalları cilalıydı, ama bağcıkları bağlanmıştı ve Jones çorap giymemişti. Kıyafeti, kaslı kollarını, göğsünü ve gösterişli dövmelemlerini açıkta bırakan haki renkli bir atlet tamamlıyordu.

Çoğu dövmesinde ya bir silah ya da bir ölüm sembolü vardı. En önemli dövmesi omzunda ve pazularındaydı. Bu, bir elinde konfederasyon bayrağı, diğer elinde de kanlı bir kılıç olan alaycı ifadelili, iskelet suratlulu azrail dövmesiydi.

Jones postasının burnunu yemek sandalyesinin krom bacağına geçit sandalyeyi eğimli linolyum zemin üzerinde sürükleyerek kanepenin tarafına getirdi ve sonra da üzerine oturdu. Gümüş bir zincire asılı olan ağır künyesini şingirdatarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini onlara dikti.

Sis Perdesi

Britt nazikçe, "Orduda mı görev yaptınız Bay Jones?" diye sorarak konuşmayı başlattı.

"Resmi olanda değil."

"Anlıyorum."

Jones'un yardımcı askeri kuvvetlere katılmış olduğu çok açıktı. Fotoğraflar, duvarların siyah mukavva tarafından işgal edilmemiş kısımları neredeyse tamamını kaplıyordu. Kamuflej kıyafetli adamların, siyah kaplı adamların, çivili tasmalı, hırçın görünüşlü köpeklerin kayışlarını taşıyan adamların, içi boşalmış geyik leşlerinin yanında ayakta duran adamların tepeden tırnağa silahlı adamların fotoğrafları vardı.

Sayfa köşeleri kıvrılmış silah katalogları etrafa saçılmış ve yerde üst üste yığılmışlardı. Bu kargaşanın içinde düzenli tek yer, beton tuğlalar ve konteynerler. Tahtalardan yapılmış üç katlı raftı. Tahtalar keçeyle astarlanmıştı. Raflarında tabancalar, yivli tüfekler, bir kısa namlulu av tüfeği, bıçaklar, tüpüler, tripodlar, tam dolu bir palaska ve insanı gerçekten huzursuz eden el silahları sergileniyordu. Bütün ateşli silahlar cilalıydı ve sarı ışıkta parlıyordu. Aslına bakılırsa, silah yağının kokusu karavanın içine sinmişti.

Britt yeniden konuşmaya çalışarak, "Oğlunuz için üzüldüm Bay Jones," dedi.

Jones şüpheli gözlerle Britt'e baktı. "Cleveland'ı tanır mıydınız?"

Britt, "Hayır," diye itiraf etti.

"O zaman senin bu işten çıkarın ne?"

"Ben sadece Bay Gannon'ın bir arkadaşıyım." Jones bir soru daha sormak üzereyken Britt, "İnsanın çocuğunu kaybetmesi gerçekten çok acı bir tecrübe," dedi.

Jones omuzlarını silkti. "Cleveland çocuk değildi. Kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyümüştü. Birbirimizi... hımm... yaklaşık bir senedir görmüyorduk. Cleveland'ı son gördüğümde ona artık bıktığımı, ondan uzaklaşmamı öğeğimi çekeceğimi, artık kefalet parasını ödemeyeceğimi söylemiştim. Sanırım, sözlerimi ciddiye almıştı, çünkü polis arayıp onun polis merkezindeki yangında öldüğünü söyleyene kadar ondan hiç haber almadım."

Sandra Brown

"Korkunç bir çok yaşamışsınızdır, eminim."

Jones, Britt'in sözlerini yanlış yorumlayıp, "Pek değil. O çok uşak hapse girip çıktığı zamanların artık hesabını tutamaz olmuştum," dedi.

Britt omzunun üzerinden sehpanın üzerinde duran sekize on liralık çerçevenin içindeki fotoğrafa baktı. Fotoğrafın kalitesi kötüydü, renk çok zünürlüğü çok parlaktı, ama kukuleta takmış adamın kostümlü ve parlak gözlerindeki nefret her şeyi anlatıyordu.

Jones, Britt'in fotoğrafa takılan gözlerini takip edip arkasına baktı ve başını tekrar ona doğru çevirdiğinde gururla gülümseyerek, "Babam," dedi.

Raley, "Siz Klan mısınız?" diye sordu.

"Sen FBI'dan mısın?"

"Hayır, itfaiyeciyim."

"Belki öyleyim, belki değilim. Senin için ne fark eder?"

"Hiç."

Britt, "Bay Jones, Cleveland o gün saldırıdan tutuklanmıştı, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet. Yani, sanırım."

"Tutuklanmasının ayrıntılarını biliyor musunuz?"

"Ayrıntılarını mı?"

"Yani, suçunun ne olduğunu, neden tutuklandığını."

Jones, "Hayır, bana tek söylenen, saldırı olduğu idi," dedi. "Sonra, Cleveland öldükten sonra. Ne yaptığını bilmek pek bir şeyi değildi. Her neyse, adam ne yaptığını hiç..."

Raley, "Adam mı?" diye araya girdi. Koltukta öne doğru çıkıp Jones'a doğru eğilmişti.

"Adamın biri." Raley'nin araya girmesinden hoşlanmayan Jones'un yüzü düşmanca bir ifade almıştı. Raley eski pozisyonuna dönene kadar hiçbir şey söylemedi. "Bir polis. Cleveland'ın kişisel eşyalarından hırsızınin yangından kurtarılmadığını söylemeye gelmişti."

Raley, "Polisin adını hatırlıyor musunuz?" diye sordu, "Burgess olduğunu bilir mi?"

Sis Perdesi

"Hatırlamıyorum."

"McGowan?"

"Hatırlamıyorum dedim."

Britt tahmin ettiği gibi onun sorduğu soruların Jones'u sinirlendirdi ve soru sormayı ona bırakmasını ifade etmek için diziyle Raley'nin omuzunu dürttü.

Britt, "O gün Cleveland'ın polis merkezinde olmasına neden olacak gibi bir suç işlediğini asla öğrenemediniz öyle mi?" diye sordu.

Jones keyiften ya da bezginlikten çıkarılabilecek bir homurtu sesi çıktı. "Hiçbir şey söylenmedi. Her şeyi yapmış olabilir. Annesi beni onunla yalnız bırakıp kaçmıştı. Başından beri asi bir çocuktü. Okulu hep asar ve gittiğinde de sorun çıkarırdı. Sürekli uzaklaştırma alırdı ve bunun gibi şeyler. Beden eğitimi öğretmeni onu fazladan birkaç tur koşturunca alanın burnunu kırmıştı. Onuncu sınıftan sonra okulu bıraktı."

Eliyle boş ver anlamına gelen bir hareket yaptı. "Onu okula dönmece zorlamadım. Ben de halk eğitimi pek önemsemem. Okullar size sadece devletin bilmenizi istediği şeyleri öğretir. Gerçeği değil. Bu ülkenin gerçek tarihini değil."

Eğitim ve devletin müdahalesi hakkındaki görüşlerine karşı çıkmadığını bekliyormuş gibi sustu, ama onlar hiçbir şey söylemeyince, "O çocuğu terbiye etmeye, aklını başına getirmeye çalıştım ama..." diye devam etti. Kayıtsızlık gösteren bir hareket daha yaptı. "O kötü bir ruhla doğan çocuklardandı. Çaldı, yalan söyledi, ona ters bakan herkesle kavga etti."

"Bir keresinde bütün gece onu uyutmadığı için komşu kadının kedisini öldürmüştü. Penceresinin altında miyavlıyormuş. Ertesi gün Cleveland, kadının karavanına gidip gözlerinin önünde kediyi boğmuş. Yaşlı kadının polisi arayacağını söylemiş ama aramadı, ya da polis onun ölü kedisini fazla önemsemedi, çünkü Cleveland için buraya gelmediler."

Aniden sandalyesinde öne çıkıp işaret parmağını onlara sallamaya başladı. Hoşgörüsüz bir ifadeyle başını iki yana sallayarak, "Ama o kıza yaptığı şey? O yok mu? I-ıh," dedi. "Bu kesinlikle iğrenç bir suçtu."

Sandra Brown

Britt cılız çıkan bir sesle, "O kıza yaptığı şey?" diye sordu.

Jones sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. Hor gören bir ifadeyle, "On iki değil, yirmi iki gösteriyordu" dedi. "Bana sorarsanız, kızlığı bozulduktan sonra korkup tüm suçu Cleveland'ın üzerine atan küçük bir fahişeydi. Ama Cleveland'ın onu hiçbir şey yapmamaya zorladığını hiç sanmıyorum."

Raley'nin midesi tiksintiyle sıkıştı. Britt'in de aynı şeyi yaşadığını hissedebiliyordu. Cleveland Jones'un ölümü dünya için bir kayıp olmuştur. Kendi babasının itiraflarına göre, bir hırsız, zalim bir katil ve bir cin avüzcüydü.

Ama karakteri gerçekten önemli miydi? Öldüğünde polis nezaretindeydi. Polisler, toplumun her üyesini ne kadar iğrenç biri olursa olsun, ne kadar iğrenç bir suç işlemiş olursa olsun korumak için yemin etmiş kişilerdi. Toplum bu kuralı değiştirene kadar geçerli olan buydu ve bu kural ihlal edilmişti.

Ama Raley'nin bunu ispat etmesine Lewis Jones'un yardım edebilmesi pek mümkün görünmüyordu. Oğlunun tutuklanması hakkında Raley'den fazla bir şey bilmiyordu.

Raley, "Sizi görmeye gelen polis, Cleveland'ın otopsisinde onun duşman zehirlenmesinden ya da yanıktan değil, kafasına aldığı darbeden dolayı öldüğünün ortaya çıktığını söyledi mi?" diye sordu.

"Evet. Tutuklanmadan önce bir kavgada başına darbe almış olduğunu söyledi. Onu merkeze getiren polislerin Cleveland tuhaf davranmaya başlayana kadar yaralarının ciddiyetini anlamadıklarını söyledi. Onu hastaneye götürüp kafatası röntgenini çecktireceklermiş, ama yangın çıkmış. Aldığı darbe yüzünden ölmeseydi bile yine de ölecekti." Çenesini ovuşturdu. "Aslında, bayıldığını ve acı çekmediğini öğrenince memnun oldum. Bu kundaklama olayı ve bütün o adamların ölümleriyle ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalmamasına. Bu çok ciddi bir olay."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Raley, "Cleveland nereye gömüldü?" diye sordu.

Sis Perdesi

Jones ayağa kalkıp Britt'in başının üzerinden duvara monte edilmiş foto uzandı. Rafın üzerinde avuçları kanayan İsa'nın küçük bir heykeli ve onun yanında üzerine metal bir haç lehimlenmiş dik duran bir pipo ve yarım kilo dondurma alacak büyüklükte karton bir kutu vardı.

"İşte Cleveland."

Raley ve Britt, Jones'un onlara gösterdiği silindir kutuya baktılar.

"Onu yaktırdınız."

"Ben değil. O polis, bana özellikle de otopsiden sonra ondan geriye kalmış bir şey kalmadığını ve gözaltındayken öldüğü için polis teşkilatının onun adına üzüldüğünü ve eğer benim başka bir planım yoksa gerekli ayarlamaları yapacaklarını ve her şeyi ödeyeceklerini söyledi. Ben de kabul ettim. Onu yakmalarının benim için sorun olmadığını söyleyen kâğıdı imzaladım. Birkaç gün sonra o polis bana bunu getirdi.

Raley, Britt'e, Britt de Raley'e baktı. Her ikisinin bu bilgi hakkında söyleyecekleri vardı ama bu tartışma ikisi yalnız kalana kadar bekleyecekti.

Lewis Jones, Cleveland'ı ikâmet edeceği son yere bırakıp oturdu. Raley, "Oğlunuzun ölümüyle ilgili soruşturmamı tamamlama fırsatı bulamadım Bay Jones," dedi.

"Neden?"

"Şartlar ilerlememe engel oldu. Ama şimdi, yeni bir delil ortaya çıktı."

"Ne gibi?"

"Henüz bunu açıklamaya yetecek kadar bilgiye sahip değilim ve bütün gerçekleri öğrenene kadar bekleyeceğiz."

Britt, "Sizi bu yüzden rahatsız ettik," dedi. "Birkaç soruya cevap vererek Bay Gannon'a yardımcı olur musunuz, özellikle de Cleveland'ın tutuklanmasıyla ilgili sorulara?"

"Size söyledim, ben bir şey bilmiyorum. Polislere sordunuz mu? Kayıtları yok mu?"

Raley bu soruyu geçiştirip, "Cleveland'ın arkadaşlarının isimlerini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır."

"Düşmanlarının?"

Jones homurdandı. "Birçok düşmanı olduğuna eminim ama ben onları tanımıyorum."

"O gün kiminle kavga ettiğini ya da ona kimin kafatasını kıracağını kadar sert vurduğunu bilmiyorsunuz?"

"Hayır."

"Size söylemediler mi?"

Jones sandalyesinde sabırsızca kıpırdandı. "Size böyle söylemediler mi?"

Raley ısrarla devam etti. "İşi var mıydı?"

"Pek zannetmiyorum."

"Bir kadınla ilişkisi var mıydı?"

"Büyük ihtimalle her gece ve pazar günleri iki kez." Jones bunu gururlu bir gülümseyle söylemişti. "Ama özel bir kadın yoktu. Bildiğim kadıyla."

"Nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Hayır."

Çıkamaz. Bir sessizlik daha oldu. Sonunda Britt, "Cleveland'in kişisel eşyalarından hiçbirinin kurtarılmadığını söylediniz," dedi.

"Hiçbiri. Onu içeri alırken ceplerinden boşalttıkları şeyler yangında kalmış. Eşyaların yazılı olduğu liste de. Ama bu polis, Cleveland'ın uzerinde ne olduğunu hatırlıyordu."

"Herhangi bir şeyden bahsetti mi? Bir silahtan?"

"Hayır. Sıradan şeylermiş. Para. Altmış dolar ve otuz yedi sent. O polis bana bu parayı ödedi. Cleveland'ın bir anahtarı olduğunu ama bulamadığını ve zaten nereye ait olduğunu bilemeyeceğimi söyledi. Ve bu paket sigara. Hepsisi bu kadar."

Raley yine kanepede öne doğru çıktı. "Cleveland sigara kullanırmıydı?"

Sis Perdesi

"Çocukluğundan beri. Benden ve babamdan sigara çalardı ve kısa süre sonra günde üç dört paket içmeye başladı. Asla sigarasız gezmez. Başparmağıyla Ku Klux Klan üyesi babasının fotoğrafını gösterdi. Bir keresinde hep beraber şehre gelen o karnavala gitmiştik ve babam Cleveland'a bir çakmak almıştı. Kullanılıp atılan türden değildi, iyi bir çakmaktı. Üzerinde çıplak bir kız resmi vardı. Nasıl derler? Bir hologram. Çakmağı belirli bir şekilde döndürdüğünüzde, kızın bacakları açılıyor. Britt'e muzip bir bakış attı.

"Babam bunun matrak olduğunu düşünmüştü. Cleveland kendini bir matrak gibi hissetmişti. O şeyi çok sevmişti. Sigarasını yaktığı zamanlarda bile onunla oynardı. Onunla oynamak onda tik gibi bir şey olmuyordu, anlarsınız ya."

Raley, "Polisin bu kadar sıradışı bir çakmağı hatırlaması gerekirdi," dedi. "Gelen polis bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır. Ben sordum. Cleveland'ın bir çakmağı olduğunu hatırlamadığını söyledi."

"Çakmağı olmayan bir tiryaki? Bu polise tuhaf gelmedi mi?"

"Ben, size onun söylediklerini söylüyorum." Jones bir süre boşluğa bakıp kederle, "O çakmağı geri almak isterdim," dedi. "Bilirsiniz, Cleveland'ın babamın hatırası olarak saklamak isterdim. Ama sanırım Cleveland, onu kaybetmiş ya da çaldırılmış. Hayatında bir değeri olan her şeyi kaybetti, sanırım buna çakmak da dahil."

Raley ve Britt tekrar birbirlerine baktılar, sonra Raley Jones'a dönüp "Soruşturmama yardımcı olabilecek başka bir şey hatırlıyor musunuz? Cleveland'ın gitmekten hoşlandığı özel bir yer var mıydı? Takıldığı favori bir mekânı?"

"Söylediğim gibi onunla görüşmüyorduk."

"Cleveland bir çeteye üye miydi?" Raley duvara asılı fotoğraflara baktı. "Herhangi bir gruba üye miydi?"

Jones, "Bildiğim kadıyla hayır," diye cevap verdi. "Bana ve diğer çocuklara katılmasını sağlamaya çalıştım. Silahlarla arası iyiydi ve or-

manda olmaktan hoşlanırdı. Ama iyi bir avcı olmak için gerekli olan savaşı onda yoktu. Fazla hareketliydi. Ve iyi bir askerin disiplinli olması gerekirdi. Cleveland ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmazdı."

Görüşmenin fazla verimli geçmemesi Raley'i hayal kırıklığına uğratmıştı, ama aklına soracak başka soru gelmiyordu. Sessizce Britt'e danıştığında Britt başını iki yana salladı. Devam etmek için bir neden bulamayınca, vakit ayırdığı için Jones'a teşekkür ettiler. Britt, Raley'nin önünde dışarı çıktı. Jones köpeğe sessiz olmasını emretti, ama köpek boğazından hırıltılar çıkarmaya devam ederek ve boynundaki tüyleri dikleştirerek kısık gözlerle arabaya doğru yürüyen Britt'i takip etti.

Sahibi de Britt'i aynı açlıkla izliyordu. Raley'e yavaşça, "Kendine inan ki ve sulu bir şeftali bulmuşsun Gannon," dedi.

Raley gergin bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi.

"O kaybolan televizyoncu kız, öyle değil mi?"

Raley çatlamış beton basamakların sonuncusunun üzerinden atlayarak hızla arkasını döndü.

Jones yavaş yavaş basamakları inerken, "Sakin ol," dedi. "Onu etkilemeyeceğim. Böyle esaslı bir popoya saygı duyanım." Bakışlarını Raley'e çevirip göz kırptı. "Yangın ve oğlumun ölüm şekliyle ilgili birtakım konuşmaların var, öyle değil mi? Kötü polisleri bulmaya ve Tanrı'nın cezası polis teşkilatı içindeki yolsuzlukları ortaya çıkarmaya çalışıyorsun."

"Onun gibi bir şey."

Jones dişlerinin çoğunda bulunan altın kaplamaları göstererek sınıltı. "İyi şanslar." Avuç kısmı aşağı gelecek şekilde yumruğunu uzattı.

Raley, adamın parmak boğumlarındaki dövmelelere baktı, sonra yumruğunu Jones'un yumruğuna vurdu.

Sert vücuttaki her kas kasılırken, Azrail dövmesi seğirdi. "Hakla onları, birader. Bu komünist hükümetin salaklarından nefret ediyorum."

21. BÖLÜM

BRITT, RALEY'E YAN GÖZLE BAKIP yumruklarını birbirine vurdu. "Siz ikiniz şimdi arkadaş mı oldunuz?"

"Aslında, birader. Çünkü ben polis teşkilatının içindeki yolsuzlukları ortaya çıkarmaya çalışıyorum."

"Ah." Oradan ayrılırlarken Britt karavana son bir kez daha bakıp tikintiyle ürperdi. "Adam tüylerimi diken diken etti."

Raley alaycı bir şekilde, "Seni pek bir methetti," dedi.

"Benim hakkımda bir şey mi söyledi? Ne dedi?"

"Bilmek istemezsin. Ama senin kayıp televizyoncu kız olduğunu anlamış." Britt çok şaşmıştı. Raley, "Ben de seni tanıdığımı anlamamıştım. Ama seni ele verir diye endişelenmemize gerek yok. Polislerden nefret ettiğini çok açık bir şekilde belirtti."

"Ve herkesten. Cleveland Jones'a acıdım."

"On iki yaşında bir kıza tecavüz etmiş."

"Biliyorum, biliyorum, ama... O resmen nefretle vaftiz olmuş. Kısa ömründe tek bir gün bile sevgi ve şefkat görmemiş."

"Büyükbabası ona bir çakmak almış, bunu unutma."

"Üzerinde çıplak kız resmi olan bir çakmak."

Britt'in tiksintiyle gerilmesi Raley'i güldürdü. "Kabul ediyorum, standart bir büyükbaba yadigân değilmiş, yani bir cep saati gibi, ama yine de burada bir sevgi göstergesi var. Belli ki, Cleveland için anlamı büyükmüş."

Sandra Brown

"Ama, kimliği bilinmeyen polisin dediğine göre, tutuklandığı Cleveland'ın üzerinde olan şeylerin arasında değilmiş."

"Hı-hıh. Jones'un üzerindeki parayı otuz yedi sentine kadar hatırlayan müstehcen bir çakmağı hatırlayamaması çok tuhaf."

"Cesedi mezardan çıkarılıp otopsi yapılmasını diye onu yaktılar."

"Temiz iş." Raley bir süre düşündükten sonra öfkeyle, "Bu şeyin üzerine örtüler, Britt ve bunu iyi bir şekilde yaptılar. Elimizde hiçbir şey yok dedi."

"Sonsuza kadar Nancy Drew" rolünü oynayamam. Hayatım boyunca saklanamam."

"Eğer ortaya çıkarsan, fazla yaşamayabilirsin."

"Bu kadarını biliyoruz. Peki, ne yapacağız? Bir fikrin var mı?"

"Eğer George McGowan'ın yeniden saldırırsak, sadece başını epey ve bana defolmamı söyler. Eğer beni takip ettiren oysa, daha da kötü bir şey yapar. Dikkatlerin senin üzerinde toplanmasını göze alamam."

"Geriyse Cobb Fordyce kalıyor."

"Eyalet kongre binasındaki fildişi kulesinde güvenlik görevlileri tarafından korunuyor. Onun yanına ulaşmadan tutuklanırım, ayrıca silahsam bile ellerini kaldırıp teslim olmayacak ve itiraf etmeyecektir."

"Jay ve Pat Wickham da öldü."

"Doğru. Konuşamazlar."

Britt aniden Raley'nin ona bir gece önce anlattığı bir şeyi hatırladı. "Peki ya oğul Pat?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu cenazeden sonra sana ve George McGowan'a bakarken yakaladığını ve onun bu bakışlarının George'u huzursuz ettiğini söylemiştim."

"Huzursuz ya da öfkeliydi, tam anlayamadım. Ama Pat kesinlikle telaşlıydı."

Britt, "Telaşlı mı? O bir polis," diye itiraz etti.

(*) Yazar Carolyn Keene'in yarattığı amatör dedektif.

Sis Perdesi

"Evet, ama bize bir polisin bakacağı gibi bakmıyordu. Gergin bir ifadeyle gizlice bakıyordu, izlemeye olan bir polis gibi değil."

"Yıllardır birbirini görmeyen iki adam ortak bir arkadaşlarının cenasında sohbet ediyor." Britt yüksek sesle düşünerek, "Bunda bir polisi tetkik edecek ne olabilir? Seni ve George McGowan'ı konuşurken görürken onu neden rahatsız etsin? Ama diyelim ki etti, neden yanınıza gelip sizlerle konuştuğunuzu kontrol etmedi? Daha da önemlisi, neden sizinle hiç konuşmadı?" diye sordu.

Raley kırmızı ışıkta durmuştu ve dönüp ona baktı. "Belki de, bu soruları ona sormalıyız."

"Belki de."

"Acaba kaç vardiyasında çalışıyor?"

Britt, "Sabah on birden akşam yediye kadar," diye cevapladı. "Tabii, bununla yaptığım röportajdan sonra değişmediyse."

Raley o kadar hızlı bir şekilde dönüp ona baktı ki, boynu çatırdadı. "Şen, Pat'le röportaj mı yaptın?"

"Babası öldürüldüğünde." Sıcak bir hikâyenin peşinde olduğu zamanları yaşadığı heyecanı hissederek saatini kontrol etti. "Öğle yemeğindedir. Onu orada yakalayabiliriz."

"Öğle yemeğini nerede yediğini biliyor musun?"

Britt mutlu bir ifadeyle başını salladı. "Her gün aynı yerde yiyor."

Raley bir süre daha ona baktıktan sonra, "Bugün sürprizlerle dolu. Nereye gidiyoruz?"

Britt eliyle işaret ederek, "Burası," dedi. Burası, orta sınıfın yaşadığı sıradan bir mahallede sıradan bir evdi.

"Öğle yemeğini evde mi yiyor?"

Britt, "Her gün," diye karşılık verdi. "Bana kestirmeyi sevdiğini, bu yüzden eve gelip bir sandviç yediğini, sonra da işe gitmeden önce yirmi dakika uyuduğunu söylemişti."

"Alışkanlığın esiri olmuş."

“Öyle görünüyor.”

“Ve biraz da kafadan çatlak.”

Britt omuzlarını silkti. “Tarzı değişik.”

“Onu iyi tanıyor olmalısın.”

“Pek sayılmaz. Onunla üç kez röportaj yaptım ve odaklandığım konu Pat Wickham’dı. Ama öğle molası kısmını hatırlıyorum.”

Raley arabayı evin önündeki kaldırıma park etti. Koyu yeşil panjurken ve bakımlı bir bahçesi olan beyaz bir binaydı. Konağı kapatırken, “Sen bu kanun kaçağısın,” dedi. “O bir polis. Ve sen onun evine gitmek üzeresin.”

Britt yolcu kapısını açarken, “Son günlerde bundan daha çılgınca şeyler yaptım,” dedi. “Sen, beni kaçırdığından beri standart ve mantıklı davranış kuralları geçerliliğini yitirdi.”

Merdivenlerden ön kapıya çıktılar ve Britt zili çaldı. Beklediler, bir dakika geçmesine rağmen kapıyı kimse açmadı. Raley, “Derin uykuda mı halde,” dedi. “Ya da içeride tabancasını bize doğrultmuş, destek istiyor. Ama nedense bu görüntü dün gördüğüm adamla pek bağdaşmıyor. Kirli Harry tarzında biri değil.”

Britt başını yana eğip dinledi. “Duydun mu? Su sesi mi?”

Britt sesi evin köşesine kadar takip edip yan taraftan arkaya duvara ilerledi. Arkasından giden Raley bu şakin, ağaçlıklı sokakta sırtına mızık alan birinin olup olmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı. Bir nişancı varsa bile o görmedi. Ama zaten göremezdi, öyle değil mi?

Acaba, şu anda Butch ve Sundance ne yapıyorlardır, diye içinden geçirdi. Dün gözden kaçırdıkları bir şey var mı, diye tekrar evini mi arıyorlardı? Bu sabah ilk iş Raley Gannon ve Britt Shelley sorununu ortadan kaldırmak için geri mi gönderilmişlerdi? Kulübeyi terk edilmiş bir halde buluncu, şimdi de şehirde dolanmaya başlamış, Raley ve Britt’in tarifine uyan otel girişlerini mi kontrol ediyorlardı? Yoksa pusuya yatmış, o ve Britt’in yeniden ortaya çıkmasını mı bekliyorlardı? Her ne olursa olsun, Raley bu ikisinin işlerine son verilmediğine ve işlerini bitirene kadar da görevde kalacaklarına emindi.

Sis Perdesi

Bu yüzden Raley'nin paranoyası abartılı değildi. Saçma da değildi. Bu işi kollamaya devam edecekti.

Oğul Pat'in arka bahçesi düzenliydi. Bir kum havuzu, bir salıncak ve bakımlı çimenlik bir alan ve hoş çiçek yatakları vardı. Oğul Pat bir hortumla yeşil yapraklı kırmızı çiçekleri suluyordu. Sırtı onlara dönüktü ve yaklaşıklarını duymadı.

Britt orada olduklarını bildirmek için, "Begonyalar çok güzel. Bunun güneş seven cinsten olmalı."

Oğul Pat onları gördüğüne o kadar şaşırdı ki, hortum elinden düştü. Aklını başına toplayıp bodrumda bulunan musluğu kapatana kadar bahçeden dolayı hortumun taklalar atıp yuvarlanmasına ve çılgın gibi su sıçırmasına neden oldu. Pat'in üzerinde sivil kıyafet vardı. Kemerine rozeti takılıydı, ama Raley, onun silah taşımadığını fark etti.

Bakışları Raley ve Britt arasında gidip geliyordu. Britt'e, "Cinayet araştırıyorsun," dedi.

"Jay Burgess'i ben öldürmedim."

"Clark ve Javier öldürdüğünü düşünüyor."

"Yanılıyorlar."

Raley'e baktı. "Onun yanında ne işin var?"

"Sana birtakım sorular sormak istiyoruz."

"Ne hakkında?"

Banliyödeki arka bahçe olabileceği kadar huzurlu ve sakin bir ortamdı ama Raley yine de savunmasız hissediyordu. "İçeride."

Şu anda aslında Britt'e haklarını okuyor olması gereken Oğul Pat, kaçmaya, ya da altına etmeye, ya da begonyaların içine kismaya hazır görünmüyordu, ama uzun bir duraksamadan sonra başını salladı ve onları camlı arka verandaya doğru yönlendirdi. Akli başında hiçbir polisin yapmayacağı şekilde onların önünden içeri girdi.

Verandanın içinde sıradan mobilyalar vardı. Britt hasır bir sandalye seçti. Raley hasır kanepeye oturdu ve Pat ayakta kaldı. "Buradan ayrılmamıza izin veremem. Bunu biliyorsunuz."

Başka şartlar altında olsa, agresif duruşu komik bulunabilir ki, Raley'i hiç korkutmamıştı. "Evde başka biri var mı?"

Pat başını iki yana salladı. "Karım hastanede iki gün gönüllü yor. Çocukları annesine bırakıyor. Bizi rehin almayı mı planlıyordu?"

Bu o kadar saçma bir düşünceydi ki Britt cevap vermeye tenezzül le etmedi. "Seni son gördüğümde karın hamileydi."

"Oğlumuzu. Sonra bir kızımız oldu. Peş peşe geldiler. Araları bu dan biraz fazla."

Britt, "Geç de olsa tebrikler," dedi.

Adam, Britt'in kibarlığına güvenmiyor gibiydi. Dikkati iyice tır rine çekecek şekilde tedirgin bir şekilde deforme olmuş dudaklarını yordu. Ağız ve çenesi işlemez durumdaydı. Ağız yüzünün sol tarafı doğru, çenesi ise sağa doğru çekilmişti. Burnu yüzünün ortasında de ve eğrilmişti. Raley yüzünü bu hale getiren kazanın ne olduğunu merak ti ve elinde olmadan genç adamı müteveffa babasıyla karşılaştırdı.

Baba Pat, uzun, ince, fazla güçlü olmayan ama kesinlikle oğlundan daha adaleli, vasat görünümlü bir adamdı. Raley, Suzi Monroe'yla aynı y takta uyandığı sabaha kadar Baba Pat'i sadece Jay vasıtasıyla tanıyor. Sosyal ortamlarda birkaç kez karşılaşmışlardı ve her seferinde yanları Jay vardı. İyi bir adama benziyordu. Girişken biri değildi, ama her zam ilgi odağı olan Jay'in yanında kimse öyle olamazdı. Jay'in yanında kim sivrilemezdi. Ama Baba Pat zaten sivrilecek biri değildi. Soğukkanlılıyla göz korkutabilecek, ağırbaşlı, ciddi bir adam imajı çiziyordu.

Raley, oğlunda Baba Pat'i anımsatan hiçbir şey göremedi ve aralarındaki fark sadece fiziksel değildi. Oğul Pat, babasının soğukkanlılı almamıştı. Tedirgin biriydi. Dudağının üzeri boncuk boncuk terliyordu gözlerini uzun süre aynı noktaya odaklayamıyordu.

Huzursuzluğunu ele veren bu işaretlere karşın, cesur görünmek için faydasız bir girişimde daha bulundu. Raley'e, "Şehirden utanç içinde rılmıştın. Neden geri döndün?" diye sordu.

"Yani, beni dün Jay'in cenazesinde tanıdın."

Sis Perdesi

"Tabii ki."

"Neden gelip merhaba demedin? Kovulmam ve şehirden ayrılmam-
la ilgili ayrıntıları hatırladığın için mi?"

Pat yine dudaklarını yaladı. "Babamın bu konudan bahsettiğini hatırlıyorum."

"Oh, öyle mi? Bu konuda ne söylemişti?"

"Ben... ben detayları hatırlamıyorum. Bir tür seks skandalına karış-
tım ve bir kızın öldüğünü hatırlıyorum." Britt'e baktı. "Onunla işbirliği
yapıyorsun? Biliyorsun, iki dakika içinde buraya tüm polis teşkilatını
başlayabilirim."

Britt gözlerini bile kırpmadı. Raley gülümsedi. Neredeyse ağlamak
öste olan Pat boş tehditler savurmaya devam edebilecek gibi görünmü-
yordu. "Yaptığınız şey her ne ise, yakalanacaksınız."

Raley sakince, "Sence ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Yakalanmamak için kaçıyorsunuz."

"Ben aranmıyorum."

Pat çatlak bir sesle, "O arıyor!" dedi. "Sen de ona yardım ediyor-
sun ve..."

"Suç ortaklığı yapıyorum. Biliyorum. Otur." Raley bu emri bir teh-
dit gibi söyleyince Pat sindi. Arkasındaki sandalyeye çökerken kusacak
gibi görünüyordu. Raley önemli soruları sormasına fırsat kalmadan onun
halp krizi geçirmesinden korkuyordu bu yüzden hafif bir şeyle başladı.
"Annemi dün cenazede göremedim."

"O... o bir merkezde. Alzheimer hastası."

Britt, "Bunu duyduğuma üzüldüm." dedi.

Raley, "Ben de," dedi.

"İlk önce, semptomların yas sürecinin bir parçası olduğunu düşün-
m. bilirsiniz, babam öldürüldükten sonra ama gittikçe daha kötüleşti.
Anlık onu yalnız bırakamıyordum. İki senedir orada."

"Onun için büyük bir şok olmalı."

Pat, Britt'e baktı. "Ne?"

"Babanın ölümü."

"Oh. Öyleydi. Hepimiz için korkunçtu."

Raley, "Nasıl olduğunu bana hatırlatır mısın?" dedi.

"Çok acı verici. Bundan bahsetmek istemiyorum."

Raley soğuk bir ifadeyle ona baktı.

Pat isteksizce konuşmaya başladı. "Babam görev başında değildi. Annemin istediklerini almak için markete gitmişti. Geri dönerken bir anda kolda birkaç adamın kavga ettiğini görmüş. Cep telefonu ile merkeze haber vermiş, o bölgedeki memurların gelip kontrol etmesini söylemiş." Pat derin omuzlarını kaldırıp çarpık ağzıyla nefes verdi.

"Bundan sonra olanlar hakkında sadece tahminde bulunabiliyoruz. En iyi tahmine göre, kavga hızlı bir şekilde şiddetlendi ve babam devriye polisi gelmeden birinin zarar görmesinden korktu. Her şeyi göze alıp arabadan indi ve sokağa girdi."

Durup tekrar nefes verdi. "Polisler geldiğinde babam yerde yatıyormuş. Karnından vurulmuş. Şoktaymış. Ambulans gelene kadar kan kaybından ölmüş." Raley'e, sonra Britt'e, sonra tekrar Raley'e baktı. "Hepsi bu kadar."

Raley, "Bu dava çözülemedi öyle değil mi?" diye sordu.

Oğul Pat, "Çok fazla ipucu yoktu," dedi. "Silah, görgü şahidi, davanın devam etmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu."

"Katili ceza almadı. Bu çok sinir bozucu olmalı."

Britt'in yorumu Pat'in başını öne eğmesine neden oldu. "Hem de nasıl."

Raley kısa süren bir sessizlikten sonra, "Cinayeti kim araştırdı?" diye sordu.

Pat başını kaldırıp ona baktı. "Birkaç dedektif birden. Bütün teşkilat katili ya da katilleri bulmak için seferber oldu." Sonra Britt'e bakıp, "Bu polis öldüğünde nasıl davrandıklarını bilirsin," diye ekledi. Bu, Jay Burgett'in cinayetine hiç de ustaca bir gönderme değildi.

Raley, "Jay de davaya bakıyor muydu? Ya da George McGowan?" diye sordu.

Sis Perdesi

"Aralarında onlar da vardı." Onların isimleri telaffuz edilince huzur-
gluğu artmıştı. "Neden soruyorsun?"

"Yangında gösterdikleri cesaret nedeniyle onların ve Cobb Foryd-
'ın adları babanın ismiyle birlikte anılıyor."

Britt, "Baban hiç bu konudan bahseder miydi?" diye sordu.

Pat hemen, "Yangından mı? Hayır," diye karşılık verdi. "Pek sayıl-
maz. Pek sık değil."

"Neden?"

"Tüm o kahramanlık zırvalarından nefret ederdi."

"Neden?"

"Babam o gün yaptığı şeyi işinin bir parçası olarak görüyordu. Baş-
ta bir şey gibi değil."

Raley, "O yangın onun kariyeri ve hayatı için belirleyici bir andı ve
bundan hiç bahsetmezdi?" dedi.

"Hayır."

"Özel olarak da mı? Sana ve annene de mi bahsetmezdi?"

Oğul Pat cevap vermeden Britt'in tarafına doğru baktı. "Medya bu
kırımın peşini bırakmıyordu. Babam reklamdı hiç hoşlanmazdı. Bu ko-
nula tantana yapılmasını istemiyordu."

Raley, "Ama Jay ve diğerleri yaptı," dedi.

"Babam bir trajediden kendine çıkar sağlamak istemedi."

"Diğerlerinin bunu yapması onlarla olan arkadaşlığını etkilemiş miydi?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

"Peki." Raley birkaç saniye sustuktan sonra, "Jay Burgess'i en son ne
zaman görmüştün?" diye sordu.

"En son ne zaman mı gördüm? Babamın cenazesinde."

Raley şaşkınlıkla, "Ondan sonra görmedin mi?" diye sordu. "Bu uzun
zaman önceymiş Pat."

Sandra Brown

"Şey, onu ara sıra merkezde görürdüm," dedi. "Ama sosyal hayatı tamda falan görmedim. Neden bu kadar önemli?"

"Çünkü Jay boğulmadan birkaç saat önce Bayan Shelley'e telefonları tavana vurduracak ve büyük ihtimalle onun daha büyük bir kaza geçmesini sağlayacak bir haberi olduğunu söylemiş. Bu haberi verenden Bayan Shelley uyuşturuldu ve Jay de öldürüldü. Bu haberin ne olabileceğini biliyor musun?"

Pat oyuncacı kontrolü kaybetmiş bir kukla gibi sarsak bir şekilde ayağa kalktı. "Hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, Jay'le senelerdir özel bir ilişki kurmuşum. Sonra Britt'e dönüp titreyen parmağını ona doğrulttu. "Seni tutukluyorum."

"Bugün değil." Raley ayağa kalktı. Britt de Raley'i taklit ederek aynı şeyi yaptı. Raley, Pat'in üzerine yürüdü ve onun biraz önce oturduğu sandalyeye takılmasına neden oldu. "Jay'in öldüğü geceye dair ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

Raley, ona sert bir şekilde baktı. Pat mantar panoya iğnelenecek bir tavır almaya çalıştı. "Bu kadının onu öldürdüğü dışında bir şey bilmiyorum," dedi. "Ben cinayet masasında çalışmıyorum, ama teşkilatta bu bilgi dolanıyor. Herkes biliyor. Bu büyük bir dava. Clark ve Javier'in elinde Jay'i onun öldürdüğünü kanıtlayacak somut kanıt varmış."

Raley, "Yalan," dedi. "Ya sen şu anda yalan söylüyorsun ya da dedikodular dedikodular palavralarıyla besliyorlar. Ellerinde böyle bir kanıt yok, çünkü böyle bir kanıt yok. Bunu o yapmadı. Ve Clark ve Javier'i öldürdüğünde onlara bu dediklerimi söyle." Sözlerini vurgulamak için Pat'in göğsüne vurdu.

"Şimdi Bayan Shelley ve ben buradan gidiyoruz Pat."

"Bunu yapmanıza izin veremem."

"Buradan gidiyoruz ve sen bizi durdurmak için hiçbir şey yapmayacaksın." Raley uyarıcı gözlerle ona baktıktan sonra Britt'e kapıya doğru ilerlemesini işaret etti. Kendisi de onun arkasından dışarı çıktı. Pat beklediği gibi, onları engelleyecek ya da durduracak hiçbir şey yapmadı.

Sis Perdesi

Raley doğal davranarak yavaşça yürüdü. Evin köşesini döndükten sonra adamlarını hızlandırdı. Bir yandan Britt'i dirseğinden tutup arabaya sürerken bir yandan da etrafta bordo bir sedan olup olmadığını kontrol ediyordu, tabii ki polis arabalarının sirenlerini de...

Oğul Pat hiç vakit kaybetmedi. Cep telefonunun hafızasındaki numara-ı çevirdi. 911'i aramıyordu ve bu polis merkezinin telefonu da değildi.

Teleskreterin devreye girmesini ve hattın diğer ucundaki kişiyle doğ-ulan konuşmak zorunda kalmamayı diliyordu, ama telefon üçüncü çalış-ı cevaplandı, "Ben Pat."

"Ne var?"

"Bil bakalım evime kim sürpriz bir ziyarette bulundu?"

"Tahminde bulunmak istemiyorum, öğrenmek istiyorum."

"Britt Shelley."

Bir saniyelik sessizlikten sonra, "Bu büyük bir sürpriz," dedi.

"Son derece yüzüz."

"Senden ne istiyormuş?"

"Jay'in öldürülmeden önce ona anlatmak istediği hikâyenin ne oldu-unu bilip bilmediğimi sormaya gelmiş."

"Lanet olsun!"

Pat terli avucunu pantolonuna sildi. "Daha da fazlası var. Bil bakalım-ında kim vardı?"

"Raley Gannon."

Pat en azından bu kötü haberi kendisinin vermek zorunda kalmayı-ına memnun oldu.

"Onlara Jay hakkında ne anlattın?"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey. Yemin ederim. Onu tutuklamaya çalıştım, ama tabancama ulaşamadım. Gannon, beni etkisiz hale getirdi, beni yere devirdi ve beni sersemletti. Ben yere düşünce kaçtılar."

"Gri sedanla mı?"

Sandra Brown

"Evet, dün cenazeye gelirken kullandığı arabaydı."

"Plakayı aldın mı?"

"Ben... ben sende olduğunu sanıyordum."

"O aptal biri değil. Plakayı çoktan değiştirmiştir."

Pat bunu düşünememişti. "Ben... ben pencereye gidene kadar ulla laşmışlardı ve plakanın üzerinde çamur..."

"Aldın mı, almadın mı?"

"Alamadım."

Bir küfür daha yedikten sonra, "Nereye gittiklerini söylediler mi?" ye sordu.

"Hayır."

"Herhangi bir ipucu verdiler mi?"

"Hayır."

"Sormayı akıl ettin mi?"

Etmemişti. Neden edememişti? "Bana söylemezlerdi."

"Oradalarırken neden bana haber vermedin?"

"Bunu yapamazdım. Gannon'ın silahı vardı."

"Seni silahla tehdit mi etti?"

Gerçeği söylemek gerekirse, etmemişti. Tabanca, Gannon'ın belindeydi. "Üstü kapalı bir tehditti. Silahı görmemi sağladı." Bu da tam olarak doğru değildi, ama Pat'in içinde bulunduğu durumu olduğundan daha tehlikeli gösteriyordu.

"Şimdi ne yapacaksın Pat? Arkadaşlarını arayıp aradıkları kaçak biraz önce evinde olduğunu mu söyleyeceksin?"

Bu tuzak sorusuydu. Aslında, böyle bir şey yapmaması isteniyordu. "Gannon eğer birine anlatsam, aileme zarar vereceğini söyledi."

"Ailene sahip çıkmalısın." Bu biraz alaycı bir ifadeyle söylenmişti. "Eğer Gannon ve Britt Shelley'i tekrar görürsen..."

"Hemen sana haber vereceğim."

"Öyle yap Pat. Çünkü Jay'in bu büyük haberi hepimizi mahvedebilir. Seni de."

Telefon görüşmesi bu ürkütücü notla sona erdi.

22. BÖLÜM

RALEY SERT BİR GÖRÜNTÜSÜ VE TAMPON koruyucusu olan bir arazi cipiyle plakaları değiştirdi.

Gri sedana geri bindiğinde Britt, "Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun," dedi.

"Pek sayılmaz. Bu arabayı başka bir arabayla değiştirmeliydim ama tüklerim bunun için bir ön çalışma yapmışlardır."

"Butch ve ortağı mı?"

"Hı-hı. Tek yapmaları gereken sarı sayfalardaki araba galerilerini değiştirmek. Yeni arabayı otoparktan çıkardığımız anda rüşvet verdikleri suçlu haberi vermek için telefona sarılacaktır. Sahibinden araba satanları yakalamaya da vaktimiz yok. Yeni bir araba almanın masraflarından hiç bahsetmiyorum bile."

"Sana harcadıklarının yarısını ödemeyi teklif ederken ciddiydim."

Raley güldü. "Sen muhasebe kayıtlarını tut, ben de o kiralık katillerden senden uzak tutmaya çalışayım."

"Onların kiralık katil olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Fordyce ve McGowan pis işlerini kendileri yapmazlar. Peşimizdeki katiller mutlaka profesyonel katillerdir."

"Bunun sadece filmlerde olduğunu zannedirdim."

"Senin yoldan çıkıp nehre atıldığını görene kadar ben de öyle zannediyordum."

Otoparkta plakayı değiştirdikten sonra Charleston'un işlek caddelerinden birine çıktı. Rehberlerinin eşliğinde tarihi mekânları gezen bir gruptan yanından geçti. Turistlerin çoğu rahat ayakkabılar giymiş ve şapka takmışlardı, ellerinde fotoğraf makineleri ve rehber kitapları vardı, ama Mabel onlara şüpheyle bakarak genel turist tipine uymayan birini aradı.

"Butch ve Sundance bizim görebildiklerimiz. Başkaları da olabilir" dedi.

"Bu, pek iç acıcı bir düşünce değil." Britt gözucuyla yan şeritte Harley'ini süren motosikletçiye baktı.

"Bu adamlar işin peşini bırakıp evlerine dönmeyeceklerdir, Britt. Burada, biz de olduğumuz yerde sayıyor, hiçbir ilerleme kaydedemiyoruz." Lewis Jones fos çıktı. Polislere ve hükümete olan nefreti gerçikti. Aynı şekilde misin?"

"Evet."

"Polis teşkilatının içinden herhangi birinin Cleveland'in ölümüyle bir bağlantısı olduğunu bilse bunu bizimle seve seve paylaşırdı. Bu yüzünüzü amacımızı yüzde yüz destekliyor olsa da, bize bir faydası yok."

Britt yüzünü buruşturdu. "Onu ekibimizde istemiyorum."

"Ben de bu fikre bayıldığımı söyleyemem."

"Onlar gerçek el bombası mıydı?"

"Doğrusu, dünyeyi çekerek öğrenmek istemem."

Kısa süren bir sessizlikten sonra Britt, "Pat Wickham..." dedi.

"Evet?"

"Yalan söylüyor."

"Çarpık dişleri arasından."

"Sen de aynı şeyi mi düşündün?"

"Yalan söylediğini biliyorum. Ama sakladığı şeyi açıklamaya onu nasıl ikna edeceğiz? Onu yalan söylemekle suçlamak işe yaramadı. Gerçeği ondan zorla alamayız. Önerilere açığım."

Britt, "Yalancı olmasının dışında," dedi. "Bana mutsuz biri gibi geldi."

Sis Perdesi

"Suratı yüzünden mi?"

"Şekilsizliği yüzünden evet, ama bunun ardında başka bir şey hissediyorum, çok derin bir acı."

"O son derece korkak bir masa polisi. Babası bir dedektifti. Kötü bir hitte, çete kavgasını ayırmak için sokağa tek başına dalecek kadar cesur oldu."

"Belki de, Baba Pat cesur değil de düşüncesiz biriydi," dedi. "Neden tek gelmesini beklemedi? Standart prosedür bu değil midir?"

"Hayatına mal olan yanlış bir karar verdi. Ne olursa olsun, Baba Pat'in adamınlık statüsü oğlunun devam ettiremediği bir miras. Özellikle de..."

Raley lafını yarıda kesti. Britt dönüp ona baktı. "Ne oldu?"

Raley dalgın bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Aklıma bir şey geldi, ama unuttum. Belki, tekrar gelir."

Konuşmaları boyunca Raley, onları izleyen biri olup olmadığını kontrol etmek için gözünü dikiz aynasından ayırmadan trafiğe girip çıkmış, şerit değiştirmiş ve hızla köşelerden dönmüştü. Motele giden yönde ilerliyor, ama plambaçlı bir yol izliyordu.

"Raley, Dedektif Clark'ı arayıp her şeyi anlatsam ne olur? Her şeyi ortaya döksem. Beni kaçırdığını ve bunu neden yaptığını söylesem. Beni yoldan atan adamlardan bahsetsem."

"Bunu kanıtlayamazsın, unuttun mu?"

"Yine de, araba bir şeyler olduğunu gösterir. Yoldan atılmadığımı kanıtlayamazlar."

"Hayır, ama Clark böyle düşünecektir. Birincisi, sen cinayetle suçlanıyorsun. İkincisi, gerçekten sana bir hap verildiği. Bu, pek mümkün gözükmemekle birlikte, kanıtlaması imkânsız bir şey. Üçüncüsü, tutuklanmamak için kaçtın."

"Ben kaçmadım."

"Fark etmez. Sana Clark'ın ne düşüneceğini söylüyorum." Raley durup baktı ona. Britt devam etmesini işaret etti. "Belki de Jay'i öldüren adamlar

Sandra Brown

tarafından yolda nehre atıldığını iddia ediyorsun. Ama arabanın cam dışında bir hasar yok, bunu da kendin kırmış olabilirsin. Arabanı doğru sürdün ve tam zamanında atladın. Clark bunu bu şekilde yaptı. Britt umutsuzca, "Anladım," dedi.

"Ayrıca, o ve Javier er ya da geç onları arayacağını tahmin edebiliriz. Aradığında sana kuracakları tuzağı planlamışlardır."

"Polis akademisinde bir sürü şey öğrenmişsin."

"Temel şeyleri öğrendim. Eğer şimdi teslim olursa, ya da tutulmazsan, gerçek yangın hikâyesinin ya da Cleveland Jones'un ölüm nedeneceğini hiçbir şekilde ortaya çıkarılamayacağını tahmin etmeye yetecek kadar bilgim var."

"Haklı olduğun konusunda eminim ama..." Britt aniden doğrulandı. "Peki, ya kamuoyuna açıklanırsa?"

"Nasıl? Ne demek istiyorsun?"

Britt dizini bükerek ona doğru döndü. "Kanalda genç bir adam var. Bir kameraman. İşinde iyidir. İyi bir çalışma arkadaşıdır. Beni çok iyi biliyor. Raley, ona imalı bir şekilde bakınca, "O anlamda değil," dedi.

"Bire on bahse girerim, o anlamdadır."

"O evli."

"Bahsimi geri almıyorum."

"Her neyse, uzak bir yerde bizimle buluşsa ve birlikte bir video çeksek? Bantı kanala götürür ve haberlerde yayınlanır."

"Ne tür bir video?"

"Senin ve benim hikâyemi anlatan bir video."

"Yayınlarlar mı?"

"Düzenlediğim basın toplantısından sonra beni ücretli izne göndermişlerdi. Kanal müdürüm önce bana yardım edeceğini ve destek olacağını söylemiş, ama sonra geri çekilmişti. Oradaki çalışma günlerimin sonuna geldiğini düşünüyorum. Ama bu bantı Yedinci Kanal yayınlamayı reddederlerse rakip kanalların bu fırsatın üzerine atlayacağına eminim."

"Kameramanın da başı derde girebilir."

Sis Perdesi

"Kısa süreliğine."

"Hapse girebilir Britt. Polister nerede olduğumuzu öğrenmek için çulları ve yerimizi söylemezse, onu hapse atarlar."

"Bu da bin kilometre içindeki tüm Birinci Anayasa Değişikliği avukatını ayağa kaldırır. Kazandığı bu popülerlik sayesinde büyük ihtimal-
benyerinde daha iyi yerlere gelir."

Raley bu fikri birçok açıdan değerlendirdi, ama sonunda olumsuz bir
öyle başını iki yana salladı. "Diyelim ki, kameraman yıldız olmak için
tümün bir kısmını hapiste geçirmeye hevesli ve bir ya da bütün televiz-
yon kanalları bantı yayınlamak istiyor. Peki ya sorumluluk konusu?"

"Haberi yayınlarlar, ama sorumluluk kabul etmezler."

"Peki ya *bizim* sorumluluğumuz? Fordyce, McGowan, hatta belki de
Britt'in ailesi ve Wickhamlar bizi, iftira atmaktan dava edebilirler ve dava-
da kazanırlar. Her şeyi anlatabiliriz, ama hiçbir şey kanıtlayamayız."

Britt yumruğuyla dizine vurup, "Kahretsin," dedi. "İş dönüp dolaşıp
buraya geliyor."

Raley, "İş dönüp dolaşıp buraya geliyor," diye tekrarladı. "Avukatla-
rın parasını ödemeye çalışmak bir kenara, hayatın boyunca arkayı kolla-
mak zorunda kalırsın. Sırrın ortaya çıkmasını engellemek için Jay'i öldür-
düler. Üstelik, Jay onlardan biriydi."

"Seni öldürmediler."

"Bunu yapmaları gerektiğini düşünmediler. Sürülmem onlar için ye-
rliydi. Artık George'la konuştuğum için peşlerinde olduğumu biliyorlar.
Onu fazlasıyla kızdırdım."

"Ona neden elini gösterdin?"

"Bunu bir müttefik olarak mı, bir muhabir olarak mı soruyorsun?"

"Her ikisi de."

Raley bunu bir süre düşündükten sonra, "Sanırım, artık bu işe bir son
vermek için. Beş yıldır içimi kemiriyordu. Öyle ya da böyle, bu işin artık
bitirilmesi, ortaya çıkmasını ve sona ermesini istiyorum."

Sandra Brown

Son cümlesi her ikisinin de birkaç saniye sessiz kalmasını
cık kadar ciddiye. Sonra Britt, "Bu öneri, son ikisinden daha
gidecek," dedi.

"Söyle bakalım."

"Yargıç Mellors'ı ara."

"Hayır."

"Dinle Raley. Onu, özellikle de şu anda, bu işe bulaştırmak
ni biliyorum, ama o önemli bir tanıdık. Eğer onu aramak istemiyorsan
aranm, ama bu onun itibarını daha çok tehlikeye sokar. Ben bir kanun
ğyım. Bana yardım etmek, etik açıdan yanlış olmakla birlikte, yasa dışı
kır. Ama sen onun birtakım sorulara cevap arayan eski bir arkadaşını ve

Raley, onun sözünü keserek, "Yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu
nu biliyorum," dedi. "Sadece Candy'yi zor durumda bırakmak istemiyorsan
Yardım etmeyi kabul ederse, atamasını tehlikeye atmış olur. Yardım etm
se, bir arkadaşını yüzüstü bırakmış olur. Her iki durumda da, zararlı çıkarsa

"Kimsenin haberi olmadan sana yardım edebilir."

Raley bunu bir süre düşündü. "Ve ben ondan sadece küçük bir iyiliği
isteyebilirim."

"Aklındaki küçük iyilik nedir?"

"Bir telefon görüşmesi."

"Kiminle?"

"Cobb Fordyce." Britt'in şaşırıldığını görünce, "İçkime ilaç atıldığını
la ilgili iddiamı reddettiği yüz yüze görüşmemizin üzerinden geçmek ist
yorum," dedi.

"Bunu neden daha derinlemesine araştırmadı? En azından araştır
yormuş gibi yapmadı?"

Raley, "Çok iyi sorular," dedi. "Forydce dilekçeleri okumaktan ha
ka bir bok yapmadı. Kendini Suzi Monroe meselesinden uzak tuttu. Gö
venli bir uzaklıkta."

"Suç kurbanlarının avukatı olmakla övünen bir adam için tuhaf bir
davranış. Aynı zamanda medyanın gözüne girmeye de çalışıyor."

Sis Perdesi

Aynı fikirdeyim. Yangın araştırmama hiçbir şekilde bulaşmayan Jay da Suzi Monroe davasından uzak durdu."

Burdyce de işin içinde olmalı."

İki konuda sana kesinlikle karşı çıkmayacağım."

Raley ani bir karar verip bir marketin otoparkına saptı. Binanın yanındaki doğru ilerleyip dışarıdaki duvara monte edilmiş ankesörlü telefonla durdu. Burası, güvenlik kameralarının ve içeri girip çıkan insanların bulunduğu hareketli girişten uzaktı.

İhtı, "Cep telefonlarının hâkimiyetinden sonra bu şeyler hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu.

"BellSouth'un buraya kadar ulaşmadığını umalım."

Güzel sesli bayan Raley'nin ismini hatırlamadı ve eski bir arkadaşı olduğunu söylemesine rağmen Raley'i Yargıç Mellors'la görüştürmedi. "İhtınum Bay Gannon. *Altmış Dakika* programından bir ekip her an burada olabilir ve yargıç program için hazırlanıyor..."

"Ona son günlerde Cracker Jacks" kutusunun içinde ilginç bir ödül bulamadığını sorun."

"Anlamadım?"

"Ona bunu sorun. Benimle konuşacaktır."

Kadın, sabırla nefes verip onu beklemeye aldı ve bir süre sonra Raley'nin duyduğu ses Candy'ye aitti. "Bok ye ve geber, seni pislik."

Raley kahkaha attı. "Bunun telefona cevap vermeni sağlayacağını düşündüm."

"Bunu yıllardır düşünmemiştim. Eminim, seni hâlâ cinsel tacizden kurtarabilirim. Bu konuda zaman aşımı süresi nedir?"

"Bana mı soruyorsun? Yasal konuların harika çocuğu sensin."

Raley ve Jay lise son sınıf öğrencisiyken, Candy üniversite birinci sınıfındaydı. Ortak bir arkadaşlarından hoşlanıyordu. Raley ve Jay, Candy'ye

(*) Karamelli patlamış mısır.

Sandra Brown

çocuğun Cracker Jacks'i çok sevdiğini, sürekli ondan yediğini...
lerdi. Kalbini kazanmak istiyorsa, onunla bir kutu Cracker Jacks...
malıydı. Candy de öyle yaptı, ama Jay ve Raley'nin kutunun içine...
diyeyi altın renkli bir alüminyum kâğıda sarılı bir prezervatifle...
diklerini görünce rezil olmuştu."

Candy, "Bunu nasıl becermişsiniz?" diye sordu. "Kutunun...
delmişsiniz?"

"Meslek sırlarımı açıklamam."

Kahkahaları kesilince, Candy, "Tanrım sesini duymak çok güzel
dedi. "Dün akşam cenazeyi sormak için George McGowan'ı aradım. O
na senin orada olduğunu söyledi. Keşke, ben de orada olup seni görebil
seydim. Nasılsın Raley?"

"İyiyim."

"Gerçekten mi?" Sesi şüpheliydi. "Charleston'dan ayrıldıktan sonra
Hallie'yle ilişkinin tamamen bittiğini biliyorum. Bu şekilde sonuçlanma
sına çok üzülüm."

Raley, onun bu ayrılık haberini büyük ihtimalle böbürlenerek...
Jay'den duyduğuna emindi. "Hallie için sonu hayırlı oldu. Evli ve çok mutlu
var." Raley biraz durduktan sonra, "Kocanın ölümüne çok üzülüm," dedi.

"Bu kötü şans değil de nedir? Sonunda benimle evlenecek bir kadın
buldum ve o da gidip boğuldu." Şaka yapmasına rağmen Raley bu kayıptan
ona çok acı verdiğini anlayabiliyordu. Candy daha ciddi bir ses tonuyla, "V
harika bir adamdı. Tanısan onu çok severdin. Ölünce yıkıldım ama..."
rup derin bir nefes aldı. "Hayat devam ediyor."

"Öyle."

"Tanrı'ya işim için şükrediyorum."

"Oh, tebrikler."

"Tebrik etmek için çok erken, oylama cuma günü, ama yine de te
kürler."

Sohbet tıkanmıştı. Konuşacak bir şey kalmamıştı. Raley, onun saati
ne baktığını ve televizyon ekibinin geldiğini el kol hareketleriyle hab
veren asistanıyla göz göze geldiğini tahmin edebiliyordu.

Sis Perdesi

"Raley, Jay hakkında konuşmak için mi aradın?"

"Doğru tahmin."

"Aramana memnun oldum. O ve Hallie arasında olanları kabullenmek zorundasın. George, senin hâlâ kin güttüğünü söyledi ve ölü bir adama kin tutmak anlamsız. Bununla asla uzlaşamazsın."

Raley'nin aklına uygun bir karşılık gelmiyordu, çünkü Candy haklıydı. Jay'in arkadaşlıklarına ihaneti, kaybedilmiş bir davaydı. Hallie meselesi Raley, ona yapılanların intikamını alma isteğinden çoktan vazgeçmişti. Raley bittiğinde eğer Suzi Monroe olayıyla ilgili temize çıkarsa, bu bir boşun olurdu, ama artık en büyük amacı suçsuzluğunu kanıtlamak değildi.

Artık, o gün hayatını kaybedenler için adalet arıyordu.

Yedi hayat. Yedi cinayet. Ölmemesi gereken yedi insan. Britt, George'un neden sinirlendiğini sorduğunda nedeninin bu olduğunu söylemişti, çünkü kulağa fazla soylu bir amaç gibi geliyordu. Ama gerçek buydu. Kendi haklarını arayamayacak olan bu insanlar için adalet istiyordu. Eveland Jones için bile. Hatta adı i harfiyle yazılan Suzi için bile.

Candy, "Seninle bu konuları konuşmak istiyorum," diyordu. "Ama bugün, aslına bakarsan, birkaç dakika içinde canlı bir röportajım var. Aslında, Senato oylamasının sonucu ne olursa olsun, bu iş bitene kadar programım kontrolden çıkmış durumda.

"Ama haftaya birkaç akşamım boş," diye devam etti. "Benim evimdeki akşam yemeği yiyelim. Hâlâ yemek pişiremiyorum ama dışarıdan sipariş ederiz. Şişmanlatıcı bir şeyler. Senin için tayyör ve korseli çorap giymek zorunda değilim. Rahatsız edilmeden bütün akşamı kendimize ayırırız. Bol bol içeriz, ağlaşırız ve arayı kapatırız. Bu çok hoşuma gider."

Raley, "Benim de," dedi. "Kesinlikle yapaım. Ama bu arada, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istesen yaparım, bunu biliyorsun."

"Bana, Cobb Fordyce'la bir randevu ayarla."

Candy bir kahkaha attı. "Ne? Sen ciddi misin?"

Sandra Brown

Gençken kullandıkları sözü kullanarak, "Kalp krizi kadar," dedi.
"Ne için?"

"Sana beş yıl önce Suzi Monroe olayının bir tuzak olduğunu söylemiştim. Fikrimi değiştirmedim Candy. Aslına bakarsan, artık bundan eminlikle eminim. Başsavcının gözlerinin içine bakarak, ona bu konuyu bildiğini sormak istiyorum."

Raley, onun derin derin içini çektiğini duyabiliyor ve her halükarede mak zorunda kaldığı için lanet okuduğu kaşlarının arasındaki dikiş çatma çizgisini hayal edebiliyordu.

Candy, "Sana tuzak kurulmuş *olsa bile*, Cobb'un bu konuda bilişini bildiğini nereden çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü o muhteşem dörtlünden biriydi."

"Yangının dört kahramanından mı bahsediyorsun?"

Lafı dolandırmaktan sıkılan Raley her şeyi ortaya dökmeye karar verdi. "Bu dördü benim itibarımı sarsmayı ve soruşturmamı durdurmayı planladılar. Suzi Monroe'nun ölümü örtbas planlarının bir parçasıydı."

"Neyi örtbas ediyorlardı?"

"Cleveland Jones'un nasıl öldüğünü."

"Cleveland Jones mu? Yangını çıkaran tutuklu mu?"

"Onun çıkardığı iddia ediliyor. Bu uzun bir hikâye ama kısaca söyleyebilirim ki, soruşturmam gerçeğe yaklaşıyordu ve gerçek de Jones'un o sahte sorgulama odasında öldürüldüğü ve yangının da resmen bir perde olduğu. Suzi Monroe, beni sabote etmek için öldürüldü."

Candy'nin bunları hazmetmesi birkaç saniye sürdü. Raley onun olduğunu hissedebiliyordu. Sonunda Candy alçak sesle, "Vay canına," dedi.

"Gerçekten de vay canına."

"Kanıtın var mı?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

Candy düşünceli bir şekilde, "Üzerinde çalışıyorsun," diye tekrar etti. Birkaç saniye sonra, "Raley, sen tanıdığım en mantıklı insansın. Suçlu olduklarından bu kadar emin olmasan, onları ciddi bir şeyle suçlamazsın."

Sis Perdesi

"Suçlu olduklarına eminim."

"Ama... Bu..." Candy, Raley'nin söyledikleri karşısında belki de hayatın ilk defa söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yeniden konuşmayı deneye-
di. "Bu akıl almaz bir şey. Cobb Fordyce eyaletin en yetkili kanun adamı.
Onu komplo kurmak ve cinayetle suçlamak üzeresin. Bunun doğurabi-
lecek sonuçları düşün."

"Düşündüm. Beş yıl boyunca neredeyse başka bir şey düşünmedim.
Yıkılmış bir devlet memuru, ama eğer bir suç işlediyse..."

"Ben onun için doğuracağı sonuçları değil, *senin* için doğuracağı so-
nuçları kastetmiştim."

"Benim kaybedecek bir şeyim yok."

Bu Candy'yi birkaç saniye susturdu. "Senin "dostun" Jay'in de bu işin
parçası olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Dördü de bu işin içinde."

Candy, "Dün gece George McGowan, benimle konuşurken, sesi biraz
gıcık gibi geliyordu," diye itiraf etti. "Cenaze yüzünden olduğunu dü-
şünmüştüm."

"Beni gördüğü için sarsılmıştı."

"Bana, *senin* Jay'in Britt Shelley'e bir şey itiraf etmek üzere olduğu-
nu mandığını söyledi."

"Bence, Jay o öğleden sonra polis merkezinde olanları, Suzi Monroe
kayını, her şeyi itiraf edecekti. Ama bunu yapamadan susturuldu ve ben-
zer tehlikede olduğu içine doğmuştu. Bu yüzden Shelley'i evine götürdü."

"Jay, onu evine götürdü, çünkü Jay her zamanki gibi seks istiyordu.
Kanser bile fırsatı olduğunda bunu yapmasına engel olamazdı. Evet, Shel-
ley basın toplantısında Jay'in ona önemli bir haber vermek istediğini söy-
ledi, ama bu Jay'in masum bir seks tuzağı olabilir."

"Öyle değildi."

"Nereden biliyorsun? Tahminde bulunuyorsun. Sen..." Sonra birden
durdu. "Oh, kahretsiz. Onunla görüştün, öyle değil mi? Tanrım, Raley.
Eğer bunu yaptıysan, yardım ve yataklıktan yargılanırsın."

Sandra Brown

Raley buna bir cevap vermedi, çünkü Candy'nin zor durumunda olduğunu istemiyordu. "Bana Cobb Fordyce'la bir görüşme ayarlayabilir misin?"

"Hayır."

"Candy."

"Pekâlâ, ama pek mümkün görünmüyor."

"Onu ikna et."

"Neyle?"

Raley öfkeyle, "O ve dostları benim hayatımı çaldı," dedi. "Süt lann için onun hayatının on beş dakikasını hak etmiyor muyum?"

Candy bunu düşünürken Raley sessizce bir süre bekledi ve telefonu bozuk para attı. Tüm konuşma boyunca telefona bozukluk atıp duruyordu.

Raley tam Candy'nin onun ricasını yerine getireceğinden umutlanıyordu ki, Candy, "Ofisini arayacağım. Tek yapabileceğim bu ve bunu yapacağım. Onu ne zaman görmek istiyorsun?"

"Yarın."

"Yarın mı? Sen deli misin?"

"Onu bugün ara ve yarın için bir randevu ayarla."

"Raley mantıklı ol. O, bölge başsavcısı."

Raley tekrar sesini yükselterek, "O bir kamu görevlisi," dedi. "Masasını ben ödüyorum."

"Ama canın istediğinde odasına..."

"İşte, bu yüzden de seni arıyorum."

"Bekle... Lanet olsun! Raley bekle." Candy eliyle ahizeyi kapattı. Raley, onun sabırsızlıkla özür dilediğini ve telefon görüşmesini tamamladığını için birkaç dakika izin istediğini duyabiliyordu. Hatta geri döndüğünde "Beni bekliyorlar. Kapatmam gerekiyor," dedi.

"Benim de bozuk param bitmek üzere. Onu arayacak mısın?"

"Eğer seni görmeyi kabul ederse, ki bundan şüpheliyim, ona ne söyleyeceksin?"

Sis Perdesi

"Ben daha çok onun bana ne söyleyeceği ile ilgileniyorum." Raley, hâlâ kararsız olduğunu hissedebiliyordu. "Onu açık açık cinayetle lamayacağıma söz veriyorum."

"Açıkça olmasa da, ona bana anlattıklarını söylersen, bu yine de güç olur."

Raley'nin pazarlık için son bir şansı vardı ve bunu kullandı. "Dinle Candy, sen gerçeklere ve adalete tanıdığım herkesten daha çok önem ver birisin. Fordyce görüldüğü gibi kar tanesi kadar saf ya da dürüstlük anı birisi olabilir. Eğer öyleyse, Jones, yangın ve Suzi Monroe hakkındaki sorularına cevap verecektir. Hemen detaylı bir soruşturma açılması illeyecektir."

"Ama bir şeyleri gizlemek için bir suça ortak olduysa, sahip olduğu isyonu hak etmiyor demektir ve işlediği suç ya da suçlar için adalete ap vermesi gerekir." Raley, Candy'nin bunları sindirmesini bekledi. Ona, "Masumsa da, suçluysa da, adalet yerini bulacaktır," diye ekledi.

Candy, onun söylediklerini düşünürken Raley son çeyrekliğini de te ona atıp adeta nefesini tutarak bekledi. Sonunda Candy, "Tanrım, sen inatçı birisin. Kahretsin ki, aynı zamanda da haklısın."

"Benimle görüşmesini sağlayacak mısın?"

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Onu neden görmek istediğini so paktır. Ona ne söyleyeyim?"

Raley buna bir cevap ararken omzunun üzerinden hâlâ yolcu koltu- nda oturan ve endişeli bir ifadeyle ön camdan onu izleyen Britt'e bak- "Ona şu tecavüz hıpları olarak bilinen hapların kurbanları için bir afiş yü- bulduğumu söyle."

Candy derin bir nefes alıp bıraktı. "Bu isteğinin zamanlaması benim tından çok kötü oldu."

"Bunun farkındayım. Ve bunun için gerçekten çok üzgünüm."

"Accelen ne? Bununla beş yıl yaşadın. Bir hafta daha bekleyemez mi?"

Raley bordo sedanın içindeki adamları, Britt'in arabasının toprak set- ne nehre düşüşünü hatırladı. "Hayır. Bekleyemez."

Sandra Brown

"Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim."

"Henüz bana teşekkür etme. Hiçbir şey için söz vermiyorum. Ulaşamayabilirim. Ulaştım bile, büyük ihtimalle kabul etmeyecektim. Sorduğum için aklımı oynatmış olduğumu düşünecektir."

"Bunun farkındayım. Ama onu ikna etmeye çalış."

Candy bir kez daha içini çekip isteksizce, "Pekâlâ," dedi. "Nasıl ulaşabilirim?"

Miranda, George ve Les terasta kokteyllerini yudumlarken George'in isteyerek cep telefonuna gelen bir aramaya cevap verdi. Arayan Candy Mellors idi. Sesi aramasını gerektiren nedenden ötürü moralsiz ve üzgün geliyordu. Aceleyle konuşmuştu ve konuşma fazla uzun sürmedi. Görüşme bitince, George aldığı haberi kayınpederine ve karısına iletmek zorunda kalacağı için isteksizce terasa geri döndü.

Miranda, "Arayan kimdi?" diye sordu.

George yalan söylemeyi düşündü ama bu kaçınılmaz olanı estele mekten başka bir işe yaramazdı. "Yargıç Mellors."

Miranda alaycı bir şekilde, "İki gece üst üste mi? Siz ikiniz flört ediyorunuz?" diye sordu. Cosmopolitan'ından küçük bir yudum aldı. "Hayır, bu olamaz. O bir lezbiyen."

George içkisini aldı. "O lezbiyen değil."

"Lezbiyene benziyor."

"O evliydi."

"Oh, yapma George. Çok safsın." Miranda, "Bu kadar aptal olmanı na inanabiliyor musun?" diyen bir ifadeyle Les'e baktı.

George, "Lezbiyen ya da değil," dedi. "Rahatsız edici haberler verdim."

Bu Miranda'nın ilgisini çekmişti. Alnında botoksa karşı koyan bir kaç çatma çizgisi belirdi. Les'in çizgilerini gizleyecek botoksu yoktu. "Ee?" diye kükredi. "Bu haberin yılanmasını mı bekliyorsun? Anlatsana."

Sis Perdesi

"Bu haberi bu öğleden sonra Raley Gannon'dan almış. Raley, onun kimliğini aramış. Mellors cenazede olmadığı ve şehirden ayrıldığından beri kimdir Raley'i görmediği için onun aklının başında olup olmadığını sordu."

Les, "Aklının başında olup olmadığını mı sordu?" dedi.

Miranda, "Raley, ona aklının başında olmadığını düşündürecek ne söylemiş?" diye sordu.

"Onun için bir görüşme ayarlamasını istemiş." Bunun onları sinirlendireceğini bilerek kasten konuşmaya ara verdi. "Cobb Forydce ile." Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi, sonra George boş bardağının altındaki buz küplerini ağzına atıp gürültülü bir şekilde çiğnemeye başladı. "Dilinizi fare mi yedi?"

Miranda ters ters, "Bu hiç komik değil," dedi.

"Komik olduğunu mu söyledim?"

"Gannon, başsavcıyla ne konuda konuşmak istiyormuş?"

"Üç tahmin hakkın var, Les ve ilk ikisi sayılmaz."

Kayınpederi sanki George orada değilmiş gibi Miranda'ya, "Kocan hiç de komik olmayan espriler yapmaktan çok hoşlanıyor, öyle değil mi?" diye sordu.

George bir anda parladı. "Hayır Les, hoşlanmıyorum. Sadece bu durumla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum, bu yüzden gülünçlüğüyle dalga geçmek elimden gelenin en iyisi."

"Bu korkak tavırlarıyla başarısız olman hiç de şaşırtıcı değil."

Miranda onları susturmaya çalışarak, "Şiş, çocuklar," dedi. "Birbirinize satışmanın hiç anlamı yok. Herkes sakın olursa bu işi çözmenin bir yolunu buluruz. Ama babama hak veriyorum, George."

"Buna çok şaşırdım." George bara gidip kendine bir içki daha koydu.

Miranda, "Bu iş çok ciddi," dedi.

"Doğru. Ciddi. Ve acil. Mellors, Raley'nin görüşmeyi yarına ayarlamak istediğini söyledi. Cobb'la birkaç meseleyi görüşmeyi planlıyormuş. Yarığış, onun Cleveland Jones ve Suzi Monroe'dan bahsettiğini söyledi. Ayrı-

ca, Jay'in bütün günahlarını itiraf etmek üzere olduğuna, ama edemediğini birinin onu susturduğuna eminmiş." Sırayla yüzlerine bakıp keyifsizce güldü. "Raley'e hakkını vermek lazım. Akli başında olmayabilir, ama kesinlikle aptal değil."

Miranda sinirli bir şekilde, "Tabii ki, yargıç onun için Cobb ile görüşme'ce'la bir görüşme ayarlamayacak," dedi.

George, onun gözlerinde bir korku belirtisi gördüğüne yemin edebilirdi. Ama bunun nedeninin George için duyduğu endişe değil, kendi gücünü kaybetmesi için olduğuna emindi. "Yargıç bunu yapmamayı tercih ettiğini söyledi, özellikle de soruna hiç ihtiyacı olmadığı bu hafta. Onu türlü bahanelerle vazgeçirmeye çalışmış. Ama işe yaramamış."

Les, "Şimdiden politika yapıyor," diye homurdandı. "Neden telefonunu hemen onun suratına kapatmamış?"

George, "Ben ona aynı soruyu sordum," dedi. "Eğer Raley'e Cobb ile Fordyce ile bir görüşme ayarlamazsa, onun aptalca bir şey yapmasından korkuyor."

"Ne gibi?"

George omuzlarını silkti. "Kendini birkaç dinamitle birlikte Cobb'un masasına bağlamak gibi. Herhangi bir şey. Mellors bana bu yüzden Raley'nin aklın ve ruhen iyi olup olmadığını sordu."

Les, "Sen ona ne cevap verdin?" diye sordu.

"Şahsi fikrimi mi soruyorsun? Bence Raley Gannon aramızdaki en mantıklı kişi. Ve de en asil. Jay, onun her zaman idealist biri olduğunu, hak sızlığa uğrayanları savunduğunu söylerdi. Jay ona Aziz Raley derdi."

"Ama Gannon da çok kızgın. Bunca yıldır içinde biriken haklı olma keyle her an patlamak üzere olmadığını kim söyleyebilir?" Boğuk bir sesle güldü. "Ama hepimiz için aynı şey geçerli."

Miranda, "Sence Mellors ne yapacak?" diye sordu.

"Candy mi? Kararsız."

Les ters ters, "Bir görüşmeyi ayarlamayı düşünmesi bile aptallık," dedi. "Onun için sonuçları korkunç olabilir. Ölü kız olayında Gannon

Sis Perdesi

tıra açmaması için Forydce'i kendisinin ikna ettiğini unuttu mu? Bir ka-
over hatasının ortaya çıkmasını mı istiyor? Özellikle de, bu hafta."

"Hayır, istemediğine eminim. Ama yargıcı Raley'nin Cobb'la yüz
yüz görüşemezse yapacakları, görüşürse yapacaklarından daha fazla en-
diçlendiriyor. Eyalet kongre binasına baskın yapması, onunla kapalı ka-
pılar ardında yapacağı bir görüşmeden çok fazla dikkat çeker."

Les alt dudağını ısırarak terasta volta atıyordu. "Cobb'la o gece bu-
yı aradıktan sonra bir daha konuştun mu?"

"Hayır. Ertesi gün ofisi aradı, ama ona geri dönmedim. Konuşacak
fazla bir şey yoktu. Ama Bill Alexander'ın ona söyledikleri, yani Jay'in
İttı Shelley'e bir ölüm döşeği itirafı yapmak üzere olduğu canını sıkıty-
ı Raley aynı şarkıyı söylemeye başladığında ne tepki vereceğini siz dü-
şünün. Paniğe kapılabilir."

Bunun nelere yol açabileceğini düşünmek George'un midesini bulan-
dırdı. Şu ana kadar günün en kötü haberinin Oğul Pat'ten Raley ve Britt'in
birlikte takıldıklarını öğrenmek olduğunu düşünmüştü. Miranda bunu öğre-
nce resmen çıldırmış ve ona bunun nasıl mümkün olabileceğini sormuştu.
Aynı şeyi Les de bilmek istiyordu. George onlara bir cevap verememişti.

George yorgun bir ifadeyle alnını ovuşturdu. "Lanet olası Jay. Hep-
onun suçu. Gidip Britt Shelley'i aramak zorunda mıydı? Bu yapılabile-
ek en aptalca şey."

Miranda öfke dolu gözlerle ona bakarak, "Sızlanmayı kes," dedi. "Bir
şeyler yapmamız gerekiyor George. Sana daha önce de söyledim ve bun-
la son derece ciddiylim. Hiçbir sorumluluk üstlenmem."

George, "Sen de benim kadar bu işin içindesin," diye bağırdı. "Ve
uyguli babacığın da."

Miranda'nın yüzü duygusuz bir ifade almıştı ve George onun ses to-
nundaki soğukluğu hissedebiliyordu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir
fikrimiz yok. İçinde olduğumuzu söylediğin *bu iş* tam olarak nedir?"

George alçak sesle, "İyi denemeydi Miranda," dedi. "Ama blöfünü
vutmamı gerçekten beklemiyorsun, öyle değil mi? Ya *sen* Les?"

Sandra Brown

Miranda cevap olarak yerinden kalkıp babasının yanına gitti. Bu da ikisi tıpkı Miranda'yla şehir merkezindeki St. Philip Kilisesi'nde dikleri günkü gibi karşısında duruyorlardı. Önemli herkes düğündeydi düzine nedime vardı. Kamyonetler dolusu çiçek gelmişti. Miranda insanın bir yıllık maaşından daha fazlasına mal olan bir gelinlik giymişti.

Les, mihrapta durup kızını damadına, kocasına, hayat arkadaşına lim etmişti. Ama bu hiçbir anlamı olmayan, sembolik bir hareketti. Bu ge kısa bir süre sonra Les'in aile yapısı içindeki yerini öğrenmişti. Bu lü arasında George her zaman dışarda kalan önemsiz adam olacaktı.

Les, "Bu sorunu çöz George. Hemen. Ama bu kez tamamen," dedi. "Bunu nasıl yapabilirim?"

Miranda saçlarını geriye atarak, "B.Y.B." dedi. "Bir yolunu bul."

Smith ve Johnson sakın bir gün geçirmişlerdi. Limitsiz salata ve bu dava elmalı turta sunan bir restoranda akşam yemeği yiyorlardı. Sulu ederek yemeklerini yiyen ve dikkatleri hiçbir şekilde üzerlerine çekmeyen bu temiz görünümlü adamlar restorandan ayrıldıkları anda unutulacaklardı.

Dün cenazeden ayrıldıktan sonra Raley Gannon'ın izini kuybettikleri için sıkı bir azar işitmişlerdi. Büyük bir fırsatı ellerinden kaçırdıkları lü lirtilmişti. Özellikle de, Raley artık ellerinden iki kez kurtulan Britt Shelley'le birlikte olduğu için.

Johnson, Britt'in hayatta ve iyi durumda olduğunu öğrenince, "U arabadan çıkabilmesi mümkün değildi," demişti.

Patronları nefretle, "Görünüşe bakılırsa, çıkmış," demişti.

Eğer yeteri kadar dikkatli olsalardı Raley Gannon'ı takip edip hahar ci kadına ulaşabilir ve ikisinin birden icabına baktıktan sonra paralarını alıp ortadan yok olabilirlerdi.

Bu azarı hak ettiklerini düşünerek anlayışla karşılamışlardı. O karanlık yolda oynadıkları araba oyunu hoşlarına gitmiş olmasına rağmen bu onlara göre etkili bir suikast yöntemi değildi. Kendilerini aklamak için ka

Sis Perdesi

onu yolda sıkıştırmanın ve ölümünü bir intihar gibi göstermenin patronların fikri olduğuna karar vermişlerdi.

Şu anda Raley Gannon ve Britt Shelley'nin nerede gizlendiklerini kimse bilmiyordu. Charleston birini bulmaya çalışana kadar göze o kadar riskli bir yer gibi görünmüyordu ve nüfusunun çoğu gri sedan kullanıyordu. Plaka numaraları hiçbir işe yaramıyordu. Gannon, onları değiştirecek kadar akıllıydı.

Smith kanlı bifeğinden bir parça keserken, "Raley kilisenin içindeydi. Arabasına takip cihazı koymalıydık," dedi.

"Etrafta çok fazla insan vardı. Geç gelenler vardı. Şoförler vardı. Merar kazıcılar vardı."

Wickham'ın evine yapılan habersiz ziyaretten onlara söz edilmişti.

Smith düşünceli bir ifadeyle etini çiğnerken, "Sence Gannon'ın silahı var mıydı, yoksa Wickham olayı abartıyor mu?" diye sordu.

"Wickham hakkında duyduklarımdan yola çıkarak büyük ihtimalle abarttığını söyleyebilirim."

"Peki ya silahı varsa?"

"Sanırım varmış gibi düşünmeliyiz."

"Sence ateş etmeyi biliyor mudur?"

"Fark etmez. Biz biliyoruz."

Cep telefonu çaldığında Johnson kendine güvenen bir ifadeyle ortasına sırtıyordu. Telefona, "Alo," diye cevap verdi ve sonra altmış saniye boyunca dinledi. "Anladım." Telefonu kapatıp, Smith'e, "Şov zamanı," dedi.

23. BÖLÜM

RALEY'İN PARANOYASI BULAŞICIYDI.

Britt, onun yer değiştirme önerisine karşı çıkmadı. Raley'nin Yarıktaki Mellors'la yaptığı görüşmeden sonra eşyalarını toplamak için otele döndüler ve orada on dakikadan kısa bir süre kaldılar. Raley arabayı Charnleston'in kırsal alanına doğru sürdü, sonra Cooper Nehri'ni geçip uygun bir otel bulana kadar ilerlediler. Burada karavan parkına ek olarak, sevindirici bir sulak çayırlığın kenarına sıralanmış kulübeler vardı.

Raley takma isimlerle kayıtlarını yaptırdı, birkaç günlük ücreti peşin ödedi ve arabayı kulübelerinin önüne park etti. Raley, Britt'i bundan önce kaldıkları yerle hemen hemen aynı döşenmiş ama daha hoş ve yeni görünen kulübeye sokarken, "Bu kulübeyi istedim. Girip çıkması kolay," dedi. Ön pencerenin perdelerini sıkıca kapattılar, ama Raley kilitli kapılarının yaklaşan biri olup olmadığını kontrol etmek için sık aralıklarla perdeleri arasından dışarı bakıyordu.

"Yargıç senden zaman istedi mi?"

"Birkaç saat. Sonra gidip ankesörlü bir telefon daha bulacağım."

"Sence Fordyce ne diyecek?"

Raley vakit geçirmek için Britt'in yattığı yatağın yanındaki çift kişilik yatağa uzanmıştı. Alçak yastıkları kafasının altına yerleştirmiş ve kolunu altına koymuştu. "Bilmiyorum. Ama Candy benim en iyi kozum ve en son

Sis Perdesi

garemdi. Kanunlara olan inancı ve işine duyduğu sorumluluk için bayağı çabıkoşladım. Onu bu şekilde etkilemeye çalışmam çok salakçaydı, ama en azından beni görmesi için onunla konuşmaya çalışacağına söz verdi."

"Belki de bu kadar dürüst olmamalıydın."

Raley kolunu alından çekmeden yatakları ayıran boşluktan Britt'e baktı.

Britt, "Yani, ona Fordyce'ın birkaç suç işlediğinden şüphelendiğini söyledin. Belki de, lafı biraz dolandırmalıydın," dedi.

"Belki de onunla senin konuşmana izin vermeliydim. Lafı dolandırmakta üstüne yok."

"Bazıları buna diplomasi diyor."

"Bazıları da yalan."

Britt sıkıntıyla içini çekti. "Tanrım, çok dikkatli birisin."

"Candy inatçı diyor."

"İstediyi seç, sen kinci birisin. Belki de Hallie bu yüzden..." Lafını yarıda kesip, "Boş ver," diye mırıldandı.

Raley yan dönüp dirseğine dayanarak, "Hayır, boş vermeyelim," dedi. "Ortaya bir laf attın. Belki de Hallie bu yüzden ne?"

Britt, onun nasıl tepki vereceğini hem merak ediyor, hem de bu tepkiden korkuyordu, bu yüzden onu dikkatlice izleyerek, "Onun sana geri dönmemesinin nedeni büyük ihtimalle senin kindar karakterin," dedi.

"Jay'den sonra demek istiyorsun. Yani, Jay, onu bir sonraki ayın meşesi için fırlatıp attıktan sonra."

"Eğer pişmanlık içinde dizlerinin üzerinde sana gelse onunla tekrar birlikte olur muydun?"

"Suzi Monroe olayından sonra kimseyi sadık olmamakla suçlayamazdım, öyle değil mi? Hallie'yi affederdim. Ama, hayır, onunla yeniden birlikte olmazdım."

"Jay'le birlikte olduğu için."

"Onunla bu kadar kolay birlikte olduğu için. Hallie, onun nasıl biri olduğunu biliyordu, ne kadar sığ ve ne kadar bencil olabileceğini de. Onun-

Sandra Brown

la Jay'in karakterindeki kusurlardan bahsederdik. Hatta, bencilliğini sana ta dönüştürmesiyle dalga geçerdik. O yine de, Jay'i bana tercih etti."

Britt konuşmayı burada kesmeyi düşündü fakat merakına yenilip "Ama sen bir yerde..." dedi.

"Ne?"

"Onu kendinden uzaklaştırdın. Öyle değil mi? Ona bir süre ayrı kalmanızı önerirken sevgisini ve sadakatini mi test ediyordun?"

"Belki de." Raley tekrar sırtüstü uzandı. "Eğer bu bir test ise, o test geçemedi. Onun için savaştığımı söylemiştin, ama o da benim için savaştı."

"O zaman neden yıllar sonra onunla görüşmek istedin?"

Raley kulak tırmalayan bir sesle güldü. "İyi soru, Bayan Shelley. Ben de bu soruyu binlerce kez kendime sordum. Kendime eziyet etmeye mi çalışıyordum? Yeteri kadar mutsuz değil miydim? Meraktan mıydı? Yalnızlıktan mıydı? Belki de, tüm bu nedenlerin hepsi birden.

"Her neyse, onun evlendiğini ve bir bebeği olacağını öğrenince kahroldum. Ama kıskançlıktan değil. Onu artık sevmiyordum, ama Jay'le kurtulduğuna sevinecek kadar değer veriyordum."

"O zaman neden kahroldun?"

"Çünkü onun yeni mutlu hayatı, benimkinin ne kadar boktan olduğunu altını çiziyordu. Bu beni öfkeliyordu. Onun, Jay'in, Fordyce'in, hepimizin hayatları zenginleşiyordu. Suzi Monroe onların hayatında hız kesen küçük bir tümsekten başka bir şey değildi. Bunu aşmış, yukarı tırmanmışlardı. Ben ise boka batmıştım ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum."

"Başka bir şehre taşınıp oradaki itfaiye teşkilatına iş başvurusu yapabiliirdin..."

"Ve bana sağ ol ama almayalım, derlerdi. Eski işim araştırıldığı anda, kişisel nedenler yüzünden reddedilirdim."

"Başka bir şey yapabiliirdin. İş değiştirebiliirdin."

Sis Perdesi

"Ben her zaman itfaiyeci olmak istedim. Bu işin eğitimine yıllarımı verdim. Yaptığım ve yapmak istediğim iş buydu. Ayrıca, buradaki işim henüz bitmemişti."

"Kindarlığa, inatçılığı da ekle."

Britt bunu şakacı bir ifadeyle söylemişti, ama Raley, ona bir karşılık vermedi, böylece Britt, onun bunu karakterine başka bir eleştiri olarak algıladığını anladı. Aralarında birkaç dakikalık bir sessizlik yaşandı. Sonra, ilk konuşan Raley oldu. "Candy, Suzi Monroe meselesi yüzünden bu halde olduğumu sanıyor. Hallie ve Jay yüzünden. Bana Jay'e kin gütmemin yersiz olduğunu, çünkü ölü bir adamla asla uzlaşamayacağımı söyledi."

"Sezgileri kuvvetliymiş. Son beş yılını bu intikamı planlayarak geçirdiğini söylemiştin bana."

"Evet, söyledim ama artık benim meselem olmaktan çıktı."

"Şimdi kimin meselesi?"

"Ölen yedi insanın. Suzi'yi de sayarsan sekiz."

Raley hâlâ tavana bakıyordu bu yüzden Britt'in tek görebildiği onun profiliydi, ama ses tonu değişmişti. "O insanlar öldürüldü Britt. Kimse katilin ya da katillerin bu işten paçayı kurtardıklarını bilmiyor. Kimse bundan *şüphelenmiyor* bile. Bu suçların hesabı kimseden sorulmadı. Bana kinini ya da dikkatli diyebilirsin, sorun değil. Affetmeyeceğim ve boyun eğmeyeceğim, çünkü söylendiğine göre ıslah olmaz biri olan Cleveland Jones bile adaleti hak ediyor."

Britt, "İşine tutkuyla bağlanmışsın," dedi.

Raley dönüp ona baktı ve omzunu silkti. "Tutku mu? Evet, sanırım. Küçük bir çocukken itfaiyeci olup insanların canlarını ve mallarını kurtarmayı, başkalarını kurtarmak için kendi hayatımı tehlikeye atmayı, kundakçıların yakalandığını ve cezalandırıldığını görmeyi hayal ederdim. Çok idealisttim. Hatta kibirli bile denebilir. Ama hayalim buydu."

"Birçok çocuk itfaiye aracı kullanmak için itfaiyeci olmak ister."

Sandra Brown

Raley gülümseyerek, "Tabii, o da vardı," dedi. "Havalı görünüşlü, sert çocuk havası veren itfaiyeci giysileriyle direkten aşağı kaymak itfaiye binasında takılmayı saymıyorum bile. Tüm o maço, erkeksi yaşlı Birbirlerine gülümsediler.

"Bir itfaiyeci olarak yaşadığın en unutulmaz anı nedir?"

Raley bunu hiç düşünmek zorunda kalmadan, "Enkaz haline gelen arabasının içinde sıkışıp kalmış bir adamı kurtarmıştım."

"Anlatsana."

"Biz olay yerine gittiğimizde adam kendini kaybetmiş bir halde, lıklar atıyordu, ama o kadar kötü yaralanmamıştı. Onu çıkaracağımızı iyi olacağını söyleyerek onu sakinleştirdim. Bir saat sonra ambulans içinde hastaneye doğru gidiyordu. Biraz hırpalanmıştı ama tedavi edilemeyecek bir şeyi yoktu."

"Bu sonu güzel olan iyi bir hikâye."

Raley, ona baktıktan sonra gözlerini yine tavana çevirdi. "Pek sayılmaz. Onu ambulansa koyduktan sonra dört yaşındaki oğlunu çıkarmak için enkazın yanına geri döndük. Vücudu motorun altında kalmıştı ve çıkarmak istediğimizde..." Susup biraz bekledi, sonra yeniden başladı. "Her tarafı kopmuştu. Paramparçaydı." Tekrar susup boğazını temizledi.

"Babasıyla birlikte markete gitmişler. Dışarı çıktıklarında çocuk kendi araba koltuğuna oturmamak için yaygara çıkarmış. Çocuk bağırıyor ve otoparktaki herkes onlara baktığı için babası utanmış, böyle bir olaya nöbetiyle nasıl baş edileceğini bilmiyormuş.

"Bu yüzden teslim olup çocuğun ön koltukta oturma isteğine pekileşmiş. Evden çok uzakta değillermiş. Ve adam, çocuğun ön koltukta oturmasına ilk kez izin veriyormuş. Ama bir seferlik kötü bir karar bu olayın yaşanmasına yetmiş. Bir kamyonet kırmızı ışıkta geçip arabayı biçmiş." Bir kaç saniye sonra, "O çocuk yaşasa şimdi on bir ya da on iki yaşında olacaktı. Babasının da bunu sık sık düşündüğünü tahmin edebiliyorum."

Britt biraz zaman geçmesini bekledikten sonra, "Bunun gibi başka tecrübeler yaşadın mı?" diye sordu.

Sis Perdesi

"Tanrı'ya şükür, hayır. Ama sen, bana en unutulmazını sormuştun. En unutulmazı buydu. Şimdiye kadar." Başını çevirip, "Ya sen?" dedi.

"Ben mi?"

"Sen de işine tutkuyla bağlı mısın?"

Britt bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Evet."

Raley tereddütle kaşlarını kaldırdı. "Ben tutkunun nasıl dillendirildiğini biliyorum ve bu tutku değil." Raley, ona uzun uzun bakınca Britt iki yıl önce onun yatak odasını dolduran arzulu inlemeleri hatırladı.

Britt gözlerini ondan kaçırıp alçak sesle, "Bir sır öğrenmek ister misin Raley?" diye sordu.

"Hi-hi."

"Emin misin? Eğer sana söylersem, seni öldürmem gerekir."

Raley gülümsedi.

"Shelley Britt Hagen."

Raley boş gözlerle, ona baktı. "Pekâlâ."

"Bu benim gerçek ismim. Ama bazen ben bile Britt Shelley olarak yaşamadığımı unutuyorum, çünkü bu ismi meslek hayatımda kullanmaya karar verdiğimde üniversiteden mezun bile olmamıştım."

"Bu sırrı korumak için beni öldürmek zorunda değilsin."

"Büyük sır bu değil."

"Oh. Daha da karanlık bir sırrın mı var?"

"Hi-hi."

"Bu sır her ne ise, benimle güvende olacak."

Raley bunu tüm içtenliğiyle söylemişti. Britt, onun gözlerinin içine bakıp, "Bundan eminim," dedi.

Britt, Raley'nin en güçlü vasıflarından birinin sadakat olduğunu düşünüyordu. Bu göz önüne alındığında, inatçılık bir kusur değil, bir özellikti. Biri ona bir sırrını verdiğinde, bunu mezara kadar taşırdı. Eğer bir söz verirse, onu tutardı. Bağlanırsa, hayat boyu bağlanırdı. Bir kadına sadık kalırdı.

Suzi Monroe'yla birlikteyken hareketlerini kontrol edecek durumda olmadığından bir anlığına bile olsa şüphe ettiği için Hallie'nin aptal oldu-

Sandra Brown

ğunu düşünüyordu. Vücudu şartlandığı gibi tepki vermiş, düşünme kalıpliyetini kaybetmişti. İşin içinde kesinlikle duyguları yoktu. Eğer nıyanlınu onu gerçekten sevseydi, onu gerçekten tanısaydı, onun açıklamalarını hiç sorgulamadan kabul ederdi.

Ama kendisi de onun suçlu olduğuna inanmıştı, öyle değil mi? Jay ın ona anlattığı hiçbir şeye şüpheyile bakmamış, onunla bir kez bile konuşmamış olmasına rağmen Raley Gannon'ın kötü biri olduğuna karar vermişti. Onun mikrofonlardan ve kameralardan kaçmasının suçlu olduğunu gördüğü diğ sonucuna varmış ve izleyicilerinin de aynı şeye inanmasını sağlamıştı.

Beş yıl boyunca, bitiremediği soruşturması Raley'nin uykularını kaçırmıştı. Hesabı verilmemiş sekiz cinayetin ağırlığı altında ezilmişti. Bu üzüntü ve utançla bundan kısmen de olsa kendisinin sorumlu olduğunu fark etmişti.

"Üzgünüm Raley."

"Ne için?"

"Taraflı haberlerim için."

"Özür dilemiştin."

"Evet, ama dilediğimde, hâlâ kendi çıkarımı düşünüyordum. Senden biraz daha bilgi koparmaya çalışıyordum. Bu yeni ve daha büyük hikâyeyi istiyor ve öğrenene kadar yanında kalmak istiyordum. Bu kez içten özür diliyorum."

Raley birkaç saniye sonra, "Sırın bu muydu?" diye sordu.

"Hayır." Britt sırtüstü yatıp derin bir nefes aldı. "Büyük kanallardan iş teklifleri alıyordum. Hatta bir tanesinin geniş bir yayın ağı vardı. Hafta sonları ekrana çıkmak için yardımcı haberci arıyorlardı. Bu benim için iyi bir başlangıç olacaktı."

"Neden?"

"Başarısızlık korkusundan."

Britt, ona baktı ama sonra hemen gözlerini tavana doğru kaçırdı. "Sana korkak dedim ama gerçek şu ki, korkak olan benim. Büyük bir balık olduğum için buradaki küçük gölümü bırakmaya korkuyordum. Daha büyük

Sis Perdesi

bir pazarda rekabet daha zor olacaktı. Beklentiler daha büyük olacaktı. Ya beceremezsem ya kendimi aptal durumuna düşürürsem diye korktum. Bu yüzden menejerimin getirdiği tüm teklifleri geri çevirdim.

"Hep geçerli bir mazeretim vardı ama işin aslı, buradaki yıldız statüsünü kaybetmekten korkmamdır. Başka bir yerde vasat bir haberci olduğumu keşfedebilirdim. Ve o zaman ne yapardım?

"On sekiz yaşımdan beri hiç durmadan çalışıyorum ve işler benim için yolunda gitti. Bağımsızım ve kimseye muhtaç değilim. Her şey iyi giderken kendime her şeyi yapabilecek yetenekte olduğumu söylüyorum. Ama işler kötüye giderse, güvencibileceğim hiçbir şeyim ve hiç kimsem yok. Geçici bir süre için bile. Yeniden ayağa kalkıp, baştan başlayana kadar bile. Bu beni korkutuyor.

"Daha gençken, kariyerimde bir iki başarısızlığı göze alabiliyordum. Bık sık taşınyordum ve aldığım riskler hep benim lehime döndü. Ama artık o kadar genç değilim. Artık yeni bir yüz değilim. Kaybedeceklerim daha fazla ve büyük bir başarısızlığı göze alamam. Bu yüzden kariyerimle kumar oynamıyorum. Güvenli bölgede rahatım." Derin bir nefes aldı ve bir yorum yapmasını bekleyerek ona baktı. Raley hiçbir şey söylemeyince, "Sırrım bu," dedi.

"Saçmalıyorsun."

"Ne?"

"Kendini yeteri kadar takdir etmiyorsun." Raley ayaklarını yere koyup ayağa kalkarken neredeyse kızgın görünüyordu. "Öncelikle, yüzün yeteri kadar taze. O yüzü istediğin yere götürebilir ve yıldız olabilirsin." Arkasını dönüp pencereye doğru gitti ve perdeyi aralayıp dışarı baktı. Sonra perdeyi tekrar kapatıp, ona doğru döndü.

"İkincisi, yalnızsın, çünkü yalnız olmayı tercih etmişsin. İsteseydin bir güvenlik ağı olurdu. Bu piyasayı daha büyüğü için terk etmek istemiyor olabilirsin, ama bu terk edemeyeceğin ve başarılı olamayacağın anlamına gelmez."

Sandra Brown

Britt dirsekleri üzerinde doğruldu. "Bu güven oyu için teşekkür ederim ama televizyonu bile olmayan bir adamın fikirlerine güvенеbileceğimi den emin değilim."

"Seni bu işte iyi olduğunu bilecek kadar izledim. Basın toplantısının tekrarını izledim. Onları kendine inandırdın. Beni masum olduğuna ikna ettin ki ben, senin en şüpheli izleyicindim."

"Ama polis ikna olmadı, öyle değil mi? Clark ve Javier, Jay'i öldürdüğüne inanıyorlar. Oğul Pat de."

"Öyle mi dersin?" Gözleri onun göğüslerine indi ve Britt'in tişörtünün çok dar olduğunu fark edip huzursuz olmasına yetecek kadar uzun süre bakı da kaldı. Sonra onun gözlerinin içine baktı. "Oğul Pat senin Jay'i öldürdüğünü ne gerçekten inanıyor mu? Seni onu öldürmekle suçladı ama..." Anlamsız birkaç şeyler mırıldanıp, odada volta atmaya başladı. "Sergilediği tavırlar sahteydi. Bunu nasıl anladığımı bilmiyorum ama öyleydi."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Onun tuhaf biri olduğunu söyle miştin. Belki biz de bunu fark ediyoruz."

"Belki de." Aniden saatine baktı, sonra hızla, spor ayakkabılarını giydi. "Bunu anlamanın tam sırası. Hadi. Acele et. Ayakkabılarını giy. Şapkayı al."

"Nereye gidiyoruz?"

"Polis merkezine."

Britt, "Buradan geçen herhangi biri bu arabayı tanıyabilir," dedi. Şapkalarını beyzbol şapkasının altına toplamış, yolcu tarafında yere çömelmişti.

Polis merkezi, Ashley Nehri'ne bakan bir bayırın tepesinde duruyordu. İçinde Motorlu Taşıtlar Bürosu'nun da bulunduğu kampüsün bitişiğinden de Marriott Otel yer alıyordu. Arabayı, otelin otoparkına, genç meşe ağaçlarının altına park etmişlerdi. Buradan polis merkezi çalışanlarının otoparkını görebiliyorlardı.

Raley, "Binadakilerin bu arabayı kullandığımızı bildiklerini sanmıyorum," dedi.

Sis Perdesi

"Pat Wickham dışında."

"Onun bu bilgiyi kendisine sakladığından eminim."

"Sence biz oradan ayrıldıktan sonra polisi aramadı mı?"

Raley başını iki yana salladı. "Arasaydı, bunu öğrenirdik. Devriye arabaları birkaç dakika içinde o bölgeyi sarmış olurdu. Onları görmesek bile, sirenlerini duyardık. Sementin etrafını çevirirlerdi. Büyük ihtimalle, helikopter bile gönderirlerdi."

"Ve medya olay mahalline koşardı."

"Sen bunu daha iyi bilirsin. Bu yüzden, Pat Wickham'ın kimseye bir kanun kaçağının onu ziyarete geldiğini söylemediğine eminim."

"Peki ama neden?"

"Bunu öğrenmek için buradayız."

Pat Wickham'ı, o gün erken saatlerde evinin önünde gördükleri için hemen tanıdıkları arabasından güvenli bir uzaklıkta olmalarına rağmen onu çok net görebiliyorlardı. Pat'in mesaisi neredeyse bitmek üzereydi. Onlara görünmeden oradan ayrılması mümkün değildi. Gri sedanı fark etmemesini umut ediyorlardı. Raley, Pat'in etrafta arabayı arayacağından şüpheliydi. Kimse Britt'i bir polis merkezinin burnunun dibinde bulmayı beklemezdi.

Britt, "Bugün senden çok korktu," dedi.

"O kadar da korkutucu değildim."

"Silahı görünce yüzü bembeyaz oldu."

"Ama altına etmek üzere gibi görünmesinin nedeni sadece ben ve tancam değildi."

"Jay'in bana anlattıklarından korkuyordu."

"Ya da yeteri kadar uzun yaşasaydı anlatabileceklerinden."

"Jay'in ölüm döşeği itirafı Pat Wickham'ı neden bu kadar endişelendiriyor?"

"Belki, bunu ona sorabiliriz. İşte geliyor."

Raley, onun arka kapıdan çıktığını görmüştü. Park alanında arabaların arasında ilerleyişini izlediler. Raley, onun hareketlerinde endişeli bir

hava sezdi, ama sonra bunun kendi hayal gücünden kaynaklanıyor olabileceğini düşündü. Adam zaten doğuştan endişeli bir tipti.

Arabasını açarken onların olduğu tarafa doğru bakmadı. Ceketini içine fırlattıktan sonra arabaya bindi. Britt, "Şu ana kadar her şey iyi gitti," dedi.

Planları Oğul Pat'i izleyip işten sonra nereye gittiğini öğrenmekti. Büyük ihtimalle doğruca eve gidecekti; bu Britt ve Raley'i yine bir çıkma za sokacaktı. Ama Raley, adamın bir şeyler gizlediğini hissediyordu. Britt de aynı şeyi hissediyordu. Pat'i izlemek onlara bir ipucu verebilirdi.

Ayrıca, Britt'le saatlerce küçük bir odaya tıklamak Raley'nin rahatlığını sınavan rahatsız edici bir teste dönüşmeye başlamıştı. Onun yakınlığını her saniye hissediyordu. Britt ne zaman hareket etse, bunu fark ediyordu. Başka bir yatakta olmasına rağmen, uykusunda ne zaman kıpırdadığını Raley uyanıyordu.

Beş yıldır kadınlarla sadece kısa süreli ilişkiler yaşıyor, hiçbiriniyle bir yata da iki saatten uzun zaman geçirmiyor, böylece onların alışkanlıklarını öğrenmeye ve tepkilerini tahmin etmeye başlamadan ilişkiyi bitirmiş oluyordu.

Şimdi etrafı Britt'in kadınsı davranışlarıyla kuşatılmış, ele geçirilmişti. Tamamıyla kadınsı küçük şeyleri fark ediyordu; kırılgan bir tımağı dert ediyordu, diyet kolay kutusundan kibarca yudumlayışı, uçlarını eşitleyerek bağcıklarını bağlayışı. Kadınsılığın bu ve buna benzer yüzlerce göstergesi tarafından cezbediliyordu. Daha da önemlisi, bundan çok hoşlanıyordu.

Britt farkında değilken kendini büyülenmiş bir halde ve çoğu zaman düşünceleri sekse kayarak onu izlerken buluyordu. Ona hiç elini sürmemek olmayı dilerdi. Çünkü ne kadar denerse denesin, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu, onun nasıl hareket ettiğini ve onu tutkuyla isteyişini unutamıyordu. Dudaklarına baktığında onları öpmüş olduğunu, bacaklarına baktığında ise onu nasıl sıkıca kavradıklarını hatırlıyordu.

O geceki davranışlarını yalnız ve azmış oluşuna bağlamıştı. Ama daha önce de yalnız ve azgındı ve bir kadına teşekkür edip yatağından çıktığı anda yaşananları unutmıştu.

Sis Perdesi

Ama bu kez değil.

Bir daha ona dokunmama kararı son derece kesindi, ama bunu uygulamak gittikçe zorlaşıyordu. Bu yüzden bir arabanın ii, bir otel odasından daha güvenliydi. Burada olmalarının bir sebebi de, aklını, sabrını ya da kontrolünü kaybetmeden önce küçük otel odalarından kaçmaktı. Yine de, asıl amaç, Pat Wickham'ın endişesinin kaynağını bulmaktı.

Raley, polis otoparktan çıktıktan sonra sedanı çalıştırıp onu takip etmeye başladı. Aralarında güvenli bir mesafe bırakıyor, birkaç arabanın araya girmesine izin veriyordu. Çok yoğun bir trafik vardı. Hava biraz değişmişti, nem oranı eskisi kadar yüksek değildi. Güzel hava insanların kendini sokağına atmasına neden olmuştı. Neyse ki, Pat şerit değiştirmiyor ve hız limitine uyuyordu.

On dakika sonra Britt, "Şu ana kadar ilginç bir şey olmadı," dedi.

"Hayır, ama evine doğru gitmiyor."

Pat arabayı sürmeye devam etti. Şehrin etrafında geniş bir tur atıp şehir merkezine, oradan da sokakların daha dar, hatta motosikletlerle kırmızı ışıktaki geçen ve kalabalık kaldırımlar yerine yoldan yürüyen yayalar yüzünden daha tehlikeli olduğu tarihi bölgeye doğru ilerledi.

Pat, King Sokağı'ndan bir yan yola saptıktan sonra blokun ortasındaki bir gece kulübünün araba yoluna girdi. Raley ve Britt hiç konuşmadan bakıştılar. Bir şey söylemelerine gerek yoktu. Bu şehrin en tanınmış kulüplerinden biriydi.

Raley ara sokağına sapmadı, ama yavaşlayıp içeri doğru baktı ve Pat'in arabasını iki araba arasına park ettiğini gördü. Sokağın ilerisinde bir araba paralel park alanından çıkıyordu. Raley oraya doğru ilerleyip ışıklarını yandırdı ve Pat'in onları görmemiş olmasını umdu.

Görmemişti. Binanın yan tarafından gece kulübünün girişine doğru yürümüş, ama köşede aniden durup karanlıkta kalan duvara yaslanmıştı. ebinden bir cep telefonu çıkarıp hızla bir numara çevirdi.

Telefonunu kemerine geri taktıktan birkaç saniye sonra kulübün kapısından genç bir adam ıktı. Doğruca binanın köşesine doğru yürüyüp Pat'in

Sandra Brown

bulunduğu tarafa saptı. Pat, onu gülümseyerek selamladı. Kısa bir konuşma sonrasında aceleyle park alanına doğru yürümeye başladılar. Bu sırada baya bádiler -Pat'inkine değil- ve yakından izlendiklerinden dolayı oradan ayrıldılar.

Britt ve Raley sessizce gördükleri şeyin ifade ettiklerini sindirmeye çalıştılar. Sonunda Raley, "Sanırım, biliyordum. Aklımın bir ucunda kalıyordu. Onun kim olduğunu bildiğim zamanlardan. Bu yüzden George, bana onunla evlendiğini söyleyince şaşırmıştım. Ve bugün sana bakmadığımda."

Raley, Britt'in yanlış anladığını hissedince, ona doğru döndü. "Sana bakmadım." Raley bakışlarını onun göğüslerine kaydırırdıktan sonra ne demek istediğini anladığından emin olmak için Britt'in gözlerinin içine baktı. Anlamıştı. Britt utangaç bir ifadeyle başını öne eğdi.

Raley, "Lewis Jones baktı. Delno baktı." Ben de çok baktım. "Ama Oğul Pat bakmadı. Bu bana bir ipucu vermeliydi."

"Gizli bir hayatı var."

"Kansız ve çocukları göstermelik."

"Çok zor olmalı." Şapkasını çıkarıp saçlarını dağıttı. "Onu böyle gizli gizli izlediğimiz için kendimi kötü hissediyorum. Hadi gidelim."

"Gidemeyiz."

"Tabii ki, gidebiliriz."

"Hayır. Gidemeyiz. Lanet olsun." Yaptıkları şey yüzünden kendini biraz az Britt kadar kötü hissederek gözlerini ovuşturdu. Ama yapmak zorunda kalacakları şey kendini daha da kötü hissettiriyordu. "Gidemeyiz Britt. Çünkü kü biraz önce her şeyin bu zavallı herif yüzünden başladığını anladım."

24. BÖLÜM

PAT DİREKSİYONUN BAŞINA GEÇİP Raley büyük eliyle onun göğsüne yapışana kadar Raley'i fark etmemişti. Korkuyla haykırdı.

"Sana zarar vermeyeceğim. Ama konuşacağız ve ağzından çıkan her kelime doğru olsa iyi olur. Anladın mı?" Raley'nin sesi yumuşak ve sakin olduğu kadar kararlıydı da. Britt diğer adamın onun niyetini anladığını hissetti. Pat başını anladığını belirten bir şekilde sallarken Britt neredeyse onun korkusunun kokusunu alabiliyordu.

"Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

Raley, "Tabancan yanında mı?" diye sordu.

Pat başını önce hayır sonra da evet anlamında salladı. "Torpido... göğsünde. Beni takip mi ediyordun?"

Raley tabancanın orada olup olmadığına bakmak için torpido gözü-nü açtı, sonra dokunmadan bölmenin kapağını kapattı. "Tabancanı burada bırakman hiç de akıllıca değil Pat, biri arabana girip, onu alabilir."

"Beni neden takip ediyorsunuz? Ne istiyorsunuz?" Pat, Britt'in arka koltukta oturduğunu fark etmiş ve bu soruyu onun aynadaki yansımasına sormuştu.

"Raley'nin söylediği gibi seninle konuşmak istiyoruz."

"Ne hakkında?"

Raley, "Yüzün hakkında," dedi.

"Yüzüm mü?"

"Yüzüne ne oldu?"

"Ben... ben... eskiden çok fazla bisiklete binerdim. Bisikletle bir ağaca çarptım. Kendimi çok kötü sakatladım ve bu sporu bıraktım."

Raley hiç kıpırdamıyor, gözlerini bile kırpıyordu. Kararlı bakışla Pat'i tutmaya devam ediyordu. Adam başını çevirip umutla Britt'e baktı. Britt yavaşça başını iki yana salladı. "Anlattığın hikâye bu ama gerçekte böyle olmadı, öyle değil mi, Pat?"

Pat belirgin ve sesli bir şekilde yutkundu.

"Bize Cleveland Jones'tan bahset."

Pat tutunduğu cesaret kırıntısını da kaybetmişti. Ağlamamak için deforme olmuş yüzünü buruşturuyordu. Çarpık üst dudağı titremeye başladı.

Britt, onun eriyişini izlemeye güçlükle dayanıyordu. Raley, Pat'in olaylardaki rolü hakkındaki teorisini onunla paylaşmış, iğrenç olayların onunla nasıl başladığını anlatmıştı. Bu hoş bir hikâye değildi ve ona şu anda yaptıkları şey, onun deforme olmuş yüzüne bir ayna tutmak kadar zalimceydi. Ama aynı zamanda gerekliydi de. Raley, adamın haline duyduğu merhametin, ondan gerçeği öğrenme kararlılığını yumuşatmasına izin vermemesi için Britt'i uyarmıştı.

Raley, "O bir zavallı, evet. Ama aynı zamanda her şeyi açan bir anahtar da olabilir," demişti. "Ondan tüm bildiklerini öğrenmeliyiz ve bu tür yük ihtimalle hiç de kolay olmayacak. Ve kesinlikle hoş olmayacak."

"Bunu dört gözle beklemiyorum."

Raley, "Ben de," demişti.

Ona tuzak hazırladıkları için kendini en az Britt kadar kötü hissedemeyen Raley, "Cleveland Jones'un suçları arasında homoseksüelleri pataklamak da vardı."

Pat başını salladı.

"Ve sen, onun kurbanlarından biriydin."

Pat tekrar başını salladı. Burnunu çekti. Elinin tersiyle burnunu aldı. "O ve iki kişi daha."

"Nerede?"

Sis Perdesi

"Hampton Park."

"Bize neler olduğunu anlat."

"Ben... ben... parka gitmiştim. Aslında, bisiklete biniyordum. Ama ben... erkekler tuvaletinde durdum."

Raley, "Sen ve başka bir herif tuvalette seks yaptınız," dedi. "Bu bir randevu muydu, bu geceki gibi?"

"Hayır. Ben içeri girdiğimde o oradaydı. Yaşlıca bir adamdı. Biz..." Utangaç bir ifadeyle omuzlarını silktilti. "Sonra, ben tuvaletten ondan önce çıktım. Dışarı çıktığımda, oradaydılar. Üçü de. Üzerime atladılar. Jones..."

Britt, "Onu tanıyor muydun?" diye sordu. "Bunu sana daha önce de mi yapmıştı?"

"Hayır. Ama bu tipleri biliyordum. Bilirsiniz, takıldığım çocuklar beni bu konuda uyarmışlardı. Charleston şimdilerde homoseksüellere iyi davranıyor, ama bu olay beş yıl önceydi ve o günlerde birkaç saldırı daha olmuştu. Klasik isim takmaların ötesinde şeyler. Çirkin, fiziksel saldırılar." Üzgün bir ifadeyle, "Birkaç yerel dazlak tip bizim yaşamayı hak etmediğimize karar vermişlerdi," dedi.

"Ama yine de sokaklarda aranmaya devam ettin. Hem de halka açık parklarda, Tanrı aşkına." Raley, adamın vurdumduymazlığına sinirlenmişti.

"Başka seçeneğim yoktu!" Pat'in sesi arabanın içinde yankılandı. Bir süre kimse konuşmadı, sonra Pat, "Başka seçeneğim yoktu," diye tekrar etti.

"Tercihimi açıklayamıyordum. Babam bir polisti. Ahlak masasında çalışıyordu. Umumi tuvaletlerde, parklarda buluşan benim gibi adamları tutukluyordu.

"Yemek masasında o ve George McGowan birbirlerine oral seks yapıyor. Ben yakaladıkları homolarla dalga geçerlerdi. Benden beklenenin bu olduğunu düşünerek onlarla birlikte gülerdim."

Onu dikiz aynasından izleyen Britt, Pat'in gözlerinin yaşardığını gördü.

"Sonra bir gün babam, beni ve bir arkadaşımı yatakta yakaladı. Onun şüphelendiğini tahmin ediyordum, ama gerçek bu şekilde gözünün önüne serilince..." Pat ürpererek sustu. "Çılgına döndü. Tabancasını çekti. Eğer anem onu durdurmamış olsaydı, sanırım bizi öldürecekti."

Britt bu manzarayı ve bunun baba ve oğul, karı ve koca arasında yaratmış olabileceği uçurumları tahmin edebiliyordu. Bu olaydan ailenin içindeki huzur ortamı değişmiş olmalıydı. Britt nazikçe devam etmesini söyledi. "Cleveland Jones ve diğer iki adam sana saldırdı."

Pat yerinde kıpırdandıktan sonra derin bir nefes alıp, bıraktı. "İkisini tam göremedim. Ama Jones beyzbol sopasıyla bacağıma vurdu ve kaval kemiğim kırıldı. Ben yere düşünce o ve arkadaşları beni tekmeleme başladılar. Bir tanesi botunun ucuyla burnuma vurup un ufak etti. Aylarca nefes alamadım.

"Bayılmadan önce Jones beni saçlarımdan tutup kendisine bakmaya zorladı. Sırıttıyordu. Beyzbol sopasının ucunu kazık varyosu gibi ağzıma içine sokup, 'Bunu em,' dedi." Pat, önce Raley'e sonra Britt'e bakıp neyse deyse özür dileyen bir ifadeyle, "Cerrahlar suratımı ellerinden geldiği kadar toparlamaya çalıştılar," dedi.

"Seninle birlikte tuvalette olan adama ne oldu?"

"Jones ve diğerleri beni hırpalarken kaçtı. Onu daha önce hiç görmemiştim ve bir daha da hiç görmedim. Orada yaklaşık bir saat boyunca yerde yattım, ama bana on saat gibi geldi. Beni uyuşturucu çeken birkaç çocuk buldu. 911'i arayıp oradan sıvıştılar.

"Ambulans beni hasteneye götürdü. Aileme haber verildi. Yarı baygındım ve ameliyata girmek üzereydim, ama babam bana doğru eğilip, 'Sana geceleri bisiklet kullanmanın tehlikeli olduğunu söylemiştim,' dedi. Söyleyeceğimiz yalan hakkında bana ipucu veriyordu. Ben bir bisiklet kazası geçirmiş olacaktım."

Parka giren araba farlarıyla onları aydınlattı. İyi giyimli iki genç adam arabadan inip gece kulübünün girişine doğru yürümeye başladılar. Raley, "Güzel bir yer mi?" diye sordu.

Soruya şaşırان Pat, "Güzel olduğunu duydum. İçeri hiç girmedim. Hâlâ resmen tercihlerimi açıklamış değilim."

Raley hikâyeye kaldığı yerden devam etti. "Baban senin dövüldüğünü bir yalanla örtbas etti, ama içten içe sana bunu yapanları yakalamak istiyordu,"

Sis Perdesi

Pat, "Doğru," dedi. "Sanırım, beni hâlâ seviyordu. Homoseksüel olalırdım ama hâlâ onun oğluydum. Belki de, bu iş onun için bir onur meselesi haline geldi, sevgiyle bir ilgisi yoktu. Her neyse, ağrı kesicilerin dozunu düşürülüp ben doğru düzgün düşünebilecek duruma geldiğimde babam hastane odasına polis arşivleri için çekilen fotoğraf dosyaları getirdi. Bana bunu yapan herifleri yakalayacaklarına ve onları yaptıklarına pişman olabileceklerine söz verdi."

"Biz dediği kimlerdi?"

"Babam, George McGowan ve Jay Burgess."

"En iyi arkadaşları olan meslektaşlarına senin homo olduğunu itiraf mı etti?"

"Sanırım. Etmış olmalı. George McGowan bu olaydan sonra benimle pek konuşmaz oldu. Beni küçümselediği çok açıktı. Jay benimle artık ilgilenmez olmuştu. Zaten bu olay olmadan önce de beni pek önemsemezdi. Ben onun içini görüyordum ve sanırım o da bunu biliyordu. Babam nedense bana saldıranları haklamak için onu ve George'u seçmişti. Ben sadece Jones'u teşhis edebildim. Polis kayıtları için çekilen son fotoğrafını görür görmez onu tanıdım."

Raley, "Onu bulmaları ne kadar sürdü?" diye sordu.

"Birkaç gün. Babam hastanedeki adamı arayıp, onu gözüne aldıklarını haber verdi. Jones'un iddiaları yalanladığını, saldırıyı reddettiğini, bir homoyu pataklama zahmetine bile girmeyeceğini söylediğini anlattı, ama gün bitmeden ondan bir itiraf alacaklarından emin olduğunu, eğer almazlarsa, Cobb Fordyce'dan bu küçük naziye en ağır cezaya çarptırmasını isteyeceğini söyledi. Tam olarak bunları söyledi."

Britt, "Bu hangi gündü?" diye sordu.

Pat sırayla onlara baktıktan sonra gönülsüzce, "Yangının çıktığı gün," dedi.

Raley, ona doğru eğilince Britt, iki adam arasındaki farka dikkat çekti. Raley'nin fiziksel üstünlüğü, kendisinin niyeti bu olmasa bile, Pat'e göz-

Sandra Brown

dağı veriyordu. Genç adam, elinden geldiği kadar Raley'den uzaklaşmaya çalışarak geri çekildi.

"Jones'tan bir itiraf alabildiler mi?"

"Bilmiyorum."

"Baban, Jones'u tutukladıklarında kafatasında kırıklar olduğundan bahsetmiş miydi?"

"Hayır."

"Daha sonraki gelişmelerden seni haberdar etti mi?"

"Hayır. Ondan bir daha haber alamadım. Sadece Cleveland Jones her şeyi itiraf edene kadar sorgulayacaklarını söylediği o telefon görüşmesini yaptık."

"Onu sorgularken neler olmuş?"

"Hiçbir şey!" Sonra bu söylediğini başını kararlı bir ifadeyle sallayarak tekrar etti.

"Ama senin birtakım şüphelerin..."

"Hiçbir şeyden şüphelenmiyorum."

Raley öfkeyle, "Yalan söylüyorsun Pat," dedi.

"Haftalarca hastanede kaldım. Bana sürekli ağı kesici verdiler. İlaçlar beni sersemletiyordu. Yangınla ilgili hatırladıklarım bile net değil, omcesinde olanları nasıl bilebilirim?"

"Bilmek istemiyorsun." Raley'nin iddiası yüzüne bir tokat gibi inmişti. Genç adam, Raley'nin delici bakışlarından kurtulmak için başını öne eğdi. "Bilmek istemiyorsun, çünkü o zaman, umumi bir tuvalette düzöldüğün için yedi kişinin öldüğünü kabullenmek zorunda kalırsın."

"Raley." Britt'in yumuşak azarı, Pat'in şiddetli hıçkırıkları yüzünden duyulmadı. Omuzları sarsılıyordu. Hıçkırıkları yürek burkuyordu.

Perişan bir halde. "Haklısın. Bilmek istemiyordum," dedi. "O herifin yangın yüzünden ölmediğini duydum, ama babama bu konuyu hiç soramadım. Size daha fazlasını anlatamam, çünkü daha fazlasını bilmiyorum. Eğer size bunları anlattığımı öğrenirlerse, beni öldürürler."

Sis Perdesi

Raley bunun üzerine atladı. "Kim? George McGowan mı? Baban Cleveland Jones'u sorgularken o da orada mıydı? O ve Jay Burgess?"

Pat hıçkırıkları arasından, "Bilmiyorum," dedi.

"Forydce de oradaydı, öyle değil mi Pat? Eğer itiraf etmezse, onu en ağır cezaya çarptırmak için gelmişti. Plan bu değil miydi?"

"Sana söyledim, bilmiyorum. *Yemin ederim!*"

Raley geri çekilip yolcu tarafındaki kapıya yaslandı. Keskin gözlerle genç adama bakmaya devam ediyordu, ama ona kendini toparlaması için birkaç saniye tanıdı. Hıçkırıklar yerini burun çekişlere bıraktınca, Britt, "Neden evlendin Pat?" diye sordu.

Raley, onun yerine bu soruya cevap verdi. "Neden polis olduysa o yüzden. Kimliğini gizlemek için."

Pat, Raley'e baktı. Bu kadar isabetli bir tahminde bulunmasından etkilenmişti. "Babamla bir anlaşma yapmıştım."

Raley, "Yangından sonra mı?" diye sordu.

Pat başını salladı. "Parktaki olayı kimseye anlatmamam için bana yemin ettirdi. Bana saldıran kişi ölmüştü ve kimse için bir kayıp değildi. Babam, hepsi geçti, demişti. Ama böyle bir şey bir daha tekrarlanmamalıydı.

"Polis akademisine kaydolmamı söyledi. O ve arkadaşları bir mevkii elde etmeme yardımcı olacaklardı. Benden evlenip çocuk sahibi olmamı da istedi. Benim bir... bir ibne olmaya son vermemi istedi." Alaycı bir ifadeyle güldü. "Sanki homoluk geri alınabilecek ya da son verilecek bir şeymiş gibi."

"Bu anlaşmayı neden kabul ettin?"

"Ona borçluydum, öyle değil mi? Onu küçük düşürmüş olmama rağmen o ve arkadaşları benim hakkımı savunmuşlardı. Bu yüzden babam ne yapmamı söylediyse, yaptım. Yapmamak bencillik olurdu."

Britt, "Ama bir kadını seninle evlenmesi için kandırmak da bencillik," dedi.

Pat, ona bakıp ümitsizce başını salladı. "Annemin gittiği kiliseden bir kızdı. Benden daha genç ve tecrübesizdi. Bir kocadan ne beklemesi gerek-

tiğini tam olarak bilmiyordu, bu yüzden onun için büyük bir hayal kırıklığı olmadım."

"Çocuklar nasıl oldu?"

"Mecbur olduğumda o işi yapabiliyorum."

"Karı bilmiyor mu?"

Pat başını iki yana sallayıp yalvaran gözlerle Britt'e baktı. "Ve bil memeli. Bunu ona yapamam." Sonra Raley'e dönüp, "Lütfen. O çok ıvı biridir. Gerçekten. Onu incitmek istemiyorum," dedi.

Britt, onun yaşadığı yalanın ailesi için gerçeklerden daha incitici olduğunu düşündü, ama bu şimdi yapılacak bir konuşma değildi.

Raley, "Bugün evine geldiğimizde bize babanın kahraman olmaktan pek hoşlanmadığını söylemiştin," dedi.

Pat şu ana kadar göstermediği cesareti gösterip öfkeyle, "Hoşlanmıyordu. Yangın onun hayatını mahvetmişti," dedi.

Britt, "Nasıl?" diye sordu.

"Öyle işte. Yangından sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı ve onu değiştiren şey yalnızca parkta başıma gelenler değildi. İlgi odağı haline gelmekten hoşlanmamıştı. Ödüller, övgüler, spot ışıkları. Burgess ve McGowan bütün bu olanları çıkarları için kullandılar. Fordyce bunu başsavcı seçilmek için kullandı, ama babam her şeyin unutulmasını istiyordu. Ama unutulmadı. İşler şeyden sonra daha da kötüye gitti..."

Susup, endişeli gözlerle Raley'e baktı.

Raley, "Neden sonra?" diye sordu.

"Sen ve şu kız olayından sonra."

Britt, "Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu.

"Sadece herkesin bildiklerini. Gazetelerde yazanları, senin televizyonda söylediklerini."

Raley, "Baban, Suzi Monroe olayı hakkında konuşur muydu?" diye sordu.

"Benim yanımda değil, ama bu olayı araştırdığını biliyordum. Bu ona verilen son büyük davaydı. Bu olaydan sonra içine kapandı. Her gün dep-

Sis Perdesi

resyondaydı. Geç saatlere kadar tek başına içiyordu. Çoğu sabah sarhoş uyanıyordu. İşe geç kalmaya başladı. Annemin söylediklerine kulak asmıyordu."

"Annen senin durumunu, parkta olanları ve Jones olayını biliyor muydu?"

Pat başını hayır anlamında salladı. "Bisiklet hikâyesine inanıyordu, çünkü babam ona böyle anlatmıştı. Ama bundan daha fazlası olduğunu bildiğini düşünüyorum. Sanırım, arkadaşımın yatakta yakalandıktan sonra iflah olduğuma inanmak istiyordu. O sormadı, ben de söylemedim."

Wickhamlar bir sürü inkârla yaşamışlardı. Britt bunun bir aileyi bir arada tutmak için en kötü yol olduğunu düşündü.

Raley, "Peki, devam et," dedi.

"Annem babamın her geçen gün daha da içine kapandığını görebiliyordu. Ona yardım alması için yalvardı, ama babam bunu kendi başına çözebileceğini söyleyerek annemin bu önerisini reddetti. Ama bunun ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak söylemedi.

"George ve Jay, onun moralini yükseltmeye çalıştılar. Onu balık tutmaya falan götürdüler. Ama yaptıkları ya da söyledikleri hiçbir şey işe yaramadı. Babam gittikçe dibe vurdu. Bir gece tuhaf bir sesle uyandım. Onu arka verandada, hıçkırarak hıçkırarak ağlarken buldum. Daha önce onun ağladığını hiç görmemiştim. Asla. Ama o korkunç hıçkırık seslerini hiçbir zaman unutmayacağım. Sessizce yatağıma geri döndüm. Buna şahit olduğumu hiçbir zaman bilmedi." Burnunu silmek için ara verdi. "Ertesi akşam George ve Jay kapıya gelip anneme onun öldürüldüğünü haber verdiler."

Raley kısa süren bir sessizlikten sonra, "Babanı tanırdım. Samimi olmamıza rağmen onun iyi ve dürüst bir polis olduğunu biliyorum. O gece neden kendini o kadar büyük bir tehlikeye attı Pat? Neden destek gelmesini beklemeyerek kendini korumanın birinci kuralını çiğnedi?"

"Herkesin inandığı kadar cesur olduğunu kendine ispatlayabilmek için."

Bu, önceden belirlenmiş bir cevaba benziyordu. Belki de, bunu bir terapistten duymuştu. Raley de Britt gibi bunu hemen fark etti. "Asıl düşünce bu değil, öyle değil mi?"

Sandra Brown

Pat karşı çıkmaya hazırlandı, ama sonra başını iki yana salladı. "Çünkü belki de her şeyden bunaldığını ve her şeyin sona ermesini istediğini düşün-
düm. Bu duyguyu bilirim." Dikiz aynasında kendi görüntüsüne baktı. "Ken-
di vücudundan ve hayatından kurtulmak istemenin nasıl bir duygu olduğunu
bilirim."

Devam etmeden önce birkaç saniye bekledi. "Belki de babam o ara
sokağa bir daha oradan çıkmamayı umut ederek ve çıkamadığı takdirde
annemin yine de hayat sigortasından para alabileceğini bilerek girdi."

Britt daha önce kimseyi intihara eğilimli olduğunu itiraf ederken duy-
madığı için derinden sarsılmıştı. Bu itirafın Raley'i de yumuşattığı anlaşı-
lıyordu. En azından bir dakika boyunca kimse konuşmadı.

Sonra Raley, "Bir teorim daha var Pat," dedi. "Belki de duyduğun uş-
lama nöbeti babanın teslim oluşuydu. Patlama noktasına gelmişti. Arkadaş-
larıyla birlikte sakladıkları sırnın yükünden kurtulmaya karar vermişti." Bu
ara verip, "Belki de, biri ya da ikisi birden bu sırnın ne pahasına olursa
olsun korunmasını istiyordu. Baban o ara sokağa bir tuzakla çekilmiş ve
onları ele vermesini engellemek için öldürülmüş olabilir."

Pat'in tedirgin halleri geri dönmüştü. Dudaklarını yalıyordu. Gözle-
ri Britt'le Raley arasında gidip geliyordu. "Bunu benden duymadınız. Ben
bir sır bilmiyorum. Ne sır?"

Raley, onun aptallı oynama girişimi karşısında kaşlarını çatı. "Jay,
Britt'e önemli bir şey anlatmak istiyordu. Anlatamadan öldürüldü, ama ben
anlatacağı şeyin Cleveland Jones, o sorgulama odası ve yangınla ilgili ol-
duğundan adım gibi eminim."

Pat sinirle, "Bu işin peşini bırakmalısın," dedi.

"Ve Britt'in işlemediği bir cinayetten yargılanmasına seyirci kalma-
lıyım?"

"Hayır. Tabii ki, hayır ama bu konuşma... iddiaların... çok tehlikeli."

Raley, "Gerçeğe ulaşmak için bu riski göze alacağım," dedi.

"Ama aynı zamanda beni ve ailemi de tehlikeye atıyorsun." Yüzü teke-
rar buruşmuştu. "Bak, ben berbat bir kocayım. Karıma günün her saati ya-

Sis Perdesi

lan söylüyorum. Ama onu ve çocuklarımı seviyorum. Onların bir günahı yok. Başlarına kötü bir şey gelmesini istemiyorum.”

“Ben de onların başlarına kötü bir şey gelmesini istemiyorum.” Raley, ona yaklaştı. “Bu yüzden, bana cevap ver, babanı ve Jay’i kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?”

“Bunu *sen* düşünüyorsun, ben değil.”

“Yalan söylüyorsun, Pat. Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Eğer bu şekilde konuşmaya devam edersen, hem bizi hem de kendini öldüreceksin.” Sesi ağlamaklıydı, ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Beni kim öldürecek? McGowan mı? Fordyce mi? Yoksa, ikisi birden mi? Hangisi? Kim?”

Pat başını iki yana sallıyordu.

Raley, “Kim?” diye üsteledi.

“Lütfen sorma.”

“Ama kim olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?”

“Daha fazla bir şey söyleyemem.”

“Bana nedenini söyle.”

“Çünkü kimse benim hakkımdaki gerçeği bilmiyor!”

Yüzü ıstırapla buruşmuştu. O kadar kuvvetli ve içten haykırıştı ki, Raley bir süre sessiz kaldı.

Daha sonra, sanki her şeyi şimdi anladığını söylemek ister gibi başını salladı. “Homoseksüelliğin konusunda babanın güvenini kötüye kullanmalar ve bu yüzden de sen de onlara ihanet edemezsin, öyle değil mi?”

Pat “evet” anlamında başını salladı.

“Bu seni öldürse bile mi?”

“Hayatım zaten boktan.” Pat yeniden hıçkırıklara boğuldu.

Raley, ona dikkatle baktıktan sonra gözlerini Britt’e çevirdi. Britt, ağlayan adamdan daha fazla bilgi alabileceklerine inanmadığını ifade eden şekilde başını hafifçe iki yana salladı. Onu Raley’den daha çok ürküten bir korkunun etkisi altındaydı.

Sandra Brown

"Pat?" Hiçkırıklarını tutamayan Pat, Raley'nin biraz daha yumuşak ve kan ses tonuna tepki verip başını kaldırdı. "Ailene yapmakta olduğun alçakça olduğunu düşünüyorum. Onlara, hatta kendine haksızlık ediyorsun. Şu anda yaşadığın hayattan daha iyisini hak ediyorsun. Eğer karını gerçekten seviyorsan, ona gerçeği hemen anlatırsın. Bu acı verecektir, ama bu acının devam etmesine izin verirken çekilecek acı daha büyük olur.

"Ama bu arada, ailenin ya da senin güvenliğinden sorumlu olmak istemiyorum. Britt ve benimle konuşman senin için tehlikeli olabilir. Sana bu akşam buradan ayrılmanı tavsiye ederim."

"Ayrılmak mı?"

"Eve git, karını ve çocuklarını al. Onları sahile ya da dağlara gitme. Bir süre buralardan uzaklaş, en azından birkaç günlüğüne. Banka hesabını boşalt ve kredi kartı kullanma. Cep telefonunu at. İzini kaybettir."

Pat, Britt'e, 'o kafayı mı yedi?' diye soran gözlerle bakıyordu. Britt "Bu tavsiyeyi dinle, Pat," dedi. "Jay'in öldürüldüğü gece içkime ilaç atıldı. Ama, küçük bir ihtimal de olsa, olanları hatırlayabileceğimi düşündükleri için beni öldürmeye çalıştılar. Arabam yoldan çıkarıldı. Ve Combah Nehri'nin dibinde yatıyor. Eğer Raley gelip beni kurtarmasaydı, boğulacaktım. Bunu yapabilen biri, gözdağı vermek için çocuklarına zarar vermemekten çekinmeyecektir. Aileni al ve bu gece buradan ayrıl."

Raley, "Eğer polis teşkilatındaki patronuna haber vereceksen, ona nereye gittiğini söyleme," diye tavsiyede bulundu. "Bu bilgi Cobb Fordyce ve George McGowan'a ulaşabilir."

Pat yutkunarak onlara baktı. "Beni çocukluğumdan beri tanırlar. Bana kötü bir şey yapabileceklerine inanmıyorum."

Raley, "Büyük ihtimalle, baban da inanmıyordu," dedi. "Jay de."

Britt ve Raley sokağın aşağısında duran gri sedana doğru yürüdüler. Arabaya bindiler ve Pat Wickham'ın asla içini görmediği gece kulübünden uzaklaşmasını izlediler.

Sis Perdesi

Pat'in arabasının Meeting Sokağı'nın köşesinden kayboluşunu izlerken, Britt, "Sence ona söylediğimiz şeyi yapacak mı?" diye sordu.

"Ya yapacak ya da çoktan cep telefonuna sarılıp atlı süvarilerine haber verdi bile."

"Bu da tutuklandıktan sonra Cleveland Jones'a ne olduğunu bilmediği konusunda yalan söylediğini gösterir." Bunu bir süre düşündükten sonra, "Bence doğruyu söylüyordu. Ucu kendisine dayandığı için o sorgulama sırasında neler olduğunu bilmek istemiyor. Sorma, anlatma politikası."

"Neler olduğunu tam olarak bilmiyor olabilir, ama Jones'un tutuklandığında kafatasında iki kırık olduğuna inandığını hiç sanmıyorum. Bunun hiçbir şey sonucunda olduğunu biliyor. Ayrıca, Jay'i kimin öldürdüğünü de biliyor. Ve bu kişiden ödü kopuyor."

"Ya da kişilerden."

"Ya da kişilerden. Bu kadar korkmasaydı, Baba Pat öldürüldüğünde onları ele verirdi. Kendi babasını öldürenlerin bu işten paçayı kurtarmasına göz yumdu ve bu inanılmaz bir şey. O..." Aniden elini Britt'in kafasına koyup onu aşağı doğru itti. Aynı anda kendisi de koltuğa gömüldü.

Britt, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dostlarımız az önce kulüpten çıktı."

"Butch ve Sundance mi?"

"Ta kendileri." Onları yan aynadan görmüştü. Gözlerinin onu yanıltmadığından emin olmak için kafasını çevirip bakarken kemerinden tabancasını çıkardı.

Panik olan Britt, "Onları vurmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Mecbur kalmadıkça, hayır."

"Sence onları Pat mi aradı?"

"Belki, ama sanmıyorum. Eğer, Pat bizim kulübün hemen dışarısında olduğumuzu söylemiş olsaydı, alelacele dışarı çıkarlardı. Aceleleri varmış gibi görünmüyorlar. Kendin bak. Sırtları bize dönük, başka tarafa doğru gidiyorlar."

Sandra Brown

Raley elini onun başından çekti ve Britt başını onları görmesine yetecek kadar kaldırdı. İki adam kaldırımında King Sokağı'na doğru yürüyorlardı. Salınarak yürütüyorlardı, bir iş peşindeymiş gibiydiler, ama Britt bu tarz insanların her zaman kararlı adımlarla yürüdüklerini düşündü. Ama Raley'nin dediği gibi aceleleri varmış gibi de görünmüyordu.

Britt, "Akşam gezmesine çıkmış homo bir çift gibi görünmüyorlar," dedi.

"Hayır."

"O zaman burada olmaları çok tuhaf."

"Hi-hi. Tıpkı, Jay'le Wheelhouse'da buluştuğunuz akşam orada olmaları gibi. En azından, bir tanesi oradaydı. İkinci adamı ilk defa görüyosun, tanıdık geldi mi?"

"Hayır. Ama yüzünü daha göremedim. Sence bu akşam Pat'i mi arıyorlardı?"

"Tanırım, umarım aramıyorlardır. Bu herifler karşısında on saniyeden uzun dayanamaz."

Britt, "Bu küçük bir avuntu, ama biz birkaç metre uzaklarındayken, onların içeride vakit öldürmüş olmaları kendimi iyi hissettirdi," dedi.

Çift, kaldırımında üç adamla karşılaştılar ve kenara çekilip geçmeleri ne izin verdiler. Butch, adamlar bara girene kadar omzunun üzerinden onları izledi. Arkadaşına bir şey söyledi ve diğeri buna sinirlenip ona hareketi çekince kahkaha attı. Sonra yürümeye devam ettiler.

Raley, "Arkasını dönünce Sundance'e daha iyi bakabildin mi?" diye sordu.

"Evet, ama onu daha önce gördüğümü sanmıyorum. Butch'u kulübün penceresinde gördüğümde hissettiğim şeyi hissetmedim."

İki adam blokun sonuna varınca köşeyi döndüler ve gözden kayboldular. Raley tabancayı kemerine geri soktu ve arabayı çalıştırdı. "Küçük bir rol değişimine ne dersin?"

"Ne yapacaksın?"

"Onları takip edeceğim."

25. BÖLÜM

BORDO RENKLİ ARABA, KING SOKAĞI'NDAN iki blok ötede-ki açık bir otoparkta bırakılmıştı. Trafik yoğun olduğu için Raley ağır ağır ilerliyordu. İkili, arabalarına ulaşınca kadar geride kalmayı başardı. Tarihi bölgeden, eski bir Holiday Inn'e giden anayol boyunca birkaç kilometre peşlerinden gitti.

Britt, "Ucuz kiralık katiller," dedi.

Raley, "Hayır, müşteriden otel ücretinin üç katını istiyorlar," diye cevap verdi.

Otelin her iki katta bulunan odalarının girişi açık hava koridorlarına açılıyordu. Adamlar arabalarını zemin kattaki odalardan uzağa park ettiler. Caddenin ikiye ayıran otoparkı gözlemekte olan Raley ve Britt, Buht dedikleri adamın kamyonundan bir çanta çıkardığını gördüler.

Britt, "Ağır gibi görünüyor," dedi.

Raley, "Değiş tokuş yapılacak eşyalar," diye yanıtladı.

Britt düşünceli bir şekilde, "Yolda o akşam neden beni vurmadin?" diye sordu.

Raley, "Kanıt bırakma riski. Zamanlama," dedi.

Britt, "İki cinayetin birbirine çok benzemesi, benimki ve Jay'inki, arkadaş olmamız, bunlar şüphe uyandırabilirdi," diye devam etti.

Sandra Brown

Raley, "Senin öldürülmen sıradan bir cinayet olmazdı. Gariban balıkların arabanın içinde seni bulmaları günler belki de haftalar alacaktı," dedi.

"Ve kendimi öldürmüşüm gibi görünecekti," dedi Britt.

"Doğru. Jay'in sana söylemiş olduğu bir şeyi hatırlamış ve bunu başka birine söylemiş olsaydın, sorun ortadan kaldırılmış olacaktı."

"Aklı başında olmayan bir kadının tutarsızlıkları hayatını elinden almış olacaktı."

"Kesinlikle."

"Çok zekice, değil mi?"

Britt'in ciddi ses tonu Raley'nin aklını başına getirdi. "Çok."

İki adam yan yana iki odaya girdiler. Butch ağır çantayı yanında tutuyordu. Raley, "Kıdemli ortak bu olmalı," dedi. "Veya belki de iyi nişancı."

Britt, "Sırada ne var?" diye sordu.

Raley etrafa bir göz attıktan sonra, "Gözünü odalarından ayırma, dışarı çıkarlarsa bana haber ver," dedi. Açık olan arabanın kapısını itti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Fazla geç olmadan Candy'yi ara." Alışveriş merkezinin sonundaki telefon kulübesini işaret etti. "Kulübe hâlâ burada olduğuna göre telefon çalışıyordur diye düşünüyorum."

"Gidelim."

Raley "hayır" anlamında kafasını salladı. "Odalarını oradan bu kadar iyi göremeyiz. Sen burada kal. Odayı izle."

Britt, "Arabasız riskli. Seni görebilirler," dedi.

"Bakmıyorlar ama her ihtimale karşı..." Silahı namlusundan tutarak uzattı. "Bu sende kalsın."

Britt geri çekildi. "Koltuğun üzerine bırak."

Raley silahı dikkatlice şoför koltuğuna bıraktı ve dışarı çıktı. Sonra, otoparktan çıkıp karşı tarafa koşmaya başladı. Britt'e söylediğinin aksine, görünme fikrinden hoşlanmamıştı. Telefon kulübesine adını attı, ama işi-

Sis Perdesi

ın yanmaması için kapıyı kapatmadı. Neyse ki telefon hâlâ yerindeydi. Hatta daha da iyisi, çalışır haldeydi. Bir cep dolusu bozuk para çıkardı.

Candy ilk çalışta telefonu açtı. "Neredeydin? Aklını asla toplayamayacağını ve bir daha aramayacağını düşünmeye başlamıştım."

Raley dışarıdan gelen trafik gürültüsünü engellemek için işaret parmağıyla kulağını tıkadı. "Meşguldüm. Seni geç saate kadar beklettiğim için üzgünüm. Benim için bir şey ayarlayabildin mi?"

"Fordyce ile bir randevu."

Raley afalladı. Kadının bu işin üstesinden gelebileceğini kendine bile itiraf edememişti. "Pürüz çıkartmadı mı?"

"Tabii ki çıkarttı. En azından ben çıkarttığından eminim. Başta kabul edecek gibi değildi ama onu ikna etmeyi başardım. Jay'in cenazesinde George'a yaptığınız gibi peşine düşmediğiniz için şanslı olduğumu söyledim. Eski bir iş arkadaşı olarak, halkın önünde muhtemelen çılgınca bir şey yapmadan sizinle özel olarak konuşmasını tavsiye ettim. Sizin tam anlamıyla bir akıl hastası olduğunuzu düşünüyor, bu yüzden aklınızın başında olduğunu görmek hoş bir sürpriz olacak." Biraz tereddüt ettikten sonra, "Akıl hastası değilsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, sadece görevli bir adamım."

"Ben de," diye mırıldandı.

"Saat kaçta?"

"On birde. Ofisinde. Güvenlikte kaydınızı yaptırın. Size bir görevli eşlik edecek."

"Candy ne diyeceğimi bilemiyorum."

Şikâyet edercesine, "İyi geceler diyebilirsin," dedi. "Yarın tüm gün arka arkaya görüşmelerim var ve yatmam gerekiyor. Vücudum su tutuyor, çünkü tuvalete gitmeye vakit bulamıyorum, bu nedenle gözlerim şişti. Beni daha fazla ayakta tutma."

Raley, Candy'nin tasvir ettiği resme gülümsedi ve, "Sana çok şey borçluyum," dedi.

Sandra Brown

"Kırmızı ve beyaz."

"Ne?"

"Önümüzdeki hafta akşam yemeğine gelirken iki renk şaraptan da getirmek zorundasın. Ayrıca ucuza da kaçma."

"Gelde bil."

"Ayrıca, Raley."

"Evet?"

"Sıkboğaz et. Mecazi anlamda."

Raley iyi haberlerle arabaya geri döndüğünde Britt, "Saat kaçta?" diye sordu.

"On birde. Ofisinde."

"Şaşırdım. Seni kabul etmesini ümit ediyordum, ama edeceğinde de şüpheliydim."

"Doğrusu ben de öyle. Belki düşündüğümden daha cesur biridir."

"Güvenli bir devlet dairesinin içinde cesur olmak kolay." Holiday Inn'deki odaların dışına park eden bordo renkli sedana düşünceli bir şekilde baktı. "Ya da senin için savaşan biri olduğunda."

Cümleyi içinden tekrar edince kendi durumuna ne kadar uyduğunu fark etti. Fikrini değiştirmeden ani bir şekilde, arabanın kapısını açtı ve dışarıya adımını attı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hemen döneceğim."

Onu duymazdan gelerek yoğun trafiğin içinden koşarken omzunun üstünden seslendi. "Eğer bir şey olursa, buradan uzaklaş ve Detektif Clark'ı ara."

"Britt!"

"Sen uzaklaş."

Zamanlaması daha iyi olamazdı. Tam kaldırıma vardığı sırada, trafikte bir boşluk oldu. Önce ilk iki şeridi, sonra ortadaki bölmeyi ve ardına

Sis Perdesi

dan diğerk iki şeridi geçerek hızla karşıya koştu ve Holiday Inn'in otoparkını çevreleyen kaldırıma ıktı.

Britt, Raley'nin kızgın olabileceđi dűřüncesiyle geriye bakmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, nűnde o tanıdk arabanın park halinde bulunduđu iki odaya dođru otoparkın içinden kararlı adımlarla ilerledi.

Britt bunun, arabasını yoldan çıkarıp nehre dűřüren araba olduğundan emin değildi. Ama bu ihtimali göz ardı da edemiyordu. Ayrıca o adamlarlardan en az birinin, kendisine uyuşturucu verilen Wheelhouse'da bulunduğunu biliyordu. Hepsi birer olasılıktı, ama fazlasıyla şüpheleniyordu.

Emin olduđu řey adamların dűn Raley'nin kamarasını ve kamyonunu aradıđı ve amaçlarının ktű, belki de lűmcűl olduđunu gösterircesine Jay'in cenazesinden beri Raley'i inatla takip ettikleriydi. Ayrıca o eřcinsel harda bulunmalarının da tesadűf olduđuna bir an bile inanmamıřtı. Pat Wickham'ın ister dostu ister dűřmanı olsunlar, niyetleri kesinlikle Britt ve Raley'ninkine ters dűřüyordu.

Herifler bunu hak ediyordu.

Gözlerini iki odanın camlarından ve kapılarından ayırmadan, temkinli bir şekilde arabaya yaklaştı. Bařka misafirlerin ya da otel görevlilerinin grűnűrde olmadığından ya da pencerelerden dışarı bakmadığından emin olmak için etrafa bir göz attı.

Kimseyi görmeyince arabanın arkasında yere çömeldi. Her iki oda da da ışıklar hűlű yanıyordu. Gözlerini pencerelerden ayırmaya cesaret edemiyordu. Her an iki odadan birinin kapısı aılabilirdi. Hatta içeride kalanlar kalbinin ılınca attığını duyabilirdi.

Sol arka lastiđe dođru emekledi ve lastiđin hava subabını buluna kadar jant űzerinde parmaklarını gezdirdi ve dndűrűp yerinden çıkardı. Onu elinde tutarak n lastiđe dođru emekledi.

Odalardan birinden bir televizyon dizisi műziđinin geldiđini duyabiliyordu. Perde mi hareket etmiřti yoksa hayal mi grdűyordu? Perdenin uuřmasına sebep olan pencerenin altındaki klima mıydı?

Sandra Brown

Ürkek parmakları ön tekerleğin subabını buldu ve kapağını çıkarttı. Arabanın etrafından arkasına doğru, oradan da sağ ön tekerleğe yürüdü. Kalçaları ağırdan yandı. O kapağı da döndürerek çıkarttı. Dördüncü ve sonuncusu diğerlerinden daha inatçı çıkmıştı. Terliyordu, sonuncusunu da hallettğinde parmak uçları yaradan oyulmuştu.

Sonra, dördünü birden avucunda sıkarak ayağa kalktı.

Tam o sırada odalardan birinin kapısı açıldı.

İçgüdüsel olarak başını çevirdi.

Sundance açık kapının eşiğinde duruyordu. Ayakları çıplaktı, pantolonu hâlâ üzerindeydi, ama gece kulübünde giydiği gömleği beyaz bırıltılı şortle değiştirmişti. Tişörtün arkası düzgün bir biçimde beline sokulmuştu. Böylesi bir anda buna dikkat etmek saçmaydı, ama ne kadar aptal ve rahat sız görüldüğü mantıksızca zihninde canlandı.

Britt'i fark ettiği anda elinde tuttuğu plastik buz kabını yere düşürdü ve o sırada omzunda olmayan tabancasına davranırken, "Olduğun yerde kal!" diye bağırdı.

Britt tam tersini yaptı. Arkasını dönüp var gücüyle koşmaya başladı. Raley'i anayolun karşısında gri arabanın içinde kızgın bir şekilde bekleyen bulmayı umuyordu. Fakat ne o, ne de araba bıraktığı yerdeydi.

Arkasında yumruklama sesleri duyunca Sundance'in ortağının kapısını çaldığını anladı. "Dışarı çık!" diye bağınyordu.

Arkasına bakmak için durmadı ve ne yöne gittiğini bilmeksizin caddeye doğru koştu. *Raley neredeydi?* Herhangi bir şey olursa uzaklaşması nı söylemişti, ama onu bırakıp gideceğini hiç sanmıyordu.

Adamlardan birinin ismini söylediğini duydu fakat hızla koşup arayı kapattıklarını anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu. Kaldırımındaki çıplak ayak seslerini, öfkeli nefeslerini ve küfürlerini duyabiliyordu.

Kendini kaldırımdan yolda ilerlemekte olan bir arabanın önüne attı ve ezilmekten kılpayı kurtuldu. Arabanın şoförü korna çaldı. Kulaklarını

Sis Perdesi

sağır eden bu ses, tekerleklerini öttürerek neredeyse üstündeki kot pantolonu yırtacak kadar yakın duran arabanın sesini duymasına engel oldu.

"Britt!"

Britt yerinde döndü. Raley arabayı kadın ile iki adam arasına çekmişti. Adamlar arabanın penceresinden kendilerine çevrilmiş silahı görünce durmak zorunda kaldılar. Raley, "*Geri çekilin yoksa ölürsünüz!*" diye bağırdı. Adamlar bağırırmaya başladılar fakat Raley bir ayağını frende tutarken diğer ayağıyla gaza basıyordu.

Britt kendini yolcu koltuğuna attı. O daha kapıyı kapatmadan, Raley ayağını frenden çekti ve araba kapıdan fırlayan yanış atı gibi ileri doğru fırladı. Kaldırımın kenarına çarparak yol şeridinden karşıya doğru ilerlediler. Saatte yüz yirmi kilometre hızla ortadaki bölmeğe çarptıklarında Britt dişlerini birbirine kenetledi. Sonra ters şeritte hızla gitmeye başladılar. Raley arabayı yeniden kontrolüne alıncaya kadar arka taraf balık kuyruğu gibi metrelerce salındı.

Britt arkasına baktı. Adamlar otoparka artık işe yaramayan arabalarını doğru koşuyorlardı. Butch hazırlıksız yakalanmıştı. Raley, Holiday Inn'i görüş alanından çıkaran ani bir sağ dönüş yapmadan önce Butch'un şortu ve bronzlaşmış bacakları Britt'in gözüne ilişti. Raley ilk fırsatta sola sonra da sağa saptı.

Raley durmaksızın küfrediyordu.

Britt adrenalini damarlarında hissediyordu. Raley'nin dengesiz sürüşü onu koltukta bir taraftan diğerine savuruyordu. "Yavaşlayabilirsin. Arkamızdan gelemezler. Deneseler bile, lastikleri bizi yakalamadan incek-tir," derken emniyet kemerini takmayı başardı. Avucunu açtı. Tımakları avuç içinde dört yarım ay şekli çıkarmıştı, ama üzerlerinde dört subap kapağı bulunuyordu.

"Ne yaptığını zannediyorsun?"

"Arkamızdan gelmelerini engellemek için onları yavaşlatacağımı zannediyordum."

Sandra Brown

"Orada olduğumuzu bilmiyorlardı! Vurulabilirdin!"

"Ama vurulmadım!"

"*Kahretsin!*" Direksiyona sertçe vurdu.

Mevcut ruh hali içinde tartışmak faydasızdı, bu nedenle Britt daha fazla bir şey söylemedi.

Onları takip etmek isteyen biri için bu neredeyse imkânsızdı. Ravenel Köprüsü'nü geçtikleri sırada yön duyusunu Britt bile kaybetmişti. Birkaç kilometre sonra RV parkına vardılar.

Raley arabayı kulübenin arkasına sürdü, aşağı indi, kapıya doğru ot keli bir şekilde yöneldi, ama ona doğru yürüyen Britt'e öfkeli gözlerle bakarken kapıyı onun için açık bıraktı. Britt geçtikten sonra arkasından kapı parak kapattı ve sürgüledi.

Raley kendine geldiğinde Britt'in üzerine gitmeye başladı. "Yaptığın saçma ve düşüncesiz bir hareketti Britt."

"Onları yavaşlatacaktır."

"Öyle farz edelim."

"Yani o kadar da saçma değildi, öyle değil mi?"

"Risk almaya değmezdi."

"Bence değirdi. Her neyse onlardan acısını çıkarmak güzeldi."

"*Güzel miydi? Seni öldürebilirlerdi!*"

Raley bunu kendisi yapmaya hazır görünüyordu. Alnındaki bir damar atıyordu. Eleri iki yanında kenetlenmişti. Britt'in savunması ise, "Kendim için bir şey yapmak zorundaydım Raley. Kendimi bağımlı ve işe yaramaz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Bel bağlamaktan bıktım..."

"Bana mı?"

"Evet! Ya da herhangi birine. Buna alışkın değilim. Başımın çaresini hep kendim baktım."

"İstediğin gibi olsun." Kapının kilidini açtı ve ardına kadar çekti.

Sis Perdesi

Britt parlak, kırmızı, neon okun aydınlattığı karanlığa baktı. Raley, onun blöfünü görmüştü, ama şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Ayrıldıydı nereye, nasıl giderdi? Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bakışları yanıp sönen neondan Raley'nin yüzüne çevrildi. Raley'nin dudakları sinirden bembeyaz olmuştu. "Benim yüzümden bir kadın zaten öklü. Bunun bir daha olmamasını istiyorum," derken dudaklarını güçlülükle kıpırdattı.

"Bunu beni kaçırmadan önce düşünecektin."

Raley bir küfürle kapıyı çarparak kapattı, sürgüledi ve sonra parmaklarını saçlarının arasına daldırdı.

Britt, "Bu doğru," dedi. "Beni bu pislige bulaştıran sensin, unutma."

Raley ellerini saçlarından çekti. Ona sert bir şekilde bakarak, yumuşak ve ölçülü bir sesle, "Yanlış. Sen Jay Burgess'in cazibesine kapılarak bu pislige bulaştın," dedi.

Bir süre bakiştıktan sonra Britt ayağa kalkıp onun yanından geçti ve Raley'nin onun için aldığı kıyafetlerin bulunduğu plastik torbayı kapı. Kişi sırada bunu yapmak gurur kırıcıydı. Torbayla birlikte banyoya gitti, kapıyı kapattı ve Raley'nin duyacağı şekilde kilitledi.

On dakika sonra banyodan çıktığında, Raley'i yatağın ucunda oturmuş televizyon izlerken buldu. Sesi kısıktı. Başını kaldırıp ona baktı. "Bittirdin mi?"

Britt soğuk bir edayla başını "evet" anlamında salladı.

Raley eşyalarını yanına alarak ayağa kalktı, banyoya gitti ve kapıyı kapattı. Britt kendi yatağına oturdu ve oynamakta olan sessiz diziyle oyalanmaya çalıştı, ama birkaç dakika sonra ayağa kalıp televizyonu kapattı ve odanın içinde huzursuzca gezinmeye başladı.

Yanlarına fazla bir şey almamışlardı, toplayacak bir şey yoktu. Tarihi geçmiş telefon rehberinden, tozlu bir İncil'den ve Raley'nin dosyalarından başka okuyacak bir şey yoktu. Ama Britt dosyalara o kadar çok bak-

Sandra Brown

mişti ki, neredeyse hepsi ezberindeydi. Columbia'ya gidecekleri ve Raley'nin başsavcıyı suçlayacağı sabahın olmasını beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Peki sonra ne olacaktı?

Bir haftadan az bir zaman önce Britt'in harika bir işi, ünü, saygınlığı ve gülenebileceği arkadaşları vardı. Şimdiyse güvenilirliği sonsuza dek şüpheli bir gazeteciydi. İşledikleri cinayeti örtbas etmek için kendi arkadaşını öldüren nüfuzlu adamların hedefiydi. Ayrıca yakalandığında ondan yetten hüküm giyecek bir kaçaktı. Gelecekle ilgili ne beklentisi olabilirdi ki? Elbette bir geleceğe sahip olacak kadar yaşayabilirse.

Banyo kapısı açıldı ve Raley dışarı çıktı. Saçları hâlâ ıslaktı. Üstünde bir şorttan başka bir şey yoktu. Kirli kıyafetleriyle birlikte çantasını yatağın yanına yere bıraktı. Elini ensesinde gezdirdi, ardından ellerini kalçalarına koyarak, tavana bakıp ya bir dua ya da lanet etti.

Sonra Britt'e baktı ve gözleri karşılaştığında Britt'in nefesi kesildi. İki hamlede Britt'e ulaştı. Kalbi bir kez daha çarpmaya fırsat bulamadı. Kendini Raley'nin altında ve dudakları dudaklarının üstünde buldu. Uzun ve şehvetli öpüşmeleri daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Raley'nin dudakları boynuna kaydıığında, Britt parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Fazla hoşlanmıyorum." Bu sözleri tekrar öpüşmeden önce fısıldamıştı.

Raley'nin vücudu sert, teni ise aldığı duştan dolayı hâlâ nemli ve sıcaktı. Elini kalçasına koyup onu kendine iyice yaklaştırdığında Britt hâlâ çe inledi. "Raley, Jay'le ilgili olarak..."

"Boş ver."

"Bir anlık bir şeydi. Fazlası değil. Uzun zaman önceydi."

"Tamam."

"Ve öldüğü o gece, yemin ederim aramızda neler geçtiğini hatırlıyorum."

Sis Perdesi

"Artık umursamıyorum."

"Hatırlayamıyorum."

"Önemli değil."

"Bir şey hissetmedim..."

"Şiişş, Britt."

"Ama sen..." Vücudunu onun kine sürttü. "Seni hatırlıyorum. Seni hissettim. Hâlâ hissediyorum."

Britt'i kaldırıp yatağa taşıırken Raley'nin boğazından homurtulu bir ses çıktı. "Üstünü çıkart." Pijamasının altında Raley'nin parmaklarının yaptığı şey yüzünden Britt'in başı dönüyordu, ama isteklerini yerine getirecek kollar akli başındaydı. Üstünü çıkartıp yan tarafa fırlattı ve Raley Britt'in göğüslerine doğru eğilirken, kollarını başının etrafına doladı. Raley'nin dudakları sıcak ve sahipleniciydi.

O andan sonra Raley ne dediğini ya da Britt'in bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamıyordu, çünkü duyguları bu inanılmaz deneyimi algılamak dışında bir şey düşünmesini engelliyordu.

Son bir saatin getirdiği yorgunlukla yatağın üzerine uzandılar. Uyku-ya dalmadan hemen önce Raley, "Senden biraz hoşlanıyor olabilirim," dedi.

26. BÖLÜM

"BRITT?"

"Hı-hıı."

Çoktan kalkıp giyinmiş olan Raley, eğilip onun kalçasını okşadı, "Uyan. Gitme vakti."

Tepede yanan ışığın acımasız parlaklığı karşısında gözlerini kısarak, sırtı üstü döndü ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. Dağınık saçlarını yüzünün önünde sallayıp esnedi. "Saat kaç?"

Yatak örtüsü beline kaydı. Göğüsleri uzanabileceği bir mesafede ve çok dokunulası görünüyordardı. Ama karşı koydu. "Altıyı biraz geçiyor."

"Altı mı? Gideceğimiz yer sadece iki saatlik bir mesafede."

"Doğru." Onun kafasının karışmasına sırttı. "Arabada açıklarım. Haydi. Kaldır kıçını."

On beş dakika sonra, garajdan çıkarlarken onun yeniden esnediğini fark etti. "Seni çok mu erken uyandırdım?"

"Çok geç saate kadar uyutmadın." Sonra mahcup bir şekilde gülümseyerek Raley'e baktı. Saniyeler boyunca birbirlerine baktılar ama dün gece aralarında geçenleri ikisi de ima etmedi. Hiçbirini. Ne kavgalarını, ne de ilk sıcak kucaklaşmalarını. Ama özellikle de...

Hayır, bunu aklından bile geçirme. Tıpkı dokunulısı göğüsleri gibi, bu sabah dikkatini dağıtmasına izin veremeyeceği şeylerden biri de buydu,

"Şaşırdım," dedi.

Sis Perdesi

"Neye?"

"Beni yanında götürmene. Aslında gelmeyi istiyordum, ama bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim."

"Dün gece Butch ve Sundance'in arabalarına yaptığın şeyden sonra, bu sabah ateş püskürecekler. Seni tek başına bırakmaya korktum."

"Bizi takip edemezlerdi."

"En ufak bir ihtimali bile göze alamazdım."

"Benim için endişelenecek miydin yani?"

Bakışlarına ve gülümsemesine, okşayış kadar tatlı bir şekilde karşılık verdi.

Yani, neredeyse. Tam değil. Okşayışları aklını başından alıyordu.

Dikkatini yeniden yola verdi ve arabayı kullanmaya odaklandı.

"Beni kongre binasına nasıl sokmayı düşünüyorsun?"

"Bir planım var."

"Bildiğim iyi oldu. Ama benim de bir planım var."

"Neymiş?"

"Şuraya çek."

"Wal-Mart'a mı?"

Yirmi dört saat açık, zincir mağazalardan biriydi. Güneş henüz yükselmeye başladığından, park yerinde sadece birkaç araba kalmıştı. Planının ne olduğunu merak etti, ama dediğini yaptı.

Torpedo gözünü açıp içindekileri karıştırdı: arabayı satın aldığı anda verilen kâğıtlar, kılavuz, katlanmış bir eyalet haritası, hava yastığı güvenliğiyle ilgili bir kart. Kılavuzun arkasından boş bir sayfa yırttı. "Yazmak için bir şey var mı?"

Onun yoktu ama eski sahibi keçeli bir kalem bırakmıştı. Neredeyse kurumuştu ve ucu topaklanmıştı, ama kapının üstüne birkaç kelime karalamasına yetecek kadar kullanılabilir durumdaydı. Kapıda ona verirken, "Alışveriş listen. Ellerinde bu markadan yoksa, aynı özelliklere sahip bir başkasını alabilirsin. Elbette geri ödeyeceğim," dedi.

Sandra Brown

Yazdıklarını okuduktan sonra, anladığını beliren bir şekilde hayırlı salladı. "Beladan uzak dur. Fazla uzun sürmez."

On dakikadan kısa bir süre içinde, koltuğunun altına sıkıştırdığı bu paket ve her iki elinde, kahve bardaklarıyla geri döndü. Yeniden yola çıktıklarında, Britt kahveyi bardak tutacağına yerleştirdi ve alışveriş torbalarını açmaya başladı. Raley gözucuyla onun, kamerayı içeren kutuyu açmasını izledi.

"Nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Azarlayan bir sesle, "Nasıl kullanacağımı biliyor muyum," diye mırıldandı. Ve sonra haberlerin her alanında eğitim aldığı küçük istasyonlardan bahsetti. Bu işlerin bazıları hizmetçilikten farksızdı.

Britt bitirdiğinde Raley, ona sataşarak, "Şu televizyon işinde dikiş tutturamazsan, yerleri süpürmeye her zaman geri dönebilirsin," dedi.

"Ha-ha." Kamerayı şarj etmesi için arabanın çakmağına bir adaptör kablosu taktı. Görüntülere bakabileceği video ekranıyla yakınlaşmayı ayarladı ve mikrofonu test etti. "Bundan daha gelişmiş kameralarla çalıştım. Bu kafası çalışmayanlar için. Ben Spielberg değilim, ama görüntü ve ses alma işini halledebilirim. Ayrıca, alıştırma yapmak için önümde saatler var."

"İki saatten az bir vaktim var," dedi.

"Ama randevu saat on birde."

"Randevu o zaman, ama başsavcıyla buluşma saatimiz o değil."

Raley ihtişamlı ve kırmızı tuğladan yapılmış binayı işaret ettiğinde Britt, "Burada yaşadığını nereden öğrendin?" diye sordu. Önünden yavaşça geçip sokakta ilerlediler ve sonraki köşeden döndüler.

"O seçildikten sonra bir gün meclisten eve kadar onu takip ettim."

"Yüzleşmek için mi?"

"Hayır, sadece yaşadıklarını unutmamak için. Çok fazla zamanım vardı ve acımı tazelemekten başka yapacak işim de yoktu. Benim ve Suzi Monroe yüzünden basamakları hızla tırmandı. Ve bir gün her şey olması gerektiği gibi olacak, bunun için çalışacağım."

Sis Perdesi

"Ve bugün o gün."

"Ayrıca erken değil." Bir sonraki sokakta kaldırma park edip motoru kapattı ve eğilip kapıyı açmadan Britt'i kolundan tuttu.

Kendi sorununun çözümüne dahil olmak istemesini Raley anlıyor ve saygı duyuyordu. Bu işte o da Raley kadar tehlikedeydi, hatta belki de daha fazla, çünkü onun kaybedecek daha fazla şeyi vardı. Kendisine yapılan yanlışları düzeltmek için ona bir şans verilmesini hak ediyordu. Raley teoride onu anlayışla karşılıyordu.

Ama kişisel açıdan baktığında, bir şeylerin korkunç derecede ters gitmesinden ve onun canının yanmasından endişe ediyordu. "Bu iş çirkinleşebilir Britt. Gelmek zorunda değilsin."

"Çirkinleşeceğini tahmin ediyorum ve kesinlikle gelmek istiyorum."

Kendi kararlarını verebilecek mantığa ve hakka sahip olduğunu onaylayarak başını salladı. Ama bunu bilmek, onun güvenliği konusundaki endişelerini hafifletmedi. "Bu son başvurulacak türden bir plan. Büyük bir risk alıyoruz."

"Bazı riskleri almaya değer." Sakin ses tonu ve bunu söylerken ona bakışı, Fordyce'ı evde pusuya düşürmekten daha fazlasından bahsettiğini ima ediyordu.

"Haklısın." Elini Britt'in ensesine koydu ve bırakmadan önce kendine çekerek sert bir öpücük kondurdu. Başparmağını ıslak alt dudağında gezdirdikten sonra boğuk bir sesle, "Haydi gidelim," dedi.

Blokun önündeki kaldırımı takip ederler. Kendi polis ekibi ve ev sahiplerinin tuttuğu bekçileri olan, zengin bir muhitti. Dikkat çekmemek için sakın adımlarla ilerlediler. Bir evin duvarlarının arkasından bir köpek havlaması duyulan ve karşı kaldırımda, kulağında kulaklıkla koşan birisi onlara boş bir ifadeyle selam verdi. Bunun dışında başka kimsenin dikkatini çekmediler.

Başsavcının evine vardıklarında, sanki sabah rutinleri buymuş gibi dönüp giriş yolunda ilerlediler. Raley planını açıklarken Britt bazı çekinceleri olduğunu belirtmişti.

Sandra Brown

Kaygılı bir şekilde kapıdaki üçlüye baktı. "Cobb? Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Yolunda."

"Oğlanların beyzbol antrenmanına gitmesi gerekiyor. Ben..."

"Evet. Git. Onları sen götür. Her şey yolunda."

Anlaşılan kapısında bir kanun kaçağı olsa bile kocasını hiç sorgulamıyordu. Sadece, geldiği yöne doğru gitmeden önce, hafifçe dönüp tereci düdü etti.

Fordyce yeniden yüzünü Raley ile Britt'e döndü. Karısıyla yaptığı kısa bakışma sırasında, kendine olan güveni geri gelmişti. Doğuştan politikacı olduğundan uzlaşmaya hazırladı. "Sizinle konuşacaktım, ama burada değil. Saat on birde ofisimde olmanız gerekiyordu. Bunu kabul etmiştim. Bildiğim kadarıyla şu an mülküne izinsiz giriyorsunuz."

Raley, "İyi denemeydi ama işe yaramadı," dedi. "Burada konuşacağım." "Ailem..."

"Beyzbol antrenmanına gidiyorlar. Gitmeselerdi bile onlara zarar verecek değiliz. Nerede konuşmak isterdiniz?"

"Silahlı bir adamla görüşmem." Bunu korkusuz, seviyeli ve kararlı bir şekilde söyledi.

Başsavcının bu konuda ödün vermeyeceğini anlayan Raley, "Konuşmayı kabul ederseniz silahımı teslim ederim," dedi.

"Ayrıca kamera da yok."

Britt, "Kamera açık kalacak," dedi. "Bu kamera kendimi temize çıkarmamın tek yolu olabilir."

Birkaç saniye bunu düşünen Fordyce, "Tamam," dedi. Arkasını dönüp takip etmelerini işaret etti.

Raley, onları ana girişten geçerek götürdüğü yerin çalışmaktan çok gösteriş için zengin ve zevkli döşenmiş bir çalışma odası olduğunu düşündü. Fordyce masasının arkasına geçerek oturdu. "Silah, Bay Gannon."

Raley belinden çıkartıp kendi uzanabileceği fakat başsavcıya uzak olan bir sehpanın üzerine bıraktı. Sonra masanın karşısındaki bir sandalye

Sis Perdesi

yeye oturdu. Britt onunkinin benzeri bir sandalyeye oturdu. Raley Britt'in parmaklarıyla kameranın objektifini netleştirdiğini gördü.

Fordyce, Raley'nin elindeki dosyaları işaret etti. "Onlar nedir?"

"Teddy Brunner'la benim kundakçılık soruşturmamızla ilgili mahkeme kararları. Yedi ölüyle ilgili kısmı henüz tamamlanmamış. Cleveland Jones'un ölümüyle ilgili soruşturmanı bitirmeme izin verilmedi. Brunner savunma memurunun açıklamasını kabul etti."

Fordyce lastik bir bantla tutturulmuş dosyalara baktıktan sonra Raley'e döndü. "Yangını Cleveland Jones'un başlattığını red mi ediyorsunuz?"

"O yangın başlamadan önce ölmüştü."

Fordyce sandalyesinde geriye yaslanıp ellerini çenesinin altında kavuşturdu. Belki de dua edecekti; buna ihtiyacı olabiliirdi. "Neye dayanarak böyle bir iddiada bulunuyorsunuz, Bay Gannon?"

Raley on beş dakika boyunca sözü hiç kesilmeden konuşmaya devam etti. Fordyce'a, Cleveland Jones'un otopsi raporunu gösterdi. "Kafatasındaki o çatlakların nasıl oluştuğu açıklığa kavuşmadı, ama onu tutuklayan memurların, ölmesine sebep olacak kadar ciddi yaraları fark etmemeleri mantıklı mı? Sanmıyorum. Soruşturmaya ben atandım, ama bir yere varamadım."

Polisin baştan savma tavrını açıkladı. "Her attığım adımda engellendim. İlk başta tamam dedim, merkezlerini ve içindeki her şeyi kül eden bir yangın çıktı. Dikkatlerinin dağılması ve örgütlenmelerinin biraz bozulması doğal. Ağırdan almalarına izin ver. Diğer yandan, gözaltındayken ölen bir adam var, hem de dumandan ya da alevlerden değil. Bu yüzden sabrettim." Nefes almak için durdu. "Tatmin edici bir cevap bulamadan, arkadaşım Jay'in evindeki partiye davet edildim."

Fordyce'ın politikacı ikiyüzlülüğü bile, bunun bahsi geçince hafifçe sırttağını gizleyemedi. Raley, başsavcının hafızasını yoklamaya ihtiyacı olmadığını düşünüyordu, ama kameranın karşısında gerçekleri tekrar tekrar söyleyecekti.

Sandra Brown

Sonunda sözlerini bağladı. "Hiç kimse -siz ve soruşturmayı yapan tektiflerden başka hiç kimse- haberim olmadan verilen bir uyuşturucu bebeyle hafıza kaybı yaşadığım iddiamı duymadı. Sevgili dostum Jay bu hikâyeyi kendime saklamamı tavsiye etti. Bana ilaç verildiğini anlattıysan, işlerin benim adıma iyi görünmeyeceğini söyledi. İnsanlar Suzi Monroe ile beraber kokain çektiğimi düşüneceklerdi.

"Ama Bayan Shelley, Jay'ın öldürüldüğü gece, kendisine bilincini kaybetmesine yol açan bir ilaç verildiğinden şüphelendiğini söyleyince, aynı senaryonun kurbanı olduğumuzu anladım. Ve amaçlar -sizin gibi suç uyuşturucuları amaçlar konusunda çok seçicidir öyle değil mi? Suçluların amacı Cleveland Jones'a olanları ve asıl kundakçıların kim olduğunu saklamaktır."

Britt, "Jay öldüğü gece bana açıklayacaktı," diye araya girdi. "Söylediyse bile hatırlamıyorum. Ama öldürülmesine sebep olan vicdanını hatırlatmaya ihtiyaç duyduğuna eminim."

Başsavcıya şüphesiz gözlerle bakan Raley, "Suzi Monroe öldüğünde, başarısızlığı benim üstlenmemi istedin. Cassandra Mellor müdahale etmeseydi, kesinlikle benim üstüme kalacaktı."

Fordyce yüzünü ekşitti. "Görünüşe bakılırsa o hâlâ sizin kahramanıdır. Cleveland Jones hakkında bu anlatıklarınızı biliyor mu?"

"Şüphelerimi paylaştım, evet."

Fordyce bir süre sonra ellerini aşağı indirip kendini kurtarmak için son bir çaba harcayan bir adam görüntüsü çizdi. "Eğer bu iş hesaplaşmayla ilgiliyse Bay Gannon, unutmayın ki sizi suçlayan ben değilim. Ben dava açılmasını engelledim."

"Doğru. Ama aynı şekilde bana suçlu damgasını da vurmuş oldunuz. İşimi kaybettim. Sen ve diğerleri; Suzi Monroe'nun beni tuzağa düşürmesi ve sonra da kendini öldürecek kadar kokain çekmesini sağladığınız için hayatımın beş yılını kaybettim."

Britt, onun dizlerine hafifçe vurarak kamerayı ve öfkesini kaybetmek konusunda verdiği sözü hatırlattı. Bu bir kişisel kin gibi görünse de hiçbir işe yaramayacaktı. İntikam değil, adalet arıyorlardı.

Sis Perdesi

Fordyce kameraya göz attıktan sonra Raley'le konuşmaya devam etti. "İtiraf etmeliyim ki o kızın ölümü bana hiç doğru gelmedi. Jay Burgess'in, bir *polis*in evinde ölmesi beni oldukça rahatsız etti. Candy, seni ofisime getirdiğinde ve siz savunmanızın kısa hafıza kaybı üzerine olduğunu söylediğinizde şüphelerim daha da arttı."

"Şüphe mi?"

"Bir şeylerin doğru olmadığına dair şüphe. Olabildiğince temiz binydiniz. Nişanlıydınız ve evlenecektiniz. Pırlanta bir yüzük insanların aldatmasını engellemez, ama arkadaşınız Jay'in, hovardalıkta yaptığı üne sahip değildiniz. Hiç uyuşturucu kullanmamıştınız, temiz bir geçmişe sahiptiniz, itfaiyenin yükselen yıldızıydınız."

Başparmağını kaldırdı. "Ama aklımdaki asıl kuşku, sizin yangını araştırmanız ve Suzi Monroe davasına atanan detektiflerin bu yangının asıl kahramanları olduklarıydı."

"Siz de öyle."

"Evet."

Raley kameranın Fordyce'in yüzündeki ve sesindeki pişmanlık ifadesini yakalamış olmasını ümit etti. Omuzları artık o kadar geniş, duruşu artık o kadar mağrur değildi. Masasının üstünde duran ellerine bakıyordu. Acaba sadece kendi görebildiği suçluluk lekelerine bakarak bir Pontius Pilatus" anı mı, yaşıyordu?

Raley, adamın tövbekâr tavırlarının etkisine kapılmayacaktı. "Bir şeyler doğru gelmedi, bir kuşku duydunuz, ama cevabı öğrenmek için fazla uğraşmadınız öyle değil mi?"

"Hayır." Fordyce başını yavaşça kaldırarak kameraya baktı. "Fazla uğraşmadım, çünkü işin içinde polisler vardı, emniyet güçlerinin kahramanları ve ben de başsavcılık için adaylığımı koymak üzereydim. Bir baş-

(*) İs'a'nın çarmıha gerilme cezasını veren vali. Bazı kaynaklarda ise savcı olarak geçmektedir.

savcının emniyet güçlerinin desteğine ihtiyacı vardır. Birkaç tanesi bir otomeceye ve muhtemelen cinayete bulaştı diye eyaletteki tüm polisleri kendimden uzaklaştıramazdım."

Raley nefesini tuttuğunu fark etti. Britt'e göz attı. Kamerayı hâlâ Fordyce'in yüzüne doğru tutuyordu, ama az önce kaydettikleri şaşkınlığını, kendini suçlu çıkarışını fark edip etmediğini görmek için Raley'e baktı.

"Cleveland Jones'la sorgu odasında neler oldu?" diye sorarak bu iddianı kullandı.

Sesi, davranışı tehditkâr değil, yargılayıcı değil, nazikti. Sanki sadece o ve başsavcı vardı ve yapacağı itirafa samimi bir ilgi duyuyordu.

Bu yüzden Fordyce, "Bilmiyorum Britt," dediğinde Raley biraz şırdı. Onunla kameranın objektifine bakarak konuşuyordu. "Suzi Monroe konusunda görevden aldım, çünkü böylesi daha avantajlıydı. Bu Bay Ginnon'a pahalıya patlayan ve sadece kendi işime yarayan bir görev ihmaliydi. Bunun için üzgünüm. Adaletsiz bir şekilde onurunun lekелendiğı yılları on geri verebilmeyi isterdim ama bunu yapmam.

"Ama o sorgu odasında neler olduğunu bilmiyorum. Ya da Cleveland Jones'un nasıl öldüğünü veya yangının nasıl başladığını." Raley'nin konuşmaya hazırlandığını görünce, onu susturmak için elini havaya kaldırdı. "Bunun için sözüme güvenmek zorunda değilsiniz. Kontrol edebilirsiniz."

Britt, "Bize anlatın," dedi.

"Saat altıdan biraz evvel, emniyet merkezine gitmek üzere mahkeme binasındaki ofisimden çıktım."

"Neden o kadar geç bir saatte emniyet merkezine gidiyordunuz?"

"Duruşması yaklaşan bir dava için bazı delilleri almak için gidiyordum. Resepsiyonda soruşturmayı yapan memurla buluşacaktım. Yangın alarmını duyduğumda binaya girmek üzereydim. Hemen içeri koştum. Bu söylediklerimi doğrulayacak, o sırada lobide bulunan insanlardan hâlâ hayatta olanlar var.

Sis Perdesi

"İlk başta yanlış alarm olduğunu düşündük. Bu eski binalarda bir şeyler hep bozuktur. Birisi bunun yangın tatbikatı olup olmadığını sordu."

O sahneyi zihninde yeniden canlandırıyormuş gibi, boşluğa bakarak konuştu. "Ama hemen ardından duman kokusunu aldık ve gerçek olduğunu anladık. İnsanları ana girişten dışarı yönlendirdim ve zemin katın koridorlarında koşarak ofislerdeki insanlara hemen dışarı çıkmaları için seslendim." Bir kez daha durup omuzlarını silkti. "Gerisini biliyorsunuz."

Britt, "Mütevazı davranıyorsunuz. Merdivenlerden yukarı çıkıp üst katdakileri de dışarı çıkardınız."

Başını salladı.

"Yani gerçekten kahramanlık yaptınız," dedi.

"O gün doğru olanı yaptım." Raley'e bakarak ekledi. "Sonrasında doğru olanı yapmadım."

Raley, onun ya sanat dünyasının en iyi yalancısı olduğunu ya da gerçekleri söylediğini düşündü. "Bunları doğrulayabilecek şahitleriniz var, emniyet merkezine girdiğinizde alarm zaten çalıyordu öyle mi?"

"Evet. Hatta o gün resepsiyondaki görevli memurlar da şahittir."

"Oraya daha önce gitmiş miydiniz?"

"O gün daha önce diye soruyorsunuz herhalde. Hayır. Bu da kanıtlanabilir. Giriş yaparken bölge savcısı bile imza atmak zorunda."

"Kayıtlar yangında yok oldu."

"Oraya daha önce gitmedim, Bay Gannon. Öğle yemeğinde bile ofisimden ayrılmadım ve sekreterim bunu doğrulayacaktır. Unutulmayacak bir gündü, o yüzden en ufak ayrıntıları bile aklımda."

"Cleveland Jones'u hiç sorguladınız mı?"

"Hayır. Yemin ederim. Yangından sonra fotoğrafı gazetede yayınlanana dek neye benzediğini bile bilmiyordum."

Britt, "Güvenilir bir kaynaktan Pat Wickham'dan oraya gitmenizi istemek için sizi aradığını ve saldırıyı itiraf etmezse suçu Jones'a atmakla tehdit ettiğini duyduk," dedi.

Sandra Brown

Pat Jr. tam olarak Raley'nin *güvenilir kaynak* tanımına uymuyordu ama Fordyce, ona inanmışa benziyordu.

"Pat Wickham, beni aradı," dedi. "O gün akşamüstü. Gözaltında bir dazlak tuttuğunu söyledi. Uzun süre içeri tıkamak istedikleri, ayak takımı dan sürekli suç işleyen biriydi. Ama Cleveland Jones'un sistemin nasıl işlediğini bildiğini söyledi. Onları aldatıp duruyordu, aynen aktarıyorum. Bu kez ceza pazarlığı olmayacağını söyledi, Cleveland Jones'u sonuna kadar içeri tıkamak için bir şans yakalamışlardı.

"İtiraf etmesini sağlamak için daha fazla baskı yapmamı istedi, bu sayede eyalet davadan kurtulacaktı. Oraya gidip Jones'la konuşmamı, geleceğinin nasıl olacağını açıkça bildirmemi istedi. Ama meşguldüm ve zaman hemen gidemedim. Daha sonra gittiğimde bakacağımı söyledim."

Hafızasını yoklar gibi gözlerini kapattı. "Bu saldırı suçlamasını ne den hırs yaptığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Kötü, ama Jones tecavüz cinayet ya da çocuğa sarkıntılıkla suçlanıyor gibi değildi." Masanın üstünden Raley'e doğru eğildi. "Neyi bilmiyorum? Söyleyin bana."

"Elimde kanıt yok."

"Ben kanıt sormadım. Ne olduğunu ima ediyorsunuz?"

Raley, ona, "Tutuklamayı kimin yaptığını bilmiyorum," dedi. "Kim senin paylaşmak istemediği ayrıntılardan biri de buydu. Kaynağımız bize Pat Wickham, George McGowan ve Jay Burgess'in Jones'u aradıklarını ve ona gününü göstermeye kararlı olduklarını söyledi. Buna göre içlerinden biri veya bu üçlünün herhangi bir birleşimi onu aldı, diye düşünüyorum. Tutuklama sırasında veya sorgulama sırasında sertleştiler ve kafatasına ölümüne yol açan darbeler meydana getirdiler."

"Onu öldürene kadar dövdüklerini mi söylüyorsun?"

"Büyük olasılıkla ölümü bir kazaydı. Ama öldü ve onlar da panik kapıldılar. Cinayeti örtbas etmek için bir şey yapmaları gerekiyordu."

Fordyce kaşlarını çatı. "Cinayeti gizlemek için yangına güvenilmez. Bu üçlü bunu bilir. Adli tıp Jones'un yangın sebebiyle ölmediğini meydana çıkaracaktır."

Sis Perdesi

"Doğru. İnsanları, Jones'un o odada taşkınlık yaptığına inandırmak için çöp kutusundakileri yaktıklarından şüpheleniyorum. Ne kadar mantık dışı davrandığı yalanlarını destekleyeceğini düşündüler. Yangını hemen çıkartmayı planladılar. Biraz duman çıkaracaklardı o kadar. Fazla zarar vermeden amaca hizmet edecekti.

"Ama küçük yangınlarının eskimiş havalandırma sistemine sıçrayacağını ve yapıya hızla yayılacağını hesaba katamadılar. Bir anda alevler kontrollerinin dışına çıktı ve üst katlara da yayılarak binanın çökmesine sebep oldu."

Britt yumuşak bir sesle, "Ne yaptıklarının farkına varınca, kurtarıldıklarını kurtardılar," dedi.

Raley, "Ama yine de enkazdan çıkarılması gereken yedi ceset vardı," diye ekledi.

"Tanım." Fordyce, ağrımaya başlamış gibi alnını ovmaya başladı. Sonunda ellerini indirip onlara baktığında, "Bir dazlağı sorgulayan üç tecrübeli detektif. Buna ne gerek vardı?" dedi.

"Kamerayı kapat." Raley, Fordyce'a Pat Jr.'dan bahsetmeleri gerektiğini biliyordu, ama kimliğini açıklamamaları gerekiyordu. Görüşmenin bu kısmının neden kaydedilmesini istemediğini anlayan Britt söylediğini yaptı.

Fordyce'a, "Pat Wickham'ın oğlu eşcinseldi," dedi. "Jones Hampton Park'ta ona saldırdı, bacağına kırdı, yüzünü dağdıttı. Kalıcı şekil bozukluğuna sebep oldu. Pat Wickham ona kendi ilaçlarından vermek istedi ve yakın dostlarından yardım aldı."

Bakışları ikisi arasında gidip gelen Fordyce, ayağa kalktı ve yüzme havuzunu gören pencerenin yanına gitti. Bir süre havuza baktıktan sonra, yüzünü onlara döndü. "Eksik parça buydu. Yerine koyunca bir anlam ifade ediyor. Korumaları gereken iki sır vardı."

Yeniden kamerayı açan Britt, "Dahası da var," dedi. "Pat Wickham'ın görev başında öldüğüne inanmıyoruz." Pat Jr.'ın onlara, babasının yangın-

Sandra Brown

dan sonraki çöküşünü anlattığından bahsetti. "Suzi Monroe'nun ölümünden dolayı hissettiği sorumluluk onun daha da kötüye gitmesine neden oldu."

Fordyce, "Suçluluğun yükü altında ezildi," dedi.

Britt, "Kendisine yakın olanlar onun bunalıma gireceğine ihtimal veriyorlardı," dedi. "Anlaşılan o ki, Jay ve George McGowan, onun itiraf edeceğinden ve hepsinin birden yakayı ele vereceğinden korktular. Raley ve ben, onun öldürülmesinin sıradan bir cinayet olmadığını düşünüyoruz. Jay'e müzmin bir hastalık teşhisi konulmuştu. Ölmeden önce vicdanını temizlemek istedi."

Fordyce düşünceli bir şekilde, "Bu yüzden McGowan ondan da kurtulmak istedi," dedi.

Britt omzunu kaldırıp ona imalı bir şekilde bakarak sonuca kendi mantığıyla varmasını bekledi. Sonra, "Hayatta bir tek McGowan kaldı," diyen Raley'e baktı.

"Telefonlarımı atlatmasına cevap vermemesine şaşırdım." Başsavcı, derin bir iç çekip sordu. "İddialarınızı kanıtlayabilir misiniz?"

Britt cevap verdi. "Hayır. Ama McGowan bende olabileceğinden endişeleniyor olmalı. Arabam Combahee Nehri'nin dibinde yatıyor." Ona başından geçen korkunç tecrübeyi anlattı. "Raley arkamda olmasaydı, arabamla birlikte ben de orada olacaktım. Arabamın ortadan kaybolduğunu gördü."

Fordyce, Raley'e döndü. "Onu, sen mi kurtardın?"

"Şansım yaver gitti. Bir dakika gecikseydim ölecekti."

Başsavcı, Britt'e, "Eh, bu 'ortadan kaybolmanızı' açıklıyor," dedi. "Öldüğüne inandıkları müddetçe güvendediniz."

"Ortaya çıkarsam fazla uzun yaşamayacağımdan korktum."

Raley, Fordyce'i inceledi. Onlara inanıyormuş gibi görünüyordu, ama kazan-kaybet skoru yüksek, dikkatli bir adamdı. Bunun sebebi hemen her şeyi olduğu gibi kabul etmemesi, iyi bir dava avukatı şüpheciliğiyle her şeyi kendi süzgecinden geçirmesiydi.

Sis Perdesi

Fordyce, "Umarım bu iddiaların ciddiyetinin farkındasınızdır," dedi. "Eleme işlemine tabi tutarak, George McGowan'ın hem kundakçı, hem de katil olduğunu iddia ediyorsunuz. Ve aynı zamanda Britt'in hayatına da kast ettiğini."

Raley, "Tüm bu cinayetlerde komployu onun kurduğunu iddia ediyoruz," dedi. "Birkaç dakika öncesine kadar, ikinizin işbirliği yaptığını düşünüyorduk."

Fordyce masanın üstünde aile fotoğraflarının arasında duran silaha bakıp sırttı. "Buraya neden silahlı geldiğiniz anlaşılıyor."

Raley, "Sanırım McGowan, Jay ile Britt'in işini bitirmesi için iki adam tuttu," dedi. "Fazla iriyarı değil, kalabalığın arasında kaybolabilecek tiplerden. Britt onlardan birini, Jay'le karşılaştığı Wheelhouse'tan hatırladı. Beni takip ettiler, ama onları atlattım. Dün gece yine onlarla karşılaştık, ama kaçmayı başardık." Bu karşılaşmanın detaylarını anlatmadı ve Fordyce'in de sormadığına memnun oldu. "Emin olmasa da, Britt'in arabasını bu ikisinin yoldan çıkarttığını tahmin ediyoruz." Durdu ve sonra, "Bu da bizi bugüne getiriyor. İşte buradayız," dedi.

Fordyce'a anlattıklarını kavraması için zaman tanıyarak ikisi de daha fazla konuşmadı. Sessizlik sırasında Britt şarjın bitmek üzere olduğunu işaret eden kamerayı kapattı. Bu kadar dayanması bile mucizeydi.

Sonunda Fordyce sanki bir karar varmış gibi başını salladı. "Sonuç olarak Cleveland Jones ve yangınla ilgili iddialarınız yeniden soruşturma açılmasını gerektiriyor. Tam bir soruşturma ve bunu sizin yürütmenizi istiyorum, Bay Gannon."

Şaşırان Raley, "Teşekkür ederim," dedi. Ama önüne kemik altı diye Fordyce'ın yakasını bırakmayacaktı. "Peki Suzi Monroe konusu?"

"O da yeniden araştırılacak. Söz veriyorum." Kamerayı işaret etti. "İlk seferinde görevimi hakkıyla yerine getirmediğimi itiraf ettim. Bunu telafi edeceğim."

Raley sert bir şekilde başını salladı.

Sandra Brown

Fordyce, Britt'e baktı. "Hâlâ Jay Burgess cinayetiyle suçlanıyorsunuz. Bu suçlamaya cevap vermekten muaf tutabileceğimi sanmıyorum ama dürüst olmak gerekirse, mantıksız olduğunu düşünmüştüm. Davayı araştırma dedektiflerle konuştuktan sonra, suçlamanın düşeceğine eminim. Hiç gecikmeden George McGowan'ın sorgulama için getirilmesini sağlayacağım. Ve sizi takip eden adamların bulunmasını sağlayacağım. Sanırım isimlerini bilmiyorsunuzdur."

Britt, "Sadece bir plaka var," dedi.

Fordyce bir kâğıtla kalem uzattı. Britt vişne çürüğü sedanın plaka numarasıyla, Holiday Inn'in bulunduğu yeri yazdı. Dün gece orada görüldükten sonra ikilinin aynı yerde kalması düşük bir ihtimal de olsa, takibe başlamak için iyi bir yerdi.

Fordyce, "Getirilip ayrı ayrı sorgulandıktan sonra McGowan'ı ele vereceklerine eminim," dedi.

Raley bu ikilinin bu kadar kolay dile geleceklerinden şüpheliydi. Ama fikrini kendine sakladı.

Britt, "Beni tutuklayacak mısınız?" diye sordu.

Fordyce birkaç saniye ona baktıktan sonra, çarpık bir biçimde gülümsedi. "Seni gazetecilerin arasında gördüğümde hiç çekinmezdim. Hep sert ama adil biri oldun, ayrıca benimle ve eyalet için yaptıklarımla ilgili güzel haberler hazırladın. Senin dürüstlüğünden hiç şüphelenmedim Britt. Bu yüzden tutuklamak yerine korumaya alacağım."

"Teşekkür ederim."

Fordyce, Raley'e baktı. "İkiniz de tehlikedesiniz. Eminim bunun farkındasınızdır," derken masanın üstünde duran silaha bir kez daha baktı. "McGowan'a karşı yapılacak suçlamaların anahtarı sizsiniz. Konuşmalar diye kendi arkadaşlarını öldürebiliyorsa, sizi harcamakta hiç tereddüt etmez. Korumaya ihtiyacınız olacak."

"Ne kadar süreyle?" Raley kendisine bekçilik edilmesi fikrinden hoşlanmamıştı, ama Britt'i koruma gerekliliğini anlıyordu.

Sis Perdesi

"En azından George McGowan ile sizi takip eden iki adam gözaltına alınana kadar."

Britt, "Bizim bildiğimiz sadece ikisi," dedi. "Daha fazlası olmadığını nasıl bilebiliriz? McGowan zengin biri."

Fordyce, ona, "Sizi korumak için elimden geleni yapacağım," dedi. "Aslında Bay Gannon beş yıldır beklediğim günün geldiğini söylerken yanıliyordunuz. Hep merak ederdim -doğrusu her gün- acaba bu yangından kazandığım şöhret yüzünden mi, seçildim diye. Göreve başladığımdan beri aklımı kurcalayan bir belirsizlik. Şimdi sadece kendime bile olsa, bunu hak ettiğimi, alıkt bir şöhretten kazanmadığımı kanıtlama şansını yakaladığım için memnunum."

Sonra bu düşünceleri aklından uzaklaştırarak, "Şimdi izin verirseniz, birkaç telefon açıp işlemleri başlatacağım," dedi.

Hole çıktıklarında, kollarını Raley'nin beline doladı ve ona kısa bir süre fakat sıkıca sarıldı. Soluğunu tutarak, "Olabileceklerin en iyisi buydu!" dedi. "Şimdi bizim tarafımızda güçlü biri var."

"Evet ama kilit altında tutulmaktan nefret ederim."

"Başına bir şey gelmesini istemiyor. Bunun mantığını anladığına eminim. İnan bana ben de dışarıda olup, hikâyeyi olduğu gibi haber yapmak isterdim. Ama hayatta kalmayı daha fazla istiyorum. Tabii senin de!"

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama McGowan oyunun sona erdiğini gördüğünde orada olmayı isterdim. Biliyorum intikam duygusuyla hareket etmemek gerekir, ama benim için çok güzel bir an olurdu."

"O anı yaşayacaksınız."

Kısa süre sonra Fordyce yanlarına geldi. "Birazdan bir güvenlik görevlisi gelip sizi götürecektir... Durun. Buraya nasıl geldiniz? Araba gördüğümü hatırlamıyorum."

"Diğer blokta bıraktık."

"Sizi takip eden adamlar arabayı tanıyor mu?"

"Evet ama plakasını birkaç kez değiştirdim."

Sandra Brown

Başsavcı gülümsedi. "Öyle bile olsa, şimdilik orada kalması daha iyi olur. Görevli sizi Mariott'a götürecektir. Fazla lüks değil ama rahattır."

Britt güldü. "Saklandığımız yerlerle mukayese edince, Mariott saray gibi gelecek."

Fordyce başını hafifçe eğip ikisine de baktı. "Bir şeyi açıklamadınız. Siz ikiniz bu işe nasıl bulaştınız?"

"Ee, Raley... benimle bağlantıya geçti."

"Onun basın konferansını izlediğimde, aradaki benzerlikler ilginçti."

Kişisel deneyimlerini es geçerek ona güç birliği yaptıklarını ve notlarını karşılaştırdıklarını duraksamalarla anlattılar. Paylaştıkça, Raley'nin içgüdülerinin ne kadar kuvvetli olduğuna ikna olmuşlardı.

Pirinç tokmak kibarca çaldı. Fordyce kapıya bakmak için izin istedi. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim," diyerek görevlinin içeri girmesi için kenara çekildi.

"Bir şey değil efendim." Kimliğini gösterdi. "Meclise giderken döndüm. Bu yüzden üzerimde üniformam yok." Raley ile Britt'e doğru başını salladı. "Beyefendi, hanımefendi." Sonra yeniden başsavcıya döndü. "Otele de her şey ayarlandı mı?"

Fordyce, "Evet," diye cevap verdi. "En üst katta yan yana odalar kalacaklar. Dışarıda nöbet tutun. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. daha önceden kontrol etmediğin bir otel hizmetlisinin bile."

"Anladım efendim. Oraya vardığımızda adamlarımızdan biri lobide olacak. Bir diğeri, personel bölümünde. İsterseniz daha fazlası da gelecek."

"Harika." Raley ile Britt'e dönerek, "Sizi takip eden iki adamı tarif edebilir misiniz?" diye sordu.

Raley, "Evet," dedi. "İyi bir tarif verebilirsiniz sanırım."

"Güzel. Polis ressamını otele hemen göndereceğim." Sırayla ellerini sıktı. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa beni ofisimden arayın. Müsaade değilsem, sekreterim size yardımcı olacaktır."

Sis Perdesi

Raley, "Gelişmelerden haberdar olmak isteriz," dedi.

"Size periyodik aralıklarla rapor göndereceğim." Uzanıp Raley'nin elini bir kez daha sıktı. "Keşke 'üzgünüm' demek yeterli olsaydı. Ama olmadığımı biliyorum."

"George McGowan'ı yakalayıp bunu telafi edin."

"Bu konuda emin olabilirsiniz."

Onları görevlinin beklediği kapıya yönlendirdi. İçi taze çiçek dolu büyük bir Çin vazosunun durduğu masaya yaklaştıkları sırada, Britt vazoyu tuttu ve tüm gücüyle görevlinin başına savurdu.

Acı bir feryatla adam geriye doğru devrildi.

Vazo mermer zeminde parçalanırken porselen, çiçek ve su patlaması yaşandı.

"Koş!" diye bağırdı.

Raley bu yaptığına çok şaşırılmıştı ama ona güveniyordu. Hiç tereddüt etmeden, açık ön kapıdan onun peşinden fırladı. Britt verandadan atlayıp çiçeklerin arasına düştü ve çimlerin üstünde var gücüyle koşarken spor ayakkabıları kaydı. Neredeyse yere düşüyordu ama Raley onu dirseğinden yakaladı ve kaldırma çıkmasını sağladı.

Köşeyi dönerlerken Raley arkaya bakmaya çalıştı. Ne görevli, ne de Fordyce peşlerinden gelmiyordu. Adam, Cobb Fordyce'in evinde boylu boyunca yatıyor olmalıydı. "Görevli..."

Soluk soluğa, "O akşam Jay'in evindeydi," dedi ama koşmayı bırakmadı. "Onu hemen tanıdım. Hatırladım Raley! Hatırladım!"

27. BÖLÜM

COLOMBIA ŞEHİRİ İLE ARALARINDAKİ MESAFEYİ açmak isteyen Raley olabildiğince hızlı sürüyordu. Anayollardan uzak durarak, sürgünü sırasında aşına olduğu arka yolları kullandı.

Tek gözül dikiz aynasındaydı, ama takip eden biri varsa da fark etmemişti. Çılgınca peşlerinden gelen polis araçları tarafından takip edilmiyorlardı, ama zaten Fordyce'ın peşlerinden polis göndereceğini de hiç sanmıyordu. Zararsız sedanlar olabilirlerdi. Özel bir takım.

Anayol ağzında tek bir ikaz lambasının bulunduğu, uykudaki bir kasabadan geçerken, "O herifin mülayim konuşmalarına aldandım," dedi.

Britt, "Ben de öyle," dedi. "Üstelik biri beni kandırmaya çalıştığını da genellikle anlarıım."

"Yalancı herif."

"Senden özür dilerken çok pişman görünüyordu."

"Şansının yaver gideceğine inanmadığına eminim. Adamları en başından beri peşimizdeydiler, bizi öldürmek istiyorlardı, biz de adamın evine gittik! Sözüm ona güvenlikçiler herhalde kongre binasının yakınlarında nöbetteydiler, saat on birde gitmemizi bekliyorlardı. Binaya asla giremeyecektik."

"Planı değiştirmekle akıllılık ettin."

"Ama Fordyce'ın pisliğini anlayacak kadar akıllı olamadım. Marriott kafama edeyim." diye homurdandı. "Biz kuvvetli bir dost ve koruma ka-

Sis Perdesi

zandığımız için müteşekkirkir bir halde koridorda beklerken o planların de-
ğiştğini haber vererek adamlarını çağırıyordu.”

Britt titreyen sesiyle, “Onu öldürmüş olabilirim,” dedi.

“Sanmıyorum ama...” Britt’e bir bakış attı. “Ama polise gidip teslim
olman kötü bir fikir sayılmayabilir. Video bandı elimizde. Fordyce’in ko-
nuştğu...”

“Hiçbir şey yok Raley. Sağlam bir delil yok. Bant işe yaramaz. Fordy-
ce doğrudan kameraya oynadı. O videoda samimi başsavcımız pişmanlık
duyuyor ve özür diliyordu. Pişmanlığını çektik ama o hiçbir şekilde yan-
gın, Suzi Monroe ya da başka bir şeye karıştığını itiraf etmedi.”

Raley, onun haklı olduğunu fark edince küfretti.

Britt, “Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve biz de onun oyununa geldik,”
dedi.

Ne kadar kolay kandırıldıklarını fark etmek Raley’i çileden çıkartmış-
tı. “Eğer şimdi polise gidip suçlamada bulunursak Fordyce evine silahlı ola-
rak, zorla girdiğimizi söyler... Ah, *kahretsin* silahı masanın üstüne bıraktım.”

Böyle bir gaflette bulunduğu için kendine kızdı, ama artık bu konuda
yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ayrıca, herhangi birini vurabileceğinden de
emin değildi. Ama düşmanlarından hiçbiri bunu bilmiyordu ve dolu bir si-
lahla gelen güvenlik hissini de kaybetmişti.

“Fordyce sonunda biraz daha araştırılması gereken bir hikâye anlat-
tığımızı söyleyecektir. Ama otele giriş yapana kadar bizi koruyacak bir
görevli çağırdığında, sen -durduk yerde- adama bir vazoyla vurdun.”

Britt, “O korumanın Jay’i öldürdüğünü kanıtlayamam,” dedi. “Ama
orada olduğunu biliyorum.”

“Onu Wheelhouse’ta gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Hayır. Ama Jay’in evinde gördüğümünden eminim ve bir ortağı oldu-
ğuna.”

“Butch mı, Sundance mi?”

“İkisi de değil. Başka biri.”

Sandra Brown

"Demek şimdi Fordyce'ı kurtaran Butch ve Sundance'ten başka henüz görmediğimiz birisi daha var. İkili gruplar halinde çalışan toplam dört kişi."

Britt, "Sanırım," dedi. "Yeniden gördüğümde dördüncü adamı tanıyabilirim, çünkü şimdi aklımda onun üzerime eğilirken belli belirsiz bir hayali var..."

Britt birden durunca Raley başını ona doğru çevirdi. "Üzerine eğilirken belli belirsiz bir hayal... Ne? Sana tecavüz mü etti?"

"Hayır, sadece..." Britt ürpererek biraz durdu, sonra kamerayı şarj etmek için arabanın çakmağına taktı. "Bana, bize, bir şey olursa bunun kaydedilmesi gerek."

Üzücü bir düşünceydi, ama Raley başını sallayarak ona hak verdiğini belli etti.

Britt başladı. "Jay ile ben, onun dairesine gittik. Koltuğa oturunca, o da yanıma geldi. Bana viski ikram etmek istedi ama ona kendimi iyi hissetmediğimi söyledim, şarap beni çarpmıştı. O da içtiği içkinin etkisini hissettiğini ve aldığı ilaçlar yüzünden olduğunu söyledi. Orada yan yana başlarımız geriye düşmüş bir halde yayılıp uzanmıştık.

"Elimi tuttu ve tüm emniyetle belediyeyi kasıp kavuracak bir hikâyesi olduğunu bir kez daha söyledi. Başlamadan önce çantamdan not defterimi almak için izin istediğimi hatırlıyorum, ama bunu yapacak gücüm kalmamıştı.

"Not almaya ihtiyacın yok, bunu hatırlarsın, dedi. Tartışmadım. Aslında herhangi bir şeyin kesinliğini kanıtlamaya çalışacak halim kalmamıştı. Jay sandaletlerimi çıkarttı, ayaklarımı kucağına koydu ve masaj yapmaya başladı. Uzun bir hikâye anlatacağı için rahat olup olmadığını sordu.

"Ona fazlasıyla rahat olduğumu ve bu yüzden gözlerimi güçlükle açık tutabildiğimi söyledim. Güldü ve, 'O halde eski günlerin şerefine yataкта son bir oynamaya ne dersin?' diye sordu. Ona hayır diyerek teşekkür ettim. 'Zaten o kadar sarhoşum ki, sevişebileceğimi sanmıyorum,' dedi. Ben de, 'Bu ilk defa oluyor, öyle değil mi?' dedim.

Sis Perdesi

"İki adam içeri girdiğinde hâlâ buna gûlüyorduk. Bugün gördüğü-müzle diğeri. Arka verandanın olduğu yerden girdiler. Önce yoksular, sonra sanki açılır kapanır kapıdan fırlamış gibi bir anda beliriverdiler.

"İlk başta böyle sıcak bir gecede neden eldiven giydiklerini merak ettim. Sonra lateks eldiven olduklarını fark ettim, ama bu yüzden paniğ-e kapılmadım. Korktuğumu hatırlamıyorum. Tam tersine, *korkusuz* olduğ-u-mu hatırlıyorum. Umursamazlık hissediyordum.

"Ama Jay endişelenecek kadar ayıktı. Ayağa kalkıp karşılarına geç-ti. 'Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?' Fordyce'in evine gelen adam, 'Eğlenme-ye geldik,' dedi ve Jay'i koltuğa itti.

"Ona her birimize bir bardak viski doldurmasını söyledi. Bizi içme-ye zorladılar. Midemin bulandığını hatırlıyorum. Bana daha fazla verme-diler ama Jay'e şişe neredeyse yarıya gelene kadar içirttiler."

Britt konuşmayı bıraktı. Raley, ona şöyle bir baktı; gözlerini kapat-mıştı. Uzanıp Britt'in elini tuttu. "Gerisini yetkililere anlatırsın. Bana da-ha fazlasını anlatmak zorunda değilsin."

"Zorundayım." Donuk bir şekilde gülümseyip tüm hikâyenin kayde-dilmesi gerektiğini hatırlatarak kamerayı yukarı kaldırdı. "O akşamdan sonra bana yapılabilecek, en korkunç şeyleri düşünüp durdum. Hatırladık-larım beni rahatlatıyor. Kötüydü ama çok, çok daha kötü olabilirdi.

"Giysilerimizi çıkarttılar, önce Jay sonra ben. Bize yardım etmek zorunda kaldılar. İkimiz de ayakta duramıyorduk. Hayatımın birkaç daki-kası tamamen kayıp çünkü salondan yatak odasına nasıl gittiğimi hatırla-mıyorum, ama yatakta çıplak yattığımı hatırlıyorum.

"Sonra içlerinden biri -Fordyce'in evine gelen değil, diğeri- beni ok-şadı. Bacaklarımin arasını. Seksi bile değildi, daha çok... aşığılama gibiy-di. Yüzüme, 'Bu güzel şeyi harcamak yazık olur,' diyerek bakışlarını şeh-vetle üzerime dikti..."

Daha fazla devam edemeyerek sustu. Raley, onun elini sıktı. Artık bi-rini öldürebileceğini hissediyordu. Eğer bu pisliklerden herhangi biriyle karşılaşacak olursa onu öldürecekti. Kolaydı.

Sandra Brown

Britt başını ondan çevirip yolcu koltuğunun camından dışarı bakarak yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "O bunu yaparken arkadaşları rekli güldü. Belki de bu yüzden onu hemen tanıdım. Sırtmasını, o tiksindirici kahkahasını hatırlıyorum. Fordyce'in ön kapısından girdiğinde ne den çığlık atmadığımı bilmiyorum. Belki de oradan çıkmamız gerektiğini bildiğim içindir. Çıkmazsak öldürüleceğimizi anlamıştım. Ama o vazoyla onu öldürmediysem bile umarım canını yakmışımdır. Her neyse, o geceye geri dönecek olursak, ortağı ona Romeo olamayacağını söyledi. 'Şu ada minkinden başka bir şey bulaşırsa, plan mahvolur.'"

"DNA kanıtı bırakmamaları gerektiğini biliyorlardı."

"Belki de beni tecavüzden kurtaran bu oldu. Vicdanlı davranmadıkları kesin."

"Fordyce'dan ismiyle bahsettiler mi? Ya da George McGowan'dan?"

"Hayır. Bundan eminim. O profesyoneller bu konuda da dikkatli davrandılar."

"Peki ya Jay? Tüm bu zaman zarfında o ne yaptı?"

"Yanımda sırtüstü yatıyordu. Mücadele etmedi. İçtiği alkol yüzünden şuuru kaybetmiş olabilir." İçini çekip Raley'e baktı. "Bundan sonra hatırladığım, ertesi sabah hayatımın en kötü akşamdan kalma hissiyle uyan-dığım, ama Fordyce o sadiste kapıyı açıncaya kadar bunlardan hiçbirini hatırlamıyordum."

"Bana daha önce uyandığında Jay'in sana sırtını döndüğünü söyle-miştin."

"Galiba kendimden geçtikten sonra yastığı yüzüne bastırdılar ve sarhoş aşıkların cinayetle biten kavgası gibi bir sahne yaratmaya çalıştılar." Kaydet-meyi bıraktı, ama kameranın kablosunu arabanın çakmağından çıkartmadı.

Raley geri dönüp yerleri Britt'e saldıran adam ve Fordyce'la silmek is-tedi, ama bu kişiselleştirilmiş, intikam hırsıyla dolu ve aptalca bir hareket olurdu. Bundan sonraki adımlarının ne olması gerektiğini düşünmeliydiler. Fordyce, onları ortadan kaldırmadan önce halka nasıl bir açıklama yapabi-lirdi? Arabalarını artık biliyorlardı. Önlerinde sadece birkaç dakika vardı.

Sis Perdesi

Ayrıca Fordyce'in çağrısına anında koşan adamları vardı. En azından dört kişiydiler. Çok hızlı ve ölümcül bir şekilde hareket ediyorlar ve sonra da ortadan kayboluyorlardı. Jay'in cinayetini gerçekleştirmek için bir günden az bir vakitleri olmasına karşın, plan mükemmel işlemiştir.

Eğer Britt o sabah adamı tanımamış olsaydı ve hızlı davranmasaydı, şimdiye dek ölmüş olacaktı. Şu ya da bu şekilde, icaplarına bakılacaktı. Fordyce onların nasıl öldükleri konusunda herhangi bir hikâye uydurabilirdi. Üstelik inandırıcı da olurdu. Ona saldırdıklarını ve kendini korumak için onları öldürmekten başka çaresi kalmadığını söyleyebilirdi. Ya da onu tehdit etmişler ve kendini korumaya kalktığında, kaçıp gitmiş olabilirlerdi.

Her ne hikâye uydurursa uydursun, ona inanacaklardı. Candy ve Pat Wickham Jr. ile olan sohbetleri, kendilerini aldattığına inandıkları kişiden ofkeli bir şekilde intikam almaya çalıştıklarını kanıtlayacaktı. Kapıldıkları paranoya yüzünden hayaller gördükleri ve başsavcının evine zorla girdiklerinde artık tüm akıl sağlıklarını kaybettikleri sanılacaktı.

Ölecek ya da ortadan kaybolacak olurlarsa Lewis Jones biraz ses getirip sorular sormaya başlayabilirdi. Delno Pickens de öyle. Ama bir ser-seri ve kundakçının neo-Nazi babasıyla, bataklıkta yaşayan su yüzü görmemiş yaşlı bir münzeviyi kim dinlerdi ki?

O ve Britt resimden çıktıkları sonra karakol yangınıyla, ondan sonra meydana gelen ölümler, tarihin sayfalarında kaydedildikleri gibi kalacaklardı. George McGowan ile Cobb Fordyce cezadan muaf tutuldukları sürece, hiç kimse hukukta sürdürülen büyük yanlışlığın farkına varmayacaktı.

Raley bunun düşüncesine bile katlanamıyordu. Direksiyonu kavrayıp kendine henüz ölmediğini hatırlattı. Hayatta kalamayabilirdi ama Britt'le birlikte iki şeritli ince yolda ilerlerken gerçeği ortaya çıkartmak için son nefesine kadar mücadele etmeye karar verdi.

Tabancasız olduklarından artık tek silahları ellerindeki video kaydıydı. Britt'in de belirttiği gibi, pek de itirafname sayılmazdı. Ama ellerindeki tek şey buydu, bu yüzden mümkün olduğunca burdan yararlanmaya çalışacaklardı.

Sandra Brown

"Şu kaydın bir kopyasını yapabilir misin?" diye sordu.

"İki makineye ihtiyacım var ayrıca video gerçek zamanı gösterenle çoğaltır. Makinem yok ve..."

"Vaktimiz yok." Ama bir plan yapmaya başlamıştı. "Aslında video kaydıyla tehdit etmek bile yeter."

"Neyi yapmaya yeter?"

"George McGowan'ı bülbül gibi konuşturmaya." Britt'e baktığında, ilgiyle kendisini dinlediğini gördü. "Bantta Fordyce kendini ele vermiyor, ama üç detektifin suçlu olduğuyla ilgili iddialarıma karşı çıkmıyor. Hatta Jay'i George McGowan'ın hallettiğini söyleyecek kadar ileri gitti. George'un bunu anlayışla karşılayacağını sanmıyorum."

Britt, "Bu yenilgiyi tek başına kabullenmez," dedi. "Her şeyin apaçık ortaya çıkmasını isteyecektir."

"Eğer McGowan'ı ikisini birden suçlu çıkaracak bir şey söylemeye ikna edersem, Fordyce'in bandı işe yarar. Onu yalan söylerken ve suçu baskasının üstüne yıkarken çekmiş oluruz." Kamerayı işaret etti. "O bandı çıkartıp yeni bir tane koy. Çalışacak kadar şarjı var mı? Bana nasıl çalıştığını gösterebilir."

"Ben kamerayı çalıştırırım."

Başını iki yana salladı. "George'la ben görüşeceğim. Senin başka bir görevin var."

Bir süre onun gözlerine baktıktan sonra, "Teslim olmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece bu şekilde güvende olursun Britt." Planını ona açıkladı. Sözlerini bitirdiğinde Britt, "Peki ya Clark'la Javier'e ne olacak?" diye sordu.

"Polise güvenmiyorum. Karakolun yakınlarında olmanı istemiyorum. Orada McGowan ile Fordyce'in çok arkadaşı var. Bant pekâlâ ortadan yok olabilir."

"Avukatım?"

"Onun ne kadar güvenilir olduğunu bilmiyoruz, ama cesur olmadığından eminiz."

Sis Perdesi

Britt bunu biraz düşündükten sonra, "Pekâlâ, dediğini yapacağım. Ama bu kolay olmayacak. Özellikle de bugün," dedi.

"Eğer birisi seni taciz ederse hızlı konuşmaya başla, ortam yarat ve seyyar satıcılar gibi çığırtkanlık yapman gerekse bile kendine dikkat çek. O bandın bir kopyasını çıkart ve medyadaki dostlarının eline geçeceğinden emin ol. Sesini duyur."

Britt, ona gülümsedi. "Bunu yapabilirim."

"Ama benim arabamı kullanabilir misin?"

"Otomatik vites mi?"

Raley başını salladı.

"O zaman kullanabilirim."

Kötü giden şanslarını düşününce, ıssız uçak pistinde bıraktıkları kamyoneti yerinde bulduklarına şaşırdılar. Üstünde kalın bir toz tabakası birikmişti, ama bunun dışında hiç dokunulmamışa benziyordu.

Raley sedanı durdururken, "Burası hâlâ bizim gizli yerimiz," dedi.

Britt kameranin kablosunu çekti. "Nasıl kullanıldığını anladığından emin misin?"

"Üç yaşında çocuk bile yapar."

Sedandan indiler. Raley arabanın direksiyonuna oturdu, motoru çalıştırdı ve benzini kontrol etti. "Yarım depo var, bu da seni Charleston'a rahatça götürür."

Britt sedanı almayı teklif etti.

Raley başını serçe iki yana salladı. "Çok tehlikeli. Aradıkları araç o. Tek ümidim Fordyce'ın ağır topları beni bulmadan George'a ulaşabilmek."

"Kamyoneti de arıyor olabilirler."

"Olabilir, ama sedandan daha güvenli. Bunu yolun dışına itmek sedandan daha zor." Raley bunu söylediği halde, motoru çalışır halde bırakıp, arabadan aşağı inerken Britt, onun gözlerindeki endişeyi anlayabiliyordu.

"Bana bir şey olmayacak," dedi.

Sandra Brown

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

"İkimizi de." Gülümsedi. "Ama gideceğim yere vardığımda güven de olacağım. Belki kelepçeler içinde ama güvende."

Raley ellerini onun iki omzuna koydu ve anlamlı bir şekilde uzun uzun baktı. "Britt..."

Nazıkçe gülümseyip parmaklarını Raley'nin dudaklarına bastırdı. "Hiçbir şey söylemene gerek yok Raley Gannon. Benden hoşlandığını biliyorum hem de biraz fazla."

Raley, onu kendine çekip uzun uzun öptü ve sonra onu serbest bıraktı. Raley'in yüzünden boğuk çıkan sesiyle, "Dikkatli ol. Söz ver bana," dedi.

"Söz veriyorum."

Uçak pistinden anayola ve sonra yolları ayrılıncaya kadar birkaç kilometre sedarıyla arkasından gitti. Britt, ona camdan el salladı. Raley, ona doğru başparmağını yukarı kaldırdı, ama ayrıldıktan beş dakika sonra planına "boş ver gitsin" diyerek, hızla bir U dönüşü yapmak ve peşinden gitmek istedi. Britt'i gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Ne olursa olsun onun yanında olmayı tercih ederdi.

Ama planına sadık kaldı. İkisinin de birer görevi vardı ve her ikisi de başarıya ulaşmaları için eşit derecede önemliydi. Fordyce'in video kaydı, Britt'i güçlendiriyordu. Bu bant onda olduğu müddetçe bir miktar korumaya ve kontrole sahip olacaktı. Raley ise kamera dışında silahsızdı, ki o da sahne tehzizatından başka bir şey değildi. George McGowan'ın bunu yutmasını diledi.

Polisi aramadan veya Raley'nin sorularına cevap hazırlamadan önce George'u tuzağa düşürmeliydi. Ayrıca ona, Les ve Miranda'yı çağırarak için zaman vermek de istemiyordu. Onu tek başına ve savunmasız yakalamalıydı.

Ama ilk önce onu nerede bulacağını bilmesi gerekiyordu.

Bir benzin istasyonunda durup Conway Şirketi'ni ödemeli aradı. Re-sepsiyon görevlisi cevap verdiğinde Raley, ona sahte bir isim verip olası bir proje hakkında George McGowan'la görüşmek istediğini söyledi. Tek

Sis Perdesi

istediği George'un şirketteki ofisinde olduğunu doğrulamak ve bunu öğrendiğinde telefonu kapatmaktı.

Ama resepsiyon görevlisi, ona Bay McGowan'ın kendini iyi hissetmediğini ve ofise kısa bir süreliğine uğradıktan sonra evine gittiğini ve günün geri kalanını evde geçireceğini söyledi.

Raley, *tahmininden de iyi*, diye düşündü.

Resepsiyon görevlisi teşekkür etti ve tam kapatmak üzereyken kadın, ona neredeyse fısıltıyla, "Aslında sanırım Başsavcı Fordyce'la ilgili habere canı sıkıldı," dedi.

Raley donup kaldı. İçine çılgınca hisler doğuyordu. "Başsavcı Fordyce mi? Ona ne olmuş? Haber nedir?"

"Ah, duymadınız mı?" Şimdi kadının sesinde bir heyecan vardı, trajik bir haberin sancısıyla sesi alçalıp yükseliyordu. "Çok korkunç. Cobb Fordyce bu sabah evinde vurulmuş."

Raley'nin midesi ağzına geldi.

"Eşi, onu gittiği yerden eve döndüğünde bulmuş. Elbette kriz geçiriyordu, ama polise kocasının kendisini vuran adamla kadını evinde ağırladığını anlatmış. Haber vermeden gelmişler, ama kocası onları içeri almış. Bayan Fordyce endişelenmiş, ama başsavcı ona her şeyin yolunda olduğunu ve oğullarını beyzbol antrenmanına götürmesini söylemiş. Kocasını onlarla bıraktığı için kendini asla affetmeyecek, bundan emin olabilirsiniz. Ayrıca kadının Britt Shelly olduğundan kesinlikle emin. Şu kayıp gazeteciye biliyorsunuz değil mi? O işte."

Raley gözlerini sıkarak kapattı ve bütün ağırlığını telefona vererek yaslandı. "Vurulduğunu söylediniz. Ölmüş mü?"

"Resmen açıklamadılar, ama ne kadar iyi olabilir. Başından vurulmuş ve durumu çok kritikmiş."

28. BÖLÜM

RALEY TELEFONU GEVEZE RESEPSİYON görevlisinin yüzüne kapattı.

Titreyen ellerle, yuvaya bozuk paraları attı ve başka bir numarayı aradı. Telefon kulübesi bir atış alanıymış ve sırtında bir hedef tahtası varmış gibi hissederek omzunun üzerinden baktı.

"Alo?"

"Benim." Candy'nin cep telefonunu, sekreterini atlatmak için aramıştı ve bilerek adını söylememişti.

"Tanrım," diye tısladı. "Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

"Seni, ona ben gönderdim. Beni de bu işin sorumlusu yapar."

"O öldü mü?"

"Resmi bir duyuru yapılmadı. Durum belirsiz. Medya, hastanenin dışında kamp kurmuş, haber bekliyor." Sonra sinirli bir şekilde, "Yeni kız arkadaşın hariç eyaletteki tüm muhabirler. O, bu sabah seninleydi, öyle değil mi?"

"Evet, ama..."

"Tanrım. Önce Jay, şimdi de..."

"O, Jay'i boğarak öldürmedi. Benim, Fordyce'ı kafasından vurmadağını da biliyorsun."

Sis Perdesi

"O zaman nasıl oluyor da beyninde bir kurşun var? Her şeyden önce neden onun evine gittiniz? Neden sizin için kariyerimi ve kıyımı tehlikeye atarak ayarladığım randevuya sadık kalmadınız? Neden evine sürpriz bir ziyaret yaptınız?"

"Onu gafil avlamak istedim."

Candy bir inilti çıkardı. "İyi bir cevap değil, seni aptal. İyi bir savunma avukatı tutana kadar bunu bir başkasına söylemeni tavsiye etmem."

"Biz onun yanından ayrılırken Cobb Fordyce hayatta ve iyiydi. Bizi oyuna getirdiğini düşünmüştük."

"Onu vurmak için bir başka sebep."

"Ben, onu vurmadım!"

"Polis silahı buldu. Bir Taurus.357. Senin ya da kızın parmak izleri üzerinde olacak mı?"

Raley, "Tanrım!" diye söylenerek alnını ovuşturdu.

"Başka bir deyişle evet."

"O benim tabancamı kullanmış olmalı."

"O mu? Kim?"

"O sana söyler. Sana geliyor."

"Bana mı? Ne..."

"Dinle. Beni iyi dinle. Onunla ayrıldık, bu yüzden eğer radyodan duymamışsa, Fordyce meselesinden haberi bile yoktur. Seni onunla birkaç ay önce röportaj yaptığınız yerde buluşmanı söylemek için aradım. Nereden söz ettiğini biliyor musun? Senin bileceğini söyledi."

"Evet, tamam."

"Onu daha önce içeri aldığıın kapıda olacak. Elinde bir video kaydı var."

"Neyin?"

"O her şeyi açıklayacak. Onunla buluşacak mısın?"

"Ne istediğinin farkında mısın? Burada insanlar..."

"Kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum."

Sandra Brown

"Kötü mü? Hayır. Bu en kötü zaman. Bütün günler içinde bugün. Her şey bir yana, sen benden kanuna karşı gelmemi istiyorsun."

"O teslim olmaya geliyor."

"Harika. Polisi arayacağım. Onlara..."

"Hayır. Polis yok."

"Eğer aramazsam, bu yardım ve yataklık adalete engel olmak gibi görünür ve..."

"Tüm bunları biliyorum Candy. Ama bunu yapmalısın ve bu şekilde olmak zorunda."

"Neden?"

"Hayatlarımızı kurtarmak için." Raley, onun bu sözleri sindirmesini bekledikten sonra devam etti. "Jay'i öldüren adam bu sabah Fordyce'in evinde ortaya çıktı. Britt, onu hemen tanıdı." Adlarını kullanma konusunda endişelenmeyi bırakmıştı. "Biz kaçtıktan sonra Fordyce kafasından vurulmuş. Artık, hesabı sen yap. Kaçmayı başaramasaydık biz de ölmüştük. Ama kaçtık, onu teşhis edebiliriz ve bu adam vazgeçmeyecek."

Biraz yumuşayan Candy, "Kim bu adam? Jay'i neden öldürdü ve Fordyce'i neden vurdu? Bir adı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Eşgali var mı?"

"Britt, sana bilgi verecektir. Umarım sana ulaşmadan tutuklanmaz."

"Adliyeden yarım blok uzakta olacak. Aşağısı sirk alanı gibi. Muhabirler, Broad boyunca kamp kurmuş, bekliyorlar..."

"Biliyorum. O videoyu sana ulaştırmak için büyük bir riske giriyor. Bu sana kaydın ne kadar önemli olduğu konusunda bir fikir vermeli."

"Neden bu kadar önemli?"

"İzlediğinde, anlayacaksın." Benzin istasyonundaki pompaların önündeki bir müşteri onu süzüyordu. Büyük ihtimalle, Dodge Ram'inin benzini azalmış sıradan bir adamdı, ama Raley dördüncü tetikçinin neye

Sis Perdesi

benzediğini bilmiyordu. Öğrenene kadar her yabancıya potansiyel bir suikastçı gözüyle bakacaktı. "Artık daha fazla konuşamam. Gitmem lazım."

"Bekle! Neredesin? Neden Britt'le beraber değilsin?"

Candy'ye nerede olduğunu söylerse, onun için imkânsız seçenek daha yaratıyor olurdu, çünkü bu durumda Candy görevi gereği polisi McGowan'ların malikânesine göndermek zorunda kalırdı. Onun sorusunu es geçerek, "Britt yolda. Tanrı aşkına Candy, orada ol," dedi. Candy başka bir şey söyleyemeden telefonu kapadı.

George McGowan'ın malikânesinin önündeki daire şeklindeki yola park edilmiş olan gümüş rengi Navigator, onun evde olduğunu gösteriyordu, ama Raley etrafta kimseyi göremedi. Evden yaklaşık elli metre uzaktaki çayırdaki parlak tüylü birkaç at otliyordu. Onların dışında etraf çok ıssız görünüyordu.

Raley kamerayı yanına alıp arabadan indi ve ön kapıya doğru yürüdü. Zili çalmadı, kapıyı vurmadı, sadece tokmağı çevirdi ve kapının kilitli olmadığını görünce içeri girdi.

Sessizce kapıyı kapadı sonra etrafı dinlemek için durdu. Ev bir mezarlık kadar hareketsiz ve sessizdi.

Ana koridorda ilerlerken uzun, dar, Doğu işi bir halı ayak seslerini bastırıyordu. Solundaki yemek odasına baktı. Sağındaki oturma odasında onun boyunda mermer bir şömine ve kristal bir avize vardı. Altın yıldızlı çerçeveler içinde yağlıboya resimler. Parlak kumaşlardan yapılmış ağır perdeler. Koleksiyon parçaları. Zengin insanların eşyaları.

Cinayet, George McGowan için kârlı bir iş olmuştu.

Raley geniş antrede parmak uçlarında yürümeye devam etti ve sağ taraftaki merdiven boşluğunun arkasındaki bir odadan iki camın birbirine değdiğinde çıkan şingirtı sesini duyunca durdu. Sessizce yaklaştı, aralık duran kapıya ulaştığında durdu ve sonra temkinli bir şekilde kapı aralığından içeri baktı.

Sandra Brown

George önünde bir şişe burbonla geniş bir masanın arkasında oturuyordu. Bir elinde dolu bir viski kadehi, diğerinde ise dokuz milimetrelik bir tabanca vardı. Raley'i hemen gördü ve gülümsedi.

Tabancayı tutan elini içeri girmesini işaret eden bir şekilde sallayarak, "İçeri gir, Raley. Seni bekliyordum," dedi.

"Senato'nun atamamı onaylayacağından kesinlikle eminim."

Yargıç Cassandra Mellors, Raley'den gelen sinir bozucu telefona rağmen, önceden programlanmış basın konferansını ertelememişti. Oda, en iyi yerleri elde etmeye çalışan muhabirlerle doluydu, ama katılım beklediği kadar iyi değildi.

Cobb Fordyce'a suikast teşebbüsü, basını ikiye bölmüştü. Mellors'ın hayatının en önemli gününün haberini yapmak için burada olacak birçok muhabir, bunun yerine Columbia'daki hastanenin dışında, Fordyce'ın durumu hakkında bilgi bekleyerek nöbet tutuyordu.

Candy dinleyicilerine, "Başkan'la birkaç dakika önce görüştüm," diye bildirdi. "Bugün gerçekleşecek olan oylamanın bir formalite olduğuna beni temin etti. Umarım haklıdır." Sorular korosunu bertaraf etti. "Doğal olarak, heyecanım, eski bir meslektaş ve hâlâ bir arkadaş olarak gördüğüm başsavcımızın evinde bu sabah gerçekleşen trajediyle gölgelendi. Kalbim ve dualarım, hem Cobb Fordyce'ın hayatını cesurca kurtarmaya çalışan doktorlarla, hem de Bayan Fordyce ve oğullarıyla birlikte."

Bir muhabir, "Eğer yaşarsa, kalıcı bir beyin hasarı olacak mı?" diye sordu.

"Hasarın boyutu ve kalıcı etkileri saptanmadı. Bu noktada doktorlar onu hayatta tutmaya çalışıyor."

"Başsavcının evinde suç mahallini araştıran dedektiflerle konuştunuz mu?"

"Hayır. Bu konuda sizden daha fazla bilgiye sahip değilim."

"Bayan Fordyce ile konuştunuz mu?"

Sis Perdesi

"Hayır. Erkek kardeşi ailenin sözcülüğünü yapıyor. Bayan Fordyce'in kocasının başında olduğunu ve dualarımızı eksik etmememizi istediğini söyledi."

"Britt Shelley ve Raley Gannon'ın silahla yaralama olayında sorgulanmak üzere arandıkları doğru mu?"

"Bu konuda bir yorum yapmayacağım."

"Bayan Fordyce'in onları teşhis ettiği..."

Yargıç elini kaldırdı. "Şimdilik bu kadarına zamanım var."

Ona sorular yöneltten muhabirlere hızla arkasını döndü. Ofisine vardığında, sekreterine kendisi için bir mesaj bırakılıp bırakılmadığını sordu. Sekreter, "Yok, sayın yargıç," dedi.

"Hastaneden haber yok mu?"

Sekreter başını iki yana salladı. "Washington'dan da yok." Süklüm püklüm, "Bugün Bay Fordyce'a olanlara rağmen, sizin için heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum," diye ekledi. Candy gülümsedi. "Benim de yüreğim pır pır ediyor. İşte bu yüzden biraz molaya ihtiyacım var. Kabul konuşmamı prova etmek için diğer ofise gidiyorum." Bu ayrılmak için makul bir mazeretti ve yardımcısı onu sorgulamadı.

Mahkeme binasında geçirdiği zaman sürekli bitmez tükenmez taleplerle kesintiye uğradığı için Candy sık sık konsantre olabileceği, odaklanabileceği ve bazen duruşma aralarında sıranın üzerinde dinlenebileceği bir sığınağa çekilirdi. Sadece yardımcısı burayı bilirdi ve amaç da buydu. O bulunmak istemedikçe, kimse onu orada bulamazdı.

"Cep telefonum yanımda. Herhangi bir şey duyduğun an beni ara."

"Elbette, sayın yargıç."

Arka kapıdan dışarı sıvışıp bağlantılı sokak aralarından iyi bildiği yolu izledi ve bu Broad Caddesi'nin yarım bloğunu caddeye çıkmak zorunda kalmadan kat etmesini sağladı. İki bina arasında bir ara sokaktan çıktı ve ortalıkta kimse var mı, diye kontrol etti. Bir dağıtım kamyonu gürültüyle yanından geçti, bunun dışında trafik boştu. Bir atın çektiği, turistlerle dolu bir

Sandra Brown

araba ondan uzaklaşarak köşeyi dönüyordu. Medya hâlâ mahkeme binasının önündeydi, ama kimse onun bulunduğu tarafa doğru bakmıyordu.

Hızla caddenin karşısına geçti ve ofislerden oluşan terk edilmiş bir binanın ara sokağına daldı. Komşuları arasına sıkışmış bu bina, diğerlerinin aksine yenilenmemişti ve bakımsız bir haldeydi. Bina altı katlıydı, ama Charleston'daki birçok yapı gibi eni sadece bir oda genişliğindeydi, bu yüzden özellikle bu dar binayı aramayan biri onu kolaylıkla gözden kaçırabilirdi.

O kadar eski ve ihmal edilmişti, ki eski tuğlaları dış duvarlarda tutan harcın içindeki çatlaklarda eğreltiotları bitmişti. Yargıç tek kiracıydı ve bu kaydı kaldırmak için yıllardır uğraşan emlakçıya yaptığı bir iyilikten dolayı küçük bir ofisi işgal etmesine izin veriliyordu.

Binanın arkasında çizilmiş ve delinmiş metal bir kapı vardı. Bir kot ve tişört giymiş, başına da bir beyzbol şapkası takmış olan Britt Shelley orada onu bekliyordu. Cinayetle suçlanan, hem kanundan, hem de sözüm ona kötü bir adamdan kaçan bir kadın gibi değil, ev sahibi takıma tezahürat yapmak için beyzbol sahasına giden bir kız öğrenci gibi görünüyordu.

Candy görüldüğünde, muhabirin rahatladığı gülümseyen yüzünden okunuyordu. "Tanrı'ya şükür Raley, sana ulaştı." Nefes nefese bir halde elini göğsünün üzerine bastırdı. "Sana ulaşamayacağından çok korkuyordum. Sana teslim olmaya geldim."

"Önce içeri girelim." Candy kilidi bir anahtarla açtı ve sonra Britt'i binanın küf kokulu, loş, nemli iç kısmına doğru itekledi. Döküntülerle dolu zeminde önlerini görebilmeleri için el yordamıyla ışığın düğmesini bulup açtıktan sonra metal merdivenlere doğru ilerlediler.

Britt tırmanışla, altıncı katın sahanlığına vardıklarında nefes nefese kalan Candy'den daha iyi durumdaydı. Aynı anahtar, Candy'nin bir masa, güç toplama kestirmeleri için bir kanepe ve bir masaj koltuğu ile döşediği ofisin kapısını açtı.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, "Britt, Columbia'dan gelen haberi duydun mu?" diye sordu.

Sis Perdesi

Sıkıntılı ses tonu Britt'in dikkatinden kaçmadı. Tedirgin bir şekilde, "Eğer Raley'le konuştuysan, saat on bir randevumuzu beklemediğimizi biliyorsundur. Fordyce'in evine gittik."

"Evet, şey, korkarım dahası var." Candy başıyla masasının karşısındaki bir sandalyeyi gösterdi. "Otursan iyi olur."

George'un sarhoş olduğu çok açıktı. Raley, onun düzgün ateş edemeyecek kadar sarhoş olmasını umut etti. Ona fark ettirmeden kameranın kayıt düğmesini Britt'in öğrettiği gibi çevirdi. İyi bir görüntü alamasa bile, ses kaydı yeterli olacaktı.

Çalışma odasına girdi. Dikkatini çeken ilk şey, yangının dört kahramanının çerçevesi fotoğrafıydı. Eğer Fordyce paçayı kurtarmış olmasaydı, George hayatta kalan tek kişi olurdu. Sırrı saklayan son kişi.

Raley, "Güzel fotoğraf," dedi.

George, Raley'e doğrultulmuş tabancayı indirmeden fotoğrafa baktı. "Evet, beni kahrolası bir kahraman yaptı." Odayı işaret etti. "Kahramanlığımın bana kazandırdıklarına bir bak."

Raley, George'un masasının karşısındaki sandalyeye doğru yürüdü. Sandalyeye oturunca masanın üstünde, viski şişesinin yanında duran nesneyi gördü. Bu, üzerinde bir hologram, çıplak bir kadın resmi bulunan eski bir çakmaktı. Bu, eskiden Cleveland Jones'a ait olan ve ona bir karnaval hatırası olarak büyükbabası tarafından hediye edilen çakmaktı.

George'un kaçınağına dönmüş gözleri ve kızarmış yüzü, kısa süre önce bol miktarda burbon tükettiğini gösteriyordu. Yine de, maalesef cindeki silah kaya gibi sağlamdı. Eskiden bir polisti. Bu mesafeden ısılaması mümkün değildi.

Raley, "Sen bir kahraman değilsin George," dedi.

Adam, acı bir kahkaha atıp burbon kadehini kafaya diktikten sonra kendine bir tane daha doldurdu. "O da böyle düşünmüştü."

"O mu?"

Sandra Brown

"Miranda."

"O burada mı?"

"Dışarıda."

"Dışarıda nerede?"

"Sadece... dışarıda. Kim bilir? Kimin umurunda?"

"Sanırım senin George."

George ilki kadar acı bir kahkaha daha attı. "Evet, şey. Benim güzel karım. Sence de o çok güzel değil mi?"

"Biraz."

George viskisinden bir yudum daha alırken sırttı. "Etraftaki en ateşli ve en zengin pilicin üstüne tam gaz gelmesi nasıldır biliyor musun?"

"Hoş olmalı." Raley, George'un sarhoş olup abuk sabuk konuşmasından memnundu. Bu ona düşünmek için zaman vermişti. Tabancayı vurmadan onun elinden alıp alamayacağını hesaplamaya çalışıyordu. İçki eski polisin reflekslerini, Raley'nin silahı onun elinden kapmasına yetecek kadar yavaşlatmış mıydı?

Britt sağ salım Candy'nin yanına varmış mıydı? George'un planlanmasına yardımcı olduğu tuhaf suçun bütün ayrıntılarını anlatıyor muydun?"

George, "İlk buluşmamızda," dedi. "Miranda, bana oral seks yaptı. Arabamda, bu acayip bir şeydi. Ben o sırada araba sürüyordum. Boşaldığımda neredeyse ikimiz de ölüyorduk, ama inanılmaz bir şeydi."

"Hayal edebiliyorum."

"İlk düştüğümüzde, neyi keşfettiğimi tahmin et?"

"Onun bakire olmadığını."

George buna çok içten güldü. "Bu iyiydi Gannon. Her şeye rağmen espri anlayışın yerinde. Evet, bu çok iyiydi. Ama cidden..." Kadehinden höpürdeterek bir yudum daha aldı. "Hayır, bulduğum şey, klitorisindeki mini minnacık altın takıydı. Dostum, nasıl tahrik olduğumu anlatamam. Ölmüşüm de kuku cennetine gitmişim sandım."

Durup, Raley'e içki teklifinde bulundu.

Sis Perdesi

"Hayır, teşekkür ederim."

"Emin misin? Kentucky'nin en iyisi."

"Kalsın."

"Kendin bilirsin. Nerede kalmıştım?"

"Cennet."

George geçirdi. "Doğru. Daha bir ay geçmeden Miranda evlilikten bahsetmeye başladı. Elbette, bu fikre atladım. O çok ateşliydi ve babası çok zengindi. Hoşa gitmeyecek bir şey yok, doğru mu?"

"Doğru."

"Böylece evlendik. Balayı için Tahiti'ye gittik. Kıyıya vuran köpüklü dalgaların içinde çıplak yüzdük. Aslında, Miranda tatil boyunca neredeyse hep çıplak kaldı. George, seni şanslı hergele, kesin turnayı gözünden vurdun, diye düşündüm. Güzelliği, parası ve o küçük altın takıdan dolayı yedi gün yirmi dört saat uyanılmış kalan bir düğmesi vardı."

Gözleri bir an daldı, sonra gözlerini kısarak Raley'e yeniden odaklandı. "O benim çocuğumu öldürdü, biliyor musun?" Raley'nin çok geçirdiğini görerek, "Evet, doğru duydun. Balayından hamile döndü. Ben heyecan içindeydim ve haftalarca buralarda kahrolası bir tavuskuşu gibi kurumla gezindim. Ama karının büyümediğini fark ettim ve bunu söyleyince o gülmeye başladı ve, 'Ve hiç çıkmayacak, sevgilim,' dedi. Bebekten kurtulmuştu ve bana söyleme zahmetine bile girmemişti."

Raley, adama acıdığını hissedince, kendine George'un sona erdirmekle sorumlu olduğu hayatları hatırlatmak zorunda kaldı.

George, "Ama teselli ödülüm her türlü seksti," diye devam etti. "O çok eğlenceli ve iyi bir oyuncuydu. Kitaptaki her numarayı biliyordu. Nasıl bildiğini tahmin et."

"Tahmin etmek istemiyorum George."

"Bunları uzun zamandır yapıyordu, sebebi büyü. Teknik olarak on iki yaşına kadar bir bakireydi, ama bundan uzun zaman önce o ve Les..."

Raley gayriihtiyari geri çekildi.

Sandra Brown

George, "Sürpriz!" diye bağırdı. Sonra tüm yüzü çökmüş ve kafatasına sadece gevşek bir deriyle tutunmuş gibi görüldü. "Miranda'nın kelimenin tam anlamıyla babasının kızı olduğunu keşfedince ben de biraz şaşırmışım. Çok hoşlandığım o küçük altın süs var ya? Onu öneren de Les'miş."

Raley tiksintiyle yutkundu. "O bir çocuk, bir kurbandı. Neden kimseye söylememiş?"

George dudak bükerek, "Kurban mı?" dedi. "Hayır, Gannon. O bundan hoşlandı. Hatta buna *bayıldı*."

"Peki ya Bayan Conway?"

George laubali bir omuz silkmeyle, "Muhtemelen şüphelenmiştir," dedi. "Nasıl şüphelenmesin? Ama bir gün, Miranda yaklaşık on dört yaşındayken annesi onları suçüstü yakalamış. Ve misyoner pozisyonunda da *değil*. O gece, Bayan Conway bir şişe ilacı bir buçuk şişe votkayla mideye indirmiş. Buna kazara doz aşımı hükmü verilmiş."

Kadehindeki viskiyi bitirip yenisini doldurdu. "Bahse girerim Miranda'yı neden terk etmediğimi merak ediyorsundur." Raley bunu gerçekten merak ediyordu. Aynı zamanda Britt'in bandı henüz Candy'ye gösterip göstermediğini ve poliserin George'u tutuklamak üzere gönderilip, gönderilmediğini merak ediyordu. Konuşma ne kadar mide bulandırıcı olursa olsun, onu yeteri kadar uzun süre konuşturabilirse...

"Onu birçok kez eşyalarımı toplayıp gitmekle tehdit ettim, ama o benim bunu asla yapamayacağını biliyordu. Parayı, seksi ve Miranda Conway'in kocası olmakla birlikte gelen paketi sevdiğimi biliyordu. Asıl onu terk edemeyişimin en önemli, en büyük, bir numaralı sebebi onun benim bir kahraman olmadığımı bilmesiydi. Cleveland Jones meselesini, onun nasıl öldüğünü ve yangının nasıl başladığını biliyordu."

Raley birden heyecanlandı. "Nereden biliyordu?"

"Bu..." George tekrar gülmeye başladı. "Bu hoşuna gidecek Gannon. Ona ben söyledim. Senin bir zayıflık anı olarak nitelendirebileceğin bir

Sis Perdesi

anda bunları itiraf etmiştim. Düşünme yeteneğimi kaybetmiştim. Biz bır seks oyunu oynuyorduk. Deri kayışlar. Masaj yağları. Göz bağları. Bu, bir tür gerçek mi, cesaret mi, oyununa dönüşmüştü. En derin, en karanlık sırlarımızı paylaşacağımızı söylemişti.”

Sandalyesine yaslanıp gülümsedi. “Tüm hikâyeyi öğrenene kadar boşalmama izin vermedi. Beni taciz edip durdu ve gerçek, spermilerimle birlikte ortaya döküldü. Eski Ahit’ten bir alıntı yapmak gerekirse.

“Her neyse, Miranda göz bağımı çıkarınca ona gerçek mi, cesaret mi oyununda kendi sırasının geldiğini hatırlattım. O zaman, asla unutmaya-çağım o şeytani gülümsemesiyle bana baktı ve bu seks oyunlarını ona basının öğrettiğini söyledi.”

Gözlerine aniden dolan yaşlar şişmiş yanaklarından aşağı aktı. “Keşke, beni o zaman orada hadım etseydi. Çünkü, o ve Les o günden beri erkekliğimi her seferinde azar azar elimden alacak şekilde taşaklarımı kesiyorlar. Benim sırrımı sakladıkları sürece kendi sırlarının da bende güven-de olduğunu biliyorlar.”

Kadehindeki burbonu içmeyi aklından geçirdi, ama içmeyip kenara itti. Bunun yerine, elindeki tabancayı sanki ağırlığını tahmin etmeye çalışıyormuş gibi kaldırdı. “Seni bekliyordum, ama düşündüğümden daha erken geldin. Senden önce davranır, seni sıkıntıdan kurtarırım diye düşünüyordum.”

Raley, “Beni sıkıntıdan kurtarmak mı?” diye sordu.

“Oğul Pat’in homo olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Raley “evet” anlamında başını salladı.

George, “Gel de bu adam için bir mazeret bul,” dedi. “Tüm bunların o sümüklü küçük homoyla başlamış olması acı bir ironi. Ya Cleveland Jones’a ne demeli?” Bir iğrenme sesi çıkardı. “Öldürülmeyi herkesten çok hak ediyordu. Kural tanımaz, kendini beğenmiş Tanrı’nın belası. Kanunlardan üstün olduğunu düşündü. Otoriteye karşı gerçek bir nefreti vardı. Akıllı adam. Zor müşteri. Bu tipi bilirsin.

Sandra Brown

"Pat oğlunun homo oluşuna bozuluyordu falan ama bu Jones karakteri onu neredeyse öldürüyordu. Pat, Jones'dan bir itiraf almakta ve onu çok zor zamanlar geçireceği, günde birkaç kez tecavüze uğrayacağı bir yere tıkmakta ısrarcıydı. Suça uyan ceza, anılıyor musun?"

"Şimdi düşünüyorum da, onu bulduğumuz yerde vurup suçu çete üyelerine atmalıydık. Ama, hayır, kanunları çiğnemedik. En azından, bir noktaya kadar. Onu merkeze taşıdık, sonra kimsenin içini göremeyeceği bu odaya götürdük ve pataklamaya başladık. Dördümüz, ona bir itirafname imzalamadan oradan çıkamayacağını ve bunun ne kadar süreceğinin umrumuzda olmadığını söyledik. Aslına bakarsan, bunun uzun sürmesini umm ediyorduk."

Raley, "Onu tutukladığınızda kafatasında kırıklar yoktu, değil mi?" dedi.

George ıslak yanaklarını sildi ve Raley'e bu sorunun cevaplanması ile gerekmediğini belirten bir bakış attı, ama Raley bu soruyu aslında kaydetmek için sormuştu.

"Öldürücü darbeyi kim vurdu George?"

Kan çanağı gözlerinden yaşlar döküldü. "Söylemek zor. Belki Pat. Jay birkaç sağlam yumruk indirdi, ama o kadar güçlü değildi. Ben vurmuş olabilirim. Sırayla dövüyorduk. Jones yerdeydi ve sanırım onun artık hareket etmediğini ilk fark eden Jay olmuştu. Jay, bizi durdurdu. Nabzını kontrol etti." George kolunu burnuna götürüp akan sümüşü gömleğinin koluna sil-di. "Jones ölmüştü."

Sessizliğe gömülmüştü, bu yüzden Raley konuşması için onu teşvik etti. "Sonra ne oldu?"

"Ne bok olduğunu sanıyorsun? Paniğe kapıldık, özellikle de Pat çünkü ibne oğlu yüzünden az önce bir adam öldürmüştük."

Raley başıyla masanın üzerindeki çakmağı işaret etti. "Yangını bu çakmakla çıkarttınız."

Sis Perdesi

"Onu içeri aldığımızda ceplerini ben boşaltmıştım. Çakmağı aldım. Neden aldığımı bilmiyorum. Belki de eve götürüp Miranda'ya göstermek için, onun bundan hoşlanacağını düşündüğüm için. Hatırlamıyorum. Her neyse, bendeydi ve işe yaradı."

"Jones'un ölmeden önce yangın çıkaracak kadar gücü kaldığını göstermek istediniz."

"Esas plan buydu. Hepimiz panik olmuştuk, birbirimize bağıyor, küfürler savuruyor, sorunu çözmeye çalışıyorduk. Söylediğim gibi, çılgına dönmüştük. Tabii ki, içimizde soğukkanlılığını koruyan tek kişi Jay idi. Herkese onun başındaki yaraları fark ettiğimizi ama bunların önemsiz olduğunu düşündüğümüzü söyleyeceğimizi söyledi. Onu sorularımızla sıkıştırmaya başladığımızda tuhaf davranmaya başlamış ve biz de ancak o zaman onun kafayı sıyırmış olduğunu anlamıştık.

"Geri kalanımız bunun kulağa iyi bir plan gibi geldiği konusunda hemfikiridik. Jay çöp kutusunun içinde onun eşyalarını ateşe vermemizi söyledi. Bu, Jones'u kafayı yemiş gibi gösterecekti. Ben kâğıtları tutuşturdum. Ateşin kısa süre içinde, hatta belki de bir dakika içinde kendi kendine söneceğini düşünerek odadan çıktık. Duman alarminin devreye gireceğini düşünüyorduk, sonra içeri koşacak ve Jones'u ölü bulduğumuza şaşırmış gibi yapacaktık. Ama yangın..." Çenesini göğsüne doğru indirerek, "Geri kalanını biliyorsun," diye mırıldandı.

Raley kendine güçlükle hâkim oluyordu. Kamera az önce George'un itirafını kaydetmişti. Ama George bu itirafı yaptığının farkında bile değildi, belki de umursamıyordu. Raley alçak sesle, "Neden çakmağı sakladın?" diye sordu.

Adam koca kafasını kederle salladı. "Rahiplerin kendilerini kırbaçladığını bilir misin? Çakmak kırbaç görevi görüyordu. Ara sıra onu sakladığım yerden çıkarıp yaptığım şeyi kendime hatırlatıyorum."

Bir süre sessiz kalınca, Raley saniyeleri saymaya başladı. Polisin gelmesine daha ne kadar zaman vardı? Britt, Candy'ye Jay'in evindeki o

Sandra Brown

geceyi, canına kast edildiğini, onlar kaçtıktan sonra Fordyce'ı vuran bu bahki adamı anlatmış olmalıydı.

"Fordyce."

Bir şey Raley'nin beynini kurcalıyordu, ama bunun üzerinde düşünmeye vakit bulamadan George konuşmaya devam etti.

"Duman alarmını beklerken normal davranmaya çalışıyorduk. Ama aniden o odanın kahrolası duvarı alev almış ve içeriden dışarı doğru yamaya başlamıştı. O zaman gerçekten paniğe kapıldık. Jones'u kurtarmaya çalışmadık. Onun zaten ölü olduğunu biliyorduk. Diğer insanları nereden boşluğuna ve binanın dışına çıkarmaya çalıştık. Bu kargaşanın içinde duman yüzünden kimse bir şey göremiyordu. Kimse nezarethanenin anahtarlarını bulamadı." Çenesi titremeye başladı ve bir hiçkırıntı bütün bedenini sarstı. "Hücrenin içinde mahsur kalan o adamların çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum."

Tekrar burnunu sildi. Yanaklarına süzülen yaşların yalanladığı bir gülüşle, "Kahraman olarak gösterilmek bizim için büyük bir şok olmuştu," dedi. "Yangın biter bitmez tutuklanacağımızı sanmıştık. Bu şekilde, şey olduğunda nasıl hissettiğimizi hayal edebilirsiniz, şey... Pekâlâ, bunun nasıl olduğunu biliyorsun. Duvardaki fotoğrafa bakarak, "O fotoğraf," dedi.

"Kendimizi, işlerin bu şekilde sonuçlanmasının bir nedeni olduğuna inandırdık. Jay buna, keramet derdi." Küçümseyen bir ifadeyle, "Bu tarz saçmalıklar işte," dedi. "Her neyse, bir anlaşma yaptık. Kimse bilmek zorunda değildi. Bunu hiçbirimiz kimseye anlatmayacaktık. Asla.

"İyi olacağımızı sandık. Bu işten paçayı kurtaracağımızı sandık. Jones hakkında yaptığımız açıklama Brunner'ı tatmin etmiş benziyordu." İçini çekip Raley'e baktı. "Ama sen keçi kadar inatçı ve fazla iyiydin. Jay, seni savsaklamaya çalıştı, ama Cleveland Jones meselesinin peşini bırakmıyor, vazgeçmiyordun. Hepimiz korkudan altımıza ediyorduk.

Raley yavaşça başını salladı. "Bu yüzden, itibarımı sarsacak bir şey planladınız."

Sis Perdesi

Britt, Columbia'dan gelen son haberin ne olduğunu öğrenmek istiyordu, ama yargıç ilk önce onun söyleyeceklerini duymak için ısrar etti.

Britt, Jay'le buluşmasıyla başlayan ve Raley'le birlikte başsavcının evinden kaçmasıyla sona eren son birkaç günün olaylarını alâlacele ve solumsuz bir şekilde anlatırken Candy Mellors on dakika boyunca onu dinlemişti. Britt bugün yargıcın zamanının kısıtlı olduğunu bildiği için birçok detayı mümkün olduğunca kısa anlatmıştı.

Britt, "Raley ve ben oradan hemen çıktık," diyerek bitirdi.

Candy sırtını koltuğa yasladı ve sanki tüm konuşmayı kendisi yapmış gibi derin bir nefes aldı. "Tanrım. Şimdi neden polise teslim olmak için reddüt ettiğini anlıyorum."

Britt başıyla onayladı.

"Raley nerede?"

"Fordyce'in onu yüzüstü bıraktığını düşünmesi için George McGowan'a blöf yapmayı umuyor. Tüm bu olaylardaki rolünü itiraf ederken ve aynı zamanda Fordyce'ı suçlu çıkarırken McGowan'ın söyleyeceklerini kaydetmek için kamerayı yanına aldı."

"Böyle herhangi bir kayıt mahkemede geçerli sayılmaz."

"Bunun farkındayım, Raley de farkında. Ama elimizde bunun olması hiç olmamasından daha iyidir."

"Fordyce'la röportajının kaseti sen de mi?"

Britt kotunun cebinden küçük kaseti çıkarıp, onu uzattı. "Fordyce bu işe kendisinin de dahil olduğunu tam anlamıyla kabullenmiyor. Ama Raley, George McGowan'ın itirafını alabilirse, o zaman başsavcının rolü açığa çıkacaktır ve onun bu konuda yalan söylediği elimizdeki bantta kayıtlı olacak bu da en azından herhangi bir savcının ona karşı açtığı davayı güçlendirir."

Yargıç başını iki yana sallayarak, "Kelle sayısı çok yüksek," dedi. "Hainliklerinin boyutu karşısında şaşırdım kaldım."

"Daha da şaşırtıcı olanı, bu yaptıklarının beş yıldır yanlarına kâr kalması."

Sandra Brown

"Bu sabah Cobb Fordyce'ın mahkeme celbine karşılık veren saldırgan ve tehlikeli görevlisinin o gece Jay'in şehirdeki evinde olduğuna emim misin?"

"Eminim. Fordyce ön kapısını açtığı ve ben, onu eşikte gördüğüm anda hafızam geri geldi. Hatırladığım bazı şeyler hâlâ bulanık. Bazı kimseler kayıp, ama onu son derece net bir şekilde hatırlıyorum, çünkü arkadaşları ona sarkıntılık ederken o kahkaha atıyordu."

"Sarkıntılık ederken mi? Bundan daha önce bahsetmemiştin."

"Bu konudan bahsetmek o kadar kolay değil." Britt, kadın katilna konuşarak yaşadıklarını anlattı.

Yargıç hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. "Bu senin için korkunç olmalı. Eğer bu adamı bir daha görürsen onu teşhis edebileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle."

"Şuna benziyor muydu?"

Britt, ona anlamsız gelen bu soru karşısında afallayarak yargıçın başıyla işaret ettiği tarafa doğru dönüp baktı.

Adam odaya hiç ses çıkarmadan girmişti ve tıpkı ona tecavüz ettiği adam gibi pis pis gülümseyerek sırttı, kapalı kapıya dönük bir halde ayakta dikiliyordu.

Yargıç, "Britt," dedi. "Sanırım Bay Smith'le tanışıyorsunuz."

29. BÖLÜM

GEORGE KENDİNDEN GEÇMİŞ GİBİ GÖRÜNÜYORDU. Raley u fark etmeden kamerayı masanın kenarına koyup kayıta bıraktı ve George'u sözle dürttü. "Benim araştırmamı durdurmak zorundaydınız, bu yüzden beni, Suzi Monroe ile tuzağa düşürdünüz."

George derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. "Jay'in fikriydi. Bir laşla iki kuş vuracaktık, Cleveland Jones'a yaptıklarımızı ortaya çıkarmayı engel olacak ve Jay'e nişanlıyla bir şans tanımış olacaktık." Kan çanağı gözünü kırptı. "Planı işe yaradı ama değil mi? Bizim Jay'imiz böyle bitiydi. Her şey her zaman onun istediği gibi olmuştur."

Raley yanında ölü kızla birlikte uyandığı sabahı, Jay'in nasıl sakın mkın kahvesini içip pazar gazetesini okuduğunu hatırladı. Genç bir kadının ölümüne sebep olduktan sonra bu kadar sakın olması takdir edilecek şeydi.

"Onu Jay mi öldürdü?"

"O, kendini öldürdü."

"Jay sadece uyuşturucuyu aldı."

"Aslında, Pat ve ben aldık." George'un yanıtı duygusuzdu. "Jay, kızı, biz de kokaini getirecektik. Anlaşmamız buydu. Jay sana ilaçlı içkiyi vermesi için ona kur yaptı. Ona bunun seni bütün gece iş üstünde tutacağını söyledi ve kahrolası tuttu da. En sonunda kendinden geçtin. Sonra biz,

Sandra Brown

ona kokaini verdik. Jay tarafından teşvik edilen o..." Yeniden hıçkırıldı. Devam etmek için kendini toplaması bir dakika sürdü.

"Ertesi sabah kız öldü ve her şey Jay'in bize söz verdiği gibi oldu. Senin hayatın iyiyken birden bombok oldu. Biz de beladan kurtulduk." George kelimeleri ağzının içinde gevelemeye başlamıştı ama söylediklerinin bilincindeydi. Kızarmış gözlerini Raley'e odakladı. "Bunu çözmen ne kadar zamanını aldı?"

"Bir süre. İlk başta bunun mümkün olabileceğini reddettim. En iyi arkadaşımın bana bunu yapabileceğine inanmak istemedim. Ne o zaman inanmak istedim, ne de şimdi istiyorum."

"Ama anlayınca, bunu atlatamadın."

"Hayır, atlatamadım."

George içini çekti. "Seni suçladığımı söyleyemem. Senin yerinde olsam, ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım. Aslında, benimle başlamış olmanı isterdim."

Belki George, Raley'nin zannettiği kadar kendinde değildi. Raley akıllı karışmış bir halde, "Seninle neye başlamamı George?" diye sordu.

"Kan davası."

"Benim..."

"Rahatladım, biliyor musun. Baba Pat o sokakta vurulduğundan beri, nasıl ve ne zaman peşime düşeceğini merak ederek sıramı bekliyorum. Jay'i ortadan kaldırma şeklinin hakkını vermek lazım. Bu çok şairaneydi adamım. O gazeteci kadını kullanmak ve ona bizim sana verdiğimiz gibi o haplardan vermek. Çok zekice. Şunu söylemeliyim ki, hepimize, bizi çok korkutan bir mesaj gönderdin.

"Jay'den sonra boku yediğimizi, işimizin bitmesinin an meselesi olduğunu anladık. Miranda ve Les bile endişeliydi, o ikisi asla korkmaz. Ama ben bunu hissedebiliyordum. Diken üstündeler, ben bir düzenbaz olarak ifşa edildiğimde ilişkilerinin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyorlar. Anlarsın ya dalyan gibi kahraman bir kocasının olması onlar için

Sis Perdesi

mükemmel bir kılıf. Ve Oğul Pat neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Elbette, senin intikamından korktuğu kadar herkesin onun homo olduğunu öğrenmesinden de korkuyor."

"George, sen neden bahsediyorsun?"

Ama adam çoktan sarhoş kafasının labirentinde kaybolmuştu. Raley'nin araya girmesi onu bu labirentten çıkaramadı. "Ama, anlayamadığımı bir şey var. Neden bu sabah Cobb Fordyce'ı hakladın? Jones'un işini bitirdiğimizde o orada bile değildi. O yangının gerçek kahramanıydı, tek kahramanıydı. Onun, Suzie Monroe'yla ilgisi de yoktu. Hatta senin bu işten sıyrılmanı bile o sağladı. Peki neden onu hallettin? Hayır, hayır, cevap vermeye zahmet etme. Boş ver. Gerçekten umrumda değil."

Aniden tabancayı kaldırdı ve namluyu çenesinin altına dayadı. Raley anında tepki göstererek masanın üzerinden atladı ve tam tetiği çekeceği sırada George'un bileğini yakaladı. Mermi ıskaladı lambride bir delik açtı.

Her ikisinin üzerinde bulunduğu sandalye arkaya devrilip ödüllerin bulunduğu cam bir dolabı kırdı. Paramparça olan cam üzerlerine yağdı. George'un atletik kabiliyetinin kanıtı olan ödüller sergilendikleri raflardan düştü. Ağır gülmüş bir kupa sert bir şekilde Raley'nin kafasına çarptı, ama Raley bunu pek fazla hissetmedi. Tabancayı ele geçirmeye çalışmakla meşguldü.

George, Raley'den çok daha ağırdı, ama Raley'nin konsantrasyonu burbondan etkilenmemişti. Tabancayı George'un elinde çevirerek ele geçirdi, ama George etli yumruğunu sertçe Raley'nin gözüne indirdi. Raley'nin kafatasının içinde şimşekler çaktı, ama yine de tabancayı bırakmadı.

George, "Bırak yapayım. Allah seni kahretsin!" diye hıçkırdı. "Bırak yapayım."

"Jones'u dördünüzün patakladığını söyledin. Ama sonra Fordyce'ın orada olmadığını söyledin."

"Tabancayı bana ver." George hüngür hüngür ağlıyor, parmaklarını Raley'nin onun ulaşamayacağı bir mesafede tuttuğu tabancaya doğru uzatıp büküyordu.

Sandra Brown

"O odada başka kim vardı George?"

"Lütfen," diye hiçkırıldı. "Tüm bunlardan yoruldum. Sadece olmuştum istiyorum."

Raley boşta kalan eliyle onu yakasından yakalayıp yukarı doğru çekti. Şimdi yüzleri birbirine iki santimden daha yakındı. "Dördüncü kıyıkimdi George?" Koca kafasının sallanmasına neden olacak şekilde onu sertçe sarstı. "Kimdi?"

"Tabii ki Candy."

Raley aniden nefes verdi. George'un kırmızı, buruşmuş suratına baktı, ama yüz ifadesinde düzenbazlık değil, yalnızca ıstırap gördü. Sanki George'un gömleğinin kumaşı ellerine batmış gibi onu bıraktı. George'un kafası yere çarpınca cam çıtırtıları duyuldu, ama o kafa derisine batan kırıklardan etkilenmemiş görünüyordu. Yan dönüp cenin pozisyonu aldı ve bir bebek gibi ağlamaya başladı.

"Tabii ki Candy."

Raley, George'un tabancasını sıkıca kavrayıp ayağa kalktı ve dönüp kapıya doğru koşmak için hazırlandı. Ama olduğu yerde donup kaldı.

En son yarı çıplak bir halde otel odalarına geri koştururken gördüğü iki adam, ellerinde tabancalarla ateş etmek için odanın içinde bekliyorlardı. Bu adamlar Butch ve Sundance idi. Şimdi her ikisinin de üzerinde pantolon vardı ve öfkeli bir kararlılık içeren ifadeleri oldukça gergindi.

"Tabancayı bırak Gannon! Hemen!"

Raley kendi hayatını ve Britt'in hayatını teslim edecek kadar güvenmediği dünyadaki tek insana, sözde arkadaşı Candy'ye, yani düşmana gönderdiği Britt'i düşündü. Britt'i Candy'ye, Britt'in asıl sakınması gerekenin Candy olduğunu bilmeden korunması için göndermişti. Onu kurtarmak için çok geçti. Kendini kurtarmak için çok geçti. Her şey için çok geçti. Ateş ederek bu işten kurtulmayı denemesi ona hiçbir şey kaybettirmezdi.

Bu düşünceler bir kuyruklu yıldız hızıyla aklından geçerken, parmağıyla tetiği kavradı.

Butch, "Silahı bırak! Sakın, bunu yapma! FBI!" diye bağırdı.

Sis Perdesi

Candy'nin Bay Smith olarak tanıttığı adam, bu odaya da Jay'in evinde olduğu gibi sessizce, aynı kibir ve tehdit havasıyla girmişti. Britt boğuluyormuş gibi bir ses çıkararak ayağa fırladı.

Candy hafifçe güldü. "Onu sahiden de hatırlıyorsun. Sana o gece dokunmaması emredilmişti, ama sen, onun orada biraz aylaklık ettiğini söylüyorsun. Acaba hanginize inanmalıyım hımm?" Cep telefonu çaldı. "Bu telefona cevap vermek için izninizi rica edeceğim." Yargıç cep telefonunu takım elbisesinin cebinden çıkarıp açtı.

Yargıç telefonu açınca Britt diğer uçtaki kişinin onu duyması ve onu kurtarmaya gelmesi ya da komşu binadaki birinin mucizevi bir şekilde sesini duyması umuduyla var gücüyle cinayet diye bağırды.

Smith anında buna tepki verdi. İleri doğru atılıp eliyle Britt'in ağzını ve burnunu kapattı sonra da Britt'in kollarını vücuduna bastırarak etkisiz hale getirdi.

Yargıç, ona kaşlarını çatıp sakın bir şekilde konuşmasına döndü. "Evet, bu varlığını belli etmeye çalışan Bayan Shelley'di. Onun icabına bakıldı. Sizin işiniz Gannon'ı bulmak."

Candy arayan kişiye Raley ve George McGowan'ı bulma ve her ikisini de ortadan kaldırma görevi verirken Britt dehşet ve artan bir korkuyla onu dinledi. "Hiç tanık bırakmayın. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama sorumlusu Raley'miş gibi gösterin. Ve beni hayal kırıklığına uğratmayın. Bu sabah zaten bir kez işin içine ettiniz."

Telefonu sertçe kapatıp cebine geri koydu. Britt'in ciğerleri hava için yanıp tutuşuyordu. Yargıç başıyla ona işaret edince, Smith elini Britt'in nefes almasına izin verecek kadar aralık bıraktı, ama çenesini tutmaya devam etti. Britt onun istese boynunu bir anda kırabileceğini biliyordu. Tiz bir sesle, "Anlamıyorum," dedi.

Candy, "Anlamıyor musun? Anlamadığın nedir?" diye sordu.

"Başından beri bunun içinde miydin?"

"Başından beri, yangının çıktığı günü mü kastediyorsun?"

Sandra Brown

Britt başını salladı.

"Evet. O günden beri bu işin içindeyim. Jay'in arayıp polis merkezine gelmemi istediği günden beri. O, McGowan ve Wickman bir dazlağı soruya çekiyorlardı ve onu korkutarak bir itiraf almak için başsavcılık bürosundan birine ihtiyaçları vardı. Fordyce müsait değildi, bu yüzden evrak çantamı kapıp oraya koştum."

"Oradaydın, Cleveland Jones'un..."

"Kafatası dağıtılırken. Ölümcül darbeyi kimin vurduğundan asla emin olamadık."

Saygı duyulan bu yargıcın soğukkanlılıkla tarif ettiği sahne Britt'in nutkunun tutulmasına neden oldu.

Candy, "Sırrı saklamayı başardık," diye devam etti. "Ama son beş yıldır adamları sıkı bir takibe aldım. Bilirsin, kadınlar daha güçlüdür. Çok daha güçlü. Her neyse, onları çok yakından izledim..."

Britt, "Suikarçı ortaklarını," dedi.

Candy gülümsedi. "Aklıma daha iyi bir kelime gelmiyor. Herhangi bir değişiklik ya da zayıflık belirtisi var mı, diye hayatlarını izledim. Jay amansız bir hastalığa yakalandığında bunu ciddiye alınması gereken bir uyarı olarak gördüm. Telefonunu dinledim. İyi de yapmışım, çünkü bir buluşma ayarlamak için seni aradığında hemen haberdar oldum. Kırmızı alarm. O ölüyordu ve cehenneme gitmekten korkuyordu. Onun neyi itiraf etmek istediğini biliyordum.

"Bu yüzden, sırrımızı sana anlatmamasını ya da anlatırsa senin bunu hatırlamamanı garantiye alacak bir plan yaptım. Aslında, seni de öldürmeliydim. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Ama o zaman, hayatta olursan işime daha çok yaracağını düşünmüştüm. Jay'in düzenbazlıklarından bıkip onu uykusunda boğarak öldürmüş onuru kırık bir eski sevgili gibi görünecektin. Plan seni baş şüpheli yapmaktı, böylece polis başka birini araştırmayacaktı. Her şey plana uygun gitti." Sinsi gülümsemesi yüzünden silindi. "Sonra sen kaybolmuş numarası yaptın."

Sis Perdesi

"Raley, beni evimden kaçırdı."

Bu söylediği karşısında afallayan Candy gözlerini ona dikti ve sonra gülmeye başladı. "Dalga geçiyorsun. Kurallara uygun yaşayan Raley Gannon mı? Seni kaçırdı, öyle mi?"

Britt başını salladı.

Yargıç gülerek, "Bak sen şu işe. Ormanda geçirilen o yıllar uyuyan ilkel içgüdüleri ortaya çıkarmış olmalı," dedi. Britt'e göz kırpıp, "O hayvani dürtüler yatakta da egemen oluyor mu? Jay'in yeteneklerini biliyoruz, çünkü bu konuda hep böbürlenirdi. Ama ben hep Raley'ninkileri merak etmişimdir. O, Jay gibi sırlarını ifşa etmez. O güçlü ve sessiz tiplerdendir."

İşaret parmağını muzipçe sallayarak, "Uzun zamandır yüzeyin altında bazı güçlü dip akıntıları olduğundan şüpheleniyorum. Haklı mıyım?" Britt aklıyla bir çıkış yolu, hayatta kalmanın bir yolunu ararken yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak onun gözlerinin içine baktı.

Yargıç, "Benimle paylaşmayacak mısın?" dedi. "Ah, peki. Fark etmez." Saatine baktı. "Bu işi hızlandırmalıyım. Nerede kalmıştım?"

Britt, "Raley'nin ilkel içgüdüleri," dedi. "Nehire dalıp beni boğulmaktan kurtarıncı çok işine yaradı."

"Ah. Kurtarıcı. İşte, bu benim tanıdığım Raley'e benziyor. Nehire uçtuğunu nereden biliyordu?"

"Ben..."

"Boş ver. Uzun bir hikâye için zamanım yok."

"Yoğun programını engellediğim için özür dilerim."

"Alaycılığa başvurma Britt. Bu seni şirin göstermiyor." Yargıç biraz durduktan sonra, "Çok eskiden beri arkadaş oldukları düşünülürse, Raley'nin Jay'in cenazesine katılmak için saklandığı yerden çıkması beni pek şaşırtmadı. Orada oluşu, George'u bir kenara çekip ima ettiği birtakım şeylerle onu endişelendirmesi dışında, canımı fazla sıkmadı. Sonra senin yeniden ortaya çıkman büyük bir şok oldu. Seninle işimin bittiğini düşünüyordum."

Sandra Brown

"Avukatımla yaptığım telefon konuşmasını mı dinledin?"

"Onun telefonunu dinliyorduk, evet. Senin ona, Jay'in ölümüyle polis merkezi yangını arasında bir bağlantılı olduğunu söylediğini duyunca çok hızlı hareket etmem gerektiğine karar verdim. Burada bulunan Bay Smith, senin Combahee Nehri'ne gömülmeden sorumludur."

"Ve orada bulunursam, bu bir intihar gibi görünecekti."

"Plan buydu ama şimdi anlıyorum ki, çok fazla şey şansa bırakılmış. Bu işi başardığımızı zannediyordum ve Oğul Pat'in evine Raley'le yaptığınız sürpriz ziyarete kadar senin hayatta olduğundan haberdar değildim."

"Bunu sana, Pat mi haber verdi?"

"Siz oradan ayrıldıktan hemen sonra. Benden çok korkar. Çünkü çenesi tellerle tutturulmuş bir halde hastane odasında yatarken eğer Cleveland Jones'un tutulduğu o sorgulama odasında benim de bulunduğumu herhangi birine söylerse, babasının kara bir leke olarak gördüğü ve gizli tutmak için adam öldürdüğü homoseksüelliğini ifşa edeceğim konusunda onu uyarmıştım."

"Benim bunu unuttuğum ve benden kurtulduğu yanlışlığına düşmesin diye ona bunu belirli aralıklarla hatırlattım. Düşün günü, eğer bana ihanet ederse sahte evliliğini mahvedeceğimi söyledim. Bebekleri doğduğunda elimde oyuncak ayılarla hastaneye gittim ve olanları başka birine anlattığı takdirde çocuklarına zarar vermekle tehdit ettim."

Britt, "Sana inanmasını sağlamışsın," dedi. "Hiçbir şey söylemedi."

"Aferin ona."

Britt, yargıcı ne kadar uzun konuşursa, kaçma şansı o kadar yükseldi. Ama nasıl kaçacaktı? Arkasında duran Smith bir duvar kadar sağlamdı. Onun elinden kurtulsa bile kapıya ulaşamazdı.

İleri anlabilir miydi? Odada sadece bir pencere vardı ve o da tam Candy'nin arkasındaydı. Metal ya da ahşap bir çerçevesi olmayan, sabit tek camlı bir pencereydi. Ama altı katlı bir binanın en üst katındaydılar. Eğer, mucize eseri, Smith'in elinden kurtulup kendini pencereden aşağı atabilir-

Sis Perdesi

se, bu yükseklikten atladığı takdirde kurtulabilir miydi? Büyük ihtimalle hayır. Ama nasıl olsa ölecekti, bu yüzden bu riske girmeye değerdı.

Ama, henüz değil. Tüm hikâyeyi öğrenmeden bunu yapmayacaktı. Hikâyeyi öğrenmek. Bu onun işiydi, öyle değil mi?

Raley, onun kendisini yeteri kadar takdir etmediğini, her yerde bir yıldız olabileceğini söylemişti. Bu son röportajı onun için yapacaktı.

"Yangın günü binadan nasıl kaçtın?" diye sordu.

Yargıç bir kahkaha attı. "Yangını Jay çıkardı ve Jones'u odada yalnız bıraktık. Orada kalmama gerek yoktu, o yüzden oradan hemen ayrıldım. Duman kokusunu aldığımda ve çalmaya başlayan alarmı duyduğumda ancak yarım blok ilerleyebilmişim. Alevleri izlemek için binaya doğru koşuşturan seyirci kalabalığına katıldım. Kimse oradan az önce ayrılmış olduğumu fark etmedi."

"Ve bunu arkadaşların da söylemeyecekti."

"Bunu söyledikleri anda kendilerini de ele vermiş olurlardı."

"Suzi Monroe olayını düzenlemelerine yardım ettin."

"Raley'e bunu yapmış olmaktan her zaman üzüntü duydum. Gerçekten." Gür kaşlarının arasında pişmanlığını neredeyse inanılır kılan dik bir çizgi belirdi. "Çocukken bana hep iyi davranırdı. Ben güzel ya da popüler kızlardan değildim. O ve Jay, benimle çok dalga geçerdı, ama Raley'nin sataşmaları Jay'inkiler kadar acımasız değildi. Raley, bana karşı hep kibar olmuştur."

"Ve sen, onun nezaketinin karşılığını bu şekilde ödedin? Onun itibarını sarsarak ve hayatını mahvederek?"

Alnındaki çizgi kayboldu ve omuzlarını silkti. "Söylediğim gibi Britt, ben hiçbir zaman popüler biri olmadım. Ve kariyerimde yükselmem gerekiyordu. Daha doğrusu, kariyerimi yaratmam gerekiyordu."

Britt, "Bu insanları öldürmek anlamına gelse bile," dedi. "Cleveland Jones. Suzi Monroe. Baba Pat Wickham. Sanırım, ara sokaktaki o vurulma olayını da sen düzenledin."

Sandra Brown

"Ruhen yıkılmıştı ve dağılmak üzereydi. İtiraf etmesinden korkuyordum." Omzunu silkti ve Britt'in arkasında duran Smith'e bakıp, "İten parakeni yaptım," dedi.

"Jay ve McGowan tam vaktinde gerçekleşen bu vurulma olayı hakkında ne düşündüler?"

"Bilmiyorum. Hiç sormadım. Bunun korkunç, ama iyi bir fırsat olduğunu düşünmüş olabilirler. Benim bu olayla bir ilgim olduğunu düşünmüş olabilirler, ama hangisi olursa olsun, hepimiz bu korkunç bir trajediymiş gibi davrandık ve bu konuda hiç konuşmadık."

Britt zaman kazanmaya çalışarak, "Yani sır birkaç yıl daha gizli kaldı. Sonra Jay hastalandı. Jay konusunda ne yapılması gerektiğini George'dan danıştın mı?" dedi.

Candy başını iki yana salladı. "George çok fazla içiyor. Sarhoş oluydu. Miranda'ya anlatmama konusunda ona güvenemezdim. Bu yüzden, yavaşça tek başıma hareket ettim. Yani, Bay Smith ve ortağı Bay Johnson hakkında de yalınzımdım."

"Bay Johnson. Fordyce'ın evine gelen adam."

"Ta kendisi. Ama gerçek adının Johnson olduğuna emin değilim."

"Onları sarı sayfalardan mı buldun? Yoksa, şehrin internet sitesinde ki ilanlardan mı?"

Candy kıkırdadı. "Yeraltı ilanlarından diyelim. İhtiyacım olduğunda çok işe yarıyorlar. Jay'le Wheelhouse'da buluştuğun gün St. Louise'ile buraya uçtular."

"Ve bu sabah Johnson, Fordyce'ın celbine hemen karşılık verdi."

"Başsavcının telefonunu dinliyorduk ve onun sekreterini arayıp ve Raley'e refakat etmesi için bir kongre binası koruması göndermesini istediğini duyduk. Şanslıydım ki, sizi neden kilit altında tutmak istediğini sekreterine söylemedi. Johnson'un kongre binasında, saat on birdeki randevunuza gelmenizi bekliyor olması benim için daha da büyük bir şanstı. Hemen Fordyce'ın evine gitti ve istenen koruma rolünü oynadı."

Sis Perdesi

Britt, Raley'nin kongre binasına girmeden önce pusuya düşürüleceklerini söyleyişini ve Johnson'ın neden üniforma giymediğini açıklayışını hatırladı. Ama kafası karışmıştı. "Bana Cobb Fordyce'ın Johnson'ın koruma olduğuna inandığını mı söylüyorsun?"

Yargıç öfkeyle, "Tanrım Britt," dedi. "Hâlâ anlamadın mı? Cobb Fordyce'ın ne Cleveland Jones, ne de Suzi Monroe ile bir ilgisi var. Sana ve Raley'e söylediği her şey doğru." Bandı cebine atarken gülümsedi. "Kimse senin bu kaydınızı izlemeyecek olması ne kötü. Büyük ihtimalle, başsavcımızın parlak anlarından birini yakalamıştır. Bu çok dokunaklı. Öleceğini düşünürsek."

Britt, "Dur biraz!" diye bağırdı. "Ölecek demekle neyi kast ediyorsun?"

"Oh, Tanrım. Tüm bu heyecan arasında, sana siz kaçtıktan sonra Johnson'ın onu başından vurduğunu söylemeyi unuttum. Sen ve Raley cinayete teşebbüsten aranıyorsunuz."

Britt kulaklarına inanamayarak yargıcın Cobb Fordyce'ın tehlikeli tıbbi durumunu anlatışını dinledi. Fordyce, o ve Raley'e gerçeği söylemişti. Bu çirkin hikâyenin temeline inene kadar onları korumak istemişti.

Sonra, Cassandra Mellors tarafından gönderilen müstakbel katiline kapıyı açmıştı.

Candy, "Gerçek kongre binası koruması eve vardığında, Bayan Fordyce'ı antrede, başsavcının kanlı başını kucığına almış, isterik bir şekilde çığlıklar atar halde buldu," diye devam etti. "Bu çok dramatik bir hikâye doğrusu. Bu haberi senin yapamaman ne kötü. Ama yine de ünlü statüsündesin Britt. Sen ve Raley yeni Bonnie ve Clyde'sınız.

"Fordyce yaşasa bile, şüphesiz önemli bir beyin hasarı olacak. Kimse onu Johnson'ın vurduğunu öğrenemeyecek. Büyük ihtimalle, şimdiye kadar çoktan George ve Raley'nin icabına bakmıştır."

Britt istemdişi bir inilti çıkardı.

Candy dudaklarını büzerek, "Bu filizlenen bir aşkı berbat mı etti?" diye sordu. "Ne kadar yazarık."

Sandra Brown

Tam o sırada yargıcın cep telefonu tekrar çaldı. Telefonu cebinden çıkardı. Yargıç telefonu açar açmaz, Smith eliyle Britt'in ağızını kapattı.

Candy telefona, "Ever?" diye cevap verdi. Dinlerken yüzünde kıvrıman bir gülümseme belirdi. "Bu harika bir haber! Ne zaman arayacak? İyi. Hemen orada olacağım." Telefonu kapadı. "Senato şimdi oylama yapıyor. Yeni federal bölge mahkemesi yargıcı ben oldum."

Kelimeleri, sanki bu habere pek inanamıyormuş gibi fısıltıyla söylüyordu. Sonra Britt'in bakışıyla karşılaştı. "Anlıyorsunuz. Kariyer saldıran bir kadın olarak beni anlıyorsunuz Britt. Erkeklerin dünyasında yaşıyorum. Ben yapmam gerekeni yaptım."

Britt başını hızla geri çekince, Smith'in ağzını kavrayan elinden kurtuldu. Sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, "Bu işten paçayı kurtaramayacağım. Bunu bilersin. Er ya da geç..."

"Özür dilerim Britt. Olacaklar hakkındaki fikirlerini dinlemek istedim, ama Başkan beş dakika içinde tebriklerini sunmak için beni arayacakmış ve medya bu olayı haber yapmak için odamda toplanıyor." Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Bu senin için büyük bir hikâye olurdu. Meslektaşlarının arasında olamayacağın için üzgünüm. Bunu içtenlikle söylüyorum, çünkü aslında senden hoşlanmıştım ve iş ahlakına hayran kalmıştım. Keçi ke, Jay'e o gece için başka planların olduğunu söylemiş olsaydım."

Ondan ölmüş gibi bahsetmesi Britt'in gözünden kaçmamıştı. Kullu korkuyla çarpmaya başladı.

Ama yargıç, Smith'e, "Bu işi sessizce hallet. Cesedin icabına bu gece bakarsız," deyip, kapıya doğru yürürken tam bir soğukkanlılık timsaliydi.

Çıkmak için kapıyı açtığı anda karşısında iki adam buldu.

İçeri dalan adamlar, golf tişörtlerinin üzerine kurşun geçirmez siyah yelekler giymiş ve yere yatmalarını emredip çekilmiş tabancalarını omzadan gezdirerek kendilerini federal görevli olarak tanıtmışlardı, ama Britt yine

Sis Perdesi

de onları tanıdı. Arkalarından, polis teşkilatından bir sürü SWAT menuuru saldıran giysileri içinde odaya daldı.

En arkada ise Raley vardı. O da kurşun geçirmez bir yelek giymişti.

Smith, Britt'i bıraktı. Britt saldırı tüfekleriyle yere yatmalarını işaret eden adamların dediğini yaptı. Smith yere yatmadı ya da olduğu yerde kalmadı, bunun yerine sırtındaki silaha uzandı. SWAT görevlilerinden biri üzerine atlayıp onu yere devirdi, sonra onu yüzü koyun yatırdı ve tabanca kılıfının içindeki silahını aldı. Siyahlar içindeki adamlardan bir başkası Smith'in yanına çömeldi ve dizini onun kürek kemiklerine bastırıp ellerini kelepçeledi.

Raley hemen Britt'e koştu. Britt, onun güçlü elleriyle kendisini ayağa kaldırdığını hissetti. "İyi misin?"

Britt başını sallayıp, "E...evet..." diye kekeledi.

Candy Mellors yüzünü duvara çevirip üzerini arayan FBI ajanına küfürler savuruyordu. "Sen deli misin? Başkan birazdan beni arayacak. Senato..."

Raley'nin Butch adını taktığı adam onu kendine doğru çevirdi. "Başkan tebriklerini bildirmek için aramayacak, yargıç. Birkaç saat önce patronumdan bir telefon aldı. Müdür, ona iddia edilen suç eyleminiz hakkındaki yakında tam bir açıklama yapılacağını söyleyip adaylığınızı geri çekmesini tavsiye etti. Başkan da onun tavsiyesine uydu."

Candy gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, önce ona, sonra Raley ve Britt'e baktı. Sonra tekrar ajana bakıp, "Ama atamamı onayladılar. Sekreterim biraz önce aradı ve dedi ki..."

Ajan, "O telefon, yaklaştığımızı gizlemek için bir numaraydı," dedi. "Bugün bir oylama yapılmadı. Yapılmayacak da. Asla." Ona haklarını okumaya başladı.

Raley, Britt'e sarılarak onun ayakta durmasına yardımcı olurken bir yandan da kollarının üst kısımlarını okşuyordu. Alçak sesle, "Seninle uğraşan o muydu?" diye sordu. Britt, onun sert bakışlarını Bay Smith olarak tanıdığı adama doğru takip etti.

Sandra Brown

"Evet."

Raley, onu nazikçe kenara itip kararlı adımlarla adama doğru ilerledi. Britt endişeyle, "Raley?" diye seslendi.

İki SWAT görevlisinin arasında duran Smith başına bir şey gelmeyeceğini düşünüyor olmalıydı. Raley'nin geldiğini gördü ama tek yaptığı onun imalı bir şekilde sırtmak oldu.

Raley ayağını yukarı doğru savurup onun bacaklarının arasını tekmelediğinde ve yerden birkaç santim havalanmasına neden olduğunda tamamen hazırlıksızdı. Acıyı sisteminde hissetmesi bir iki saniye aldı. Sonra tüm vücudu sarsıldı, bir kız gibi çığlık attı ve yüzüstü yere yıkıldı.

Sundance, "Bu kadar yeter Gannon!" diye bağırdı. "Geri çekil."

Ama Britt, Raley'nin ajanı duyduğunu sanmıyordu. Duyduysa da onun kulak asmamıştı, çünkü geri çekilmek yerine, dikkati dağılan ajanın elinden kurtulan Candy'yi tutmaya çalıştı. Candy kendini, Britt'in kendisi için bir kaçış yolu olarak düşündüğü pencereye attı ve tuzla buz olan pencere-den aşağı atladı.

Raley hemen onun arkasından atladı.

Britt dehşet içinde boş pencereye bakakaldı.

30. BÖLÜM

RALEY PENCEREDEN ATLAYIP ÜÇ METRE AŞAĞIDAKİ zemine düştü.

Bu eski binayı iyi tanıyordu, çünkü o ve itfaiyeci arkadaşları burada tatbikat yapmışlardı. Broad Caddesi'nin şehrin en eskilerinden biri olan bu blokunda, binalar birbirlerine çok yakındı, arka tarafları birleşip tuğla duvarlardan ve yamalı yorganlara benzeyen damlardan oluşan bir labirent oluşturuyordu. Raley bu binayla bitişiğindeki bina arasında yalnızca on santim olduğunu ve altıncı kattaki pencereden atladığında diğer binanın damına düşeceğini biliyordu.

Çatı kaplaması eski, yumuşak ve tehlikesiz bir düşüşe elverişliydi. Ama Raley ayağa kalkmaya çalıştığında, dengede durmakta zorlandı. Çatı kenarında sendeleyerek yürüyen Candy'e seslendi.

"Dur. Biraz konuşalım."

Candy arkasını aşağı yukarı on beş metre olan boşluğa verip Raley'e doğru döndü. "Konuşacak bir şey yok."

"Çok şey var."

FBI ajanı, onun ellerini arkadan değil de önden kelepçeleme nezaketini göstermişti. Raley pencere camının kestiği bu ellerin kanadığını fark etti. Saçlarında da cam kırıkları vardı. Candy damın üzerine düşünce çorapları yırtılmış ve dizleri parçalanmıştı. Bu yaraların farkındaysa bile hiç belli etmiyordu.

Sandra Brown

"Konusacak bir şey kalmadı, Raley. Her şeyi biliyorsun. Senin bulunduklerini kız arkadaşın biliyor." Biraz duraksadıktan sonra, "Biliyor muşsun aslında mutlu sayılırsın. Senin adına. Onun adına. Sana yaptıklarını ve sonra bir şans hak ediyorsun."

"Neden bunu yaptın Candy? Nasıl yapabildin?"

"Çünkü Raley lanet olası yangın hakkında sorular sorup duruyordun. Ve dazlak hakkında. Seni de öldürmek dışında *bir şeyler* yapmalıydık. Yoksa, vazgeçmeyecektin."

Raley alçak sesle, "Sen de vazgeçmedin," dedi. "Hepsini öldürdün. Baba Pat'i. Jay'i. *Arkadaşın* Jay'i."

Candy acı acı güldü. "Bu işe bir kez bulaşmıştım. Kendimi ve kızı yerimi korumak zorundaydım."

"Artık vazgeçebilirsiniz." Onu atlamaya teşvik etmemek için her seferinde küçük adımlar atıyordu. Hareketleri ya da mimikleri ürkütücü değildi.

Candy'nin bakışları onun arkasındaki bir şeye takıldı. Raley dönüp omzunun üzerinden baktı. İki SWAT memuru pencereden sarkıtılan iplerle binanın yan tarafından aşağı inmiş, tüfeklerini Candy'ye doğrultmuş bu halde dış duvarda bekliyorlardı.

Raley, "Geride durun!" diye bağırdı. Her ikisi de hareket etti, ama tüfeklerini indirmediler. Raley daha yumuşak bir ses tonuyla, "Onunla konuşmama izin verin," diye yalvardı. Candy'ye dönüp, "Bu adamlara bu zevki tattırma. Teslim ol. Her şey bitti."

Candy omzunun üzerinden aşağı bakarak, "Sanmıyorum," dedi.

Raley çatının kenarından aşağıda neler olduğunu göremiyordu ama tahmin edebiliyordu. Polisin meraklı izleyicilere geri çekilmelerini söylediğini duyabiliyordu. Sirenler ambulansların yaklaştığını haber veriyordu. Muhabirler ve kameramanlar bu gösteriyi en iyi izleyebilecekleri noktaları kapmaya çalışıyorlardı.

Candy, onun tahmin ettiklerini onaylayan bir şey söyledi. "Bugün için planladığım haber tam olarak bu değildi."

Sis Perdesi

Raley arkasında bot gıcırtdıran duyunca, SWAT görevlisinin sinsice yaklaştığını anladı, ama harekete geçmiyorlardı. Candy'yi atlamaktan vazgeçirmesi için Raley'e biraz daha zaman tanıyorlardı. Ama Candy'nin üzerine atlamak için daha ne kadar bekleyeceklerdi? Candy'nin kendü şartlarıyla bu konuşmayı bitirmeye karar vermesine daha ne kadar zaman vardı?

Candy, "Başkanlık atamasından buralara," diye mırıldandı.

"Senin için işlerin bu şekilde sonuçlanmasına üzgünüm, Candy."

Candy, ona döndü ve yüzünde alaycı bir ifadeyle, "Pek sanmıyorum," dedi.

“Evet, gerçekten. Gerçekten üzgünüm. Her şey için üzgünüm, Pat’in parkta saldırıya uğrayıp bir nefret suçu kurbanı olmasıyla başlayan her şey için.”

Pervane sesleriyle bir helikopterin yaklaşmakta olduğunu fark ettiler. Candy damların üzerinden bakıp helikopterin alçaldığını ve SWAT görevlilerinin komşu damların üzerinde pozisyon aldığını gördü.

Candy tekrar ona doğru dönünce Raley olduğu yerde donakaldı. Candy'nin dikkatinin dağılmasını kendi lehine kullanıp bebek adımlarıyla ona yaklaşmıştı ve şimdi ondan yaklaşık bir buçuk metre uzaktaydı. aralarında neredeyse bir kol boyu mesafesi vardı.

"Kaçamam, öyle değil mi Raley?"

Raley başını iki yana sallayıp bir adım daha attı. "Hayır, ama ölmek zorunda değilsin."

“Hayır, anlamıyor musun, zorundayım. Elde etmek için didindiğim her şeyi kaybettim. Artık yaşamamın ne anlamı var?”

Ve bunu söyleyip kendini geriye doğru attı.

Raley ileri doğru atıldı. Çatının kenarına sertçe düşünce sol kol kemiği kırıldı. Acı onun haykırmasına neden oldu. Belki de hazdan haykırmıyordu, çünkü sağ eliyle Candy'nin sol elini yakalamayı başarmıştı. Kolundaki ağrıyı hiçe sayıp tüm gücüyle tutundu. Kenardan aşağı baktı ve Candy'nin havayı ve tuğla duvarı tekmeleyerek onun elinden kurtulmaya çalıştığını gördü.

Sandra Brown

Candy, "Bırak beni Raley," diye bağırdı. "Tanrı aşkına, beni bırak! SWAT görevlileri Raley'nin iki yanına gelmişlerdi. Biri tüfeğini bırakıp eliyle Candy'nin koluna uzandı. Ama ona yetişemiyordu. Artık, onu tutmaya devam edip etmemek Raley'e kalmıştı. Candy'nin elindeki kesiklerden akan kanlar elipi kayganlaştırmış ve onu tutmayı neredeyse imkansız hale getirmişti ama Raley tüm gücüyle onu tutmaya devam etti.

Onun elinden kurtulma çabalarını ikiye katlamış olan Candy, "Raley, lütfen," diye inledi.

Raley'nin avucunun içindeki kanlı kaygan deri birkaç milim aşağı kaydı. Onu tutmak için harcadığı güç yüzünden Raley'nin omzu acıyla yanmaya başlamıştı. Sol kolu kullanılmaz haldeydi ve büyük bir acıyla sızlıyordu. Ama Raley dişlerini sıkarak tutundu.

Candy, "Bırak!" diye bağırdı. "Senin hayatını mahvettim, aptal!"

O anda, Raley'nin aklına elini açmamak için tek bir neden gelmedi.

Göz göze geldiler. Raley, Candy'nin gözlerinde kendi hayatı onun iltihabeti yüzünden paramparça olduğunda hissettiği çaresizliği gördü. Hırsı sayesinde hayatını mahvetmişti ve gelecekle ilgili bütün umutlarını yok etmişti.

Raley, onun gözlerinin içine bakarken, Candy'nin elinin gittikçe aşağı kaydığını ve avucundan kurtulduğunu hissetti.

Özel FBI ajanı Miller, "Sanırım hepsi bu kadar," dedi. Sessizce ortığı, Özel Ajan Steiner'a danıştı ve o da onayladığını belirten bir şekilde başını salladı.

Miller namı diğer Butch kamerayı kapattı. "Teşekkürler, Bay Gannon. Bunu bu gece yapmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Ama yarın sabaha kadar bekleyebilirdi."

Raley, "Bu işi bir an önce bitirmek istedim," dedi.

"Baylar?" Miller, Raley'nin yeminli ifadesine katılmak için davet edilen Clark ve Javier'e döndü. Tutanak tutulurken birbirleriyle on kelime bile konuşmamışlardı.

Sis Perdesi

Clark, "Kaydın bir kopyasını ne zaman alabiliriz?" diye sordu.

Miller, "Yarın sabah ilk iş." diye karşılık verdi.

Javier ayağa kalktı ve tek bir kelime etmeden kapıya doğru yürüdü. Clark başıyla onlara selam verip ortağının arkasından dışarı çıktı.

Raley alçak sesle, "Aşağılık herifler," dedi.

Dedektiflerin kabalığı karşısında soğukkanlılığını kaybetmiş görünen Miller, "Onların davasına ne zaman karşısak rahatsız olurlar," dedi.

Raley federal ajanların onlara taktıkları isimler hakkında ne düşüneceklerini çok merak ediyordu. Her iki isim de tuhaf bir şekilde adamlara yakışıyordu ...en azından iki kafadann filmde çizilmiş portlerine. Miller bahacan olardı. Steiner daha suratsız. Keskin gözleri vardı ve gözünden hiçbir şey kaçmıyor gibiydi. Görüntüslü yüzünden çok kolay bir kiralık katille karıştırılabilirdi.

Steiner son birkaç dakikadır Raley'i yakından inceliyordu. "Çok iyi görülmüyorsun," dedi.

Raley bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu öğleden sonra yaşanan dramatik olayların geçtiği yerden sadece birkaç blok uzakta bulunan Meeting Sokağı'ndaki FBI ofisinin küçük bir odasına tıkmışlardı.

Uzun görüşme başlamadan önce aynadaki yansımasına bakmıştı. Teni çok solgun görünüyordu. Sol kolu alçıya alınmıştı ve bir kol askısıyla desteklenmişti, avuçları çatının üzerine düştüğünde sıyrılmıştı, kınlan cam yüzünden kollarında ve yüzünde kesikler vardı. George McGowan, onu şiş ve zonklayan bir mor göz sahibi yapmıştı.

Bir hafta önceki haline hiç benzemiyordu, ama tüm bu değişikliğin nedeni sadece bugün yaşadığı fiziksel mücadeleler değildi. Sakalını ya da saçlarını kesmesi de değildi. Gerçek değişim onun içindeydi. Değişim, beş yıl önce olanların sonunda açığa kavuşturmasıyla ilgiliydi. Ve yanında oturan, onun direncinin azalışını ve her şeyi dikkatle izleyen Britt'le de çok ilgiliydi.

Sandra Brown

Britt, "Dayanabiliyor musun?" diye sordu, onun için endişelendiği çok belli oluyordu.

"Evet." Raley, onun yeminli ifade boyunca tuttuğu elini sıktı. Yaklaşık üç saat boyunca kameraya konuşmuş ve George McGowan'ın malikanesinden zamana karşı yapılan yarışta yarım yamalak verdiği bilgileri tekrar ederek FBI ajanlarına ve iki Charleston Polis Teşkilatı dedektifine tüm hikâyeyi anlatmıştı.

George'un çalışma odasında, katil olduklarını sandığı iki adamın arasında federal ajan olduklarını anlaması birkaç saniyesini almıştı. Ona söylendiği gibi George'un tabancasını yere bırakmış, ama Candy Mellors'ın birçok cinayetin azmettiricisi olduğunu -bunu zaten anladıklarını öğrenince çok şaşırmıştı- ve Britt'in hayatının tehlikede olduğunu çok kısa bir sürede içinde anlamalarını sağlamaya çalışmıştı.

Hemen harekete geçen Steiner, George'u gözaltına alacak görevlilerin gelmesini bekleme görevini üstlenmişti. Bu arada Miller hemen şehre doğru yola çıkmış ve yolda polisi kriz durumundan haberdar etmiş, bu durumu hiçbir ölüm olmadan sonlandırmayı umut ettikleri bir operasyon düzenlemişti.

Raley, Miller'la birlikte gitmekte ısrar etmiş, eğer ajan, onu yanında götürmeyi kabul etmezse, kendi arabasıyla onu takip edeceğini söylemiş. Bunun üzerine Miller teklifi kabul etmişti. Bu yolculuk sırasında -ona son derece uzun gelmişti- Raley ona George'un itiraf ettiği her şeyi kabataslak anlatmıştı.

Son yüz seksen dakika boyunca daha ayrıntılı bir ifade vermiş ve ajanların birçok sorusunu cevaplamıştı. Miller'ın bir sorusu daha vardı. "Siz ve Bayan Shelley güçlerinizi nasıl birleştirdiniz?"

"Onu kaçırdım."

Miller ve Steiner kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Steiner, "Bunu bize açıklayabilir misiniz, Bay Raley?" dedi.

"Bu gerekli mi?"

Sis Perdesi

Ajan, "Siz bana söyleyin," dedi. "Gerekli mi?"

"Hayır."

İki ajan tekrar bakiştılar. Steiner omzunu silkti. Raley ve Britt omuz omuza, yan yana oturdukları için Raley, ajanların onu federal bir suç işle-mekten tutuklayacaklarını pek sanmıyordu.

Raley, "Benim size bir sorum var," dedi. Oradan çıkmaya hazırdı. Ko-lu zonkluyordu, gözü başının ağrımasına neden oluyordu, bir ağrı kesiciye daha ihtiyacı vardı, ama bu toplantının hem ajanların, hem de kendisinin tüm soruları cevaplanmadan bitmesini istemiyordu. Yarın sabah uyanıp, bir soru cevap turu daha yaşamak istemiyordu.

"FBI bu işe nasıl karıştı?"

Miller açıkladı. "Bir yargıç federal bölge mahkemesi için aday gös-terildiğinde rutin araştırmalar yürütölür. Cassandra Mellors'ın adli sicili takdire şayan ve son derece düzgün. Zaten aday gösterilmesinin nedeni de bu. Kimse çarpık bir şey bulmayı beklemiyordu.

"Ama en zeki veri analistimiz, onun isminin Suzi Monroe'nun ölü-müyle ilgili araştırmayla dolaylı yoldan bağlantılı olduğuna dikkatimizi çekti. Buradan yangını, yangının kahramanlarını ve -hay Allah- kundak-çılık araştırmacısının aşırı dozdan ölen kızla olan bağlantısını öğrendik. Yangından bir yıl sonra bu kahramanlardan birinin bir ara sokakta vurul-duğunu ve bu cinayet davasının çözöllemediğini öğrendik.

"Böylece elimizde iki esrarengiz ölüm vardı ve çok ilginç bir şekil-de her ikisine de aynı kişilerin adı karışmıştı. Dolaylı yoldan karışmış ol-salar da, biz bunun ilginç olduğunu düşündük. Böylece, derinleri kazma-ya ve Jay Burgess'i, George McGowan'ı ve Yargıç Mellors'ı araştırmaya başladık."

"Bu yüzden o gece Wheelhouse'taydınız."

Miller, Britt'e başını salladı. "Burgess'in hasta olduğunu ve fazla öm-rü kalmadığını biliyorduk, ama yine de onu izliyorduk. Onu bara kadar ta-kip ettik. İkiniz buluşunuz, sonra iyi anlaşılan bir çift gibi birlikte oradan

Sandra Brown

ayrılıp evine gittiniz.” Utanarak Raley’e baktı. “Steiner ve ben, onun gırtl bir kadınla biraz zaman geçirmeye hakkı olduğuna karar verip o gecelik işi paydos ettik.”

Raley, ajanların bu kararları için bir pişmanlık duyduklarını hissedebiliyordu.

Britt, “Jay öldürüldükten sonra neden ortaya çıkıp yerel polise gırtl bir soruşturma yürüttüğünüzü söylemediniz?” diye sordu.

Steiner, “Şey,” dedi. “Tek bildiğimiz, sizin bir sevgili kavgası ettiğinizi ve onu boğmuş olabileceğiniz. Bunun diğere meseleyle bir ilgisi olmayabilirdi. Bu Charleston Polisi’nin yetki alanı, onların soruşturması ve onların cinayeti.”

Miller, “Ayrıca,” dedi. “Elimizi göstermek istemiyorduk. Yargıç Melors işin içindeyse, onun araştırıldığını hissedip izlerini silmeye çalışmasını istemedik. Ve Burgess bir polisti. Polisler kendi içlerinden birini -bu kişi ölmüş bile olsa- korumak için tuhaf şeyler yapabilirler. Eğer biz federallerin kahramanlarından birinin üzerine çamur atmaya çalıştığımızı düşünselerdi, sizce bize ne kadar yardımcı olurlardı?”

Steiner, “Ama sonra siz kayboldunuz,” dedi. “Ve bu bizi harekete geçirdi.”

Britt, “Tutuklanmamak için kaçtığımı düşünmediniz mi?” diye sordu.

“Bu aklımızdan geçti, ama geçmişini araştırdık. Tertemiz çıktı. Adam boğacak bir bayana benzemediğin gibi, kaçacak bir tipe de benzemiyordun.”

“Böyle düşündüğünüz için teşekkürler,” dedi.

Miller, “Açıkçası, en kötüsünün olmasından korktuk,” dedi. “Birilerinin seni tamamen ortadan kaldırmış olmasından.”

Raley, “Bu birileri arasında ben de var mıydım?” diye sordu. İki ajan da bu meydan okumaya karşılık vermedi, ama Raley vazgeçmeyecekti. “Britt kaybolduğunda beni aramaya geldiniz. Neden? Kulübemi neden aradınız?” Britt ve o, onları kulübede gördüklerini çoktan itiraf etmişlerdi.

Sis Perdesi

"Seninle eski arkadaşların Jay ve Candy hakkında konuşmak, ağzını aramak ve onlar hakkında neler düşündüğünü öğrenmek istedik."

Raley küçümseyen bir tavırla, "Külahıma anlatın," dedi. "Eğer konuşmak isteseydiniz, ben gelene kadar oralarda takılırdınız."

Yalanı ortaya çıkan Miller kızardı. Steiner elini ağzına götürüp öksürdü. "Pekâlâ, Burgess cinayetiyle bir ilgin olabileceğini düşündük."

Raley, "Ve Britt'in ortadan kayboluşuyla," dedi.

Steiner başını salladı. "Bu da var. Okuduğumuz ve duyduğumuz onca şeyden sonra Bayan Shelley dahil herkesten intikam almak istemiş olabileceğini düşündük. Bir sebebin vardı ve biz de imkânın olup olmadığını kontrol etmek istedik."

"O gün elinizde arama emri var mıydı?"

"Hayır, ama içeri girmek için makul bir nedenimiz vardı."

"Neymiş o?"

"Pencerelerden içeri baktık ve yatağının üzerine saçılmış kadın giysileri gördük. Yeni giysilerdi. Bazıları hâlâ alışveriş torbalarının içindeydi. Senin hakkında küçük bir araştırma yapmıştık ve şu anda hayatında bir kadın olmadığını öğrenmiştik. Bu yüzden kıyafetleri görünce içeri girip kontrol etmemiz gerektiğini düşündük."

Steiner gülerek, "Görünüşe bakılırsa, içgüdülerimizde haklıymışız," dedi. "Onu kaçırmışsın."

Raley, Britt'e bakınca, Britt, ona gülümsedi ve sonra ajanlara, "Raley, bana, ikimize de tuzak kurulduğunu iki olay arasında bir bağlantı olduğunu bu işin aslını öğrenmek içinde işbirliği yapmamız gerektiğini söyledi."

Miller, "İşbirliği yapıyor olabileceğinizi düşünmüştük," dedi. "Etrafta mücadele olduğuna dair bir iz yoktu. Ayrıca, bir adam bir kadını öldürmeyi planlıyorsa, genellikle ona elbise almaz."

Britt, "Orada kalıp kendinizi tanıtsaydınız, size her şeyi açıklardık. Neden oradan ayrıldınız? Raley'nin kamyonu oradaydı, yakınlarda bir yerde olduğumuzu biliyordunuz."

Sandra Brown

"Cenaze. Ona yetişmeliydik. Kimlerin geldiğini görmek, tepkileri ölçmek istedik." Miller biraz utangaç bir ifadeyle gözucuyla Raley'e baktı. "Mezarlıktan ayrılana kadar bizi fark ettiğini anlamamıştık, ancak o zaman seni takip ettiğimizi bildiğini anladık." Sonra Britt'e baktı. "Bu arada, tekerlekler iyi numaraydı."

"Teşekkürler."

"Onun peşinden odalarınızdan fırladığınızda, neden FBI'dan olduğunuzu söylemediniz?"

Miller, "Buna inanıp ellerinizi havaya kaldırır ve teslim olur muydunuz?" diye sordu.

Raley, onun üzerinde donuyla Britt'i kovalayışını hatırlayarak gülümsedi ve, "Hayır," dedi.

Steiner, "Ben FBI diye bağırdım," dedi. "Ama siz arabaya binerek hızla uzaklaştınız. Üzerimde sizi ikna edecek bir kimlik, tabanca, hiçbir şey yoktu ve silahı bize doğrultmuşunuz."

"Neyse ki, ateş etmedim."

"Evet, neyse ki. Bugün de aynı şekilde."

Raley, George'un çalışma odasındaki karşılaşmalarını hatırlayıp, "George McGowan'a ne olacak?" diye sordu.

"Elimizde onunla yaptığı görüşmenin kaydı var, ama iyi bir savunma avukatı bunun geçerli olmadığını iddia edecektir. O çıkmak dışında, tüm kanıtlar ikinci dereceden. Arkasında büyük paralar var, bu yüzden kendisine bir beraat kararı satın alabilir."

Steiner sesli düşünerek, "Belki de, itirafına sadık kalabilir," dedi.

Miller, "Neden kalsın ki?" diye sordu.

Raley nedenini biliyordu. George hapishaneyi, Miranda ve Les'le birlikte yaşadığı yeryüzü cehennemine tercih edebilirdi. Her iki durumda da, adamın durumu içler acısıydı.

Miller, "Pat Wickham, Raley'nin ifadesini destekleyeceğini söyledi," dedi.

Sis Perdesi

Britt, "Artık, Candy Mellors'ın intikamından korkmasına gerek yok," dedi. "Mellors uzun zamandır onu ailesine zarar vermekle tehdit ediyormuş."

Raley yeminli ifadesinde Britt'le birlikte Pat'e eşcinsel barının önünde nasıl pusu kurduklarını anlatmış ve ajanları orada gördüklerini itiraf etmişti. Miller kendilerinin de Pat'in cinsel tercihini sakladığı ve sırrının bir şekilde diğer olaylarla bağlantılı olduğu düşüncesiyle hareket ettiklerini açıklamıştı.

Pat ve ailesi Arkansas'ta göl kenarındaki bir yazlığa yerleştirilmişti. Şu anda adaleti engellemekten gözaltındaydı. Raley aslında onun için üzülüyordu ve eğer yargılanırsa, insafli bir yargıcın onu hapse göndermemesini umut ediyordu. Raley en çok da genç adamın karısı ve çocuklarına acıyordu. Bu olayda belki de en masum kişiler onlardı. Bu skandalla tüm hayatları değişecekti; bunu engellemenin hiçbir yolu yoktu.

Miller, "Johnson, McGowan'ın evine giderken yolda gözaltına alındı," diye onları bilgilendirdi. "O ve Smith'i büro çok yakından tanır. Yıllardır radara yakalanmıyor, kirli işlerini yaptıkları yüksek mevkiideki kişiler tarafından korunuyorlardı. Onları yakaladığımıza çok memnunuz. Her ikisi de ömürleri boyunca bir daha özgür olamayacaklar."

Britt, "En azından Johnson'ın özgeçmişinde Cobb Forydce cinayeti olmayacak," dedi.

Bu akşam hastanenin basın sözcüsü bölge başsavcısının durumunun iyiye gittiğini açıklamıştı. Kurşunu çıkarmak için yapılan ameliyattan sonra bilinci açılmıştı. Karısını tanımış, hatta ismini söylemişti. Doktorlar ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi. Ne gibi hasar kalacağını zaman gösterecekti, ama en azından hayattaydı ve şimdilik durumu iyiydi.

"Cassandra Mellors'a gelince..." Steiner sustu ve devam etmeden önce anlamlı gözlerle Raley'e baktı. "Derin olmayan yaraları tedavi edildi ama doktorlar onun akıl sağlığı için endişeliler. Hastanede gözlem altında tutuluyor. İntihara teşebbüs etmemesi için izleniyor. Kapısının dışında bir nöbetçi var, bir polis ve hemşire de odasında onunla birlikte kalıyor."

Sandra Brown

Raley başını salladı.

Üzerlerine ağır bir sessizlik çökmüştü. Sonunda bu sessizliği Miller bozdu. "Kimse sizi suçlayamaz ya da sizden şüphelenemez, Bay Gannon. SWAT görevlileri onu kurtarma çabalarınıza şahitlik eder. Kendinizi riske atıp onu bırakmadığınızı söylediler."

Britt, "Asla bırakmazdı," dedi. Raley, ona baktı. Britt'in yaşarmış gözleri sevgi doluydu. "Asla."

Britt'in anlayışı karşısında boğazı düğümlendi.

Miller, "Onun arkasından pencereden atlayan çok cesurcaydı," diye belirtti.

"Cesaretle pek ilgisi yoktu." Raley binaya aşına olduğunu açıkladı. "Pencereden atlayınca, uzun bir düşüş yapmayacağımı biliyordum."

Miller, "Yine de..." dedi. "Başka kimse oradan atlamazdı." Kısa bir sessizlikten sonra birden ayağa kalktı ve dosyalarını yerleştirerek kendine meşgulmüş havası verdi. "Şimdilik bu kadar. O dedektifler kendi ifadelelerini almak isteyebilirler. Büyük ihtimalle, önümüzdeki duruşmalarda tanıklık etmen için sana celp gönderilecektir. Ama bizim işimiz şimdilik bitti. Evine git. Yere yığılmadan önce biraz uzan."

Raley güçlükle ayağa kalktı. Millers'la el sıkışırken Britt ona destek oldu. "Seni vurmadiğima memnunum."

Ajan sırttı. "Ben de."

Steiner onları gidecekleri yere bırakmayı teklif etti ve onlar da bu teklifi kabul ettiler. Ama binadan çıktıklarında ajan aniden durup, "Bu da nedir?..." diye bağırdı.

31. BÖLÜM

DELNO PICKENS FRANKSTEIN'İN ÖNÜNDEKİ kaldırımında duruyordu. Şehre yapacağı gezi için ayakkabı giymişti, ama tulumunun sadece tek bir askısı bağlıydı ve vücudunun büyük bir kısmı açıktaydı. Kırılmış kıvrırcık kılları sokak lambasının altında tuhaf görünüşlü bir hale oluşturunuyordu.

Raley, Steiner'in şaşkınlığını çok iyi anlayabiliyordu. "O benim arkadaşım."

Britt, "Arkadaşımız," dedi.

Üçü birlikte ona doğru yaklaşırken, Delno Steiner'ı baştan aşağı süzdü. Ajanı onaylamadığını gösteren bir ifadeyle kaşlarını çatı ve tütün suyunu kaldırımın kenarındaki oyuğa tükürdü.

Raley, "Burada ne işin var Delno?" diye sordu.

"Size baskın yapmaya geldim. Televizyonda hastanenin acilinden federailler eşliğinde çıktığınızı gördüm." Dudaklarını küçümseyici bir şekilde büküp Steiner'a nefret dolu bir bakış daha fırlattı.

"Tutuklu değiliz." Raley, ona yeminli ifadesini verdiğini açıkladı. "İşimiz bitti ve eve dönüyoruz."

Delno, "İyi o zaman," dedi. "Ben sizi götürürüm."

Raley biraz duraksadıktan sonra, "Teşekkürler. Bu çok iyi olur," dedi.

Sandra Brown

Steiner, onları Delno'ya teslim etmeye pek istekli görünmüyordu. Raley, ona yaşlı adamın görüldüğü kadar tuhaf olmadığını söyledi. "Zararsız biridir. Genelde."

Ajan hepsiyle sırayla tokalaştı ve onlara iyi şanslar diledi -bunu gerçekten dilediğini gösteren bir ifadeyle- ve binaya geri döndü.

Raley, Britt'in Delno'nun garip aracının yolcu tarafına binmesine yardım ettikten sonra onun yanına oturdu ve yumuşak bir sesle, "Korkmaya hazır ol," dedi.

Britt, Delno'ya evinin yolunu tarif etti. Sonra Raley'le birlikte ona son birkaç günün olaylarını anlattılar. Raley, komşusuna beş yıl önce başlayan şeyin sonunda bittiğini, geçmişe gömüldüğünü ve orada kalacağını söyledi.

Delno, "İyi. Belki, durumun biraz düzelir," diye homurdandı.

Bu yorumuna rağmen Raley, onun bu işin sonunda bitmesine en az kendisi kadar memnun olduğunu biliyordu. Anne ve babasının olduğu gibi. Agusta'ya bile ulaşacak manşetleri duyup endişeleneceklerini düşünerek kırık kolunun alçıya alınmasını beklerken onları aramıştı. Anne ve babasına anlatacak çok şey olduğunu, ama sonuç olarak kendisinin temize çıktığını ve Suzi Monroe'nun ölümünden sorumlu olanların cezalandırılacaklarını söylemişti. Annesi ağlamıştı. Raley, babasının da boğazının düğümlenmiş olabileceğini düşünmüştü.

Britt'in sokağına dönüp evin önünde bir medya ordusu görmeyince rahatladılar. Raley buna dikkat çekince Britt, "Bugün haberler çok yoğun. Önce Fordyce, sonra Yargıç Mellors ve George McGowan'ın tutuklanması. Ben o kadar ilgi çekici bir konu değilim."

Delno dışarı çıkıp Britt'in araçtan inmesine yardım ederken, "Bu kadar mütevazı olma. Duyduğum kadarıyla sabah bir röportajın varmış."

"Daveti kabul ettim, ama sadece belirli şartların sağlanması koşuluyla."

"Bu seyirci seni izliyor olacak."

Sis Perdesi

Britt, onun ellerini ellerinin arasına aldı ve sonra uzanıp kucakladı "Getirdiğin için teşekkürler Delno. Her şey için teşekkürler."

Delno başındaki hasır şapkayı çıkarıp kalbinin üzerine koydu. "Benim için bir zevkti." Sonra başıyla Raley'nin kolundaki alçıyı gösterip iyileşip iyileşmeyeceğini sordu.

"Doktor önemsiz bir kırık olduğunu, birkaç hafta içinde iyileşeceğini söyledi."

"Ölmemen bir mucize. Pencereden atlamışsın. Çok aptalca bir hareket." Tekrar tükürdü ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Geliyor musun?"

"Kulübeye mi?"

"Artık önemli biri olduğun için, bizim oraları terk edip daha iyi bir semte taşınırsın diye düşündüm."

Raley duyulanmıştı. Komşusunun sert dış görünüşünün altındaki kalbi görebiliyor ve artık yakınında yaşamazsa yaşlı adamın onu özleyeceğini anlayabiliyordu. "Benden kurtulamazsın. Geri döneceğim. Ben yokken, yürüyeceğim yerlere tuzak kurma."

Delno tütün çiğnemekten kahverengileşmiş ve ıslanmış dudaklarıyla içtenlikle gülümsedi. Toplama aracına bindi ve ayırt edilemeyen bir düzine gıcırta, takırtıyla sarsıla sarsıla yolda ilerlemeye başladı.

Neredeyse hareket bile edemeyecek kadar yorgun olan Raley, Britt'in arkasından eve doğru yürüdü. Ön kapı kapanıp perdeler çekildikten sonra, "Delno yarın sabah televizyona çıkacağını nereden biliyordu?" diye sordu.

"Röportaj yapmayı kabul ettiğim andan itibaren, kanal gece gündüz bunun reklamını yapıyor."

"Şartların neydi?"

"Birincisi, hiçbir suçum yokken beni askıya aldığı için genel müdür halkın önünde benden özür dileyecek. Sonra, büyük bir zamla eski işimi geri alacağım. Yılda üç taneden az olmamak şartıyla, kendi seçtiğim konularda özel, bir saatlik programlar yapacağım. Kendime ait bir ofisim ve bir asistanım olacak. Ve hepsi kontratta yer alacak."

Sandra Brown

Raley ısıklık çaldı. "Çok acımasızsın."

Britt işveli bir ifadeyle ona gülümsedi. "Talepkâırım."

"Maaşına kendin karar verebilirsin." Stratejik bir duraksamadan sonra, "Herhangi bir yerde," dedi.

"Büyük ihtimalle, ama..."

"Başarısızlık korkusu mu?"

Britt yumuşak bir sesle, "Hayır. Bugünden sonra artık beni ne korkutabilir ki?" dedi. "Gerçek şu ki, Charleston'dan ayrılmak istemiyorum. Burası artık evim ve burada da iyi işler yapabileceğimi düşünüyorum." Başını yan yatırıp Raley'e baktı. "Ya sen? Sen tedavi edilirken itfaiye şefi acile geldi. Sonrasında konuştuğum insanların fikrine göre..."

"Her zaman haber kokusunu takip ediyorsun, öyle değil mi?"

"...Seninle görüşmek istiyormuş. Onu reddettin. Neden?"

"Sanırım, ben de biraz gönlümün alınmasını istiyorum. Bırak bir iki gün burnu sürtülsün, sonra onunla görüşürüm."

"Peki, sana eski işini teklif ederse?"

"Reddederim."

Britt'in gülümsemesi kayboldu. "Ooo."

"Bana söz verilen terfiyi elde edene kadar bekleyeceğim. Bu işi Brunner öldükten sonra kıdemli biri devraldı, ama emekli olmaya hazır. Teşkilatın ve şehirdeki bütün itfaiye istasyonlarının başkündakçılık araştırmacısı olmak istiyorum."

Britt bu kez farklı bir tonda, "Ooo," dedi.

"Ben de burada iyi işler yapabilirim."

"Bundan eminim."

Birbirlerine gülümsediler. Sonra Britt, ona doğru yürüdü ve Raley sağ kolunu onun beline dolayıp kendine doğru çekti. Britt, onun beline sarıldı. Raley de kulağına, "O kadar da kötü yaralanmadım. Daha sıkı sarıl," diye fısıldadı.

Sis Perdesi

Britt, "Seni hissetmek, seni koklamak ve burada olduğundan emin olmak istiyorum," diye fısıltıyla karşılık verdi. Devam ettiğinde sesinde bu duygusallık vardı. "Seni sadece birkaç gündür tanıyorum. Ama o pencere den atladığında, kalbim duracak gibi oldu. Tahmin edemezsin..."

"Tahmin etmeme gerek yok. Biliyorum. Seni daha önce bir kez uına kastetmiş bir suçlunun yanına gönderdiğimi fark ettiğimde ben de aynı şeyi hissettim. Eğer sana bir şey olsaydı, o federallerin beni öldürmesine izin verirdim." Britt'in başını yukarı kaldırıp başparmağıyla alt dudağına dokundu. "Gerçekten sadece birkaç gün mü oldu?"

"Daha uzun gibi geliyor."

Öpüşüklerinde o gün hissedilen tüm duygular açığa döküldü. Derin ve sonsuz bir öpücüktü. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, arzuyla doluydular ve bir önceki geceyi hatırlamışlardı. Raley boğazını temizledi. "Britt dün gece..."

"Biliyorum."

"Yapmamam gerekirdi."

"'Yapmamamız' gerekirdi."

"Özellikle de, ilk seferinde bu olayı bu kadar büyüttükten sonra."

"Dürüst davranıyordun."

"Ben hıyarlık ediyordum."

Britt yumuşak bir sesle, "Biraz," dedi. "Ama dün gece farklıydı. Bana yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi gelmedi."

"Dün gece muhteşemdi."

"Yani sen... pişman değilsin?"

Raley boğuk bir sesle, "Tanrım hayır," dedi.

Raley, Britt'le yatakta kaşık pozisyonunda uyanmış ve bir süre bu yakınlık ona yeterli gelmişti. Ama sonra Raley'nin sertleşmesi Britt'i uyanırmıştı. Yatakta kıpırdandıktan sonra Raley'nin elini ağzına götürüp avucunu öpmüş, yavaşça parmak uçlarını emmişti. Britt, Raley'nin bu baştan çıkarcı dokunuşlarıyla kendinden geçmişti.

Sandra Brown

Raley senleşmişti ve patlamaya hazırdı. Parmak ucuyla onu okşama-ya niyetlendi. Ama Britt'e dokunduğunda, onun çok sıcak ve davetkâr olduğunu fark etti. Raley hemen büyük bir istekle Britt'in üzerine abandı ve bir süre sonra ikisi de içinde adeta eridikleri bir ritme kapıldılar. Britt ve Raley yaşadıkları zevkin doruklarındayken, genç adam, korunmadıkları için daha dikkatli olması gerektiğini hatırlayıp geri çekilmek istedi. Ama onu bunu yapmaya zorlayan iradesi, aldığı zevke yenik düştü. Sadece aldığı zevke değil, aynı zamanda en ilkel şekilde onunla birlikte erime ihtiyacına da yenildi.

Her şey bitince, anlamlı bir şekilde öpüştüler. Uzun bir süre sadece öpüşerek seviştiler. Uykusuzluğa yenilene kadar. Sonra tekrar eski pozisyonlarını aldılar. Raley, ona sarılıp ensesini kokladı ve saçlarının altında ki hoş kokusunu içine çekti. Uykuya dalana kadar.

İkisi de tek bir kelime bile etmemişti, ama bir gelecek vaat eden son derece derin bir deneyim yaşamışlardı. Sözlere gerek kalmamıştı. Şimdi de gerek yoktu.

Raley, onu elinden tutup yatak odasına doğru götürdü.

YAZARIN NOTU

Bu romandaki yangın tamamen hayal ürünüdür. Bu romanı yazabilmek için yaratıcılığımı kullanıp bir polis merkezi ve onu yok eden bir yangın senaryosu uydurdum.

Bu kitabı yazarken Charleston'daki Sofa Market'de 18 Haziran 2007 tarihinde bir yangın çıktı. Bu çok rahatsız edici bir tesadüftü. Romanın teci bir kayba uğramış bir şehirde geçiyor olmasının duyarsızlık gibi algılanacağından endişelenerek aylarca romanın geçtiği yeri değiştirmeyi düşündüm.

Ama sonra fikrimi değiştirdim. Bu yangın denetimler sayesinde daha sıkı güvenlik tedbirlerinin alınmasını ve daha etkili yangın söndürme yöntemlerinin kullanılmasına neden oldu. Bu pozitif sonucun toplumu ve yakınlarını kaybetmiş bireylerin bir daha bu kadar büyük bir kayıp yaşamasını engelleyeceğini umut ediyorum.

Sandra Brown